

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Zekice, kışkırtıcı ve tamamen büyüleyici."
—LAUREN MYRACLE, *Bizim Sonsuz Anımız*'ın *New York Times* çoksatan yazarı

her şeyin bedeli

MAGGIE LEHRMAN

Her Şeyin Bedeli

Özgün Adı | *The Cost of All Things*

Maggie Lehrman

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Su Akaydın

Redaksiyon | Burcu Karatepe

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

Kapak Görselleri | Neternis Fotografie, Getty Images

Kapak Tasarımı | Jenna Stempel

1. Baskı, Ocak 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-25-5

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2016

© Yabancı Yayınları, 2017

© Maggie Lehrman, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MAGGIE LEHRMAN

her
şeyin
bedeli

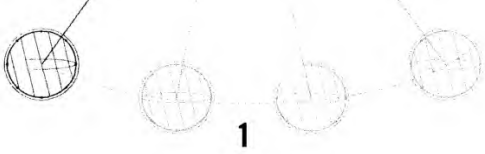
Çeviren

Bige Turan Zourbakis

KYLE'A

BÖLÜM 1

efsuncular

1

ARI

BEŞ GÜN SONRA

Bizim okulun arkasında, yan yana duran viranelerden birinde bir efsuncu yaşıyordu. Herkes bunu bilirdi. Bir sürü insan yıllar yılı ondan nice büyü ve efsun almıştı. Sınav geçme numaraları, güzellik dokunuşları ve iyi şans auraları. Ben hiç almadım. Hayatımda yaptırdığım tek büyü, ta on sene önce, Boston'daki bir efsuncu tarafından hazırlanmıştı. Kadının bal-dök-yala ofisini ve önüme bir tabakta kuru bir dilim kızarmış ekmek koyuşunu hatırlıyorum. O kadar çok ağlıyordum ki, lokmalar boğazımdan zor geçiyordu.

Fakat büyü işe yaramıştı, ağlamayı kesmiştim ve şimdi buradaydım.

Bu efsuncu kadın mutfağından çalışıyordu. Perdeler ucuz kumaştandı, tavanda su lekeleri vardı ama derli toplu bir yerdi. Efsuncu yırtık pırtık bir entari giymişti. Bana bir fincan çay ister misin diye sordu, ben de evet dedim. Gerçi tanımadığınız insanların elinden, hele hele bir efsuncudan, hiçbir şey yememeli içmemeliydiniz, bunu çok iyi biliyordum. Ama hayır dersem kabalık olacaktı.

Sol bileğim ağrıyordu. İç kısmı, kas ve kemiğin altı. Eski bir ağrıydı. Yan etkim. Diğer elimle masanın altından bileğimi tuttum.

“Biliyorsun ki aşk büyüleri işe yaramaz,” dedi efsuncu; bil-
diğimiz Lipton poşet çayları kupalara daldırıyordu. “Her kimse
seni öper, o sözleri söyler, onlara inanır. Ama sen inanmazsın.
Aşk emek ister.” Bana gülümsedi, dalgın bir gülümsemeydi,
sanki bir an için kim olduğumdan ya da niçin mutfağında bu-
lduğumdan emin olamamıştı. Bense gözlerinin içine bakma-
mak, Win’i düşünmemek, aşk ve çaba göstermeyi düşünmemek
için kadının ön iki dişinin ortasındaki boşluğa odaklandım. “El-
bette istersen satarım. Ama günah benden gider.”

“Buraya aşk büyüü yaptırmaya gelmedim,” dedim.

Çay kupalarından birini bana verip kaşlarını kaldırdı. “Ah,
hemen varsayımda bulundum. Şapşal ben. Anlat öyleyse. Me-
zuniyet balosu için baştan yaratılmak mı istiyorsun? Yoksa
muafiyet sınavı için cebir mi öğreneceksin?”

Ellerimde tuttuğum kupanın sıcaklığı hoşuma gitti; bile-
ğimdeki acıyı unutturmuş ve zangır zangır titrememi önlemiş-
ti. Fikrimi değiştirebilirdim, hiçbir şey söylemeyebilirdim. Ona
şans ve özgüven istediğimi anlatabilirdim. Üniversite sınavları
öncesi azıcık yardım et diye yalvarabilirdim. Jess ya da Diana
için küçük birer armağan rica edebilirdim, geçici ve eğlence-
li bir şeyler. Ancak buraya kadar gelmiştim artık, bitirmeme
ramak kalmıştı. Azıcık daha dişimi sıkarsam, bir daha böyle
hissetmek zorunda olmayacaktım.

Duvarlar üstüme üstüme geliyordu, hatta dışarıdayken
bile. Sanki hava eskisinden daha inceymiş, sanki her şolukta
ciğerlerime daha az oksijen giriyormuş gibi. Ağlamak istiyor-
dum ama bir başlarsam, olacıklardan korkuyordum. Ne hale
geleceğimden korkuyordum.

Diana hep duygularımı ifade etmek istemediğim için bana
takılırdı. Doğruydı ama bu duygularım olmadığı anlamına
gelmiyordu. Sadece hepsini tek seferde salıvermek istemiyor-
dum, beni ele geçirsinler istemiyordum. Artık daha fazla daya-
namayacaktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tıpkı dokuz yıl önceki gibi, buna ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı durdurdum. "Bana erkek arkadaşımı unutturmanız lazım."

Efsuncu çayından bir yudum aldı. Bana baktı. Kupamı kaldırıp dudaklarıma götürmeye mecalim yoktu.

"Kalıcı olarak," dedim. "Sakin ha geçici ıvır zıvırlardan olmasın."

"Kalıcı daha pahalıdır. Mesela... beş bin dolar." Başım la onayladım. Mükemmel. "Eh, eğer paran varsa, yapabilirim. Tabii ki. Hemen şimdi demlerim hatta, yatmadan önce içersin ve göz açıp kapayıncaya kadar hafızan boşalmış olur... sonsuza dek."

"Teşekkürler." Nasıl rahatlamıştım anlatamam, bir dalga beni alıp yere çalmıştı sanki. Win'i düşünmek zorunda olmak...

Kamyonetiyle beni okuldan almalar, mezuniyet gecesinde gözlerimin içine bakmalar, bana seni seviyorum demeler olmayacaktı artık. Sahnede yken, en ön sırada oturduğunu, beni izlediğini, sadece benim için gururla baktığını görmeyecektim. Öpücükler, vaatler ve planlar olmayacaktı. Aşk olmayacaktı.

Sahilde son gece olmayacaktı artık. Öfkeyle sarf edilen sözler olmayacaktı. Annesinin aramasıyla uyanmalar olmayacaktı. Saçlarımda kum ve yosunlarla sahil den eve kadar yürümeler; midem çalkalanarak, gözlerim kısılmış, ağlamaktan kupkuru kalmış halde eve dönmeler olmayacaktı. Son beş günün tüm acısı, sızısı... gidecekti.

Efsuncu dikkatimi çekmek için eliyle hafifçe masaya vurdu. "Ama bir bedeli olur."

"Dedim ya, parasını öderim," diye cevap verdim. Para, ceketimin cebinde tomar halinde duruyordu; hâlâ içinde bulunduğum kahverengi zarftaydı. Kaburgalarıma değdiğini hissedebiliyordum. Tamı tamına beş bin dolar. Dün, giyince bana Win'i hatırlatmayacak bir kıyafet ararken gardırobumun en

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dibinde, ezilmiş bir ayakkabı kutusunun içinde bulmuştum. Orada olduğunu daha önce bilmiyordum, hatta bana ait olduğundan bile emin değildim fakat benden başka kim oraya koymuş olabilirdi ki diye düşündüm, ayrıca para bulmayı bir işaret olarak, bu büyüü yaptırmam gerektiğinin bir işareti olarak kabul ettim.

“Parayı kastetmedim. Büyü kendi bedelini ister. Bir güzellik büyüleriyle birkaç beyin hücresi ölebilir. Bunun gibi bir şeyin sonucundaysa?” Beni alıcı gözüyle süzdü ve sanki bunları ilk kez duyuyormuşum gibi görünmeye çalıştı. Öyle değildi oysaki. İlk büyümü yaptırdığımda da aynı yan etki nutkunu dinlemiştim; bileğimdeki ağrı bunun kanıtıydı. “Birçok insan bir hafıza büyüünden sonra en azından ağrılar ve acılar duyar. Kas, sinir ya da bir başka yerini etkileyebilir. Önceden tahmin edemem doğrusu.”

Ödediğim paraya, yanında oluşacak hasara değerdı; sadece üstümdeki bu ezici ağırlığı hissetmek istemiyordum. Uykuya dalıp başka birisinin vücudunda uyanmak gibi bir histi. Boş. Kof. Muıtlı. Özgür.

“Ah!” dedi efsuncu, eliyle alnına vurarak. “Sormam lazımdı, ne şapşalım ne şapşal. Geçmişte başka büyü yaptırdın mı hiç?”

“Hayır.”

“Çünkü üst üste binen büyüler karışır. Bulaşır. Bulanır. Yan etkiler iki katına çıkmakla kalmaz, *katlanarak* artar.” Bana gözlerini kısarak baktı; küçük gözleri, suratının kırışıkları arasında kayboldu. “Çok salağım, çok salağım. Seni bir yerden gözüm ısıırıyor.”

“Daha önce hiç büyü yaptırmadım, gerçekten.” Yalanım anlaşılmasın diye bir avazda söylemişim. Yalan söylemeyi hiç beceremem; karşımdaki eğer üstelerse çatlarım. Tekrar bileğimi tutup acısını dindirmek için masaj yapma dürtüme engel oldum. Bileğim tüm hafta boyunca ağrımıştı, âdeta beni uyarı-

yordu: *Büyü yaptırırsan böyle olur işte.* Onun yerine bakışlarımı önüme, ayaklarıma diktim. Spor ayakkabılarımın içinde ayaklarım kırmızı ve yara bere içindeydi. Yine bir başparmak tırnağım düşmüştü ya da düşmek üzereydi. Düşen ayak tırnakları: Bir balerinin gururu.

Kadın gerçeği bilse, benim iyiliğim için, o bileşik yan etkilerden kaçınmak için beni geri çevirirdi. Fakat ben, bileğimde kine benzer yan etkilerle baş edebilirdim, bale yaptığım için her gün bunlarla uğraşıyordum zaten. Acı. Mücadele.

Gerçi bu *fiziksel* acı ve *fiziksel* mücadeleyleydi. Win'i kaybetmenin acısının yanında, biraz kas ağrısının lafı mı olurdu?

Eğer bedelini bedenim ödemek zorundaysa, varsın olsun. "Pekâlâ öyleyse," dedi efsuncu kadın.

Ayağa kalkıp küçük mutfığa doğru gitti, dolapları açıp açıp kapadı ve çekmeceleri karıştırdı. Malzemeleri ocakta duran çizik çizik, yamulmuş tencereye attı. "Tavuklu, erişteli çorbaya ne dersin?"

Kadın işini yaparken buruşuk zarfı cebimden çıkarıp banknotları masada önüme koydum, sonra da çaktırmadan ağrıyan bileğimi ovuşturdum. Kadın zarfa doğru bakıp başını salladı.

"Üçüncü sınıf mısın?" diye sordu, tencerenin başında diki-lerek. Fokurdamaya başlayınca ocaktan aldığı tencere, havada öylece asılı kaldı. Ya da benim oturduğum yerden böyle gözüküyordu.

"Evet," dedim. "Şey, teknik olarak dördüncü sınıf oldum aslında. Okullar yeni kapandı."

"Benim de bir kızım var. Senden biraz büyük."

"Ah."

"Çok özeldir benim kızım. Biliyorum, her anne baba böyle der ama doğru."

Tam da kendimi daha kötü hissedemeyeceğimi zannederken annemi hatırlayıp beklenmedik bir sızı duydum. Bu da eski bir yaraydı ve normalde haftalarca alevlenmediği olurdu,

bileğimdeki ağrı çok daha inatçıydı ama arada oluyordu işte. Bir hediye kataloğunda gördüğüm bir fotoğraf. Sahilde ağlayan bir çocuk. Ailece Sweet Shoppe'a gelen insanlar. Şimdiyse bir büyücünün kızını kıskanmıştım.

Derin bir nefes alarak bu hissi dibe iterken evin içindeki ışıklar karardı. Duvarlardaki ve yerdeki çatlaklardan soğuk hava sızdı. Bileğim, kalp atışlarımla birlikte zonkladı. Ocağın başında sırtı bana dönük duran efsuncu, kolunu sıvayıp diğer elinde tuttuğu taşla hızlı bir hareket yaptı. Çorbaya neler olduğunu anlayamadım; kadın önümü kapıyordu.

"Kararlı görünüyorsun. Bu iyi bir şey. Aklındakini bilen, kendini bilir. Fakat gençler her zaman attıkları adımları enine boyuna tartmaz ve hiç kimse büyülerin ne işe yaradığından bahsetmez. Artık yani. Artık tehlikeli sanıyorsunuz. Eğer efsuncu olmak yasadışıysa, demek ki kötüdür, değil mi? Yazık. Salakça, çok salakça." Evin içi neredeyse zifiri karanlıktı, sadece efsuncunun arkasındaki tencereden bir ışık parlıyordu. Kadının gözü tenceredeydi. "Senin düşündüğün anlamda tehlikeli değil. Fakat hafıza büyülerini bir tuhaf olabilir, özellikle de o erkek arkadaşına rastlarsan. Yolda yürürken sana selam vermeye kalkarsa, sen onu tanımazsan, kafası karışır ya da kızarsa... ya da bunun gibi olaylar olursa."

"Orası hiç sorun değil," dedim. Bir nefes alıp çayımı içtim. Tadı Lipton gibiydi, süt koymak gerekiyordu. O karanlıkta ve soğukta kurtuluşum tencerede demlenirken, dünyanın en zor cümlesini kurmak kolaydı. "Erkek arkadaşım öldü."

KAY

BEŞ AY ÖNCE

Cape Cod deyince çoğu insanın aklına plajlar ve geniş iskeleler, kum ve güneş, dondurma yiyen ve voleybol oynayan aileler ve arkadaşlar gelir. Hakikaten de burası yılın dört beş ayı, aynı böyledir. Kasabaları, otelleri, restoranları ve plajları turistler doldurur, güneş parlar, dalgalar kıyıya vurur ve bizim, yaşamak için bir sebebimiz olur.

Fakat ocak ayının ortasında hiç böyle değildir. Oteller ve kiralık odalar boşttadır. Hava soğuktur. Kumsal plaj değildir, sadece bir kara parçasıdır ve okyanus hep oradadır, sınırlarımızı belirler. Bildiğiniz gibi Cape Cod bir ada. İki köprüsü bizi anakaraya bindirir ve indirir. Ancak çoğunlukla burada esirizdir; kimsenin bulmamış, hele hele hiç yerleşmemiş olması gereken daracak bir toprakta hapis kalmıştıdır. Rüzgârlı, dümdüz, boz ve sarı ve gri, gökyüzü toprakla aynı renktedir.

Ocak ayının ilk günlerinin loşluğu ve kasvetinde Diana, Ari ve ben bir kutlama yapıyorduk. Ablam Mina'nın gizli zulasından bir şişe Grey Goose yürütmüştüm ve kadehlerimizi tokuşturup rüzgârda titriyorduk. Yol yarı erimiş karla ve kuru yapraklarla kaplıydı. Spor ayakkabılarımızla kaydık, yalpala-dık, kahkahalar atarak birbirimizi düşmekten kurtardık.

"New York'un şerefine!" dedi Diana, Ari'ye.

"Binicilik kampının şerefine!" diye bağırdı Ari, yan yana durmalarına rağmen.

"Yaza!" Diana, Ari gibi yüksek sesle.

"Özgürlüğe!"

"Yaşasın!" dedim. Kadeh kaldıracak bir şey aklıma gelmedi ama bir şey demezsem, kutlamanın bir parçası olmayacaktım.

Hem zaten, teknik olarak ben kendime dair bir şey kutlamıyordum. Fakat Diana ve Ari ile dışarı çıktığım için mutluydum ve onlar adına seviniyordum. Okul kapanır kapanmaz, rüyalarındaki yaz tatilini yaşamak için yola çıkacaklardı. Son birkaç yılın ardından onların mutluluğunu görmek, benim için kutlama yapmaya yeterli olmalıydı aslında.

"Şu burnu büyük binici kızlar arasında kraliçe olacaksın," dedi Ari. "Hatta belki de hoş bir ahır görevlisi bulur, onu baştan çıkarırsın."

Diana kızarıp eliyle gözlerini kapattı. "Bence kesin vaktimin çoğunu atımla geçirir ve tatilin ortasında doğru, oradaki insanların hiçbirinin adımı bilmediğini fark ederim."

"Onlar kaybeder."

Diana şişeyle Ari'yi gösterdi. "Hem kraliçe olacak sensin. Diğer kızların işini bitireceksin."

"Balerin suikastçı. İşte ben buyum." Şişeyi Diana'nın elinden aldı, ayağını yere koydu ve daire çizerek döndü, dengesini kaybetmeden ayağının üstünde durup diğer bacağı yay gibi arkada havaya kaldırdı. İçkiden bir yudum aldı fakat azıcık bile yalpalamadı.

"Peki saçımı boyasam?" Diana güler, uzun saçından bir tutamı kaldırıp loş ışıkta gözlerini kısarak baktı. "Şöyle parlak bir renge."

Tam fikrine katılacaktım ki Ari lafımı kesti.

"Ah, yapma sakın," dedi. Ayağını indirip şişeyi uzattı. "Bu halinle mükemmelsin."

"Sanırım," dedi Diana ve saçını bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Win nerede?” diye sordum. Ari hafta sonları akşamlarının çoğunu erkek arkadaşı Win Tillman’la geçirirdi ve işte Diana bu yüzden eylül ayında aramalarımı karşılık vermeye başlamıştı.

“Evde, hasta. Marcos parti veriyor ama ben kutlama yapmak istedim.”

“Markos’la birlikte kutlayamaz mıydık?” dedi Diana, gayet sıradan sormaya çalışarak.

“Biz bize daha keyifli.”

Diana karşı çıkmadı. Win’in en yakın arkadaşı Markos Waters’dan hoşlanıyordu ama Ari hep o çocuktan sevgili olmaz derdi. Ari bizimle birlikte olmadığı zamanlarda mutlaka Win ve onunla takılırdı, o yüzden herhalde bir bildiği vardı.

Bir sessizliğin yaklaştığını sezdim. Gelmesini istemediğim bir sessizlik; birisinin ‘Hadi eve gitme zamanı’ ya da ‘Ben yeterince içtim’ diyebileceği bir sessizlik. Gecenin sona ermesini istemiyordum. Diana ve Ari ile topu topu dört aydır arkadaşım; İngilizce dersinde Diana ile yan yana oturmaya ve Ari, Win’le olduğu akşamlar birlikte takılmaya başladığımızdan beri. Ari ve Diana senelerdir bir elmanın iki yarısı gibiydiler; derslerde fısıldaşır, otoparkta birbirlerinin arabalarında çığlık çığlığa kahkahalar atarlardı ve ben de böyle bir dostluğun parçası olmak nasıl bir histir acaba diye merak ederdim. Seçtiğiniz biriyle bir ilişki yani. Ben ve ablam Mina gibi doğuştan birlikte olduğunuz biriyle değil.

Önce Diana ile arkadaşlık kurmuştum ama çok geçmeden Ari ile çıktıkları zamanlarda da yanlarına davet edilir oldum ve bir üçlü olduk. Arkadaşlığımız başlayalı dört ay olmuştu. Güzellik büyümü yaptırılı altı ay; zaten bu sayede Diana ile konuşmaya başlayacak kadar cesaretimi toplamıştım. Mina iyileşip beni arkada bırakalı iki yıl. Her önemli tarihi avucumun içi gibi biliyordum.

Gecenin sona ermesini istemediğimden hızlı davranıp sessizliği doldurdum.

“Bakın, efsuncunun evi,” dedim, yolun ilerisini işaret ederek.

Diana ve Ari dönüp eve baktılar. Dışarıdan gayet normal görünüyordu, biraz viraneye benziyordu belki. Biz ilkokuldayken birisi bir hikâye uydurmuş, evin çevresinde bir güç kalkanı olduğunu söylemişti. Güya çok yaklaşanlar geriye fırlatılıyor ya da lanetleniyordu. İnsanlar ancak seneler sonra efsunun böyle etki etmediğini düşünmeyi akıl etmişti. Büyü yapılabilmesi için bir şey yemeniz gerekirdi. Dolayısıyla bu sefer de iddiaların biçimini değiştirmişler ve efsuncunun ön bahçesindeki otları yeme bahsine çevirmişlerdi. Altı ay önce oraya güzellik büyüsü yaptırmaya gittiğimde çimenlikte kel kalmış alanlar gözüme çarpmıştı; galiba yeni nesil çocuklar hâlâ birbine meydan okuyordu.

“İçerisi nasıl bir yer?” diye sordu Diana.

“Diana!” dedi Ari, sanki Diana ayıp bir şey söylemiş gibi.

“Sorun değil,” dedim. “Büyü yaptırdığımı herkes biliyor. Aslında bir sürü insan büyü yaptırıyor, sadece sonuçları her zaman aşikâr değil.”

Ari bileğini ovuşturdu ve anne babasını, yangını ve eskiden yaptırdığı büyüğü iş işten geçtikten sonra hatırladım. Diana onu teselli etmek istercesine Ari’nin yanına bir adım attı fakat Ari büzülerek geri çekildi. Ari’nin, Win dışında kimseye sarıldığını ya da dokunduğunu hiç görmedim.

“Büyü mikrodalgada ısıtılmış bir burritonun* içindeydi,” dedim. Gerizekalı. Sessizlik iyice büyüdü ve şuursuzca ortaya atıldım. “Bana çok garip gelmişti. Daha garip bir şey duydu-nuz mu? Ari, senin büyüün neyin içindeydi... Yok aslında, boş ver, öyle demek istemedim, ııı... bence insanların büyü yaptırdığı meseleler çok acayip çünkü ben sadece azıcık şey istedim, anlarsınız ya.” Yüzümü işaret edip daima düz olan saçlarımın

* Dürüme benzer bir Meksika yemeği. -yhn

uçlarını kıvırdım. "Efsuncu kadın çok tatlıydı ama. Beni poh-pohlamaya çalışıp ihtiyacın yok ki filan demedi. Takdir ediyorum. İnsan çirkinse çirkindir, değil mi?"

Bazen konuşurken keşke güzellikten başka büyüler yaptırısaydım diyordum. Zekâ, mesela. Ari çok hızlı konuşurdu, bazen onu takip edemezdim. Ona yetişmeye çalıştığımda da hep saçma sapan cevaplar verirdim.

"Çirkin değildin," dedi Diana.

"Ah, evet, tabii, ayıp olmasın diye böyle dersin." Kahkaha attım ve sesim aniden rüzgâra kapılıp yok oldu.

"Hey," dedi Ari. Yüz ifadesi gerildi, benden on beş santim kısa olmasına rağmen geri sindim. "Böyle konuşma. Harika birisin. Hepimiz harikayız, tamam mı?"

Diana güldü. "Ben o kadar şahaneyim ki, kaldıramıyorum."

"Evet! Diana doğru yolda." Ari kararlı bir ifadeyle bana döndü. "Bilmen gerekir ki Kay, ben şahaneyim ve şahane olmayan insanlarla arkadaşlık etmem, yani sen de öylesin falan. Bize katılıyor musun?"

Neden bahsettiği hakkında bir fikrim olduğunu söyleyemezdim ancak her neden bahsediyorsa kulağa harika geliyordu, neredeyse bir vaat gibiydi. O yüzden başımla onayladım. "Evet."

Üç arkadaş yan yana yürümeye devam ettik, sefil küçük adamızda kutlamaya devam ediyorduk.

Önümüzdeki birkaç ayı çok net gözümde canlandırabiliyordum, hatta içim içime sığmıyordu. Beni seven arkadaşlarım vardı, zor günümde bana destek olurlardı, beni savunurlardı, kendime karşı bile.

Efsuncunun evinden uzaklaşıp köşeyi dönmüştük ki, geleceğin resmi bir bütün halinde gözümde canlandı. En yakın arkadaşlar olacaktık, yaz gelecekti ve ikisi beni terk edip gidecekti. Diana binicilik kampına. Ari, Manhattan Balesi'ne.

Bu arada Cape Cod'a yaz gelecekti. Mutlu insanlar otellerden, kiralık evlerden, plajlardan ve dükkânlardan sokaklara dökülecekti.

Sadece ben yalnız olacaktım.

Yürümeyi kestim.

Bir iki adım sonra onlar da durdu. Dönüp suratıma baktılar. Ari'nin küçük, keskin, dramatik yüzü ve Diana'nın pürüzsüz teni, iri gözleri, uzun, gür, sarı saçları vardı. İkisinin de doğal güzellikleri vardı; doğal bir güzelliğe sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyeceklerdi. Fakat onları, bunu anlamadıkları, yıllarca kendim aksinin kanıtı olsam da, doğru olanın kendi dünya görüşleri olduğunu savundukları için seviyordum.

"İyi misin Kay?" diye sordu Ari.

"İyiyim," dedim. "İyi. Hatta şahaneyim. Artık biliyorum."

İçleri rahatladığından yürümeye devam ettiler. Kafamı çevirip efsuncunun evine baktım ve bir karar verdim.

Hava aydınlanınca geri dönecektim. Kapıyı tıklatacak ve korkmayacaktım. Annemin cüzdanından parayı alıp tamı tamına neye ihtiyacım olduğunu anlatacaktım.

Ve yaptım da. Dört gün sonra, Ari ve Diana'ya dostluk için pişirilmiş birer kurabiye verdim, böylece en yakın arkadaşlarım yanımda kalacaktı.

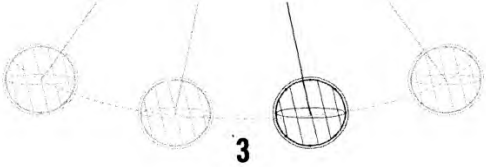
Büyüyü bir kere sindirdikten sonra, beni terk edemediler. Aynı hafta, Diana'nın binici kampı tahta kuruları yüzünden kapandı ve Ari'nin teyzesi, ağustos başına kadar New York'a taşınmamaya karar verdi. Yani Ari'nin okulu başlayana kadar.

Onları değiştirmek istemiyordum, onlara hissetmedikleri duyguları zorla dayatmak istemiyordum. Büyü yoktan bir şey var etmek ve sıfırdan bir ilişki yaratmak üstüne kurulmamıştı. Tam aksine, ben ben olabilirdim, onlar da kendileri olabilirdi. Sadece büyü sayesinde üç günde bir benimle buluşma dürtüsü hissedeceklerdi ve benden yetmiş kilometreden daha

uzağa gidemeyecekleri; şans ve tesadüfler, onları güneşe dönen ayçiçekleri gibi hep bana doğru çevirecekti. Büyücü buna kanca adını vermişti.

Sadık olacaktı. Daimi olacaktı. Beni terk edip dünyayı gezmeye gitmeyeceklerdi. Beni bırakıp *gidemeyeceklerdi*, büyü onları yakınımda tutuyordu.

Yaptırdığım büyüler, tahayyül edemeyeceğim kadar iyi işliyordu. Diana ve Ari ve daha güzel bir çehreye sahiptim, mutlu idim. Onların hayatı bir parça kötüye gittiği sürece, birlikte kalacaktık.

MARKOS

BİR GÜN ÖNCE

Onu ilk güzel kızların fark edildiği şekilde fark ettim: Koyu renk saçları ve gözleri gözüme çarptı, başınızı çevirip bakmak isteyeceğiniz türde biriydi. İşte o dürtümü takip edip yakından inceleyince tanıdım onu. Efsuncunun kızıydı.

Yaşlı efsuncu, ailemin nalbur dükkânına düzenli olarak gelirdi; bu kız da hep yanında olur, arkasında dolaşır, herkese şüpheli şüpheli bakardı. Gözlerine hep simsiyah kalem çeker, kalçasından aşağıya doğru bollaşan, çok düğmeli siyah bir palto giyerdi ve kısacık, dağınık saçları vardı.

Birinci kaledeki pozisyonumdan, kızın tribünlerin arkasına doğru yürüyüşünü izledim. Güzeldi ama kim bir efsuncunun kızına yazacak vakte ve enerjiye sahipti ki? Her saniye arkasını kollamanız, yediklerinize dikkat etmeniz gerekirdi. Ayrıca okulda efsuncu kızı olmayan ve bu kadar... karmaşık olmayan yüz hatun daha vardı. Dolayısıyla ona yaklaşma sebebimin bu olmadığına sizi yüzde yüz temin edebilirim. Benim sebeplerim tamamen başkalarının menfaatineydi. Eh, çoğu açıdan.

Win antrenmandan sonra hemen topukladı, "Yarın akşam!" diye seslenmemin üstüne şöyle bir el salladı. En yakın arkadaş olduğumdan cumartesilerini kapmıştım. Win gelmek istemese, uyuz davransa ya da gelip ağzını bıçak açmadan otursa bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hele son günlerde ağzını bıçak açmıyordu ve en yakın arkadaşları olarak, onu neşelendirmek benim görevimdi, biliyordum. Ari de uğraşıyordu ve genelde güçlerimizi birleştirdiğinde onu melankolisinden çıkarabiliyorduk. Win zaman zaman karanlık dönemler yaşıyordu, çocukluğumuzdan beri böyleydi. O yüzden onu mutlu etmenin sırrını biliyordum: Win'den mutlu olmasını isteyemezsiniz. Bir şey yapmanız lazımdı.

Şansıma, cebimde beni rahatsız eden bir bin dolar duruyordu. Eğer nakdi bir yere savurmazsam, annem şüphesiz keşfedip beni gebertecekti. Dolayısıyla Win'in başını eğmiş, sessiz sessiz, kamyonetin tekerleri acı acı bağırarak otoparktan çıkışını seyrederken bu parayı nasıl harcayacağıma karar verdim.

Efsuncunun kızı da sanki okuldan çıkıyordu, o yüzden koşarak ona yetiştim. Diğer erkekler arkada bekledi. Bir kızla baş başa konuşuyorsam, parazit yapmamaları gerektiğini bilirlerdi.

"N'aber?" dedim.

Kız bana tek kaşını kaldırdı.

"Ben Markos. Sen?"

"Ne istediğini merak ediyorum." Öfkeli söylememişti ama ben mesajı aldım. İş bitirici bir kadındı.

"Bana yardım edebileceğini ummuştum."

"Ah, bundan şüpheliyim. Kendi başına gayet iyisin bence," dedi. Arkasını dönüp beysbol sahasında yürümeye başladı. Benim evim diğer yönde olmasına rağmen gene de onu takip ettim.

"Ama sen efsuncunun kızısın."

"Eee, yani?"

"Yani, bir sipariş vermek istiyorum."

Elimi koluna koydum ve sanki iğne batmış gibi geri çekilip elimden kurtuldu. Sonra arkasını dönüp suratıma baktı. Hafiften korku veren bir çekiciliği vardı. Sanki her an alevler püskürten bir ejderhaya dönüşebilir, sizi ateşe verebilirdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ama seksi anlamda. Beysbol sahasını geçtik; okul ile kasabanın ucuz, derme çatma tahta kulübeleriyle dolu boktan bölgesi arasındaki boş alana birkaç adım kalmıştı. Bana orası, Win'in hayatı boyunca oturduğu yerleri çağırıyordu. Ölü çayırlar. Dökülen boyalar. Yamuk yumuk takılmış pencereler. Arka kapının yanında hep kırık dökük bir üç tekerlekli bisiklet ve garaj yolunda mutlaka dolaşık bir sulama hortumu olurdu.

"Yarın akşam küçük bir parti vermek istiyorum," dedim. "Ben, en yakın arkadaşım ve kız arkadaşı."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Özel bir parti olsun istiyorum." Parayı çıkarmamla efsuncunun kızının gözlerinin yerinden fırlaması bir oldu. "Bahse girerim, annen unutulmayacak bir partiye imza atmama yardım edebilir."

Kız alt dudacağının yan tarafını ısırdı, diğer eliyle de acıyan kolunu ovuşturdu. "Aklında özel bir efsun var mıydı?"

Fikrimi onunla paylaştım ve gözleri paraya takılarak dalgın dalgın kafa salladı.

"Eee, annene aktarır mısınız?"

Gözlerini hızla tekrar bana çevirip kıstı. "Sen Markos Waters'sın, değil mi? Waters Nalbur'dan? Hani çok erkek kardeşi olan?"

"Tam üstüne bastın."

"Ailendekilere benzediğin dikkatimi çekti."

Yani siyah saçlarım, mavi gözlerim, kemikli burnumu kas-tetmişti. Dördümüzü yan yana dizseniz, farklı zamanda çekilip üst üste konmuş fotoğraflar olduğumuzu düşünürdünüz. "Teşekkürler."

Kız gülümseyip başını yana eğdi. "İltifat değildi."

Ben de ona gülümsedim çünkü konu başka yönlere sapmış-tı ve kız her an bir ejderhaya dönüşebilirdi. Hoş, geyik yapma-yı ben de her erkek gibi severdim ama içimden bir ses, kızın benimle flört etmediğini, hatta tam aksine benden pek haz et-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mediğini söylüyordu ki bu da çok garipti. Ben bayağı harika biriydim. Herkes bilirdi. "Sen de az gıcık değilmişsin ha."

"Ah, bekle de gözyaşlarıyla ıslanmış günlüğüme yazayım şunu."

"Hem yeni müşteri koparmak için gelmediysen, antrenmanda ne işin vardı?"

"Seni ilgilendirmez," dedi ve parayı elimden çekti. "Ama ben de efsuncuyum. Büyüyü senin için hazırlarım."

"Ah, hadi ya," dedim. "Tamam."

Kızda hiç efsuncu tipi yoktu. Yani televizyonlara çıkıp efsuncu haklarını savunup tartışan, kocakarılarla ya da filmlerdeki kötü adam ya da yanlış anlaşılmış efsunculara benzemiyordu; iskelet gibi, kaknem ve karga sesli değildi veya üflesen düşecek gibi, sutyensiz ve tabiata tapan biri değildi. Hem ayrıca artık genç efsuncu olmaması gerekiyordu. Yirmi sene önce bir grup büyücü, Fransa hükümetini ele geçirmeye yeltenmişti ve artık bütün süpermarketler ve restoranlar mütemadiyen teftiş altındaydı. Bir büyücü meclisine üye olmak yasadışıydı, dolayısıyla geriye kalanların hepsi kafayı üşütüyor ve yaşlanıp ölüyordu.

Kısacası bu kızın yaşamı baştan sona yasadışıydı.

Banknotları yavaşça saydı, kafasını kaldırıp bakmadı. "Beni ihbar etmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, gayet sıradan bir ses tonuyla.

"Ah, kesinlikle. Seni suçüstü yakaladım. Abimi bir arama bakar, kendisi polistir de ve lise beysbol takımı oyuncularını seks kölelerine çevirmeye çalışan, reşit olmayan efsuncuyu enselemeye *can atıyor*."

"Cidden."

"Cidden. Hayatta yapmam. Ben ahlak bekçisi değilim; ne yaptığın umurumda değil. İş yapıyoruz sadece."

Efsuncu kız parayı ikiye katlayıp ceketinin ceplerinden birine koydu. Ateş püsküren gözleri yumuşadı. "Efsunlar hakkında en ufak bir bilgin var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır.” Sırıttım. “Bana öğretecek misin?”

“Avucunu yalarsın.”

“O halde anlaştık diyorum?”

Kız başıyla onayladı, ben de ona selam verip geri çekildim.

“Seninle iş yapmak bir zevkti.”

“Echo,” dedi. “Adım bu.”

“Echo. Yarın görüşürüz.”

İstediğim büyüü yapacağını biliyordum ve sebebi sadece para değildi. Kız sanki sözünde duran ve laf olsun diye konuşmayan biri gibi gelmişti bana.

Ayrıca o zamanlarda, her bir boku yanlış yorumluyordum. Dünya benim ihtiyacıma göre şekillenir sanırdım. Bir düşün-cem varsa, hemen uygulardım. Bir şey istersem, alırdım. Eğer gerçekler kafamdakine uymuyorsa bu, gerçeklerin sorunuydu, beni alakadar etmezdi ve eninde sonunda gerçekler bel verip taleplerime itaat ederdi, tıpkı efsuncunun kızı gibi.

Anlamıyordum. Sadece başından beri ballıydım aslında. Dünya kimse için boyun eğmez, bükülmezdi. Markos Waters için bile.

Ertesi gece, Win öldü.

BÖLÜM 2

yan etkiler

Ari'ye dair en sevdiğim anım, şaşırtıcı olmayacak ama bir dans gösterisine ait. Ama onun performanslarından biri değildi, gerçi her biri güzel ve hareket eden bir heykel kadar karmaşıktı ama benim anım, üçüncü sınıf okula dönüş balosundandı. Birkaç aydır çıkıyorduk ve ondan hoşlandığımı biliyordum, hem de çok, fakat balo gecesi her şeyi değiştirmişti.

Gece çok da iyi başlamamıştı. Annemin Goodwill'den bulunduğu ikinci el takım elbise ve kız kardeşim Kara'nın, Ari için bir komşumuzun gül fidanlığından aldıklarıyla evde yaptığı buketle kendimi üçkâğıtçı gibi hissediyordum. Sanki yalan dolanla başkasının hayatına dahil olmayı başarmış bir dolandırıcıydım. Suçu spor salonuna girene kadar peşimi bırakmayan kara buluta attım; esasında günlerdir o kara bulutun etkisindeydim, belki de haftalardır.

(Belki de tüm yaşamım boyunca. Kendimi bildim bileli, üstümde bir ağırlık vardı. Bazı günlerde ağırlık fark edilmeyecek kadar az olurdu; diğer günlerdeyse üstüme kum torbası bağlanmış gibi hissederdim. Bugün de kum torbalı bir gün olarak başlamıştı.)

Ari ile çıkmak sanki gelmiş geçmiş en büyük sahte hareketti; ben böyle hissettikçe kara bulutun ağırlığı artıyordu. Ari çok

güzeldi, yetenekliydi, güçlüydü, vesaire vesaire. Bu özellikleri sayesinde cazibesine kapılmıştım ama artık birlikte olduğumuz için onun güzelliği, yeteneği ve kuvveti beni bir nebze geride tutuyordu. Ben her açıdan ortalama biriydim. Beysbolda ikinci kaleyle üçüncü kale ortası savunmada oynardım (adamakıllı) ve trampet çalardım (kötü). Sevdiğim bir annem ile ablam, artı iyi notlarım ve sadık dostlarım vardı. Ari ise olağanüstüydü. Ülkenin en iyi balerinlerinden biriydi. Geride bıraktığı trajik bir maziye sahipti. Hayat doluydu, bir ressam olsa bütün gününü onu resmetmekle geçirir, beni son anda bir köşeye çiziktiriverirdi.

Yıl sonu balosunun olduğu gece spor salonuna varır varmaz, Ari yakın arkadaşlarını bulup dans etmeye gitti. Markos ve ben bir köşede dikilip Markos'un matarasını aramızda gezdirdik.

"Bizim dönemden en ateşli kız?" diye sordu Markos.

"Ari."

"Hadi ama. Gerçekten."

"Gerçekten diyorum. Kız arkadaşına ne demeye çalışıyorsun?"

Markos gözlerini devirdi. "Peki. Düzeltiyorum. Benim birlikte olabileceğim en ateşli kız?"

"Serena Simonsen."

"Cevap hazırmış bakıyorum! Kendin şansını denemek istemediğinden emin misin?"

"Dostum, hadi ama. Öyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

Matarasla selam verdi. "Seni gidi uslu çocuk."

Salonun diğer tarafında Ari'nin dans ettiğini gördüm ve gerçekten kendini serbest bırakmaya çalıştığını, ritim tutmadan, dönüşlerini saymadan dans etmeye çalıştığını anlıyordum. Biz normallere ayak uydurmaya çalışıyordu. Ari'yi, aklından geçenleri idrak edecek kadar yakından tanıyor oldu-

ğumu düşününce kaburgalarımın tam ortasına bir sancı saplandı ve Markos 'uslu çocuk' olmayı kötü bir şey sandığı için ona acıdım.

"Kay Charpal'a ne dersin?" dedim, Ari'nin hemen yanında dans ettiği için.

Markos hayır anlamında başını salladı. "Biraz fazla büyü kullanmış."

"Buradaki kızların yarısında bir iki büyü dokunuşu vardır. Kim takar?"

"Çoğu öncesinde iyi görünüyordu zaten. Kay'ın eski yüzünü hatırlıyor musun..." Suratını limon yemiş gibi ekşitti.

"Tam dallamasın yani."

"Dürüstüm. İnsanlar gerçeği kaldıramıyorsa ben ne yapayım?"

"Diana derdim ama o zaman Ari seni boğardı."

"Artı, en az bir tırnak kadar kişiliğe sahip olmam gerekirdi." Markos kahkahayı patlatıp kol saatine baktı.

"Olamaz," dedim.

"Ne?" Gözleri yuvalarından fırladı, böyle yapınca süttten çıkmış ak kaşık gibi görünüyordu.

"Lütfen bir planın olduğunu söyleme."

Markos sırttı. "Eee, yoksa şanımız yürümez."

Markos'un abileri yıllarca bize kendi balo gecelerinde yaptıkları hergelelikleri anlatmışlardı. Brian bir keçiye takım elbise giydirip 'dans partnerim' diye getirmişti. Dave basketbol potasına bir lazer ışık projektörü takmış, duvarlara küfürler yansıtmıştı ve Cal, DJ'in müzik listesini değiştirip yerine Jackson 5'in ABC şarkısını koymuştu.

"Onlar son sınıftayken yapmamış mıydı?"

Markos burnunun kenarına dokundu. "Son sınıfta olsak, müdür beni atmaca gibi izler. Maksat şaşırtmak."

Kalabalığa dikkatlice gözlerini dikti, ben de dans edenleri seyredip onun gördüklerini görmeye çalıştım. Herkes bana

mutlu ve normal göründü. Hepsi tam da bulundukları yere aitti. Tekrar Markos'a döndüğümde yerinde yeller esiyordu. Onu arasam mı diye düşündüm ama sonra, sürprizi kaçır diye karar verdim. Böylece derin bir nefes alıp milleti dürterek Ari'nin yanına ulaştım. "Win!" diye bağırıp dans etmeyi kesmeden koluma girdi. Ayağına basmamak için sağa sola kaçıştım.

Üstünde mavi straplez bir elbise vardı, arkası uzun, önü kısaydı. Ari'nin çıplak, hafif çilli omuzlarını daha önce dans performanslarında görmüştüm ve belki de bu yüzden onu, omuzlara kaldırılıp taşınırken, sırtı yay gibi gergin ve yüksekte hayal ettim. Ben onu böyle kaldıramazdım, o yüzden olduğum yerde dans ettim.

Yavaş bir müzik çalmaya başlayınca dönüp yüzüme baktı ve kollarını omuzlarıma koydu. Ben de ellerimi onun beline koyup sağa sola sallanmaya başladım. Elbisesinin mavi kumaşının teninin sıcaklığıyla ısınmıştı ama o kadar parlaktı ki, ellerim aşağı kayıp düşecek sandım. Ari'yi çok sıkı tutmaya korkuyordum; canını yakmaktan korktuğum için değil, benden çok daha güçlü olduğunu biliyordum zaten, tam aksine ona sarılmayı ne kadar çok arzuladığımı ele vermiş olurum ve o da beni, benim onu istediğim kadar çok istemediğinden geri çekilir korkusuyla. Dansımız, ilişkimiz, bir tahterevallî dengesi üstündeydi. Eğer tüm ağırlığımı verirsem, kendi tarafımı çat diye yere vururdum ve Ari uçup giderdi.

"Müziği merkezinde hisset," dedi Ari, Avrupalı aksanlı 'bale ustası' sesiyle. "Müzik sana ne anlatıyor?"

Kulak verdim. "Diyor ki, 'Ben, erkek üyelerden oluşan bir pop grubunun, saçma sapan sözleri olan şarkısıyım.'"

Ari kahkaha attı. "Bu ne cüret. Ben o sözleri popoma dövme yaptıracaktım."

"Sana sırayla uçuyorum'?"

"Sana arzuyla tutuşuyorum', diyor."

"Eh, tabii senin ağzından dökülünce şiir gibi oluyor."

Ari bana gülümseyince kaburgalarım hoşuma giden bir tekme yemiş gibi oldum. Cesaretimi kaybetmemek için hemen öne eğilip onu hafifçe öptüm. Geri çekildiğinde Ari hâlâ gülümsüyordu ve belki de yanakları az öncekinden daha kırmızıydı.

“Bence senden iyisi yok Win Tillman,” dedi.

İşte buydu, ben ondan ne kadar hoşlandığımı bariz ortaya serecek bir laf edecektim ve tahterevallı yere yapışacaktı. Kelimelerin göğsümde biriktiğini hissettim ve nasıl durdurabileceğimi ya da durdurup durduramayacağımı bilmiyordum.

Islak ve köpüklü bir şey tavandan gözüme damladı. Silmek için Ari’yi bir saniye bıraktım ve tam o sırada çığlıklar başladı. Çözümü temizleyince Ari’nin spor salonunun tavanına baktığını ve kahkahalar attığını gördüm. Tavandaki havalandırma deliklerinden koca koca köpüklü damlalar yağıyordu. Kızlar topuzlarını korumaya çalışıyor, klasik ayakkabı giymiş erkekler buz pateni yapar gibi kayıyordu.

“Sevdim ama amacı ne?” dedi Ari. “Markos nerede?”

Elini tuttum ve ayaklarımız kaya kaya spor salonunun kapısına vardık. Çoğu kişi otoparka hücum ediyordu, dolayısıyla biz ters yöne saparak karanlık okulun derinliklerine daldık. Koridorun çatallanan bir noktasında sesler işitince durduk.

Sağ taraftaki koridorun ilerisinde Markos sırtını bir dolaba dayamış, ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Tam karşısında bir polis memuru dikiliyordu.

“...şansına okula görevli olarak beni yolladılar, başkasını değil. Bu aptallığına inanamıyorum Markos,” diyordu polis ve konuşanın Markos’un en büyük abisi Brian olduğunu yaklaşımdan anladım. Son on metreyi koştura koştura geçip yanlarına gittim. “Win, sen dansa dön.”

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Markos havalandırma deliklerine köpük makinesi koymuş.”

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Markos.

"Gerçekten mi? Yani bizim dükkândaki envanterleri kontrol etsem, birkaç malzemenin eksik olduğunu görmeyeceğim yani, öyle mi?"

"Bu girişiminde sana bol şans dilerim." Markos'un ailesinin nalbur dükkânı dağınıklığıyla meşhurdur. Markos da muhtemelen buna güveniyordu. Brian da farkındaydı ve kaşlarını iyice çatı.

"Seni nezarete almalıyım Markos. İyi bir ders olur."

"Yapma Brian! Sen, Dev ve Cal'in yaptığı hergelelikler ne olacak?"

Brian ters ters baktı. "Onlar farklı. Senin yüzünden spor salonunu su bastı."

"Su mu bastı? Topu topu birkaç damla köpük."

"Havalandırma deliklerinden geçtikten sonra köpük olmaktan çıkıyorlar kuş beyinli. Bildiğin sabun."

"Çok çifte standartçısın."

"Sen de bir halta yaramazsın. Binlerce dolarlık zarar verdin ve kimse ne yapmak istediğini bile anlamadı. Basit bir yaramazlığı bile yüzüne gözüne bulaştırdın."

Markos suratını buruşturdu. İçgüdüsel bir hareketle onun önüne doğru bir adım attım, kimse en yakın arkadaşımın kalbini kıramazdı, fakat ben ona ulaşmadan Ari, Markos ile abisinin arasına girdi. "Markos yapmadı," dedi. "Deminden beri bizim yanımızdaydı."

Brian gözlerini devirdi. "Ben onu burada buldum, içeride sizinle değildi."

"Şimdi çıktı, yemin ederim. Bu kadar düzeneği kurmaya vakit bulmuş olamaz," diye üsteledi. "Ayrıca hiç mantıklı değil Brian, pardon Memur Waters. Siz hep numaralarınızı son sıfıfta yapıyordunuz, değil mi? Markos neden şimdi yapsın ki?"

Brian bu söylenene kafa yormak için bir saniye durdu, sonra kardeşine döndü. "Doğru mu bu?" Markos hiçbirimizin

gözlerinin içine bakmadan başıyla onayladı. "O halde burada ne arıyordun?"

Markos boğazını temizleyip koridora doğru baktı. Kısacık bir saniye, benimle göz göze gelip göz kırptı. "Bir kızla buluşacaktım. Muhtemelen onu korkutup kaçırdın. Çok sağ ol."

Brian midesi bulanmış gibi bir ses çıkarıp Ari'ye döndü. "Demek onun için şahitlik edeceksin."

Ari ayaklarını yere sertçe basıp alnı dimdik durdu. "Markos yapmadı memur bey."

Brian bana döndü. Markos ve Ari de. Ne yapacağına karar verme sırası bendeydi.

Fakat mesele ben ve Markos olunca düşünmeye bile gerek yoktu. Her zaman arkasını kollardım, o da benimkini. "Ari doğru söylüyor."

Brian bir an bizi süzdü, sonra topuğunun üstünde dönüp koridorda uzaklaşmaya başladı.

Gözden kaybolunca Markos sırttı. "Çok eğlenceliydi."

Ari omzuna bir yumruk attı. "Salak şey. Senin yüzünden bir polise yalan söyledim."

"Sana inanmak istedi. Böylece ben kardeşlerin yüz karası olmayacağım." Markos asker selamı çakıp sırtını yasladığı dolaptan ayrıldı ve takım elbisesinin ceketini düzeltti. "Gecenin devamını şahane geçirmeniz dileğiyle, çifte kumrular."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Ah, aileme asla yalan söylemem."

Arkamızdan bir kıkırdama duydum. Serena Simonsen karanlık bir sınıfın kapısından el salladı ve Markos da ona el salladı. Ari gözlerini devirdi ve Markos yanımdan geçerken tek elini omzuma koyup yaklaştı. "Fena kız değilmiş seninkisi. Onu sakın bırakma," diye mırıldandı kulağıma, sanki Ari ile birlikteliğime devam edip etmeme kararım bana değil de ona aitmiş gibi.

Yürüyüp gitmeden önce kolundan tuttum. “O aynı fikirde olmayabilir.” *Beni istemeyebilir. Sıradan bulabilir. Boynuzlayabilir.*

“Dalga mı geçiyorsun? Abayı yakmış bile. Kafanı kumdan çıkar ve kızın suratına bak.”

Ari ve ben, Markos ve Serena’nın karanlık sınıfa girip gözden kaybolmalarını izledik, sonra da geldiğimiz yoldan geri döndük. Yan yana yürürken Markos’un dediğini yapıp Ari’ye dikkatlice baktım. Ari kavramına değil. Bale pabuçları giyip sahnede kuş gibi süzülen Ari’ye değil. Küçükken anne babası ölmüş kıza değil. Karşımdaki kıza baktım. Bana sokulan kıza. Gözlerimin içine bakan kıza.

Spor salonuna tekrar girdiğimizde sarmaş dolaştık. Tavan-daki havalandırma deliklerinden hâlâ köpüklü sular damlı-yordu. Ari’nin elbisesi o kadar vıcık vıcıktı ve yerler o kadar kaygandı ki, onu dilediğimce sıkı tutabilirdim. Yoksa elimden kayardı ve yere yapıştırdık. Ellerimi belinde birleştirdim. Ari de beni bir o kadar sıkı tutuyordu. Ellerini ensemde kenetlemiş, parmaklarını saçıma dolamıştı; yanağını da köprücük kemiği-me yaslamıştı ve ikinci el takım elbisemin kumaşının altından kalp atışlarını duyabiliyordum.

Üstü başı battı diye kederlenenler çoktan çekip gitmişti ama birçoğumuz hâlâ buradaydık. Birisi kısa devre korkusuy-la elektriği kesmişti, o yüzden spor salonunun içi milletin elbi-selerine çarpıp yayılan cep telefonu ışığı dışında kapkaranlık-tı. İçerisi çamaşırhane gibi kokuyordu ve DJ çoktan taşı tarağı topladığından insanların kahkahalarını, sular fışkırtmasını ve birisinin cep telefonuna bağladığı ufak bir hoparlörden müzik dinlemeye çalıştığını duyuyorduk. Brian ya da başka bir yetki-li kişinin içeri girip bizi sepetlemesi an meselesiydi, o yüzden şimdinin tadını çıkarıyorduk.

Ari bana sokulup gevşedi. Hiç kasılmıyordu. Bu anda bir-likte eriyorduk.

“Markos’un kıcını kurtardın,” dedim ona.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Brian ona çok sert çıktı.”

“Senin onu sevdiğinden bile emin değildim. Markos’u yani.”

Ari kollarımda derin bir nefes verdi. Şimdi dümdüz olan saçları ıslaktı, akan makyajı üstüme geçiyordu ve elbisesinin ağzı burnu kaymış, iyice sünmüştü. Fakat kafasını kaldırıp kulağıma fısıldadığında, hayatımda gördüğüm en güzel halindeydi.

“Seni sevdiğim kadar değil.”

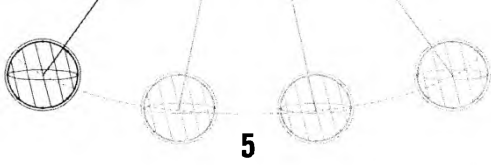
Sabunlu teni tenimdeydi. Kollarıyla bana sarılıyor, beni dik tutuyordu. Ari hafifçe titredi, belki bir ürperti gelmişti. Mermer ve fildişiinden yapılma değildi; kusursuz ve erişilmez değildi. Buradaydı, tam yanımdaydı. Beni seçmişti.

“Seni seviyorum,” dedim.

Gözlerinin içi gülerek bana baktı. Hiç şaşırmadığını fark edip rahatladım. “Ben de seni seviyorum.”

Sağa sola sallandık. Dans ettik. Karanlıkta ve sıırsıklam, ikimiz beraber.

Binlerce anı içinde Ari’ye dair en güzel hatıramdı. Avucumda tuttuğum muskamdı. İşte âşık olduğum kız buydu.

ARI

Herkes bana Win'i ne kadar çok sevdiğimi söyleyip duruyordu. Jess Teyze, Diana. Hatta ben bile: Yastığımın altında bir not bulmuştum. Bazen hissetmeye başlayacağımı sanıyordum. Sanki bir sabah uyanacak ve tekrar üzgün olacaktım. Sanki yas bir virüstü ve aşımın tesiri geçiciydi.

Not. En azından bu notu yazmayı akıl etmiştim.

.Cuma sabahı, haziran ayının ilk cuması, okulların kapandığı hafta, bileğim zonklayarak uyandım. Kısım en eski yan etkim azmış olduğundan, kısmen de kolum yastığın altında uyumuş olduğumdan ve o kâğıt avucumdaydı. Notu baştan okuyup durdum. Telli bir defterden koparılmıştı, kenarı tırtıklıydı. El yazısını tanıdım, bana aitti ve dikkatli bir şekilde odaklandığımda bu kelimeleri yazışımı hatırlayabiliyordum. Fakat garip bir hatıraydı, içimden bir şeyi çağırmağ değıl de, dışarıdan bir film izlemek gibiydi. Kalemimi sayfada oynatışımı anımsıyordum ama bunu yaparken neler düşündüğümü hiç hatırlamıyordum.

Bir erkek arkadaşın vardı. Win Tillman. Onu seviyordun. Bir yıldan uzun sürmüştü. Öldü. Çok ağır geldi. Eğer bu büyü işe yararsa, onu hatırlamayacaksın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Win. Win Tillman. Win, Win, Win...

Kafamda bu isme ait bir yüz belirmedi.

Yine aynı film izliyormuş hissiyle, okulun arkasındaki ef-suncunun evine gidişimi ve dolabımda bulduğum parayla bir büyüünün ücretini ödeyişimi de hatırladım. Bunu yapan halimi görebiliyordum. Çok üzgün görünüyordum. Fakat aynı şekilde, bu anı sanki deneyimlediğim bir olay değildi. Bana tek gerçek ve doğru gelen an, kadının bana kızını anlatışı ve aklıma annemin gelişi idi. Bu konuşmamız üç boyutlu canlanıyordu.

Win adında birisini hatırlayamadım. Zaten bildiğim kadıyla benim hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Geçen sene *pas de deux** partnerimlerimle Yaz Enstitüsü'nde yiyişmişim ama öylesine bir olaydı, ciddi değildi.

Çok üzölmüş olmalıydım. Ağlamak istediğimi, ikiye ayrılacakmışım gibi hissettiğimi hatırlıyordum. Ama sebebini hatırlamıyordum.

Artık üzgün değildim. Sadece kafam karışmıştı.

Dolayısıyla Diana'yı aradım. Hemen açtı, sesi garip bir şekilde kısık ve ciddiydi. "Nasılsın canım?"

"İl. İyiyim."

"Sana gelmemi ister misin?"

"Yo, sorun değil."

"Cenaze yarın."

"Ha? Ha, evet. Tabii."

"Neler diyeceğini biliyor musun?"

"Ben... il..."

Diana söyleyecek söz bulamayışına pek aldırmadı. "Her sabah uyanıyorum ve gittiğine hâlâ inanamıyorum. Ben... aklım almıyor işte. Yani, istemiyorsan, konuşmak zorunda değiliz. Hatta, bırak konuşmayalım. Konuyu açtığım için özür dilerim. Ama göz ardı ettiğimi düşünmeni istemem. Çünkü hep aklımda. Tanrım. Ben var ya... hâlâ inanamıyorum."

* Partnerli yapılan bale gösterisi. -yhn

Elimdeki nota baktım, sonra camdan dışarı bakıp dalgın dalgın bileğimi esnettim. Diana'ya belli ki büyüden bahsetmemiştim. Bahsetmeli miydim? Not bunu belirtmiyordu. Kafam bu haldeyken, başlangıç ve duraklamalarla, kara delik ve sili kenarlarla doluyken, bir karar verecek durumda değildim. Diana ve ben her şeyi birlikte yapar, birbirimize her şeyimizi anlatırdık. Değil mi?

Dışarıda güneş parlıyordu, çimenler yemyeşildi. Güzel bir gündü. Yarım saat sonra bale dersim vardı ve canım gitmek istiyordu. En azından derste konuşmak zorunda olmazdım.

Ne yaptığımı Diana'ya daha sonra anlatabilirdim.

"Ben de," dedim.

"Kay durmadan arıyor. Sana güveç pişirmek istiyormuş."

"Çok nazik."

"Evet. Eğer sana gelmek istersem, muhtemelen onun arabasıyla geliriz." Diana'nın arabası sık sık arıza yapardı, bu yüzden Kay'den onu bırakmasını isterdi.

"Belki de gelmesen daha iyi olur."

"Tanrım, Ari. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Evet. Ben de."

"Sen bir şey yapmak zorunda değilsin. Yani canının istediğini yapabilirsin."

"Derse gitmek istiyorum," dedim.

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. "Bir süre biraz dinlen. Kendini çok zorlama."

"Şu anda tek istediğim bale yapmak."

Günlerden cumaydı. En son ne zaman dans ettiğimi düşündüm, bir hafta önceydi. Üstünde çalıştığımız kombinasyonu, müziği, adımları çok iyi hatırlıyordum. Vücudumun neler hissettiğini hatırlıyordum. Kendimi... tek kastan oluşuyormuş gibi hissediyordum. Kolum, ayak bileğim, kalçam, gözkapaklarım, hepsi tekti, hepsi gergin ve hazırды.

Bir dans edebilsem, her şey yoluna girecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Diana'ya hoşça kal deyip son sürat dans kıyafetlerimi giydim. Anında kendimi tuhaf hissettim. Parmak basabileceğim, hah şu diyebileceğim bir şey yoktu ama genel bir gariplik hissi vardı. Hamladım herhalde, diye düşündüm ama bileğimdeki acı dışında hiçbir yerim ağrıyordu.

Mideme bir haller oldu. Gerginlikten beter ama henüz paniğe dönüşmemiş bir histi. Tutulmuş bileğimi korurcasına göğsüme bastırdım.

Saçımı burup topuz yaparak merdivenleri ikişer ikişer indiyimi görünce Jess Teyzem çok şaşırdı.

"Gidiyor musun?" diye sordu.

Gözleri kan çanağıydı. Gözlerimin çevresindeki deriye dokundum: Şişti, hassastı. Ben de ağlamıştım.

Teyzem her zamanki gibi iş pantolonunu ve yarım kollu, ekose gömleğini giymişti fakat ilk kez gözüme tuhaf göründü. Benden sadece on beş yaş büyüktü fakat kederi, göz çevresindeki çizgileri belirginleştirmişti ve yemin ederim, gri saçları son gördüğümünden bu yana artmıştı. Yakında, birisi ona çalıştığı kafede kocakarı diyecek ve haklı olacaktı.

"Konuşuruz diye düşünmüştüm," dedi. "Biraz birlikte vakit geçiririz. İşten izin aldım."

"Çok tatlısın. Teşekkür ederim."

"Tabii ki işten izin alacağım." Ona teşekkür etmeme alınmış gibiydi.

Anlaşılan, büyü yaptıracağımı Jess'e de söylememiştim. Benim hâlâ kendisi gibi matemde olduğumu sanıyordu. Ona anlatmak zorundaydım.

Bacaklarım titremeye başladı.

Daha sonra.

Önce dans. Dans edecektim, sonra itiraf kısmına geçecektim.

"Gerçekten dans etmek istiyorum," dedim. "Şu anda... tek istediğim bu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jess bana "beni sazan mı sandın" bakışı attı ki genelde bu bakışını dövmelerle dolu kaslı kollarını göstermek takip ederdi, sonra yumuşayıp söndü ve başını salladı. "Ders bitince hemen dön."

"Dönerim."

Teyzeme sarıldım, o da beni sımsıkı kucakladı. İki kişilik minyatür ailemizde pek sarılma düşkünü değildik. Fakat kendimi tuhaf hissettiren tek şey tecrübesizliğim değildi. Odamdayken içimde duyduğum o his, yabancılık, bir terslik var hissi, kollarımdan aşağıya tüylerimi diken ede ede indi.

"Seni seviyorum," dedi teyzem.

"Ben de seni seviyorum," dedim ve kapıya yöneldim. "Sonra görüşürüz."

Midemdeki kaygılı his büyüdüğüçe büyüyordu.

Soyunma odasına adımımı attığım anda diğer kızlar gözlerini bana diktiler.

"Başına sağılsun çok üzüldüm," diye mırıldandı içlerinden biri, sonra hepsi tek tek gelip aynı lafı ettiler. Sonra da pembe ayakkabılarına bakıp benimle göz göze gelmemeye çalıştılar.

Rowena, eski Kraliyet Balesi baş balerini ve son dokuz yıldır hocam olan balerin, ben içeri girince bana sarıldı. Jess kadar beceriksiz, Jess kadar iyi niyetliydi ama beni gördüğüne şaşırmamıştı sanki. Belki de baleye gelmek doğru bir karardı. Buraya aittim; üç duvarı aynalı, tek duvarı camlı, tahta zeminli bu prova salonuna aittim. Yaşlı piyanist her zamanki gibi köşede birkaç melodi çalışıyordu ve her zamanki gibi içerisi ter ve pudra kokuyordu.

Gözlerimi kapatıp dansa, vücudumu harekete hazırlamaya konsantre olmaya çalıştım. Fakat zihnim dingin değildi. Elle tutulur bir şey düşünemiyordum: Düşüncelerim kocaman, beyaz bir odada sağa sola savruluyor, hiçbir yere konamıyordu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir yerde dinlenemiyordu. Kas ve eklemlerimi kontrol etmeyi denedim ama sadece bileğimdeki geçmek bilmeyen, zonklayan ağrıyı duyuyordum. Genelde bu ağrıyı görmezden gelebiliyordum, senelerce pratik yapmıştım fakat bu kez yokmuş gibi davranamıyordum.

Isınmaya başladığımızda nefesim kesik kesikti. Ne olduğunu henüz kestiremiyordum ama bir terslik olduğu kesindi.

Piyanonun müziği. İşte. Kafamda çok canlıydı; her zaman ki gibi aynı notalar, aynı melodi, aynı hareketler. Kafamda bütündü, zarif ve kesindi.

Hareket etmeye başladım.

Birinci pozisyon. İkinci. Dördüncü. Öne. Sağa. Arkaya. Şimdi sola.

Gözlerimi kapalı tutup adımlarıma odaklandım.

Gevşemeye ihtiyacım vardı. Adımların ritmini yakalamalıydım.

Plie* hareketinin tam ortasında, sakat bileğimde bir baskı hissettim ve gözlerimi açınca bunun Rowena'nın eli olduğunu fark ettim.

"Aynaya dikkat et lütfen," dedi Rowena.

Başımı salladım, yüzüm son derece ciddiydi ancak Rowena'nın bu cümleyi ancak vücutlarına dair tüm algı ve kontrolü kaybedip feci şekilde batıranlara kurduğunu biliyordum.

Aynadan tekrar ısınma hareketlerini yapan kendimi seyrettim. Birkaç hamle sonra kafama dank etti, sonuçta kendimi hep belli bir şekilde hareket ederken görmeye alışkındım. Zihinimdeki yağ gibi kayan görüntümün silinmesi ve karşımdaki görüntüyle yer değiştirmesi için zaman lazımdı: Dirsekler karışmış, dizler tutmuyor, kollar sağa sola savruluyor, bilekler hantal. Vücudumu hizaya gelmesi için zorladıkça daha beter

* Bacakları dışarı doğru bükerek yapılan bir bale hareketi. -yhn
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

oldum. Hatta beynime göre, ben hareketleri gayet *güzel* yapıyordum. Fakat zihnimle bedenimin ortasında bir yerde, işaretler dağılıp kayboluyordu.

Isınma seansı bittiğinde kıpırdayacak halim kalmamıştı. Diğer kızlar, dersin ikinci kısmı için etrafımda koşturup yerlerini aldılar. Aynadan kendime baktım.

Hayır. Bu ben değildim. Olamazdı. Hamlamıştım. Bir şekilde geri dönecekti. Kendimi zorlamalıyım.

Barın önünü boş bıraktık, basit bir kombinasyon yapa yapa ilerlemek için sıraya dizildik. Rowena elleriyle minik jestler yapıyor, neler istediğini açıklıyordu (“Tombé, pirouette, relevé ve uzat, pas de bourrée ve balancé, balancé...”), bense ritim tutup sıramı bekledim.

Başlar başlamaz, sorunun sadece hamlamak olmadığını anladım.

Dansa hazırlanırken giyinmenin neden garip geldiğini anladım.

Berbat bir şey yaptığımı anladım.

Kafamda adımları görebiliyordum, bir araya nasıl gelmeleri gerektiğini biliyordum. Hatta gözlerim kapalıyken neredeyse eskisi gibi dans edebildiğimi hissedebiliyordum.

Fakat gözlerim açıkken ve karşımda aynadan bir duvar dururken, vücudumun esasında neye benzediğini görüyordum.

Katı. Kaba saba. Pürüzsüz geçişler ve zarafet sıfırdı. Bütün açılar yanlıştı. Kollarım fazla dönüyordu. Ayaklarım güvercinlerinki gibi içe dönüktü. Durum bu kadar dehşet verici olmasaydı, halime gülünürdü. Hani romantik komedilerde olur ya, kadın kahraman bale biliyorum diye blöf yapar ve komik bir şekilde yalanı ortaya çıkar.

Odaklanıp canımı dişime taktım. Fakat aynadaki ben hâlâ aynı haldeydi. Doğru düzgün ölçüp biçemediğim hareketlerimi düzeltmem imkânsızdı; bana kusursuz gibi gelen bir hareketi düzeltemezdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Vücudumun bana verdiği sinyallere aldırmaksızın ve sırf aynaya güvenerek kendimi zorlayınca kazara elimle suratıma vurmayı başardım ve dengemi yitirip bale salonunun ortasına da yere kapaklandım.

Kalçamın dan diye yere yapışması... işte *bunu* hissetmiştim. Küçük düşme duygusu... O sinir uçları da gayet iyi çalışıyor gibi görünüyordu.

Piyano durdu. Diğer kızlar, hâlâ yerde iki seksen uzanmakta olan bana tepeden baktılar; yüzleri acıma ve aynı zamanda iğrenme ifadesine bürünmüştü. Hangi balerin basit bir kombinasyonun ortasında düşerdi ki?

Ben değil. Ben Manhattan Balesi'nin genç yıldızlar ekibine girecektim. Buradan kurtulup herkesi gururlandıracaktım.

Ayağa kalkmaya mecalim olduğundan emin değildim. Rowena yanı başımda bitiverdi. Dirseğimden tutup beni ayağa kaldırdı, sadece destek oluyormuş gibi göstermek için elinden geleni yaptı. Fakat o olmasaydı, yerde kabuğu üstüne düşmüş bir kaplumbağa gibi çırpınır dururdum.

Koridora çıkınca, hatta soyunma odasında banka oturduktan sonra bile kolumu bırakmadı. Parmakları, derimi deşen bir hançerden farksızdı. "İyiyim," dedim. Hâlâ bırakmadığını görünce yineledim. "Ben *iyiyim*."

Rowena dikkatlice kolumu serbest bıraktı. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa beklemelisin Ariadne."

"Ben beklemek istemiyorum."

Rowena başını iki yana salladı. "Bazen zihninin bilmediğini vücudun bilir."

Bu laf bana, dansçıların benimsediği ve kalça tutulmasından sinir krizine kadar birçok şeyi açıklayan bir mantra gibi gelmişti ama haklı olup olmadığını da merak etmeden durmıyordum. Sakat bileğimdeki zonklama sanki tüm vücuduma yayılıyordu ve âdeta başka bir şey hissedemiyordum. Utancı bile.

"Böyle bir olayı insan asla hesap edemez," dedi. "Hayatın getirdiği trajedilerden biri."

"Evet ama... New York."

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"1 Ağustos'ta."

"İki ay sonra. Prova yapacak çok vaktin var."

"Jess ve ben... yıllardır bunun planını yapıyoruz. Tek şansım. Hazır olmak zorundayım."

"O zaman olacaksın," dedi kısaca. "Benim derse dönmem lazım. Sen biraz kal, sonra uzun uzun konuşuruz, olur mu?"

Başım la onayladım ama Rowena soyunma odasından çıkar çıkmaz, zar zor ayağa kalkıp beceriksizce kapıya koştum.

Vücudum artık tek bir kastan oluşuyormuş gibi hissetmiyordum, yirmi kas gibi de değildi. Binlerce kas gibiydi. Çalışmayan kısımlarım, antrenmansız kaldığı için böyle değildi. Artık tamamen benim kontrolüm dışındaydılar.

Aptal bir oğlan uğruna, dans edebilme becerimi feda etmiştim. Muhtemelen New York'a taşınınca zaten geride bırakacağım bir çocuk için. Her nasılsa o çocuk, dokuz yıllık emek, her gün beş saat çalışma, seçmeler ve yarışmalar ve ağrılar ve ileride olacağımı düşündüğüm her şeye bedeldi, başarılı olduğum tek şeye bedeldi. Geçmişimi unutmak için, geleceğimi bir kalemde silmiştim.

Dünkü ben, bencil ve aptal karının tekiymiş meğer.

MARKOS

Abimler Win'in cenazesine katılmak üzere beni kiliseye getirdiler. Alçak bir banka oturtular. Defans oyuncuları gibi etrafımı sarmışlardı. Siyah takım elbiseli, istihbarat servisi gibiydiler. Babamın cenazesini hatırlamıyordum ama hepsinin hatırladığını, bu günü o günle kıyasladıklarını, aralarında üzgün, manalı bakışlar paylaştıklarını görebiliyordum. Ortak trajedileri. Onları bağlayan olay. Benim asla parçası olamayacağım o aptal kulüpleri. Sıkışım hepsini. Buradaki benim dostumdu. Bugün Win'in günüydü, babamın değildi. Bu benim işkencemdi, onların değil.

Gözlerimi tavana diktim. Tahta kirişler. Güneş ışığı. Bir köşeye iştirilmiş beyaz bir afiş. Ayaklarıma baktım. Siyah ayak-kabılar. Siyah bağcıklar. Gri halı. Ellerime baktım. Kesik içindydiler. Soyulmuş. Ben durmasını söyleyene kadar annemin yapıştırdığı altı-yedi yara bandının üstünde kan izleri vardı. Dün gece, arka bahçedeki çürümeye yüz tutmuş ağaç evi ellerimle paramparça etmişim. Şimdi boşluğu sıkın ellerim yumruk halini almıştı.

Odanın ön kısmında beyaz bir tabut duruyordu. İçinde kimin yattığını bilmek için kafamı kaldırıp bakmam şart değildi.

Papaz boğazını temizledi ve bu herif, Win'le hiç konuşma-

miş, onu sadece koridorlara dizilmiş fotoğraflarından ve yakamızdaki fotokopiyle çoğaltılmış kâğıtlarda görünen yüzünden tanıyordu. Bu kendini bir bok sanan dallamanın söylediği tek kelimeye bile kulak verirsem, avaz avaz bağırmaya başlayıp bir daha hiç susmayacağımı biliyordum

Beni durdurmaya bile çalışmayan Cal'i iterek yerimden fırladım; annem ise kolumu yakalamaya çalıştıysa da başaramadı. Tabutun yanından girişe doğru koştum fakat daha bir sürü insan içeri giriyordu, akın akın geliyorlardı. Dışarıda dayanılmaz sıcak, güneşli bir yaz günü vardı; çok hoş bir haziran hafta sonuydu, yazın ilk hafta sonuydu. Siktiğimin olağanüstü mucizesiydi âdeta. Böylece dış kapıya ulaşmadan döndüm, içi afiş ve üçgen şeklinde bayraklarla dolu bir dolaba girdim. Karanlıkta, siyahdan başka bir şey göremez hale gelene kadar suratımı kumaşa bastırdım ve kendi kendime konuşmaya başladım.

—Korkak.

—Korkmuyorum ki.

—O zaman neden saklandın?

—Bu sahte zırvalığın bir parçası olmak istemiyorum.

—Saklanıyorsun. Kimsenin seni görmesini istemiyorsun.

Ühü, ühü, zavallı Markos. Oradan kaçıp gittiğini fark etmediler mi sanıyorsun?

—Senin ne düşündüğün umurumda değil.

—Abilerinin ne düşündüğü de mi umurunda değil? Onlar orada. Senin ne olduğunu merak ediyorlar.

—Onlar Win'i iplemiyorlar.

—Ama sen öyle değilsin. Korkaklığı kes ve hemen çık oraya.

—Niye?

—Sana bağlı. Mecbursun.

—Neden ben?

—Çünkü sen bir Waters'sın. Sık dişini.

Kumaşın içine doğru iki kez daha nefes alıp verdim; tam

geri dönmeye hazırlarken kapı açıldı. Tokmağı tutup kapatmaya çalıştım ve Ari Madrigal ile resmen burun buruna geldik.

“Selam,” dedim.

Bana dimdik bakıyordu. Gözlerinin çevreleri kırmızıydı. Fakat üzüntüsü, kalabalıktaki diğer insanların kederi kadar sinir etmedi beni. Bunu kazanmıştı. O da, tıpkı benim gibi, bu acıyı çekmeye hak kazanacak kadar çok sevmişti Win’i.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Omuz silktim. “Neden kapıyı açtın?”

“Bir dakikalığına kaçmak istedim.”

“Aynen.”

Sağa sola bakıp kapıyı bıraktı. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi.

“Bir dakika!” Koluna yapıştım. Elime baktı, ben de hemen elimi çektim. “Sen... daha sonra evde olacak mısın?”

“Evet, muhtemelen.”

“Konuşmamız lazım,” dedim.

Gözleri büyüdü ve yutkundu. Sanki ürkmüştü.

Korkak.

“Bence iyi bir fikir değil,” dedi.

“Niye ki?”

“Ben... yalnız kalmak istiyorum.”

Win’in öldüğü geceden bir sahne gözümde canlandı: kumlar ve yağmur ve gökyüzü, her şeyin ne kadar mutlu ve ne kadar berbat olduğunu. Sonra öne çıktım, kollarımı uzatıp ona sarıldım.

Ari sarılmama karşılık vermedi. Tüm vücudu kaskatı keşildi. Yüzüne bakmak için geri çekildiğimde dişlerini bile sıkıyordu.

“Kusura bakma,” diyerek onu bıraktım.

Ari geri çekildi, sona kalan tek tük insanla birlikte kiliseye karıştı. Papaz kuru vaazına başlamıştı ama giriş kapısından söylediklerini duymuyordum.

Ari normalde arkadaşlık etmeyi seçeceğim biri değildi. Win'le beraber o da hayatıma girmişti. İlk başta herhangi bir kıza benziyordu ama birisiyle uzun vakit geçirincede, sizi şaşırtırlardı. Beklenmedik ya da sıradışı bir hareket yapıp kafanızda üç boyut kazanırlardı. Ari beni güldürüyordu, bu sebeple de gerçeğe dönüşmüştü.

Şu anda muhtemelen en yakın arkadaşımdaydım. En yakın arkadaşım değildi, yani Win'in yerini tutacak anlamda değildi. Sadece beni gerçekten tanıyan tek kişi oydu.

Ari kalabalığa karıştı, oturup konuşulanları dinlemeye başladı. Win'i tanıyordu. Eğer o yapabiliyorsa, ben de yapabiliyordum.

Kilisenin içine doğru bir adım attım.

Siyah ceketler.

Eğik başlar.

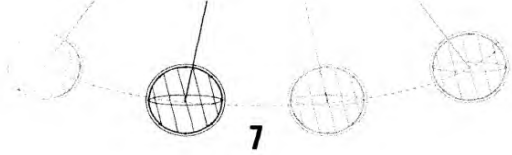
Beyaz tabut.

Win'in kardeşi Kara en ön sırada oturmuş, kendini kaybetmemeye çalışıyormuş gibi kesik kesik nefesler alıyordu.

Tekrar girişe doğru yöneldim. Sonra bir adım daha çıktım, bir adım daha, derken dışarıda, otoparkta annemin arabasına koşuyordum. Anahtarım yoktu, o yüzden yere oturup sırtımı lastiğe dayadım ve nefes almaya çalıştım.

Korkak.

Ben Ari kadar güçlü değildim. Win bana hep Ari'nin çetin ceviz olduğunu söylerdi, her şeyi kaldırabilir derdi ve bence haklıydı. Ben yapamamıştım. En yakın dostum için bile.

KAY

En yakın arkadaşlarımla birlikte kilisenin ön kısımlarında banka oturdum. Ari, insanlar ona sarılıp dururken gözlerini boşluğa dikmiş bakıyordu ve Diana ise ağlamaktan kimseyle konuşacak halde değildi. Ben de yakınlarında olup birisinin bana ihtiyaç duymasını bekledim.

Win'i severdim. Sessizdi, tatlıydı ve koridorda bana başıyla selam verir, ne var ne yok diye sorardı. Grupça hep birlikte takıldığımızda, nadiren de olsa konuşmalara beni de dahil ederdi. Ahım şahım bir şey yapmazdı ama benim için önemliydi.

Artı, o olmasaydı, hiç arkadaşım olmayacaktı. Eğer Ari, Win'le meşgul olmasaydı, Diana asla beni arayacak kadar kendini yalnız hissetmeyecekti. Buna hep minnettar olacaktım.

Win'in ölümü, son bir haftadır üstümde ağır bir gölge gibiydi, sonsuza dek gittiğini ve bir daha dönmeyeceğini düşündükçe korkunun kocaman siyah kanatları beni yere çekiyordu. Ablam Mina dünya turuna çıkmak için evden ayrıldığından beri kalbimi daraltan bu duyguyu hissetmemiş ve bunu hiç özlememiştim. Mina'nın hastalıkla boğuştuğu yıllarda böyle olacağını düşünmüştüm: Devasa kara bir kuş onu pençelerine alacaktı ve Mina yok olacaktı. Mina'nın cenazesinde oturduğumu o kadar çok hayal etmişim ki; kafamda öylesine güzel

canlandırmıştım ki, Diana ve Ari'nin yanında Win'in cenazesinde kilisede yerimi alırken sanki daha önce buraya gelmişim gibi hissettim.

Halbuki bu hayatımda katıldığım ilk cenazeydi. Mina iyileşip evden ayrılmıştı. Şimdi yaz tatili için geri dönmüştü ama artık onu görmeye tahammül edemiyordum.

Önümdeki sırada, Diana kolunu Ari'nin omzuna attı ve kıskançlıktan içim cız etti. Elimi uzatıp Diana'nın elinin üstüne koydum fakat Ari, Diana'nın kolunu üstünden silkeleyince ben de elimi kucağıma indirdim. Ari, Diana'ya bakmıyordu fakat Diana gözyaşlarının arasından büyük bir dikkatle onu seyrediyor, ne yapmalı, nasıl yardım etmeli diye bir ipucu arıyordu. İkisini seyrederken ben de aynısını düşündüm.

Papaz, arada uzun ve korkunç sessizlikler bırakarak konuşuyordu; derken Ari platforma giden merdivenleri teker teker çıktı ve ardından tek kelime etmeden inip tekrar yerine oturdu. Basamaklardan inerken tökezledi ve kilisede tüm nefesler tutuldu. Ayaklarını istediği her imkânsız pozisyona sokabilecek olan Ari, az kalsın düşüyordu. Yalpalayarak yerine döndü; saçları yüzünü örtüyordu.

Bir amca konuştu ya da bir komşu da olabilir; artık takip edemiyordum. Arkalardan ve yan taraflardan zırlama sesleri gelip duruyordu. Parlak, bembeyaz bir taş benzeyen tabut platformdaydı. Kara kanatların çırpılarak yaklaştığını hissettim. Keşke tabut açık olsaydı da, içinde kimin yattığından emin olabilseydim.

Ölümü düşünemiyordum, yoksa o kocaman siyah kuş yaklaşır. Bu yüzden onun yerine Ari ve Diana'ya keşke söyleyebilsem diye düşündüklerimi, en zayıf, en yumuşak, en işe yaramaz yanımın hissettiklerini düşündüm. Onlara hiç anlatmadığım şeyleri düşündüm çünkü ablanızın verdiği yaşam mücadelesi, her gün okul çıkışı hastanede takılmak, gözünün önünde eriyip gitmesini seyretmek gibi iç karartan konu-

lar konuşulmazdı. Kimse böyle üzücü birini yanında istemezdi. Bense onların beni istemesini istiyordum, sırf büyüm onları etkiledi diye bana katlanmalarını değil. Büyü bana en azından bir fırsat sunmuştu. Faydalanmak zorundaydım.

Ama yine de, birçok konuda acizdim.

Dört sene önce Mina'ya ilk teşhis konduğunda bir efsuncuya gitmiştik. Tabii ki ilk önce doktora gitmiş, bütün testleri yaptırmış, ağlamış, ikinci bir fikir almış, ilk doktora tekrar gitmiş, başka testler yaptırmış, kemoterapiye başlamış... ondan sonra efsuncuya gitmiştik. O günlerde Mina büyük randevular aldığı zaman onunla gelmem için ısrar ederdi. "Katelyn artık büyüdü. Orada olmayı hak ediyor," derdi ama o kadar yakındık ki, gözlerinden tek başına gitmeye korktuğunu anlardım.

Böylece randevu aldıkları gün, ben de yanlarındaydım. Lisenin arka binasında oturan, mahallemizin efsuncusu değildi; bu efsuncu, en iyiler tarafından çok methediliyordu ve babam için daha aşağısı kurtarmazdı. Boston'da bir hastanenin yanında, gerçek bir ofisi vardı. Annem ve babam için hiçbir zaman paranın lafı olmazdı. Ya da belki de tek lafımız paraydı. Başımıza bir felaket geldiğinde tek bildikleri para harcamaktı.

Efsuncuların insanları tedavi edemediğini duymuştuk ama aynı zamanda başka söylentiler de işitmiştik: Doğru efsuncuyu bulmak lazımdı. Büyücü meclisleri, üyelerinin ömrünü uzatıyordu. Hükümet bu tür gruplara katılmayı yasadışı ilan ettiğinden beri, güya insanları tedavi etmeyi kesmişlerdi. Mina ise hastaydı, muhtemelen ölmek üzereydi ve biz bilmiyorduk, o yüzden şansımızı denemek zorundaydık.

"Bunların hiçbirisi doğru değil," demişti efsuncu kadın. Suratı o kadar kırışıklık içindeydi ki, gözleri neredeyse kaybolmuştu. Üstünde beyaz bir laboratuvar önlüğü vardı ve kuru bir sesle, ders anlatan bir öğretmen gibi konuşuyordu. "Bir efsuncu, bir spiritüel danışman gibi çalışır. Üç alanı yeniden düzenleriz: Geleneksel adıyla, beden, zihin ve ruh ya da şahsen

tercih ettiğim şekliyle fiziksel, mental ve aura. Diyelim ki, sizin bütçenizde zekâya çok yer ayrılmış ama güzellik bölümü fakir kalmış." Odada, Mina dışında herkesin dönüp bana baktığına yemin edebilirdim. "Kaynakların dağılımını yeniden düzenliyoruz ve böylece beyne ayrılan stokun güzelliğe aktarılmasını sağlıyoruz. Üzgünüm canım ama birisi Mina kadar hasta olduğunda zihinsel yetilerinin ödeyeceği bedel felaket boyutlarda olabiliyor."

"Ama yaşar, değil mi?" diye sordu annem. Mina annemin parlak siyah saçlarını, yumuşacık koyu tenini ve zarif burnunu almıştı. Gerçi moda zevkini ve saplantı derecesinde bahçıvanlık düşkünlüğünü almamıştı. Bense babamın soluk, sivilceye yatkın tenini ve küçük gözlerini ve kim bilir daha nelerini almıştım, çünkü annem huzurla bahçeyle uğraşabilsin diye, babam çoğunlukla Boston'da kalır, paramızı kazanırdı.

Efsuncu kafasını iki yana salladı. "Sebzeden farkı kalmaz."

Mina iç geçirdi ve annemle babam aralarında fısıf fısıf tartışmaya başladılar. "En ufak bir şans olsaydı, doktorlar bize söylerdi zaten," dedim Mina'ya.

Elini, artık kel olan kafasında gezdirerek, "Ve müşterilerini kaybederlerdi?" diye cevap verdi. Henüz deli gibi kaşındırmanın bir şapka bulamamıştı. Efsuncu bizi duyamasın diye fısıldadı. "Buradan nefret ediyorum."

"Nasıl yani? Nesi var ki?"

"Sen de tuhaf hissetmiyor musun? Burası çaresiz kalan insanların geldiği bir yer." Efsuncu bizi izliyordu ve Mina ona gülümseyip daha alçak sesle devam etti. "Kendilerine katlanamıyorlar."

"Bir sürü insan büyü yaptırıyor."

"Kendilerinden nefret eden insanlar, her türlü uçuk eylemde bulunabilirler."

"Ben kanserden nefret ediyorum," dedim. "Sen de kanserden nefret ediyorsun, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kardan ya da kırmızı renginden nefret etmek gibi bir şey o.”

Ne demek istediğini açıklamadı ama ben sonra bunun üstünde bayağı kafa yordum ve sanırım şunu kastetmişti: Kanser sadece bir kavramdı, kar gibi bir şeydi ve ondan nefret etmenin bir anlamı yoktu çünkü o sizi hiç umursamıyordu. Nefret etmekle değişmeyecekti, sadece içinizi nefret bürümüş olacaktı. O sırada ablama verecek bir cevap aklıma gelmemiştir, zaten tam da kalkıyorduk ve efsuncuya vakit ayırdığı için teşekkür edip karşı tarafa park edilmiş arabamıza kaçıyorduk.

Üç yıl sonra güzellik büyümü yaptırmaya gidince bu konuşmayı düşündüm. Mina’ya yaptıracığım şeyi söyleyince pek bir yorumda bulunmadı. Hiç şaşırmamıştım, aramızda dünyanın yarısı vardı. E-postayla gönderdiği cevabı tek satırlıktı: “Burada vaktim çok dar. Bol şans. Seni seviyorum.” Sanki telgraf yolluyordu da her kelimeye para ödüyordu, sanki Uttar Pradeş eyaletinde bir internet kafede değildi. Daha uzun yazabilirdi ama umursamamıştı. Beni terk edip gitmişti.

Ayrıca arkadaş bağlama büyüsünü yaptırırken de bu olayı hatırladım. Efsuncunun büyüsünü hazırlamasını beklerken, Mina için gittiğimiz çakma doktorun dezenfekte ofisiyle alakası olmayan küçük oturma odasında otururken, Mina’nın sözleri kulağımda çınladı: Bu koltukta oturmuş olan herkes çaresizdi ve kendilerinden nefret ediyorlardı.

Düşündüm, taşındım ve her ne kadar Mina’ya karşı çıkmak istesem de ona katılıyordum, doğrudu. Ben çaresizdim ve kendimden nefret ediyordum. Mina’nın büyü yaptıranlar hakkındaki tüm lafları doğrudu.

Efsuncu yeni bir kutu kurabiye açtı, iki üç tanesini tezgâha koydu. “Bu tür büyülere kanca deriz,” diye anlattı, kurabiyelerle ve tırtıklı bir taşla oynayarak. “Bir tane sen yersin, birer tane de arkadaşlarına verirsin ve senin yanından ayrılmazlar.”

"Etkisi ne kadar sürer?"

"İyi soru. Güzel, güzel, güzel. Ne kadar para ödeyebilirsin?"

"Dört bin dolarım var." Birikim hesabımdan günlük para çekme limitinin tümünü kullanmış ve dört gün üst üste annemin cüzdanını boşaltmıştım. Annem farkında bile değildi. Gıcır gıcır paralar, tomar halinde masanın ortasında parlıyor, bu salaş evde eğreti duruyorlardı.

Efsuncu hareket etmeyi kesip döndü ve yüzüme baktı. "Kallıcı yapmaya yeterli."

"Bana uyar," dedim.

"İnsanlar büyür. İnsanlar değişir. Emin misin?"

"Evet, evet, eminim." Para tomarına bir fiske vurdum ve banknotlar yelpaze gibi masaya yayıldı. "Yalnız kalmayacağım."

Efsuncu başka bir yorum yapmadan tezgâhına geri döndü. Sonunda bana dört kurabiye uzattı. Kurabiyeleri şöyle bir elledim. "Bir tane fazla var," dedim.

Tabağa baktı, sanki hareket eden nesneleri saymaya odaklanıyordu. "Ah... evet. Eh, sende kalsın. Belli olmaz."

"Güzellik büyüm beynimi etkiledi," dedim (ve kimyadan D almam bunun kanıtıydı), "fakat bu kanca... bu hangi kısımdan çalışıyor?"

Kadın bir an duraksadı ve bana söylemeyecek ya da yalan atacak zannettim. Zaten paramı almıştı, gerisi ona neydi? Fakat cevap verdiğinde doğruyu söylediğini düşündüm.

"Kancalar, lokasyon ve kontrole bağlıdır. Sevdiklerini sana yakın tutarlar, talih ve tesadüf ve şans kullanırlar. Ne olursa olsun, üç günde bir seni görecekler, senden yetmiş kilometre uzağa gidemeyecekler. Ancak hayatının diğer kısımlarının... yerinden oynadığını görebilirsin."

"Bu ne demek?"

"Kanca, iliştiği yerde kalır. Diğer şeyler kancadan ayrılır."

"Hangi şeyler? Kancadan ayrılır da ne demek?"

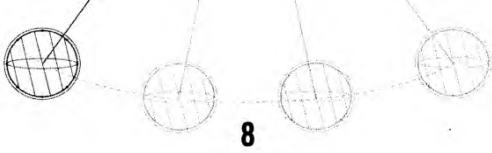
Efsuncu kadın omuz silkti. Daha fazla açıklama yapmadı ya da yapamadı.

Kafaya takmamaya çalıştım, onun yerine Mina'ya neler verdiğimi düşündüm: ömrümün yıllarını, her düşüncemi ya da umudumu ya da dileğimi. Nasıl da iyileşir iyileşmez beni dımdızlak bırakıp gitmişti. Kanser, sandığım gibi onu alıp götürmemişti fakat Mina cerrahi bir operasyonla kendini benim hayatımdan aldırmişti. Ayrıca o benim ablamdı, beni sevdiğini söylemişti. Eğer o bunu yapabiliyorsa, herkes yapardı.

Kurabiyemi iki ısırıkta mideye indirdim.

Efsunculara gidenler, çaresiz insanlardı. Buna diyeceğim bir şey yok Mina. Ama insan güzelse ve arkadaşları varsa, kendisinden nefret etmemesi kolaydır. Kendimden nefret etmek benim suçum değildi. Sevilebilir biri haline gelmem için düzeltilmem gerekmişti, tıpkı Mina'nın kemoterapisi gibi. Kemoterapiyle kurabiye arasında bir fark göremiyordum. Hatta kemoterapi, vücudunuza büyü ve efsunlardan daha iğrenç şeyler yapıyordu. Peki, Mina tedaviye başladığında kendinden nefret etmiş miydi? Hayır. Kanserden nefret etmişti, ettiğini biliyordum. Ben de suratımdan ve yalnızlığımdan nefret ediyordum.

Şansımıza, ikisi için de tedavi mevcuttu.

8

ARI

Cenazede yasta ve ciddi görünmek, önemli bir şeyimi kaybetmiş gibi hissetmek zor olmadı. Hiç kimse Win'in değil, balenin yasını tuttuğumu anlamadı.

Kırmızı gözlerimin ve acıyla buruşmuş yüz ifademın sebebi ni bilselerdi, bir bale grubuyla aynı anda sıçrayıp döndüğümü, zarif ve romantik bir *pas de deux* yaptığımı, tek başıma bir serap gibi parladığımı görürlerdi. Zihnimde, açıklanamaz bir biçimde yere düşüp rezil rüsva olduğum anı tekrar tekrar oynattığımı görürlerdi. Her bir kasımı teker teker saydığımı, hiçbirini gereken biçimde kontrol edemediğimi anladığımı öğrenirlerdi.

Fakat zihnimin içini okuyamazlardı; böylece ben de Win'e üzüldüğümü sanmalarına izin verdim. Numara yaptım.

Diana ve Jess'e büyü hakkındaki gerçeği itiraf etmeyi düşünmüştüm ama sonra derse gidip yere düşmüştüm. Eve dönünce Jess kitabından kafasını kaldırıp bana nasıl geçti diye sordu.

"İyi," dedim. Eskiden bale dersleri bazen acı dolu ya da çok neşeli ya da yorucu ya da sıkıcı olurdu fakat temelde hiçbir zaman "iyi" dışında bir şey olmazdı.

Gerçekte ne kadar iyi olmadığımı açıklayacak sözcükleri telaffuz etmeye dilim varmadı.

"Sevindim," dedi Jess. Derin bir nefes alıp kendini âdeta bir fırtınaya hazırladı. "Çarşamba öğleden sonra dersin var mı?"

"Sabah dersim var, öğleden sonra da Sweet Shoppe'tayım. Neden?"

"Bir terapistten senin için randevu aldım."

"Hayır," dedim.

"Zor bir dönemden geçiyorsun."

"Hayır, hayır; dans bana yardım edecek. Hem öyle bir şeye para harcamamalıyım. New York için lazım olacak."

Jess koltuğun sırtının eprimiş kumaşını eşeledi. "Belki de taşınmak için doğru zaman olup olmadığını bir gözden geçirmeliyiz."

"Tabii ki doğru zaman. 1 Ağustos. Tarih kararlaştırıldı. Manhattan Balesi beni seçti. Beni davet ettiler." Sesim titriyordu, çok yükselmmişti ve konuşmadan duramadım. "Bir yıl sonra beni istemeyebilirler, yaşıam geçer. Rowena'dan öğreneceğim her şeyi öğrendim ve kötü alışkanlıklar geliştirmemek için şimdi profesyonel eğitim almalıyım, ayrıca kadroların çoğunlukla genç bale gruplarından seçilip oluşturulduğunu biliyorsun, böylece orada gerçek bir iş bulabilirim. Beklemek istemiyorum. Bir sene daha burada oturup çürüyemem. Jess, lütfen. Gitmek zorundayız. Zorundayız."

Konuşmamı yaparken Jess'in eski püskü kadife koltukta oturduğu yere doğru adım adım yaklaşmıştım. Bir, bir buçuk metre ötede bir lamba duruyordu, erişebileceğim kadar yakında değildi. Erişmek istemiş olsam bile uzaktı ama kaale bile almamıştım, derken yukarı aşağı hareket eden kolum lambaya çarptı, sonra ayağım halıya takıldı. Jess ayağa kalkıp kollarını bana sardı, sendelerken beni tuttu. Kaskatı olup tutuşundan kurtuluverdim.

"Taşınacağız Ari. Ne yapman gerekiyorsa yapacağız." Teyzem yarım ağızla gülümsedi. "Yine de terapiye gitmen lazım."

"Ağzımı bıçak açmadan otururum."

“Eminim söyleyecek bir şeyler bulursun. Win’den bahsetmek istemiyorsan, dansla ilgili konuşun.”

“Terapist beni anlamaz.”

“Açıklarsın o zaman. İçine atıp biriktirmek hiç iyi değil.”

Verdiğim her nefesle, gerçeklik silikleşiyordu. Tam şu anda nasıl ağzımı açıp, “Berbat bir şey yaptım,” diyebilir, teyzeme Win’i ve yan etkileri anlatabilirdim? Hele hele New York yüzünden kavga çıkardıktan sonra. Jess beni seviyordu, beni anlardı ama bana acırdı da. O ve Diana ve diğer herkes. Üzüntümü kaldırarak kadar güçlü olmadığımı öğrenirlerdi. Çocuğun tekine, dans tutkumdan daha fazla değer verdiğimi anlarlardı ki bu imkânsızdı. Dans etmezsem ben, ben olamazdım. Danssız nasıl yaşanılacağını bilmiyordum çünkü hayatımda hiç danssız yaşamak zorunda kalmamıştım.

Ve yaşamayacaktım da. Bu son olamazdı... sonsuza dek süremezdi. Tekrar dans edecektim. Dans etmek *zorundaydım*. 1 Ağustos günü New York’a taşınacaktım ve benim için en mühimi buydu, Win denen bir yabancidan çok daha önemliydi.

“Tamam, peki,” dedim Jess’e. Tamam, terapistle giderim. Tamam, numara yaparım.

Şu Win Tillman adlı elemanı hatırladığıma onları inandırırdım. İçleri rahat ederdi, doğruluğuna çoktan inandıkları düşüncelerini bozmamış olurdum ve açıklanamaz şeyleri açıklamak mecburiyetinde kalmazdım. Ayrıca tekrar nasıl dans edeceğimin bir yolunu bulmuş olurdum.

Annemle babamın ölümünden kısa bir süre sonra kafayı dans etmeye taktım. Jess, bana bakmak için San Fransisco’ndan bizim kasabaya taşınmıştı, hatta bunu yapmak için kız arkadaşından ayrılmıştı. Ondan önce Jess’i hayatımda sadece iki kez görmüştüm, dolayısıyla bana yabancıydı. Ablasıyla eniştesinin yasını tutuyor, içine edilen ilişkisine gözyaşı döküyordu.

İnsan içine çıktıkça, nereye gidersem gideyim, herkesten farklı olduğum gözüme sokuluyordu. Herkesin anne babası vardı. Benimse yoktu. Teneffüslerde birisinin gayet sıradan bir lafla anne ya da babasından söz etmesi yeterince kötüydü. Hele hele birisine benim durumum söylenmişse ve o kişiler *anne* ya da *baba* ya da *yangın* kelimelerini kullanmaktan titizlikle kaçınıyorsa, yani benden titizlikle kaçınıyorsa, durum iyice çekilmez oluyordu.

Jess benden kaçmamıştı ama benimle ne yapacağını da bilemiyordu. Evin, anne ve babam içerideyken yanarak çöküşünü rüyalarımda görmeyeyim diye beni, travma silme büyüsü yaptırmak için bir efsuncuya götürdü. Sonrasında yeni evimizde bir gölge gibi gezinirken beni rahat bıraktı. Yerler her gıcırdağında irkilmemeye çalışıyordum. Her türlü tuhaf sesin üstünü örtmek için eski evimizden kurtarmayı başardığım iPod'umla sürekli müzik dinliyordum; yangında kaybetmediğim tek eşyamdı. Kışın bile pencere açık uyuyordum, gecenin ortasında dışarı atlamak zorunda kalabilirim diye. Geceleri hırsız alarmını üç dört kere kontrol ediyordum.

Jess çocuklardan pek anlamıyordu, beni önceden tanı mıyordu; bu huyların normal olmadığının farkında değildi. (Artı, hırsız alarmını sürekli kontrol ettiğimi hiç fark etmemişti. Top patlasa uyanmıyordu, bu da benim iyice gerilmeme neden oluyordu.) Herhalde eninde sonunda çakacaktı ya da ben daha da kötüye gidecektim. Onun yerine kendimi dansa verdim.

İki sene boyunca herkes gibi başlangıç seviyesi derslerine öylesine girdim. Ancak o sene, dersler benim için çok daha farklı bir şeye dönüştü. Bir saatliğine, garip sesler çıkıyor mu diye kulak kesilmek zorunda kalmıyordum. Kim olduğum ya da bana ne olduğu önemli değildi. Güzel bir biçimde hareket edebiliyordum. Henüz başındayken bile, diğer kızların sahip olmadığı bir kas kontrolüm olduğunu fark etmiştim.

Jess'e her gün dansa gitmek istediğimi söyleyince gözünü bile kırpmadı. Başıyla onaylayıp, mutfak duvarına bantla yapıştırdığı dev takvime ekledi. Beni okuldan aldı, baleye götürdü ve ders bitince yine arabayla alıp bir kere bile şikayet etmedi. Böylece bir aile olduk.

Uzun lafın kisası, dans beni kurtardı. Sadece her gün Jess'le, arabada bir saat geçirmek zorunda kaldığımız için değil aynı zamanda yüreğinizi ve tüm benliğinizi vererek dans ettiğinizde ve eğitiminiz iliklerinize kadar işleyince sizi başka diyarlara götürdüğü için. Bedenimden yükselip müziğe karışıyordum. Tarumar, çökmüş, dikişleri patlamış duygularımın dolacağı bir kap misali kendimi içine akıtıyordum. Balenin akışına bıraktım kendimi ve bale beni güçlü, becerikli ve özgür bir bireye dönüştürdü.

Bunu hatırlıyordum. Uçuyordum.

Dans olmayınca, yine bir hiçtim; evin içinde sessizce gezen, yabancı ve yapayalnız bir gölgeydim. Cenazeden sonra haftalar boyunca internette ünlü baş balerinlerin videolarını ya da Jess Teyzemin yarışmalarda ve gösterilerde çektiği performanslarımın videolarını izledim.

O hareketleri yapmak nasıl bir histi biliyordum, en sevdiğim şarkı kadar tanıdıkta ama seyrederken aynı zamanda içimde köpüren bir öfke duyuyordum. Ensemde alevlenip yanaklarıma, oradan da kollarıma ve sırtıma yayılıyordu.

En kötüsü de, kızacak kimse yoktu. Bunu kendime ben yapmıştım. Eski, bir zamanki Ari, bana mantıklı gelen tek kavramı elimden almıştı. İyi olduğum tek alanı. Sevdiğim tek şeyi.

Ari'nin görüntülerini en ince detayına kadar izledim. Performansların bitişinde Jess Teyzem kamerayı kapamayıp, fuayede onunla buluşmaya gelişimi de çekmişti. Dolayısıyla, yaptığımı hiç anımsamadığım hareketleri yapan, aynı bana benzeyen birisini izleyebiliyordum. Çünkü orada, fuayede, Win de vardı.

Görüntüye girdiğim anda ilk sarıldığım kişi oydu, Jess ve arkadaşlarım tebriklerini iletirken el ele tutuşarak duruyorduk. Salaş ama şirin bir tipti. Açık kahve saçları kıvrır kıvrır gri gözlerine düşüyordu; gömleği buruşuk, ayakkabıları tozluymdu.

Gelgelelim, bir yabancıydı. Gerçek hayatta yürüdüğünü, konuştuğunu hiç görmemiştim. En azından hatırladığım kadarıyla böyleydi. Videolarda utangaç bir havası vardı, gerçi belki ortamdan dolayıydı; arka planda durup gülümsüyor, daha ziyade benim diğerleriyle kaynaşmama izin veriyordu.

"Ari, hangi tasarımcının kıyafetini giyiyorsun? Dön de kameraya gülümse tatlım!" Jess lensi yüzüme yaklaştırıp yakın çekime geçti; bense elimle onu savuşturup Win'in koluna yaslanarak onu öptüm.

"Çocuklar, modern görünse de biraz eski kafalı bir ebeveyn tam karşınızda duruyor."

Eski Ari, Jess'e aldırış etmeyip spor ayakkabılarıyla parmak ucuna kalkıp Win'in kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Ne dediğimi hatırlayabilmek için o ânı kafamda tekrar tekrar canlandırdım ancak bir türlü çıkaramıyordum.

"...bir ebeveyn tam karşınızda duruyor." Eğilme, öpücük, parmak ucu, fısıldama.

"...veyn tam karşınızda duruyor." Öpücük, parmak ucu, fısıldama.

"...tam karşınızda duruyor." Parmak ucu, fısıldama.

"...karşınızda duruyor." Fısıldama.

Sonsuza dek o ikisinin arasında özel kalacaktı çünkü ikisi de gitmişti. Ancak geçmişe özlem duyamazdım ya da keder ya da hüzn. Hayatımda hiç tanışmadığım, en azından hatırladığım kadarıyla hiç tanışmadığım birisiyle yaşadığım kıymetli bir ânı nasıl özleyebilirdim ki?

En çok da bir ipucu, *bir işaret* bulmak için seyretilmişim bunları; o kıza ne olmuştu da beni böyle cezalandırmıştı, dansı elimden alıp beni bomboş bırakmıştı.

Ve belki oralarda bir yerde, nasıl geri alacağımı gösteren bir ipucu da gizli olabilirdi.

WIN

Ari hakkında bir şey daha. Son bir şey.

Üçüncü sınıfın ocak ayında Manhattan Balesi'nin genç yıldızlar ekibine davet edildiği zaman ağlamaktan içi çıkmıştı.

Bunu benden başka kimse bilmiyordu. Ne Diana ne Kay ne teyzesi Jess. Ben de Markos ya da Kara ya da anneme anlatmadım.

Teyzesi isteyken, Ari'nin odasında oturuyorduk. Çift kişilik yatağının köşesine kıvrılmış, sırtını duvara yaslamıştı. Ben yastığın yerinde oturuyordum, başını kucağıma koymuştum.

"B-b-b-bana neler o-o-ol-oluyor?" diye sordu, neredeyse her kelime arasında çaresizce, kalbi sıkışarak iç çeke çeke.

"Üzgünsün," dedim.

"H-h-ha-hay," dedi, hayır anlamında. "Be-ben baş balerin o-o-o-ol-olacağım."

"Biliyorum."

"B-b-ben New York'ta y-y-y-ya-yaşayacağım ve e-ef-ef-sanelerle birlikte ders alacağım ve-ve-ve..."

"Biliyorum."

"Ben hiç a-a-ağlamam."

"Biliyorum ağlamadığını. Sen Ari Madrigal'sın."

Yeniden hıçkırıklara boğuldu, bense saçlarını okşayıp yü-

zünden geriye ittim. Yumuşak saçları gözyaşlarıyla nemlenmişti. Derisi sıcaktı, her nefesi vücudunu sarsıyordu.

“Yerinde olsam,” dedim, sadece işitebileceği bir sesle, “korkardım. Evden ayrılacağım için, yabancıların arasına karışacağım için korkardım. Yüzüme gözüme bulaştırmaktan korkardım. Ya da *bulaştırmamaktan* korkardım.”

Hıçkırık tutmuştu ve hâlâ ağlıyordu ama dinlediğini biliyordum.

“Şansıma ben sen değilim. Sen sensin. Korkman için hiçbir sebep yok. Senin ne kadar yetenekli olduğunu gördükleri için seni seçtiler. Ne kadar tutkulu olduğunu gördüler. Sana sahip oldukları için çok şanslılar.”

“Ama ko-ko-korkuyorum da.”

İç geçirdim ve verdiğim nefes boynundaki kuru saç tellerini dalgalandırdı. “Güzel.”

Ari şaşkınlıktan ağlamayı kesti. “Güzel mi?”

“Ortak bir noktamız var demektir.”

Ari kafasını kaldırıp döndü ve kucığıma kıvrıldı. Bacaklarını dizimin üstüne toplamıştı, başı tam köprücük kemiğimin üstündeydi. Artık sırtını okşayabilirdim ve öyle de yaptım.

“Herhalde geri zekâlının teki olduğumu düşünüyorsun,” dedi, kısacık nefesler alarak.

“Asla geri zekâlı olduğumu düşünmem.”

“Asla mı?”

“Asla.”

“Ya buradan taşınırsam ve beni unutursan?”

“Asla.”

“Ya New York’a gidip Yankees’i tutarsam?”

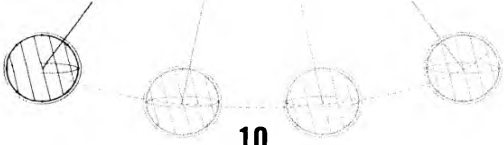
“O zaman bile.”

Ari iyice sokulup çenesini boynuma sürttü. “Yani beni hiç terk etmeyeceksin.”

“Asla.”

“Yani benimsin.”

Başımı öne eğip onu öptüm. Tuzlu ve sıcaktı. “Her zaman.”

10

ARI

“Şenlik ateşi gecesine *hep* gideriz.” Diana gardırobumu açıp deli gibi karıştırmaya başladı. “Her zaman. İtiraz istemiyorum, on dakika sonra Kay’i alıyoruz.”

Çalışma masamın sandalyesinde arkaya döndüm ve keşke Diana başımdan gitse de, bale videolarımı izleyebilsem diye düşündüm. Hafıza büyüsünü yaptırılı bir ay olmuştu, haftalar inanılmaz yavaş geçiyordu. Sanki bir fotoğrafta hapis kalmıştım, yüz ifadem donmuştu. Hâlâ dans edemiyordum. 1 Ağustos’a, yani aylar önce belirlediğimiz taşınma tarihimize bir ay kalmıştı. Jess topladığı kolileri her kapının arkasına yığmıştı.

Öte yandan Diana şenlik ateşi gecesine katılmak istiyordu. 4 Temmuz eğlenceleri sırf turistler içindi, dolayısıyla Waters Kardeşler 3 Temmuz gecesini, arkadaşlarıyla plajda ateş yakmak için sahiplenirdi. İki yıl önceki şenlik ateşini büyük oranda hatırlıyordum ama geçen seneki kutlama beynimde bölük pörçüktü. Diana odama dalana kadar, gitmek aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Biliyorum, Win’in üstünden daha sadece bir ay geçti...” Diana durdu, arkasından hemen alelacele sıradaki düşüncesine geçti. “Sadece bir ay geçti ama gelirsen gönlümü yapmış olursun. Yani sadece benim değil, herkesin. Seni oralarda görmek, bunu atlatacağız demek olur, anlıyor musun?” Gardırobumu

terk edip yatağıma oturdu ve kollarıyla dizlerine sarıldı. "Ayrıca bizi de geçtim, kendin için çok iyi olur. Kaç haftadır bir yere gitmedin Ari."

"İşe gidiyorum. Ve derse." Doğru değildi; bugünün ertesi günü sınıfın ortasında düştüğümünden beri gitmemiştim. Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

"Arkasından hemen evin yolunu tutuyorsun. Kırk beş dakika, bilemedin bir saat ben ve Kay'le oturuyorsun, sonra bizi sepetleyince yüz ifaden... Rahatlıyorsun resmen." Diana başını sağa sola salladı. "Seni çok özleyorum."

"Üzgünüm."

"Üzgün olma. Zor bir dönemden geçiyorsun. Ama kendini yalnız hissetmeni istemem." Çekinerek omuz silkti. "Ben hep yanımdayım."

"Biliyorum."

"Kay de öyle."

"Doğru. Kay."

Diana ayağa fırlayıp iki tişört çıkardı ve üstüme attı. "Hadi şunları denesene."

Tişörtleri göğsüme bastırdım. "Gidebileceğimden emin değilim Diana."

"Bunu duymamış gibi yapacağım. La la la la la." Kulaklarını tıkadı, sonunda gözleri bileğime ilişti, defalarca çimdiklemekten kıpkırmızı olan kısmını gördü. Sonra ellerini kulaklarından çekip ciddileşti. "Ari, sen... her şey yolunda mı?"

Kast ettiği haliyle iyiydim fakat ona anlatamayacağım konularda sersefil haldeydim.

"Onun yerine film gecesi yapalım," dedim. "Kaç haftadır film gecesi yapmadık."

Diana yarım bir gülümsemeyle başını sağa sola salladı. "En az bir senedir film gecesi yapmadık."

"Yapmadık mı?" Şaşkınlığımı atıp üzgün görünmeye çalıştım. "Ah, tabii, affedersin, doğru ya. Win..."

“Pazarları siz ikiniz hep ödev yapardınız.”

“Doğru. Eh, hadi film gecesi geleneğini yeniden canlandıralım.”

Diana dudağını ısırıldı. “Ama ben şenlik ateşini görmek istiyorum.”

“Aman Diana ya. Neden bu kadar önemsiyorsun?”

“Sen neden hiç önemsemiyorsun?” diye yapıştırdı Diana.

Çünkü önemseyecek kadar iyi hatırlamıyordum. Şenlik ateşi Eski Ari’ye aitti. Yalnız kalmak istiyordum.

Fakat bunu Diana’ya söyleyemezdim ve normalde söylemek zorunda da değildim. Daha önce hiç benimle böyle tartışmamıştı. Benim hatırladığım Diana genelde ben ne yapmak istersem onu yapmak isterdi, yani benim bir şeyler yapmak istediğim zamanlarda öyleydi. Dördüncü sınıfta arkadaş olduğumuzda, altı ay boyunca her gün birbirimizin evinde takılmaya başlayana kadar beni hiç aramamıştı. Sulu gözdü, tartışmaktan nefret ederdi; normalde, bana ayak uydurmadığından emin olmak adına, fikrini söylettirmek için ona baskı yapmak zorunda kalırdım. Başı çekecek bir tip değildi.

Karşımdaki Diana ise farklıydı. Daha iradeliydi. Bir de saçları değişmişti, cenazeden bir iki hafta sonra ateş kızılına boyatmıştı. Ne olduğunu anlamamıştım. Saçları zaten yeterince garipti, yapmadan önce bana danışmamıştı bile ve bu büyüklükte bir değişim, tartışmaya değerdi. Neden yaptığını ona sormak istedimse de, önceden bildiğim bir sebebi vardır diye korktum ve bilmediğimi itiraf etmek, hatırlayamadığım diğer her şeyi itiraf etmeye eş olurdu.

“Saçların,” dedim. “Unutup duruyorum ve her bakışında gene şaşıyorum.”

Diana kızıl bir tutamı parmağına dolayıp kendine çekerek baktı. “Var ya tam tersine... Ben hemen alıştım. Sanki saçlarım şu donuk sarının altında hep kızılımış gibi.”

“Güzel duruyor.”

"Lafı kaynatmaya çalışıp durma. Neden gitmek istemiyorsun?"

"Ben... milleti göreceğim diye geriliyorum," dedim.

"Hadi ama, Waters şenlik ateşi bu, oradaki herkes seni seviyor," dedi, hafifçe beni dürterek. "Artı, kaprislerime boyun eğmen lazım... Markos da orada olacak."

"Of Diana," dedim inleyerek.

"Ne?" diye sordu. "Hayal kurmak da mı yasak?"

"Markos harika biridir ama kızlara çöp gibi davranır."

Diana kahkaha attı. "Az önce ona harika dedin! Aynı anda nasıl harika ve kötü olabilir?"

"Ortama bağlı."

"Merak etme, muhtemelen daha önce yüzlerce defa yaptığı gibi beni görmezden gelecektir. Yine de gelip bana moral vermelisin, sence de öyle değil mi?"

Markos'la nasıl ve niçin arkadaş olduğumu hâlâ hatırlamıyordum ama aynı tarafta olduğumuzu biliyordum. Eğlenceli bir tipti, görüldüğü kadar dallamanın teki değildi ama onunla çıkmıyordum. Diana çok tatlı ve narindi; eğer birlikte olurlarsa, Markos fark etmeden onu ezer, incitirdi. Diana'nın kendisi gibi ciddi ve kibar birine ihtiyacı vardı. "Yani koca gezegende âşık olacak başka adam bulamadın mı gerçekten?"

"Hayır, sonsuza dek Markos'a demir attım. Bu geleceğin anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi odanın duvarına diktim, Win ile sarmaş dolaş durduğumuz bir fotoğrafımız asılıydı. Üstünde bir beysbol üniforması vardı ve şapkasını ben takmıştım. Kız mutlu görünüyordu, yani *ben*. Eğer şenlik ateşine gidersem, bütün akşam o kızmış gibi yapmak, imalı sorulardan ya da içkili anılardan kaçınmak ve hiç kimse tuhaf yürüyüşümü ya da hafıza kaybımı fark etmesin diye çabalamak zorunda kalacaktım. Beni bale yapabilmeye bir gıdım yaklaştırmazdı.

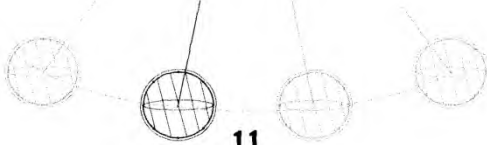
Ancak ya bunu yapacaktım ya da bir gece daha videolar ve

kendini azarlamalar ve cevapsız sorularla baş başa kalacaktım. Değişmiş Diana ile bir gece daha. Benim zihnimde her zaman ki gibiydik. Ancak ona göre, bir yıldır film gecesi yapmamıştık. Saçlarını boyatmadan önce benim fikrimi alma ihtiyacı duymamıştı. Benim boşluğumu doldurmak için Kay'i bulup getirmişti.

New York'a taşınmama topu topu birkaç haftacık kalmıştı; belki de gidip olmadığım biri gibi davranabilirdim, Diana'nın hatırına işte.

"Tamam," dedim.

Diana ciyaklayıp bana sarıldı, beni giydirdi ve odamın güvenli ortamından çıkıp hatırlamadığım bir hayata doğru yola koyulduk.

11

KAY

Şenlik ateşi gecesi Diana beni almaya geldi. Ari çoktan Diana'nın annesinin arabasının ön koltuğuna yerleşmişti. Son iki aydır, ikisiyle de kurulmuş saat kadar düzenli görüşüyordum, aynı efsuncunun ocak ayında söylediği gibi. En azından, ne olursa olsun, her üç günde bir telefonum çalıyordu ya da Diana'nın bir yere bırakılması gerekiyordu ya da markette birisine rastlıyordum. Bazen büyü hayatta dayanmaz sanıyordum, işte bugün bozulacak diyordum ama her zaman, hiç şaşmadan işliyordu.

Ben de büyüye elimden geldiğince yardım ediyordum. Her gün, her an müsaittim. Ari'nin işyerine ve Diana'nın evine uğruyor, kısa mesajlar ve e-postalar atıyordum, cevap vermelelerini, beni davet etmelerini kolaylaştırıyordum. Büyü olmasa belki mesaj ve e-postalarımın cevap yazmayı ertelerlerdi. Belki de beni hiç aramazlardı.

Bu şekilde, muhakkak karşılık verip arıyorlardı. Hatta her zaman diyecek bir şeyleri olmasa bile.

Şenlik ateşi gecesini ipe çekiyordum. Daha önce hiç katılmamıştım. Seneler boyu, varlığından bile haberim olmamıştı. Derken Mina evden ayrılmış ve ben etrafıma dikkat etmeye başlamıştım ama tek başıma gitmeye korkmuştum. Belki damdan düşer gibi çıkagelmek kurallara aykırı olurdu. Şenlik ateşi

gecesi uzmanı Ari ve Diana ile birlikte gitmek çok daha iyiydi. Hatta şenlik ateşi günü yaklaşıp gitmek isteyip istemeyeceklerinden bile haberim yoktu ama büyüden şüphe etmemem gerektiğini tahmin etmeliydim.

Bir süreliğine, Ari'nin Win'i kaybetmesi işimize yarar sandım. Kötü anlamda değil, çocuğun ölümüne filan sevinmedim katiyen. Kimsenin ölmesini istemezdim. Fakat belki Win'in ölümü Ari'yi yumuşatır, önceliklerini ve ilişkilerini tekrar gözden geçirmesini sağlar, bizi yakınlaştırır diye düşünmüştüm. Kesinlikle bize daha çok vakit ayırmasını sağlayabilirdi.

Öyle olmamıştı. Bilakis Ari, Win'in ölümünden sonra daha da katibiri oldu. Soğudı. Hatta bazen gözlerinin içine bakınca orada olmadığını hissediyordum, tanıdığımız Ari başkasının yerini dolduruyordu sanki.

"Beni aldığınız için teşekkürler," dedim. Cevap vermediler. "Ari, tişörtün çok şekermiş."

Ari sanki uykudan uyanır gibi silkelendi. "Sağ ol."

"Eee, nereye gideceğimizi biliyor musunuz? Her zaman aynı yerde mi yapılıyor? Herkes arabasını nereye park ediyor?"

"Gerçekten daha önce hiç gitmedin mi?" diye sordu Diana. "Mağarada mı yaşıyordun, ne yapıyordun?"

Tatlı bir şekilde mi takıldığını, yoksa gıcık etmek için mi sorduğunu ses tonundan ayırt edemedim. Kontrol etmek için Ari'ye döndüm ama o yine gözlerini camdan dışarıya dikmişti ve bambaşka alemlerdeydi.

"Herhalde, ne bileyim. Ha." Göğsümden geçen emniyet kemeriyle oynadım, kemer yüzünden gömleğim vücudumun bir tarafından öbür tarafına doğru burulmuştu. Oysaki Diana ve Ari her zamanki gibi nefes kesiciydi. "Saçını çok beğendim Di."

Diana koltuğunda yan döndü, iltifatı kabul etmek için yaptı sandım. "Diana," dedi.

"Pardon," dedim. "Saçını çok beğendim Diana."

Diana arabayı sürmeye devam etti, Ari camdan dışarı bakıyordu. İşte böyle zamanlarda esprili ya da düşünceli ya da zekice bir yorumda bulunmam, onlar gülmesi gerekirdi. Böylece bir üçlü olurduk. Bunu mümkün kılmak için etkileyici sözler olmalıydı, bir yerlerde muhakkak vardı. Büyü bu kızlarla aynı arabada gitme fırsatını bana sağlıyordu. Şimdi tek yapmam gereken, fırsatı yakalayıp bunu gerçek kılmaktı.

Plajın otoparkına yanaştığımızda Diana motoru kapattıktan sonra Ari arabadan inerken bir hayli oyalandı.

"Emin misin?" diye sordu.

Diana başıyla onayladı. "Hadi gît. Orada buluşuruz."

Ari derin bir nefes alıp dikkatlice sahilde yürümeye başladı. Diana iç geçirdi, koltuğa yaslanıp arkasından seyretti.

"Ari sanki... kendinde değil gibi," dedim.

"Evet," dedi Diana. "Bu gece ona iyi gelir sanmıştım ama artık pek emin değilim."

"Bir şey olmaz. Sen elinden geleni yapıyorsun."

Elini, daha yeni kızıla boyattığı saçında gezdirdi. "Bu akşam onu biraz kendi haline bırakacağım. Fazla üstüne gitmek istemiyorum. Belki sen de öyle yapmalısın."

"Tamam."

"Hatta belki bana karşı da."

"Ah... tamam."

"Her şeyi sürekli bir arada yapmak zorunda değiliz."

"Değiliz tabii."

Yüzüm düştü herhalde çünkü Diana dikiz aynasından bana bakıp odaklandı. "Bir şey olmaz. Altı üstü bir parti."

"Biliyorum," dedim ve güldüm. Altı üstü bir parti. Sanki ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi.

Diana arabadan indi, benim de çıkmamı bekleyip kapıları kilitledi fakat plajda yanan ateşe doğru yürümeye başlamadan önce ona yetişmemi beklemedi.

"Sizi sonra bulurum," dedim, arkasından dalgalanan uzun, kızıl saçlarına doğru. Sesim nasıl da çaresiz, nasıl da ezik çıkmıştı; bu beni sinir ediyordu. Diana'nın saçları doğal haliyle salınıyordu ve benimki onunkini taklit etmek için büyüyle yapılmıştı, buna da sinir oldum. Hatta Ari kasten aramıza mesafe koyduğu için ona da gıcık oldum. Oysaki bunlar Diana ve Ari'nin sevdiğim yanlarıydı. Diana'nın doğallığı. Hiç oralı olmaması. Ari'nin inatçılığı. Cesareti. Büyü kendileri gibi olmalarına izin veriyordu, en güzel yanı buydu. Müdahale etmiyordu. Gerçekten zararsızdı.

Diana kalabalığa karışıp yok oldu, bense kenarda yapayalnız durdum. Aslında buna alışkın olmalıydım, sonuçta Diana ve Ari'den önce hayatım böyle geçmişti, fakat insanlarla bir arada olmaya ihtiyacım vardı. Tek başıma, görünmez oluyordum.

Markos Waters'ın abilerinden birinin koyduğu, yarısı köpüklü bir bira alıp Diana ve Ari'yi uzaktan seyrettim. Diana, Markos ile birlikte yürüyüp uzaklaştı. Siyah paltolu punkçı bir kız Ari'yi izliyordu. Mina da oradaydı, ikinci el dükkânından aldığı bir erkek gömleğini elbise niyetine giymiş, kendi sınıfından insanlarla sohbet ediyordu.

Beni görünce kalabalığın arasından yanıma doğru yaklaştı.

"Hey, Katelyn, ne..."

"Burada ne arıyorsun?"

Mina kahkaha attı. "Şenlik ateşine geldim. Tıpkı senin gibi."

"Çok kalmayacaksın ama, değil mi?"

"Nedenmiş?"

"Çünkü bu benim partim."

Mina sağına soluna baktı. "Herkesin partisi gibi görünüyor."

"Ne demek istediğimi anladın sen."

"Açıkçası hiç anlamadım. Neler oluyor Katelyn?"

"Benim adım Kay."

"Ah peki, tanıştığımıza memnun oldum Kay. Kardeşimi gördün mü? Eskiden çok tatlı bir kızdı... Nereye gitmiş olabilir acaba..."

"Ha ha. Lütfen Mina. Beni rahat bırak."

İncecik boynundan, boğazının gerildiğini görebiliyordum. "Niye?"

"Çünkü bir geceliğine, Mina Charpal'ın kardeşi olmak istemiyorum. Anladın mı?"

Karanlıkta gözlerini seçemedim. Başıyla onaylarken ateşin ışığı piercinglerinden yansıdı. "Anlaşıldı."

Plastik bardağını yere atıp dönüp gitti. Birisiyle sohbete dalmasını bekliyordum fakat bir iki kişiye el sallayıp boş kumlara doğru, oradan da otoparka doğru yürümeye başladı.

Eh, ona beni rahat bırakmasını söylemiştim. İyi etmişti.

Çekip giden Mina. Alışkın olmalıydım aslında.

Mina'nın gidişini izlerken çocuğun teki bana takılıp tökezledi ve bardağımı düşürdüm. Hemen özür diledi, sonra da yüzüme baktı. Suratımı buruşturup geri çekilmemek için kendimi zor tıttım çünkü bazen artık güzel olduğumu unutuyordum.

"Ben Cal!" diye resmen avaz avaz bağırırdı. "Cal Waters. Markos'la aynı sınıfta mısın?"

"Evet. Ben Kay."

"Tanışmış mıydık? Seni hatırlardım sanki."

Başımı kaldırıp Cal'e baktım. Yakışıklıydı. Waters'lar'dan biriydi. Yabana atılamazdı.

"Ben Kay," dedim, salak gibi tekrar.

"O-Kay," dedi, güldü ve gümüş rengi çakmağıyla sigarasını yaktı. "Senin gibi birini hatırlayamadığıma inanamıyorum."

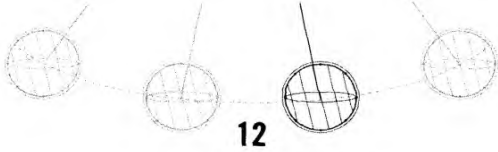
Sarhoştı. Diana ve Ari olsa muhtemelen beni uyarırdı. Ari suratına baka baka onunla alay eder, Diana kulağıma fısıldayıp espriler yapardı.

* Karakterin ismi "key" diye okunmaktadır. -yhn

Fakat Diana ve Ari burada değildi. Belki benim de yeni arkadaşlıklar kurmam lazımdı.

Artık kusursuz görünen gülüşümü çaktım ve diğer kızlardan çok gördüğüm bir hareketle Cal'in koluna dokundum.

"Artık beni unutmazsın herhalde," dedim.

MARKOS

Win öldü ve çevremdeki herkes ayrı anda beynini aldırdı. Yok, bir terslik vardı. Asıl olan şuydu: Win ölmüştü ve koskoca kasabada beyinsiz olan bir tek benken şimdi tam tersi geçerliydi. Onların göremediği her şeyi görebiliyordum. Win'in ölümüyle gözlerim açılmıştı.

Ya da belki de tam böyle olmamıştı. Kulağa tam bir hippi zırvası gibi geliyordu zaten. Muhtemelen şöyle olmuştu: Win ölmüştü ve bunun ne anlama geldiğini tek ipleyen bendim.

Win ölmüştü. Gördünüz mü, böyle dümdüz ifade edebiliyordum artık. Öldü. Artık en yakın arkadaşım yoktu, bir daha da olmayacaktı. Sizi ezelden, sizin hatırlayabileceğinizden de eskiden beri tanıyan birinden başkasıyla yakın arkadaş olamazdınız.

Annem yüksek sesle konuşuyor, beni besliyordu. Abilerim koluma yumruk atıp gözleri uzaklara dalarak duruyorlardı. Hatta Ari bile... birbirimizden kaçmıyorduk ama takılmıyor ya da sohbet etmiyorduk da. Cenaze günü acısını paylaşma peşinde olmadığını açıkça ifade ettiğinden beri bir muhabbetimiz kalmamıştı. Tamam. Güzel. Doğru düşünüyordu. Zaten ona baktıkça içim acıyordu.

İşte Win'in ölümünün benim için anlamı: Dünya haksızlıklar yuvasıydı. Yanlış adamlar en tepeye yükseliyordu. Kimsenin ne

yaptığının bir önemi yoktu çünkü neticede hepimiz aynı sona varıyorduk. Sevmenin ya da sevilmenin ya da bu tarz olayların manası yoktu, olsa bile ölüm mutlak bir değişmezdi.

Şenlik ateşi gecesi fıçı biranın dibinde takıldım ve tanıdığım herkesin, Win ile bir zamanlar arkadaş olan herkesin kaha-kaha atışını seyrettim. Onlara sorsanız, Win için çok üzgün olduklarını söylerlerdi. Fakat benim durduğum yerden hiç öyle gözükmüyorlardı.

Abilerim partiyi idare ediyordu. Brian reşit olmayanların içki içmesini görmezden geliyordu, Dev karanlıkta uyduruk futbol oyunları düzenliyor, Cal gülümseyip gruplar arasında gezerek neşe saçıyordu. Her daim çevrelerinde bir sürü insan vardı. Herkesi güldürüyorlardı. Onlar için bir Waters olmak; partiyi veren, herkesi tanıyan, dertsiz tasasız çocuklar olmak çok kolaydı.

İlk önce Brian yanıma geldi; üç kızın yanından ayrılıp yaklaştı. Ona attığım çok özel siktir-git bakışını fark etmiş olsa da anlamamış gibi yaptı. “Küçük kardeşim,” dedi, kolunu tüm ağırlığıyla omzuma atarak. “Uzman görüşüme göre, hiç gününü gün ediyora benzemiyorsun.”

“Belki de günümü gün etmiyorumdur.”

Abim beni duymazdan gelip devam etti. “Uzman görüşüme göre,” diye tekrar etti, “surat asıyorsun.”

“Hangi alanın uzmanlığı bu? Hukuki yaptırım mı?”

“Abin olmak benim uzmanlık alanım.”

Kolundan geriye çekildim. “O zaman müdürünle konuşabilir miyim?”

Kaşlarını çatı ki bu kesinlikle alındığı anlamına geliyordu çünkü Waters oğlanları partilerde kaşlarını çatmazdı. “Üzgün olduğumu biliyorum. Ama biraz gevşersen daha iyi olursun, tamam mı? Ayrıca havanda değilsen, eve gidebilirsin. Bu sene partiye katılma. Seni eve bırakmamı istersen haber ver.”

Abilerim tarafından kendi partimden kovulmak. Hayatta olmaz.

Brian'a arkamı dönünce Ari'nin en yakın arkadaşı Diana North'u gördüm, gözlerini ateşe dikmiş oturuyordu. Saçlarını göz alıcı bir kızıla boyatmıştı, fosforlu yeşil bikini üstüne gömlek giymişti. Ari yüzünden hep biraz dokunulmazdı. Eskiden sessiz ve sönük bir tipti, sıkıcı bir utangaçlığı vardı, Ari ne dese onu yapardı. Onunla flört etmek için Ari'yi sinir etmeye değmez diye düşünürdüm. Bu sefer Diana'nın kızıl saçlarına ve yeşil bikinisine bakarken Win'i düşündüm, her şey ne kadar manasız ve imkânsız diye düşündüm ve dedim ki: Siktir et ya. Gerçekten hoşlandığım biriyle vakit geçirmenin anlamı yoktu. Sadece beni hayal kırıklığına uğrattırlardı. Diana North'la konuşabilirdim ve başladı mı, bitti-mi, hiç umursamayabilirdim.

Muhtemelen bu çok kötü bir düşünceydi. Ari olsa bana domuz der, Diana'yı sürükleyip götürürdü. Fakat Ari buralarda değildi. Hem zaten neden Ari'nin sözünü dinleyecektim ki? Win ölmüştü. Ari artık benim vicdanımın sinir bozucu sesi değildi.

Brian'ı yanında peydahlanan kızlarla bırakıp Diana'ya doğru yürüdüm. Fark etmemiş gibi yaptı. "Farklı görünüyorsun," dedim. Doğru ama herhangi bir yorum içermeyen bir fikirdi. Sözlerimin yüzüme çarpılmasından hoşlanmazdım, "çok güzelsin" lafı nükleer bir afete dönüşebilirdi.

Diana elini yeni kızıla boyadığı saçlarında gezdirip uçlarını kıvırdı. Güzel kokuyordu: şampuan ve hava karanlık olmasına rağmen güneş losyonu.

"Boyadım," dedi. "Ne zamandır istiyordum ama yapamıyordum, korkuyordum herhalde; gerçi saç boyasından korkmak çok salakça geliyor insana. Sanki saçlarımın rengini değiştirirsem, artık kendimi tanıyamam sanıyordum ama tam tersi oldu. Artık..." Sanki kiminle konuştuğunu unutmuş ya da bu sözlerin başkasının ağzından çıktığını sanmış gibi dönüp bana baktı. "Şey. Evet. Sen, tamamen eskisi gibisin."

Bu düpedüz yalandı. Yani sadece fiziksel anlamda değil çünkü son bir aydır beş kilo vermiştim ama daha derin bir

değişim de geçiriyordum. İçim haraptı, hani paketlenmiş bir hediye kutusunu sallarsınız da sallamaktan kırılır, içinde plastik parçaları çalkalanır ya, o durumdaydım. Hatta bu, Brian'ın ben yedi yaşındayken vermeye başladığı 3 Temmuz şenlik ateşi partilerinden bile daha farklı hissettiriyordu.

"Hadi yürüyelim," dedim ki bu, şenlik ateşi partisi sözlüğünde en dar anlamıyla yiyişelim demekti. Diana dondu.

"Hadi gel," dedim elinden tutup.

Kumsalda konuşmadan yürüyorduk; kumlara uzanmış ya da bileklerine kadar suya girmiş, öpüşüp sevişen çiftlerin yanından geçtik. Dalgalara karışmış olanlar hep birbirlerine çok âşık olanlardı. Birbirlerine su atan ve birbirlerinin ayakkaşlarını taşıyan ruh ikizleri.

Ari'nin abim Cal ile konuştuğu gözüme çarptı. Beni ve Diana'yı görmüyordu. Onda bir tuhafılık vardı ve dik durmadığını fark ettim. Kamburdu. Ari'yi hiç böyle görmemiştim. İçgüdüsel bir tepkiyle nesi var acaba, diye merak ettim; sonra ikimizin de neyi olduğunu anımsadım.

Ancak Ari konuşmak istemiyordu. Tamam. Ben de biraz Ari gibi olmalıydım. Bunu kendi başıma halledebilmeliydim.

"Bence herkes Win'in yokluğunu hissediyor," dedi Diana. Oynaşp gülüşen çiftleri işaret ettim ve başını sağa sola salladı. "Bence içten içe özlüyorlar. Kendilerince."

"Ben onu özlüyorum," dedim.

"Tabii ki."

"Sırf iki gözüm iki çeşme ağlamıyorum diye özlemiyorum sanılmasın."

"Ağlamak zorunda değil..."

"Bir dakika," dedim.

Yürümeyi kesip topuklarımı kuma gömdüm. Diana da yürümeyi keserek yüzüme baktı. İçimden ona kötü davranmak geldi. Yani sağlam kötü. Umutlu hali ve duyarlılığı tam karşımdaydı, buradaydı ve istesem onu ezer, beynini aldırış

diğerlerinin anlamadıkları şeyi kafasına sokabilirdim: Tüm bunlar anlamsızdı.

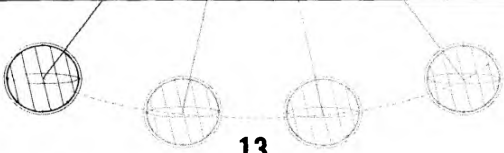
Belki de yıllarca onu sallamadıktan sonra bu gece onu bu yüzden buralara getirmiştım. Belki de benim her an hissettiğim kadar bok gibi hissetmesini sağlamak benim elimdeydi. Öyle kolaydı ki. Onu öpmek ne kadar kolaysa, bu da öyleydi. Diana'nın savunması sıfırdı. Pislik yapabilirdim, daha önce defalarca yaptığım gibi yüzüne gülebilirdim ya da rüyasını gerçekleştirebilir, ona sonsuza dek saklayabileceği romantik bir servet verebilirdim. Eh, sonsuza dek değil gerçi, çünkü öyle bir şey yoktu. Sona dek.

Kuma çöktüm, Diana yanıma oturdu. Biraz daha yaklaşırsa, pislik mi yoksa romantiklik mi yapacağıma karar vermek zorunda kalırdım ama yaklaşmadı. Karanlık okyanusa bakıp bekledi.

Burnumdan nefes aldım. Kalbim kum tepeliklerini tırmanmışım gibi küt küt atıyordu. Kendime sakın ol diyordum ama paniğim daha beter bir hal alıyordu. Gezegenden dışarı fırlatılmışım gibi yer sarsılıyordu.

"Yakında son sınıf olacağız," dedim. Sabahtan beri söylediğim en ama en aptalca laftı ve abilerimden biri işitseydi, gülmekten bir yerlerine ağrı girerdi ama tabii ki Diana bu yüzden benimle alay etmedi. Boş sohbet etme ihtiyacımı anlamıştı sanki çünkü bir daha Win'in adını anmadı.

Konuştuk. Saçlarından, kedisinden, bebek bakıcılığı işinden bahsettik; işine değer veriyordu. Abilerimden, şenlik ateşinden ve okyanustan, şu anda gözümle görebildiğim şeylerden söz ettik. Diana kumda her hareket ettiğinde kalbim yine girdap gibi döndü ama hangi kişi olmam gerektiğini seçmek zorunda kalmadım. Kimseden ya da hiçbir şeyden sorumlu değildim. Sadece kendimdim.

13

ARI

Şenlik ateşi, kalabalığın ortasında yanıyordu. Sıcak bir geceydi ve ateşe yaklaştıkça ısı artıyordu. Diana bana kot ceketimi giydirmişti, bense terliyordum ama ceket çıkarmadım; koruma olsun diye iyice omzuma sardım. Annemle babamın öldüğü geceye dair bir anım yoktu ama yine de ateşten kaçıyordum.

Çoğu insan benden uzak duruyordu. Kara kara düşünüyor imajı yaratmaya çalışıyordum. Cenazede olduğu gibi, büyük bir grup etrafımı sarıp bana baş sağlığı dilese, anılarını anlatıp teselli etmeye kalkışsa ne yapardım, bilmiyordum. Daha fazla yalan söylemeye dayanamayacaktım. Bünyem kaldırmazdı ve yalan söylemeye çalışırsam, birisi kesin gerçeği anlardı.

Bunu düşünmüş olabilirdi. Eski Ari yani. Bir şenlik ateşi gecesi olacağını biliyordu. Yine de göz önüne almadığı bir başka noktaydı işte.

Ondan nefret ediyordum.

Spor ayakkabımın burnunu kuma gömdüm ve Diana'nın fıçı biranın olduğu yere doğru gidişini izledim. Partiye onun hatırı için gelmiştim ama bana ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Belki de evde kalıp bale için pratik yapsam daha iyi olurdu.

"Ari?" dedi omzumun dibinde bir ses. Siyah saçlar ve göz

kamaştıran bir gülüş gördüm, bir an için Markos zannedip kalsıldım ve yalan sıkımaya hazırlandım.

Fakat karşımdaki Markos'un bir büyük abisi Cal'di. "Selam Cal," dedim ve omuzlarımı gevşetmeye çalıştım. Gevşemediler.

"Çok uzun zaman oldu," dedi. Yanmayan bir sigara ağzında sallanıyordu ve tek eliyle Zippo çakmağıyla oynuyor, açıp kapatıyordu. Bileğiyle tık diye yakıp söndürüyordu. Diğer elinde birasını tutuyordu. "Nasılsın?"

"Ben... iyiyim."

"Hadi ama. Dökül."

Çocuğa gülümsemeye gayrêtt ettim. Cal, Waters kardeşler içinde en kibarıydı. Brian, ukala bir polisti, Dev aile cazibesini yılışıklığa çevirirdi ve Markos... eh, Markos, Markos'tu işte. Cal diğerleri gibi yakışıklıydı ama sporda dikiş tutturamayacak kadar koordinasyonu zayıftı ve uyumlu tabiatına bakılırsa, becerse bile başarılı olamazdı sanki. Babası öldükten sonra iki yıl zıvanadan çıkmıştı ama sanki o dönemde isyankârlığını tüketmişti.

Yine de, sırf dört iblisten en iyisi o diye, ona içimi döküp itirafta bulunacak değildim. "Ölü erkek arkadaştan dolayı muafım. Sorgulama amaçlı sorulara, yarı gerçeklerle cevap verme iznine sahibim."

Kahkaha attı ve sigarası ağzından düştü. "Çok komik. Komik biri olduğunu unutmuşum."

"Şey... teşekkürler."

"Eğer birisine ihtiyacın olursa, muhakkak haber ver."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Teşekkürler."

Cal kapalı çakmağı tutan elini uzattı, duraksadı ve ardından, diğer dirseğıme sıkıca tutunmuş elimin üstüne koydu. Sakat bileğim zonkluyordu ama kıpırdayıp da esnetmeye halim yoktu. Ne yapacağımı bilemedim.

Sarılma düşkünü biri değildim. Fakat hafızam benden sö-

küldüğünden beri birileri tarafından kucaklanıyor, sıkılıyor, okşanıyor, çimdikleniyor, boğuluyor ve her türlü kişisel alan istilasına maruz kalıyordum.

İnsanlar birilerini rahatlatma arzularını ifade etmek isteğinde böyle yapıyorlardı. Dokunurlardı. Ezilip büzülüp kaçamazdım. Onları tersleyip, gidin başımdan diyemezdim. Bu jestler acı çeken kişi olarak bana, kendimi daha iyi hissettirmek amacı taşıyordu. Fakat ben acı çekmediğimden ya da en azından, onların sandığı acıyı çekmediğimden dokunmalarına tahammül ediyordum çünkü *onların* kendilerini iyi hissetmelerini sağlıyordu.

Nefesimi tuttum, bileğimdeki acıyı duymazdan gelip Cal'ın elini çekmesini bekledim. Teni sıcaktı ama çakmağın metali soğuktu. İçimden sayı sayarken üçe gelmiştim ki, kızın teki Cal'ın başına dikilip dimdik baktı ve Cal elini indirdi. Kızı tanııyordum.

"Hoşça kal," dedi Cal'e ve sinek kovalar gibi onu kovdu.

Cal bir şey söyleyecekmiş gibi durdu, sonra fikrini değiştirdi. Plastik bardağı tutan eliyle bana el salladı ama çok hızlı sallamıştı, bardak yere düştü, sonra Cal tutmaya çalışıp iskaladı. Omuz silkip yeni bardak aramaya gitti.

Kız bana döndü. Kısa siyah saçlıydı ve sıcak havaya rağmen üstünde uzun, tokalı, kemerli bir ceket ve ayağında bağcıklı bot vardı. "Ari Madrigal," dedi. Küçümser gibi suratını buruşturdu. Bu dudak büküş her zamanki ifadesidir, bana has değildir diye umdum.

"Biraz kaba oldu," dedim.

Omuz silkti. "Seninle konuşmam gerek. Onun konuşmasına gerek yok."

"Ne kadar... dramatik."

Gözlerim Diana'yı aradı. Onu fiçinin yanında göremedim ama ateşin ışığı, ancak oraya kadarını seçmeme olanak tanıyordu. Belki de deniz kenarına yürümüştü. Ya da belki de her

an ortaya çıkıp beni kurtarırdı. Cal Waters, Kay'ı bulmuştu. Kızın sigarasını yaktı ve bir sır paylaşıyorlarmış gibi ona eğildi. Kay ve Cal, daha alakasız bir çift olamazdı. Kay'in daha önce erkek arkadaşı olmuş muydu diye anımsamaya çalıştım fakat karşımdaki kız, tam o sırada yüzümün önünde parmağını şıklattı.

"Win sende ne buluyordu, hiçbir zaman anlayamayacağım," dedi.

Demek o tiksinti ifadesi genel değildi. "Affedersin, tanışıyor muyuz?"

"Muhtemelen hayır, ama ben seni tanıyorum."

Kızı daha yakından inceledim. Hiç tanıımıyordum, en azından suratını. Ancak bir yerden gözüm ısırıyordu. Yüz ifadesi hiddetliydi ama hafızamda... hafiflik canlandı. Renklilik.

Garip.

"Bana beş bin dolar borçlusun," dedi gözünü bile kırpmadan.

Dümdüz kıza baktım. "Ne?"

"Win'in annesi bulamadı... takip ediyordum. Şu ana dek harcamış olurdu ama beş kuruşu yok. Win kesin sizin evde bırakmıştı. Ama bana olan borcuydu. O yüzden ödeyeceksin."

Ellerim titremeye başladı. Beş bin dolar. Win'i sildirmek için yaptırdığım büyü bu kadara mal olmuştu. Gardırobumun üçra köşesindeki bir ayakkabı kutusunun içinde, banknotlarla dolu kabarık bir zarf buluşumu ve parayı efsuncunun mutfaklığında masaya koyuşumu hatırladım. Daha önce gördüğüm ama çoğu kısmını unuttuğum bir filmde yakın çekim karelerdi. Kendi kendime para benimdi, benim kara gün birikimimdi, bir tür koruyucu melek gibi annemler bırakmıştı diyordum. Bana aitti.

Oysaki belki de o, Win'in parasıydı. Asla öğrenemeyecektim.

"Dinle, şey..."

"Adım Echo," diye yapıştırdı kız. "Daha önce tanıştık. Ama tabii ki hatırlamazsın."

"Echo," dedim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bende Win'e ait para yok."

"Aslında var. Ya da vardı, sen harcamadan önce. Win'in annesinde olmadığını anlayana kadar bağlantı kuramamıştım ama şimdi çok bariz görünüyor. Bana olan borcu ödeyeceksin, yoksa Win'i bir büyüyle hafızandan sildirdiğini herkese anlatırım."

Nefesim kesildi.

Nereden biliyordu?

Ciğerlerim tekrar havayla dolunca cılız bir sesle itiraz edebildim. "Win'i sildirmedim."

Kız sabrı taşmış gibi burnundan nefes verdi. "Sakin bu oyunu oynamaya kalkma çünkü kaybedersin. Ya bana paramı ödersin ya da cümle alem duyar."

Eğer bu kız gerçekten ne yaptığımı biliyorsa, herkese anlatabilirdi. Millet de onlara yalan söylediğimi öğrenirdi. Dans edemediğimi ve hâlâ sevdikleri çocuk uğruna her şeyi harcamış olduğumu öğrenirlerdi.

"Dedim sana," dedim, kendimden emin konuşmaya çalışarak. "Bende para yok ve öyle bir şey yapmadım. Onu silmedim."

Kız bir adım geri attı. Çatlamış dudaklarını yaladı. "Tamam o zaman. İspatla. Seninle ilk tanıştığımız zaman, ne yapıyorduk?"

"Cevap vermek zorunda değilim..."

"Basit bir soru sadece, numara değil. Cevap ver."

Dönmeye çalıştım ama kumda bu pek de kolay değildi. Echo bir saniyede orada bitip önümü kesti.

"Hadi bakalım. Bir tahmin yürüt. Ne zaman tanıştık?"

Hiç. Hatırlayacak bir şey yoktu. Ortada birleştirecek bir parça olmayınca odaklanıp parçaları birleştirmek imkânsızdı. "Sahildeydik," diye attım. "Bu civarlarda takılıyorduk."

"Acemi şanssı. Ne yapıyorduk?"

"Takılıyorduk. Takılıyorduk... işte."

Kız elini kaldırıp ağzına dokundu; yutkundu. "İyi dene-meydi."

"Büyük bir izlenim bırakmamışsın demek ki."

"O paraya ihtiyacım var Ari."

"Kanıtlayamazsın ki..."

"Bir şey kanıtlamak zorunda olan ben değilim." Şenlik ate-şini gösterdi. "Birkaç kişiyi çağırayım mı, bakalım hafızan o zaman çalışacak mı?"

Ateşte odunlar çıtırdadı. Markos'un abilerinden birisi yeni gaz dökmüştü. Oralarda Diana'yı görseydim, belki bundan kurtulmanın bir yolunu akıl ederdim. Echo'yu bütün, normal, şantaj yapılamaz biri olduğuma ikna etmenin bir yolunu bu-lurduk. Belki Diana yanımda olsaydı, bu kadar çabuk pes et-mezdim.

Gerçi Echo haklıydı. Win'i hatırlamıyordum.

"Üzgünüm," dedim.

"Sen... ne?"

"Başka param yok. Hepsi o büyüye gitti."

Kız bir an sarsılmış gibi göründü, ellerini birleştirdi. "Ha-yır."

"Üzgünüm, yapamam..."

"Böyle demeyi kes!" Kararsızlığı ortadan kayboldu, yerine artık tanıdık gelen aksi ifadesi yerleşti. "Parayı toplayabilir-sin. Biraz çaba göster. Eğer Win o parayı bulabildiyse, sen de pekâlâ yaparsın." Gayet pratik ve mantıklıymış gibi de başıyla onayladı. "Sana iki hafta müddet Ari. Beş bin dolar."

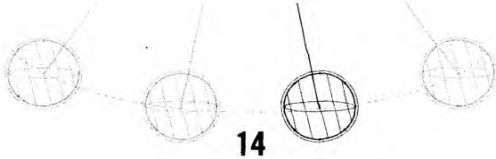
Ben de başımı salladım çünkü başka yapacak bir şey yok-tu ve Echo çekilip gitti. Kız uzaklaştıkça parti gürültüsü, eğ-lenenlerin ve sıradan hayatlarına devam eden insanların sesi yükseldi.

Benim hayatımsa karman çorman olmuştu. Numara yapa-rak devam ettiremeyeceğim kadar.

Buradan kaçmak zorundaydım. Bu şenlik gecesinden çıkmalıyım. Bu adadan kurtulmalıyım. Vicdan azabı ve korku ve karışıklık ve kaygı, artı o aptal büyüü yaptırdığıma dair geçmek bilmeyen pişmanlığım; her ne his duyuyorsam bu şenlik ateşinden, Cape Cod'dan daha büyüktü.

Diana yardımcı olabilirdi. Ona gerçeği açıklayabilirdim ve bir çıkış yolu bulabilirdik. İnsanlara gerçeği kendim söylersem, kimse bana şantaj yapamazdı.

En yakın arkadaşımı bulmak için koşarken kumlarda tökezlememeye çalıştım.

MARKOS

Diana'nun yanında kalıp sohbet edebilir, abilerimden kaçabilirdim ancak Ari gelip bizi buldu. Daha doğrusu Diana'yı buldu. Beni aramıyordu. Merhaba deyip Diana'yı kenara çekti ve şikâyet etme hakkım olmadığını bildiğim için, kumda oturup bekledim.

"Hadi gidelim buradan," dedi Ari, Diana'nın koluna girip. "Arabayı Boston'a sürüp dövme yaptıralım."

"Gerçekten mi?" dedi Diana.

"Hayır, dövme çok pahalı. Hadi, New York'a gidip Lincoln Center'ın süs havuzunda dans edelim."

Diana omzundan büyük bir yük kalkmış gibi kahkahalar attı. Bir saniye bana şöyle bir baktı, belki pişmanlıkla ya da hayal kırıklığıyla fakat çoktan, Ari'nin peşinden kum tepeliklerinin başına gitmişti.

Giderken arkasından bakmadım.

Pişman olacak ne vardı ki? Topu topu konuşmuştuk, o kadar.

Bir yürek gibi esneyip kasılan kalabalığı, canlı bir varlıkmuş gibi seyrettim. Derken bir çığlık duydum. Farkına bile varmadan ayaklanmış, ona doğru koşuyordum.

Diana'nın ayağı takılmış ve düşmüştü; yüzünün bir yanını

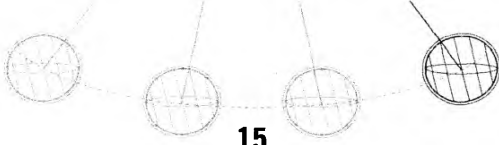
bir termos çantasına o kadar fena çarpmıştı ki, anında morarmıştı. Ateşin loş ışığında bile görünüyordu.

Diana ağlamaya başladı. Ari tam yanında durdu, sadece bakıyordu, acıyla donakalmıştı.

Bir şekilde kolumu Diana'nın omzuna doladım, ellerim uzun saçlarına dolandı ve kumda yanına çömeldim. Onu teselli etmeye çalıştım.

"Gececek. Şşş, o kadar kötü değil. Geri zekâlının bok püsürünü oradan çekmesi gerekirdi. Canına okuyacağım herifin. Şşş, şşş. Yok bir şey."

Diana'nın yanına çömeldim, ona dokunuyordum ama sırf teselli etmek içindi, bir şey istediğim için değildi ve belki de bu yüzden bu partideki, bu kasabadaki, bu dünyadaki sahtekârların en sahte sahtekârydım: Olayları sikleyen biri taklidi yapıyordum.

15

WIN

Bir efsuncuya gideceğim aklımın ucundan geçmezdi. Dış görünüşleri, zekâ ya da şans için büyü yaptırانları duymuştum ama eğer bunları istiyorsanız, öncelikle bunlara hiç sahip olmadığınıza inanıyorsunuz demektir. Ben çirkin ya da aptal ya da şanssız değildim. Ben Win Tillman'dım. Beysbol takımındaydım. Okulun en güzel kızının erkek arkadaşıydım. Notlarım iyiydi. Cildim güzeldi. Her yerim düzgündü. Başkaları giderdi büyücülere. Ben değil.

Yani Ari büyü yaptırmıştı elbette ama onun seçimi değildi ve çok küçük yaşıydu, o kadar uzun zaman önce olmuştu ki, sayılmazdı. (Ayrıca, evim gözümün önünde yansa ve annemler de içinde olsa, ben de gidip büyü yaptırdım. İnsanın hafızasında tutması gereken bir olay değildi.)

Bir tarafta büyü yaptırانlar: biraz aptalca, biraz üzücü. Diğer tarafta da ben.

Derken her şey değişmeye başladı. Dünya ya da benim bildiğim anlamda dünya.

Ari, Manhattan Balesi'ne girdikten sonra, odasında sinirlerinin boşaldığı günün ertesi günü panik atak geçirdim ve okula gidemedim. Ölüyorum zannettim. Ari'nin kederini emip içime sindirdim sandım çünkü Ari o günden sonra tek

damla yaş dökmedi. Bense kalbimin patlayacağından emin-
dim ancak paniğimin onunki kadar hızlı kaybolacağını dü-
şünmüştüm. Hatta daha çabuk kaybolabilirdi çünkü ondan
ödünç almıştım.

Derken grubumuzla müzik çalarken notayı çalamayınca
tekrar panik atak geçirdim. Ardından, ilerleyen iki hafta bo-
yunca, arabamda, duşta, odamda yerde panik atak nöbeti ge-
çirdim. Yatak odamda yerde, odamda yerde, odamda yerde,
defalarca nöbet geçirdim durdum. Odamın yerini avucumun
içi gibi öğrendim. Duvardan duvara kaplı halının pürüzlü yü-
zeyini hissedince bile nefesim kesiliyor, tkanıyordum.

Uyuyamıyordum.

Üç gece üst üste, yatakta ikilere, üçlere kadar uyanık kal-
dım ve annem hastayım diye okulu aradı. Halbuki hasta de-
ğildim, ağlıyordum. O kadar çok ağladım ki, dehidrasyondan
bayıldım. Annem beni kliniğe götürdü fakat oradayken gayet
iyi ve kendimde gibi göründüm.

Her zaman hüzünlü dönemlere girmeye, günlerce içime ka-
panmaya, bir şeyleri çok uzun düşünmeye ve sonunda parça
parça bölünüp dağılmalarına meyilliydim. Markos bana so-
murtkan derdi ama her zaman beni neşelendirirdi. Bu seferki
başkaydı.

Hiçbir sorun yoktu. Ben sorunluydum.

İnternette ilaç araştırdım. Bazen yaşınız gençse ilaçlar ters
tepebiliyordu; sizi daha üzgün yapıp intihara sürükleyebil-
liyordu. Aynı zamanda kilo aldıkları da duymuştum ve
hem içim hem dışım ben olmayacak diye çok korktum. Dolayı-
sıyla ne kadar beter olduğumu anneme anlatmadım.

Ari'ye anlattım. Tabii ki Ari'ye anlattım; biz birbirimize her
şeyimizi anlatırdık. Fakat muhtemelen ona tamamını anlat-
mamıştım. Hiçbir zaman, "Kendimi öldürmek istiyorum," de-
medim. "Ölümü düşünüyorum," dedim, bu da bambaşka bir
kavram çünkü ölüm herkesin aklına ara sıra gelir fakat herkes

ölümü deneyimlediğini, bir kemer ya da jilet ya da küveti hayal etmez.

Hoş, her gün düşünmüyordum aslında. Hayır. Çoğu gün gayet iyiydim. En çok Markos'un yanında iyiydim. Markos'layken numara yapmak kolaydı çünkü kendimi bildim bileli tanışıyorduk ve onun için zaten her şey bir şovdu. *Markos Waters Saati*. Tek yapmam gereken o saatte buluşmaya gelmek ve senaryoya göre davranmaktı.

Diğer her yerde hayat zordu. Çok zordu. Bazen nefes almak canımı yakıyordu. Annem beni sağlık sigortası kapsamına girmediği için ödemeye gücü yetmeyeceği bir alerji uzmanına götürdü, fakat problem alerji ya da çevre ya da gluten değildi. Hepsi bende bitiyordu. Zihnim işbirliği yapmıyordu. Win Tillman olmanın getirdiği harikaları kabul etmemekte direniyordu.

Üçüncü sınıfın güzünde, Katelyn denen kız yaz tatilinden güzel dönmüştü ve yaptırdığı büyüünün başarılı sonucuna bakınca ve panik atak krizlerim geldikçe aklımdan geçirmeye başladım. Efsuncuya gitmeyi yani. Bir haftayı zar zor geçirmiştim; resmen bir denizde boğuluyorum sanıyordum ve Katelyn denen şu kız, birlikte takılmaya başladıkları andan itibaren Ari ve Diana ona Kay diyordu, parıldayan saçlarını bana doğru savuruyor ve gayet iyi görünüyordu. Ari'ye bu konudaki düşüncelerini sordum.

"Eh, kızı mutlu ediyorsa," dedi.

"Eğer sana o memeleri verecekse, herkes yaptırmalı," dedi Markos fakat ben Markos'un dilinden anlardım, bu cümlesi kendi dilinde *çaresiz zavallı* demek oluyordu.

Ben de çaresizdim gerçi.

Günümüzde pek efsuncu kalmamıştı, ölüp gidiyorlardı. Son yirmi yıldır büyücü meclisine katılmak yasadıydı. Muhtemelen tüm Amerika çapında on bin efsuncu kalmıştı. Cape Cod'da herhalde bir tane vardı, ezelden beri burada olan bir

kocakarı. Dolayısıyla, efsuncuya gittiğimde evdeki tek kişi benim yaşımda biri çıkınca çok şaşırdım.

Kız adının Echo olduğunu söyledi ve ona hemen ısındım. Romantik anlamda bir hoşlanma değildi bu, o günlerde Ari ile aram iyi değildi ama kız kibar birine benziyordu. Mutfak masasında, yarısı yenmiş bir elma ve yelpaze gibi açılmış iskambil kâğıtları duruyordu; solitaire oyununu bölmüştüm. Çok olağan bir ayrıntıydı bence. İnsaniydi.

Solitaire kartlarının karşısına oturdum. Echo da benim karşıma oturdu. Çevreme dikkat etme hususunda pek iyi değildir fakat buranın yıkık dökük ve bir kişiye zor yetecek büyüklükte bir yer olduğunu anladım, bir aile yaşayamazdı. Üçlü koltuk, mutfakla oturma odasını ayırıyordu, açık alanda eğri büğrü duruyordu. İyi hatırlıyordum çünkü ayak altında durduğunu düşünmüştüm. Küçük alanlar ve sığmayan mobilyaları iyi bilirdim. Ucuz inşaat ve hep bir tuhaf kokan, eski halıları da bilirdim. Bu ayrıntılar bana kendimi evimde hissettirdi.

"Efsuncu nerede?" dedim, başka bir şey düşünmemek için.

"Dışarıda," dedi kız.

"Ah."

Bir sessizlik oldu, saniyeler bozuk bir musluk gibi damladı.

"Demek büyü yaptırmak istiyorsun." Echo parmak uçlarıyla elma çöpünü alıp çöp kutusuna fırlattı. "Neyin var?"

Göğsümde bir şeyin kırılıp çatırdamaya başladığını hissettim; yine ağlamaya başlayacaktım, emindim. "Ben... üzgünüm," dedim.

Saçma. Bu kadar küçük ve aptal bir kelime, hakikate yaklaşamazdı bile. Kız bana bir tarafıyla gülüp beni evinden kovmalıydı.

Yapmadı. "Ne kadar?"

"Beni buraya getirmeye yetecek kadar çok," dedim.

Şaka gibi söylemiştim ama kız yine de gülmedi ve gülmemesi bana doğru hareketi yaptığımı gösterdi. Kız beni dinliyordu,

uzun zamandır kimsenin kulak vermediği şekilde dinleniyor ve işitiliyordum.

"Annem bunu silecek bir karışım hazırlayabilir."

"Harika," dedim. "Harika."

"Ya da ben senin için yapabilirim." Kafasını kaldırıp suratıma baktı. Gözlerinin çevresi siyah makyajla çevrelenmişti ve göz akları daha beyaz görünüyordu. "Ve olanlar da aramızda kalır."

Yutkundum. Kız efsuncu olmak için çok gençti, demek ki yasadışı çalışıyordu. Eğer birisi öğrenirse o, annesi ve gruplarındaki herkes hapse girerdi.

Peki, ne önemi vardı? Bana büyü lazımdı.

"Olur," dedim.

İlgisizliğim kızın içine su serpmedi. Kaşlarını çattı, sanki anlamadığım bir ayrıntı vardı. "Annem kalıcı büyülerin karşılığında beş bin dolar ister." O paranın p'si bile yoktu bende ama o sırada hiç kafa yormadım. "Eğer bir günlüğüne, bir iki haftalığına iyi hissetmek istiyorsan, iki yüze anlaşıyoruz fakat arada bir gelip tazeletmen gerekir ama sana ondan yapmam."

"Harika. Teşekkürler," dedim.

"Beş bin doların var mı?" diye sordu ve yarım yamalak başımı salladım.

"Şu anda üstümde yok ama getirebilirim."

"Büyüyü sana vermeden önce biraz deneme yapmak istiyorum, sağlamasını yapmak gibi."

"Tamam."

"Win, beyninin içine gireceğim. Buna razı olman lazım."

"Tamam. Razıyım, sıkıntı yok."

Kız kaşlarını çatıp kıyafetinin uzun kollarını eline indirip ellerini yumruk yaptı. "Beni tanıyorsun bile."

Bir ona, bir masaya dizilmiş kartlara baktım. Odanın ortasına doğru uzanan koltuğa, sonra tekrar Echo'ya baktım. Bastırılmış duygularıma rağmen Echo'ya acıdım. Duruşunda bir

şey, gözlerinde değişik bir derinlik gördüm. Genç bir efsuncuydu. Var olmaması lazımdı. Bir yerlere gitmesi gerekse nasıl gidiyordu? Birisiyle nasıl tanışıyordu? Kısa bir an kendi boğulmamı unutup bu evde oturmak, Echo'nun hayatını yaşamak nasıl bir duygudur diye düşündüm.

Yapayalnız olmalıydı.

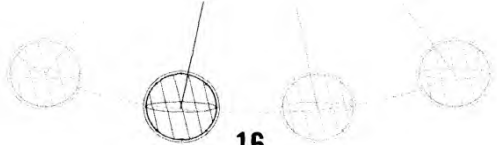
"Sana güveniyorum," dedim.

Kız nihayet gevşedi ve yüzünde açan güneş, siyah deri kıyafetleriyle ve sert makyajıyla tezat oluşturdu. "Harika. Seni düzelterceğim Win Tillman. Gıcır gıcır olacaksın."

Ondan sonra bana neler hissettiğimi tarif ettirdi ve ona anlatmaya çalıştım. Dünyanın nasıl eskisinden daha kasvetli geldiğini. Ari beni öptüğünde nasıl hiçbir şey hissetmediğimi ya da bir anda paniklediğimi. Echo notlar aldı, dolapları açıp kapadı ve dinledi ve bense kendimi... mutlu olmasa da rahatlamış hissediyordum.

Markos'un yanında normal numarası yaptığımı anlattım, ilaçlardan tedirgin olduğumu ve tüm bunları atlatacak kadar güçlü olmadığımından korktuğumu anlattım.

"Güçlüsün," dedi Echo bana ve ona inandım.

16

KAY

Uyandığımda ağızıma kumlar dölmuştu, başımı dertop ettiğim ceketime yaslamıştım ve Cal Waters'ın bacakları bacaklarıma dolanmıştı. Işık gri ve pusluydu; kıyıya vuran dalgaların sesi, öğüren birinden çıkıyor gibiydi. Yok, birisi gerçekten öğürüyordu. Kumsalda yirmi metre ötede, ıslak kumlarda dört ayak üstünde duruyordu. Şenlik ateşi azalmıştı ve şimdi iki odundan ibaretti.

Çal'den ayrılıp ceketimi silkeledim. Cal uyanıp gözlerini ovuşturdu ve kumları daha çok içine sokmuş oldu. Artık romantik ya da eğlenceli bir yanı kalmamıştı.

"Hey, hoşça kal madem," dedim.

"Evet, tamam." Ayağa kalkıp elime uzandı. Tokalaşmak için mi? Ellerimi arkamda birleştirdim ve Cal neşeli neşeli sırtarak elini indirdi. "Tanıştığınıza memnun oldum Kay."

"Aynen."

Kumların üstünde, geri kaçamayacağım hızla öne eğilip beni öptü ama ikimizin de ağzında çürümüş alkol tadı vardı ve şaşkınlıktan gözlerimi kapamadığım için onun da gözlerinin açık olduğunu görebiliyordum. Kuru dillerimiz ve pis ağızlarımız, pişmemiş pastırma dilimleri gibi birbirine bastırılmışken o da bana bakakalmıştı.

Kesinlikle hiç romantik değildi.

Ama en azından adımı hatırlıyordu. En azından bana bakamayacağı kadar iğrenç öpüşmüyordum. Cal'e el sallayarak veda ettim, çoktan tekrar yere uzanmış, uyukluyordu; ben de hemen plajda yürüyüp otoparkın yolunu tuttum.

Bir sene önce, milletin şahane bir partinin sonrası hakkında konuştuklarını duyardım ve aklımda hep parıl parıl ve eğlenmeli manzaralar canlanırdı. Hiçbir zaman böyle bir grup üzgün, yorgun süprüntü hayal etmemiştim. Ari ve Diana'yı bulup onlara olanları anlatmam lazımdı; belki o zaman gerçek ve heyecan verici olurdu. Belki onlar da beni özlemişti, onlar da maceralarını anlatırlardı.

Diana'nın arabasını otoparkta bıraktığı yerde buldum. Sürecü koltuğunda Ari vardı ve uzaklara dalmış bakıyordu.

Yolcu tarafının kapısını açınca Ari bana, "Eğlendin mi?" diye sordu. Diana arka koltuğa kıvrılmış uyuyordu.

"Evet," dedim ve Cal'i anlatabilmek için bir şeyler daha sormasını bekledim.

Yüzünü bana çevirdi, yanaklarında yaşlar olduğunu gördüm; her zaman sert bir ifadenin olduğu yüzü titriyordu. "Bir şey oldu," dedi.

Cal hikâyem kafamdan uçup gitti. Ari cenazede bile ağlamamıştı. "Ne oldu?"

"Diana..."

Diana hikâyeye giriş yaptığını duymuşçasına yerinde kıpırdanarak başını arabanın ön tarafına doğru çevirdi. Nefesim kesildi. Suratının sol tarafı çürümüşü, mor ve siyah ve karışık renklerdeydi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Düştü," dedi Ari.

"Aman Tanrım."

"Kum tepeciğini koşarak tırmanıyorduk. Aklıma bir fikir gelmişti... Boston ya da New York'a gidecektik... Arabaya atlayıp gaza basacaktık."

“Bensiz mi gidecektiniz?”

Ari vicdan azabı duymuş gibi görünme zahmetinde bulundu, gerçi biraz sinir de olmuştu bence. “Kafamıza estiği gibi anlık bir karardı işte.”

“Ben nasıl eve dönecektim?”

“Eve dönmek istemiyor gibi görünüyordun.”

Demek Cal ile beni görmüştü. Artık paylaşacak çok da eğlenceli bir maceraya benzemiyordu.

“Yine de, ben de sizinle gelirdim kızlar,” dedim. “Bir yere gidekseniz, bana haber vermelisiniz.”

“Özür dilerim Kay. Salakça bir fikirdi. Yoldan seni arardık.”

“Yoldan aramak yetmez.”

“Niye?”

“Çünkü biz arkadaşız.”

Ari saçını yüzünden geriye atıp gözyaşlarını hoyratça sildi. “Neden hayatımı zorlaştırdığını anlamıyorum. Bir yere gitmedik ya sonuçta? Kum tepciğini çıkıyorduk, Diana yere düştü ve burada kaldık.”

Yayaşça gözlerimi kırıştırdım, yüz kaslarımın tümünün seğirmesini önlemeye çalışıyordum. Buradan ayrılmayı planlamışlardı. Bana haber vermeden gideceklerdi. Boston, yüz elli kilometre ötedeydi. New York ise dört yüz.

Fakat neticede gidememişlerdi. Diana yaralanmıştı ve kalmışlardı.

Diana’nın binicilik kampı ve Ari’nin New York’a taşınma planının aksine, arabayla New York ya da Boston’a gitmek ansızın ortaya çıkan bir fikirdi. Büyü onları burada tutmak için hızlı hareket etmek zorundaydı ve arabaya bile ulaşmalarını önlemişti.

Belki de kazaydı ama cuk oturmuştu; hem zaten büyüler, kaza ve tesadüflere dayanarak çalışırdı. Kızlar gitmek istemiş ve gidememişlerdi. Benim büyüm sebep olmuştu. Benim büyüm, Diana’ya zarar vermişti.

“Neden eve gitmediniz?” diye sordum.

“Diana’nın anne babasının yüreği ağzına gelsin istemedik.”

“Ve seni bekledik,” dedi Diana.

Arkaya dönüp ona baktım. Parmağıyla çürümüş yanağına dokunuyor ve çenesini sıkıyordu.

Büyünün bu kadar güçlü olduğuna inanamıyordum.

“Hadi eve gidelim,” dedim.

Diana başıyla onayladı ve Ari motoru çalıştırdı.

Denemiş, ancak bensiz bir yere gidememişlerdi. Tam da istediğim şey olmuştu.

Evet. Tam istediğim şey.

“Geçer,” dedim ikisine de. “Küçük bir kaza.”

Elbette Diana’nın incinmesini istemezdim, ancak bir yanım efsuncunun işinde bu kadar başarılı olmasına, büyüünün böyle iyi işlemesine ve sahilde beni bir başıma bırakamamalarına sevindi. Onlara kim olduğumu gösterme fırsatım doğmuştu. Neden beni önemsemeleri gerektiğini. Neden arkadaş olmamız gerektiğini.

17

ARI

"Ben iyiyim biliyorsun değil mi," dedi Diana. Diana'nın arabasında oturmuştuk ve Kay'in, evine çıkan merdivenleri tırmanışını, sonra dönüp hevesle bize el sallayışını izliyorduk. "Doğrusunu istersen, gelmiş geçmiş en iyi şenlik ateşi gecesi idi."

Echo'nun benden parasını isteyişini ve Diana'nın çılgınlığını düşünüp ürperdim. "Böyle düşünmene sevindim."

"Evet. Markos'la konuşma fırsatım oldu ve sen... daha iyi görünüyordun."

Şakaklarımı ovuşturdum. New York'a topuklayabileceğimi, Diana'ya gerçeği anlatabileceğimi ve her şeyin gayet iyi olacağını düşündüğüm an sanki çok uzaktaydı. Olmayacaktı. Diana'ya söyleyemezdim. Ne yapabileceğini hayal etmiştim ki? Yoktan beş bin dolar yaratmasını mı?

Sweet Shoppe'ta saati dokuz dolara, haftada yirmi saat dondurma satıyordum. Echo'nun istediği parayı kazanabilmek için, bir sene boyunca durmadan çalışmalıydım ve muhtemelen vergiler ve okul ve dükkânın ekim nisan arası kapalı olduğu göz önüne alındığında bu da yetmeyecekti. Ya da New York paramızı kullanmak zorundaydım; annemle babamın hayat sigortasından kalanlardı. Ama onu kullanamazdım; gençler grubunda bale yaparken bu parayla geçinecektim.

Dolayısıyla, New York'a taşınana kadar Echo'nun kimseye

yumurtlamamasını sağlamak zorundaydım. Yepyeni bir deri pantolonla plie yapmak ne kadar imkânsızsa, bu da o kadar imkânsızdı.

"Kay bütün gece neredeydi?" diye sordu Diana.

"Onu Cal Waters'la gördüm."

"Nasıl yani... konuşurken mi?" diye sordu.

"Daha çok flört ediyorlar gibiydi."

"Vay. Cidden?" Evet anlamında başımı salladım ve Diana gözlerini kıstı. "Beni hep Markos'tan uzak durmam konusunda uyardığın gibi, onu da uyarmayacak mısın?"

"Cal aralarında iyi olan."

Diana bana imalı bir bakış fırlattı ancak yüzündeki yara acı-mış olacak ki sonrasında suratını buruşturdu.

"Pekâlâ. Eğer içini rahatlatıcaksan, ona Waters kardeşlerle haşır neşir olurken ihtiyatlı davranmasını tembihleyeceğim."

Diana yerinde kıpırdanıp elini yüzüne koydu ama yaraya dokunmadı; eli ısı yayıyormuş gibi yanağının üstünde tuttu. Arabayı Kay'lerin garaj yolundan geri geri çıkardım ve evin yolunu tuttum. "Sen iyi vakit geçirdin mi Ari?"

Şantajla karşı karşıya kalmıştım ve en yakın arkadaşım suratını yaralamıştı.

Zihnimde o kum tepeciğinden yukarı çıkıp çıkıp durduk. Tekrar tekrar tökezledim; elime ayağıma hakim olamadım. Aynı zamanda komik de görünüyordu. Kum kayıp şekil de-ğiştiriyordu.

Diana düştüğünde kolunu tutuyor muydum? Acaba ben mi ona çelme takmıştım? Yoksa onun da benim gibi dengesini yitirmesine neden mi olmuştum?

Acaba Diana'nın bensiz olması daha mı hayırlıydı?

Diana'ya gülümsemeyi başardım, gerçi bir terslik vardı. Tebessümlerim de, diğer her yanımla gibi beceriksizdi. Kendimi daha da zorladım ve kasmaktan yanaklarım, dişlerim ve ensem acıdı. "Tabii. Unutulmazdı."

* * *

Diana beni eve bırakıp sonra arayacağına söz verdi. Odama gidip her zamanki gibi egzersiz yaptım, yani her zamanki gibi berbattım.

İyileşmemin tek yolu kendimi zorlayıp kurtulmaktı. Planım buydu: Kendime zarafeti yeniden öğretene kadar alıştırmaya devam.

Büyüyü yaptırdıktan sonraki cuma, bale dersinde çabaladıktan sonra, yan etkileri tersine çevirmeye gayret etmiştim. Barizdi bence. Bir büyü daha yaptır ve eski haline dön. Şu ölen çocuk her kimse, uğruna kariyerimi bok etmeye hayatta değmezdi.

Böylece o rezil bale dersinden sonra doğruca efsuncunun evinin yolunu tuttum. Gri kıvrıkcık saçlı ve karanlık bakışlı, tanıdık, orta yaşlı kadın kapıyı açtı.

"Seni tanıyorum," dedi.

Gözlerimi kırptırdım. "Dün buradaydım," dedim.

"Dün müydü o?" Gülümseyip eliyle güveleri kovalıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Evet," dedim. "Büyü hakkında bir şey konuşacaktım..."

Efsuncu kadın kapının eşiğine yaslandı. Hemen arkasından kalabalık oturma odasını ve salaş mutfağı seçebiliyordum. Daha bir gün önce oradaydım, biliyordum ancak çok eski ve uzak bir anıya benziyordu, sanki bir dergide resimlerini görmüşüm gibi.

"Umarım işe yaramıştır," dedi. "Para iadesi yapmıyoruz."

"Büyü işe yaradı. Ama artık dans edemiyorum."

"Sen dansçı mısın? Ah. Ne hoş."

"Dans ediyordum gibi görünüyor, sanki beynim bana hareket etmemi, zarifçe süzülmemi söylüyor ancak bedenim dinlemiyor." Ayakta ağırlığımı değiştirdim. "Derste düştüm."

Kadın omuz silkti. "Birtakım yan etkiler olacaktır. Sana bahsettiğimden eminim."

"Bu 'birtakım yan etkiler' değil yalnız. Eskiden yapabildiğim hiçbir hareketi yapamıyorum."

"Ama ölü erkek arkadaşını unuttun. Kendini daha iyi hissediyorsun."

"Sanırım. Önceden ne hissettiğimi hatırlamıyorum."

"Doğru, doğru. Çok tuhaf, hafıza büyülerini böyledir. İşe yaradıkları zaman, insanlar hep neden yaptıklarını merak ederler." Arkamdaki yola uzun uzun bakıp gözlerini kırptırdı. Kadının aklının kaçırmış olabileceği kafama dank etti. Efsuncular, kendi meclislerinin üyeleri ölünce kafayı üşütürdü. Daha önce duymuştum ama o ana kadar neye benzediğini görmemiştim. Kadın yanağını kapının eşiğine dayadı, tek gözünü kapatıp diğeriyle yavaşça bir odaklanıp bir dağıldı. "Yan etkiler seni mutsuz etmiş. Hımm. Başka büyü yaptırmış mıydın önceden?"

Sabırımı yitirip saçımı başımı yolmak istiyordum ama onun yerine şiş sol bileğimi tutup çimdikleyerek ağrıyı bastırdım. "Evet. Sekiz yaşındayken yaptırmıştım. Kalıcı travmadan kurtulma."

"Ah. Anladım. Dün bahsetmedin." Suratını kapının çerçevesine bastırmış vaziyette durmaya devam ediyor, bana yakından bakıyordu. "Travma büyüsü. Bu da hafıza büyüsü demektir. Erkek arkadaş öldü. Hatırası gitti. İki kalıcı hafıza büyüsü. Üzgün, üzgün, üzgünsün, değil mi?"

Bileğim zonkluyordu. "Annemle babam... ölmüştü. Yangında. Evin yanıp kül oluşunu gördüm. Kâbuslar görüyordum."

"Yangın. Kaza mıydı?"

Dişlerimi sıktım, ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı büzdüm. "Hırsız girdi. Şöminede havai fişek yaktı."

Kadının ağzı bir karış açık kaldı ve kapının eşiğinden geriye kaçtı. "Of."

"Bakın. Bu büyüyü geri almanız lazım. Ağustos ayında bale okumaya New York'a gidiyorum ve şu anda..."

"Hayır," dedi. "O anılar gitti ve geri getirmenin bir yolu yok."

“Tamam. Her neyse. Anılar umurumda değil. Vücudumun doğru düzgün çalışmasını istiyorum. Bunu düzeltebilir misiniz?”

Kadının ruh hali değişmişti. Gözlerini sokağa dikmek yerine, arkasını dönüp evine baktı ve benden geriye kaçtı. Korku içindeydi. “Bir efsuncu seni düzeltebilir. Yan etkileri tersine çevirmek için bir büyü ekleyebilir. Bir ceylan kadar zarif olursun. Ama o büyü de kendi yan etkilerini beraberinde getirir, derken üç kalıcı büyü yaptırmış olursun. Çok kötü. Çok riskli. Yan etkiler katmerlenir.”

Dudağımı ısırdım. Geçen sene yaz okulunda kızlar büyülerden bahsediyordu. Dedikodulara göre, Manhattan Balesi’ndeki baş balerin olmak için büyü yaptıran kızın sohbet edilemeyecek kadar donuk görünmesinin sebebi buydu. Bir de bir türlü *piruet* yapamayan, tam sonunda dengesini kaybedip duran bir kız varmış. Derken bir gün peş peşe on dört kere kusursuz *piruet* yapmayı başarmış. Her sabah ağlayarak uyanıyormuş çünkü nerede olduğunu hatırlamıyormuş ama dans edebiliyormuş. En son duyduğumda San Fransisco Balesi’nde stajyer balerindi.

Ben bunların çok bencilce büyüler olduğunu söyledim hep, kestirmeden mükemmel olmak. Baş balerin ve *piruetçi* kız daha fazla alıştırma yapabilir ve sonunda diledikleri yere zaten gelebilirlerdi. Bense alıştırma bile yapamıyordum. Salak görünüyordum. Yan etkiler beni kırıp büküyordu. Kendimi normale çevirmek, tekrar *ben* olmak için bir büyüye ihtiyacım vardı.

Peki, ama kendi adımlı bile hatırlayamasam, ben yine sahiiden ben olur muyum?

“Ben yapamam,” dedi efsuncu, düşünce akışımı bölerek.

“Ne?”

“Bu efsuncu olmaz. Ne salağım, ne salağım. Hayır hayır hayır. Yapamam. Yapamam.”

“Neden ki?”

Kapıyı kapatmaya başladı ve elimi atıp onu durdurmaya çalıştım.

Kadın derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. "Tatlı bir kızsın. Belli oluyor. Geçen gün erkek arkadaşın öldü diye çok üzgün görünüyordun. Bence doğru kararı verdin."

Beni tanıyan hiç kimse beni tatlı diye nitelendirmezdi. Ve doğru kararı vermediğimi çok iyi biliyordum.

"Hayır, hayatta olmaz... Lütfen. Dansı her şeyden çok seviyorum."

"Şimdi öyle." Elimin üstüne kapıyı sertçe ittirdi. "Dün erkek arkadaşını daha çok seviyordun. Kendine iyilik ettiğini düşünmeye çalış."

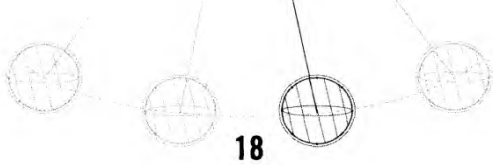
Kapı son bir itişle çat diye kapandı. İki kere daha tıklattım ama kadın bir daha dışarı çıkmadı.

Karmaşık yan etkileri kaldırma riskini alsam bile, kadın ef-sunu hazırlamayacaktı ve kasabadaki tek efsuncu oydu. Artı, ödeme sorunsalı vardı; gardırobumun ücra köşelerinde bir kez daha beş bin dolar peyda olmazdı. Özellikle de Echo bana o parayı oraya Win'in koyduğunu söyledikten sonra.

Uzun lafın kısıası, çalışmaya devam etmek zorundaydım.

Şenlik ateşi partisinin ertesi günü, 4 Temmuz sabahı, belden eğilip yere uzandım. Eskiden tüm gövdemı gerip bacaklarımın üstüne katlanabiliyordum ve kollarımı bacaklarıma sarıp ellerimi yüzüme değdirebiliyordum. Şimdiyse parmak uçlarıım halıya zor yetişiyordu. Gözlerimi yumdum, ağlamamak için dişimi sıktım. Bir saat daha çabalayabilirdim.

Benimle işbirliği yapmayan bu vücutta tıklılı kalmıştım. Ve Echo, onu durdurmanın bir yolunu bulmazsam, Win hakkındaki gerçeğı tanıdığım herkese yayacaktı.

MARKOS

Şenlik ateşinin ertesi sabahı, kafamda davul çalan bir akşamdan kalmalıkla ve midemin dibinde, dünyayı yakıp kavurma arzusuyla uyandım. Dün gece bir noktada Diana yaralandıktan ve iyileşmek için Ari ile çekip gittikten sonra, sarhoş olup Win'in öldüğünü unutmayı başarmıştım. Güvende hissettiğimi hatırlıyordum, en yakın arkadaşımın orada bir yerde olduğunu kalabalığın içinden çıkıp geleceğini, içki şişesini kapıp kuma gömeceğini ve beni eve götüreceğini biliyor ama bunun üzerinde çok da durmuyordum. Oysaki Win yoktu, o yüzden ben de içmeye devam ettim. Alkolün akşamdan kalmalığından çok, unutmanın akşamdan kalmalığını yaşıyordum. Beynimi aldırıldığım bir gecenin bedelini ödüyordum.

Yataktan çıkmadan önce abilerimin mutfığa toplandığını duydum. Sırtım sızlıyordu fakat merdivenleri her zamanki gibi indim, her zamanki Markos olmaya hazırdım.

"Hırpalanmış gibisin," diye duyurdu Dev beni görür görmez.

"İyyy!" diye katıldı Cal.

"Ah, Markos," dedi annem ve koşa koşa bana portakal suyu sıkmaya koyuldu.

Brian sandalyede arkasına yaslandı, üniformasını giymişti

ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bazen seni tutuklamak istememe neden oluyorsun dostum."

"He canım he." Mutfak dolabının kapısını açıp gevrek kutularına baktım.

"Sakin 'he canım' diyip geçiştirmeye çalışma. Partiden birileri senin için polis çağırıyorsa, benim başım yanardı."

"Kimse çağırmadı ama, değil mi?"

Dev, ağzı yumurtayla dolu olmasına rağmen konuştu. "Madem âlem yapacaksın, bari komik bir sarhoş ol."

Cal gıdıklar gibi güldü. "Bana üçkâğıtçı, bencil çukceplinin tekisin dedin. Çukcepli nedir?"

"Çükün için bir cep işte," dedi Dev.

"Nasıl yani, kılıf gibi mi? Ya da üstüne cep dikilmiş bir kese mi?"

"Çocuklar..." diye mırıldandı annem camın önünde oturduğu yerden. Neler dediğimiz umurunda değildi ama arada bir, neler dediğimizi duyabildiğini bize hatırlatma ihtiyacı hissedirdi.

"Ne olursa olsun," dedi Brian. "Bir sonraki sefere biraz daha kontrollü olmaya çalış."

Mutfak dolabını hışımla kapattım. Kimse irkilmedi bile. Tüm gözleri bendeydi; Brian, Dev, Cal ve annem, sanki hiçbir şey yapmamışım gibi dümdüz duruyorlardı.

Ne yaptığım önemli değildi. Ben her zaman en küçük çocuk kalacaktım, ailenin bebeği, sıçıp batıranı. Bana baktıkları zaman beni görmüyorlardı; Markos biçiminde bir hologramımı görüyorlardı. Kapıları çarpabilir, çığlıklar atabilir, burayı tarumar edebilirdim ve onlar gevreklerinden kafalarını bile kaldırıp bakmazdı.

"Ben çıkıyorum," dedim ve kimse bana engel olamadan evi terk ettim.

Diana North'u aradım. Birlikte olmamıştık, o yüzden birkaç gün beklemem gerekiyordu. Ona götlük etmemiştim, bu

yüzden telefonunu açtı. Arka tarafta tenteli bir verandası olan pastanede buluştuk ve açmamızı alıp güneş vuran bir masaya oturduk. Işık aşırı parlak ve sıcaktı, öğlen saatini geçiyordu ve başım ağrıyordu fakat gölgeye geçmeyi teklif etmedim. Bir gece önce Win'i unuttuğum için bu rahatsızlığı hak ediyordum.

Diana, doğada bulunmayan bir kızıl tonuna boyanmış saçlarıyla ve yüzündeki hem hassas hem de öfkeli görünen morluğa rağmen, yakalı elbisesi içinde çok cici görünüyordu. Açmasını minik ısırıklar alarak yedi, sağ yanağını oynatması gerekince suratı büzüştü ve fark etmediğimi sandığı anlarda kan çanağı gözlerini bana dikti.

"Yüzün nasıl?"

Omuz silkti, sonucunda bir daha suratını buruşturdu. "Kırık çıkık yok."

"İnsanlara kavgaya karıştım diyebilirsiniz."

Diana burnundan güldü. "Evet. Çok inandırıcı. Gecenin geri kalanında eğlendin mi?"

"İyi geçti," dedim. Abimlerden ya da Win'in öldüğünü unutmaktan söz etmedim fakat aklımdan Win'i geçiriyor olmalıydım çünkü bir sonraki cümlede o vardı. "Genelde Win kahve ve çöreklerle bize gelirdi. 4 Temmuz günü yani."

Diana açmasındaki krem peyniri dikkatlice sıyırdı. "Genelde Ari bizde kalırdı. Sanırım bir bakıma gelenek devam etti çünkü dün arabamda uyuduk. Annemin arabasında yani."

"Ne?"

"Canım eve gitmek istemedi."

"Neden?"

Diana açmasına bakarak konuştu. "Annem suratımın halini görünce biraz kafayı yedi. Öyle tepki vereceğini tahmin etmiştim."

"Senin hatan değildi ki."

"Annem fazlasıyla korumacı. Her zaman ettiği lafları bir daha dinlemek istemedim: Daha dikkatli olmalıymışım, bas-

tığım yere dikkat etmeliymişim, koşmadan yürümeliymişim... ya da partiye hiç gitmemeliymişim."

"Delilik bu. Kes sesini desene ona."

Diana açmasından kafasını kaldırdı, sağlam gözü yuvarından fırlayacak gibi oldu. "Hayatta yapamam."

"Neden?"

"Sen annene sesini kesmesini mi söylüyorsun?"

Annemi düşündüm, hayatımın büyük bir kısmında aklı hep başka yerdeydi. Ya mağazada, ya abimlerden birinde, ya bir dizi felaketteydi: hastalıklar, yaralanmalar, para sıkıntıları. Fakat sizin başınıza bir şey gelse, sizin için başkasının gözünü oyardı. Ben eve suratım çürükler içinde dönsem, bana bir torba dondurulmuş bezelye fırlatıp kime tazminat davası açması gerektiğini sorardı. "Annem hiçbir şeyin suçunu bizde aramaz."

"Ne yani sütten çıkmış ak kaşık mısınız?"

"Hı hı."

"Annem iyidir. Bana hep iyi bakmıştır, fazla iyi galiba. Beni her an mutlu ve güvende tutmaya çalışır. O ve Ari yüzünden sanki hayatımı benim yerime onlar yaşıyormuş gibi hissedim bazen." Diana konuşmayı kesip kızardı.

Bitmek bilmez tavsiyelerle dolu abilerim ve aynı onlar gibi olmam konusundaki beklentiler aklıma geldi. "Artık öyle hissetmiyor musun?"

"Hayır," dedi Diana; bu söylediğine kendisi de şaşırmış gibiydi. "Hayır, hissetmiyorum. Aslında... Win sayesinde oldu. Ari onunla çok vakit geçirmeye başladı... Ben kendi başıma kaldım."

Üç ısırtıkta yarım açmayı yuttum. "Bu arada Ari'nin olayı ne?"

Diana, sanki bir tuzak kuruyormuşum gibi bana göz ucuyla baktı. "Bilmem. Benimle artık pek konuşmuyor."

"Eh, benimle de konuştuğunu söyleyemem."

"Gerçekten mi? Ama çok yakın arkadaşınız."

Metal sandalyemde kımıldandım. Dizlerimin arkasını yakıyordu. "Win'in kız arkadaşıydı."

"Hadi ama. Siz de arkadaşınız."

"Evet de artık ne anlamı kaldı ki? Karşılıklı oturup duygularımızı mı paylaşalım?"

Diana açmasını didikledi. "Bunları konuşup içinizi dökmek ikinize de iyi gelebilir."

"Hiç sanmam. Ari mi dertleşecek? Yapma. Kızın tek iyi yanı bu... sulu göz bir romantik değil. Tanrı'ya şükür. Eğer bir ezik gibi Win'in üstüne titreseydi, Win de onun üzerine titrerdi ve bu tahammül edilemez bir şey olurdu. Win çok..." Açmamın kalanını tabağıma attım. "Her daim o kadar iyi kalpliydi ki."

Diana hiç şaşırmadı ama ben kendimi garip hissettim, tıpkı plajda olduğu gibi: Kalbim gümbür gümbür atıyordu, nefesim kesik kesikti. Özellikle yavaş nefes alıp beş saniye tuttum, ondan sonra ağzımı açtım.

"İnsan öldükten sonra ne olduğunu düşünüyor musun hiç?"

"Evet."

"Cennet, melekler filan anlamında değil, bunlar çok aptalca, her şeyin sonu olarak diyorum. Ondan sonra, her şeyin nasıl önemini yitirdiğini." *Artık nasıl da her şey önemini yitirdi*, demek istedim ancak bu cümle o garip nefes alışları ayyuka çıkarabilirdi ve hem Diana anlamazdı zaten.

"Annemle babam ne kadar üzülürdü diye düşünürdüm," demeye başladı Diana, "küçük kuzenlerim ve Ari. Zaten çok zorluk yaşadı, önce yangın, sonra Win. Ama anlarsın ya..." Birdenbire durdu, bana kim olduğumu hatırlamış gibi baktı ve daha tane tane konuşmayı sürdürdü. "Ölümü düşününce mutsuz olmuyorum. Ölümümü görmek isterdim çünkü o zaman insanların gerçekten hakkımda ne düşündüklerini öğrenebilirdim. Gerçekten önemseyip önemsemediklerini."

Win yüzünden sinirim tepeme çıkmalıydı. Çünkü Win öl-

mek istememişti ve hepimiz bu işkenceyi çekiyorduk ve bu, bencil ve benmerkezci bir fantezinin bir parçası değildi. Ancak sinirlenmedim. Artık panik de yapmıyordum.

“İç karartıcı bir konu,” dedim ve gülümsedim; Diana gülüşümü güneş ışığı gibi içti ve tam bir çiçeğe dönüştü. Yüzünde güller açarken âdeta yarası bile küçüldü.

Hoş bir duyguydu. Bir gece öncesini, onu öpmek istemeyişimi düşündüm ve bu, şimdi salakça geliyordu. Neden öpmeyecektim ki? Pastanenin arka bahçesinin aydınlık ışığında onunla görüşünce, mutluluğunun nasıl yüzünde parladığını görünce, eğer bu bana iyi geliyorsa, Diana’yı biraz daha mutlu etmekten zarar gelmez diye karar verdim. İkimiz de bundan istifade ediyorduk... aynı şeyden istifade etmiyorsak ne olmuştu ki?

Pastaneden çıkıp plaja doğru yürümeye başladık. Her taraf turist kaynıyordu; sezonun en cıvıl cıvıl dönemiydi ve Cape’te, yılın en büyük tatil zamanıydı. Ailemin nalbur dükkânının önünden geçtik ve vitrine sırtımı çevirdim. İçeriden herhangi birinin, vitrindeki hırdavat yığını arasından beni görebilmesi ihtimali sıfırdı ama yine de abimlerle ya da annemle göz göze gelme riskini almak istemiyordum.

“Ari oraya girmeye korkuyor,” dedi Diana, başıyla dükkânı işaret ederek.

“Hepi topu bir nalbur.”

“Evet ama nefret ediyor. Duvarlar üstüne üstüne geliyor-muş.”

“Belki de benden dolayı.”

Şakacı bir edayla dirseğiyle beni dürttü. Sönük Diana North’un, Ari’nin şakalarına gülen ve gırtlığına kadar iliklenmiş, polo yaka bluzlar giyen kızın benimle şakalaşma yeteneğine sahip olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Diyorum işte,” dedi. “Eğer onunla konuşabilecek birisi varsa, o da sensin.”

“Belki de,” diyerek tekrar gülümsedim.

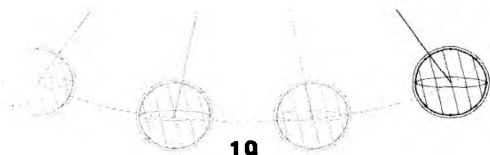
Diana'nın, hayret ve memnuniyetle dolu surat ifadesi öylesine kusursuzdu ki kahkaha atmaya başladım ve kız, mavili siyahlı morluğunun altında kızarmaya başladı. "Sana gülmüyorum," dedim. "Kahkaha atmamın sebebi..."

Oysaki neden kahkahalarla güldüğümü bilmiyordum. Yaşıyor olduğum için mi? Asıl espri bu muydu?

Yoksa insanları korkuttuğumu ya da yüzlerini aydınlattığımı falan hatırlamak mı komik ya da şaşırtıcıydı? Evde kendimi bazen bozuk bir televizyon gibi hissediyordum; insanlar bana bakıp arkalarını dönüyordu çünkü hep aynıyım. Aynı hatalar, aynı hüsrân. Yaptığım hiçbir hareket onlara bir kertik bile atmıyordu.

Diana ile böyle değildi ama. Onunlayken yaptığım her şey yeniydi, her şey mühimdi. Diana benim öyle ya da böyle olmamı beklemiyordu ve yaptıklarım, karşılığında onun nasıl davranacağını etkiliyordu.

Diana ile birlikteyken dünyaya bir kertik atabilirdim.

19

WIN

Echo emin olmak için efsunu birkaç kere denemesi gerektiğini söylemişti ancak hazır olunca bana haber verecekti. Ben de ona parayı bulmaya çalışacağımı söyledim ve anında kolları sıvamaya niyetlendim ama depresif olmanın komik yanı da buydu: Bir plan yapıp ona uymak fena halde zordu.

Hiç param yoktu. Annemin parası yoktu. Kardeşim Kara, on bir yaşındaydı ve onun da parası yoktu. Ari, anne babasının hayat sigortasından, New York'ta yeni bir hayata başlamasına yetecek kadar paraya sahipti; bu da aramızdaki neredeyse görünmez ancak muazzam farklardan biriydi ve her ne kadar bana parayı verebilecek olsa da, ondan bunu isteyemezdim. Anne babasının hayat sigortasıydı bir kere. Ari ve teyzesinin o paraya ihtiyacı vardı. New York'u ondan çalamazdım. Temiz kalpli Win, sevgilisine destek olan erkek arkadaş, İyi Çocuk, kesinlikle bunu yapamazdı. Parayı istemek artık Temiz Kalpli İyi Win olmadığımı itiraf etmek anlamına gelirdi. Artı, Ari ne yaptığımı bilse, kendini suçlardı ve yüzünde o ifadeyi görseydim, kendimi çok daha kötü hissederdim.

Ari'yi seviyordum. Fakat sanki iki metrelik kurşungeçirmez bir camın arkasından sevmek gibiydi. Boğuktu, mesafeliydi.

Geriye Markos kalıyordu. Markos'un parası yoktu ve an-

nesi nalbur dükkânlarında toptancılara para ödemekte ve ipotek taksitlerini karşılamakta sürekli sıkıntı çekiyordu ama en azından dükkânı vardı; insanlar her gün girip onlara nakit bırakıyordu. Gelgelelim, Markos'tan nasıl para isteyeceğimi hiç bilemiyordum.

Büyünün hazırlanmaya başladığını bildiğimden yeniden biraz iştahım açıldı ve hatta dizim ağrıyormuş numarası yapıp kenara oturmadan birkaç beyzbol maçında oynamayı başardım.

Büyüye sırtımı dayamış olmam fakat ücretini ödemek için hiç çaba göstermemem kulağa biraz tuhaf gelebilirdi. Echo'yu kazıklamayı planladığım filan yoktu. Borcumu ödemek istiyordum. Sadece... çok daha iyi olmak istiyordum. Şu delikten çıkmak istiyordum.

Delige çok benziyordu. Ya da belki de bir kuyuydu: karanlık ve klostrofobik. Diğer mahkûmların kaçma girişimleri sırasında duvarda bıraktığı tırnak izleriyle doluydu. Başımı kaldırıncaya toplu iğne ucu kadar bir güneş ışığı görüyordum ama sonra gözlerimi kırptıstırıyordum ve karanlık yine çöküyordu; annem kısacık bir ara vermeye bile vakit bulamıyor, Kara zaman ilerledikçe umutsuzluğa kapılıyor, Ari muhtemelen beni gerçekte sevmiyor ve Markos beni bir mecburiyet olarak görüyor diye düşünmeden edemiyordum. Üstelik bunların hiçbirisi için onları suçlamıyordum çünkü bok gibi davranılmayı hak ettiğime inanıyordum. Ben dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için hiçbir şey yapmadığımdan hayal gücünün enginliği dâhilinde göze çarpan, ahlaklı bir vatandaş değildim ve normal bir insan gibi hayattan zevk almayışım da büyük ihtimalle çiğnenip ezilmesi gereken, evrimsel bir hata olduğumu kanıtlıyordu.

Dünya mutlu insanlara, gamsız ruhlara aitti. Bu yüzden onlara kin tutmuyordum. Sadece ayaklarının altından çekilmek istiyordum.

Beni Ari'ye ilk çeken nedenlerden biri buydu çünkü o da gamsız ruhlardan değildi. Cidden kuyunun dibini boylamamdan önceydi bu. Günleri, en kötülerini bile, yapmacık bir tavırla geçiştirebildiğim zamanlardı. Kendimi bildim bileli aynı okuldaydık ancak onu ilk ikinci sınıfta, aynı trigonometri sınıfına düşünce fark etmiştim galiba.

Dimdik oturuyordu, tıpkı sırtından aşağı çizgi halinde inen saçları gibi. Bu duruşu, bazı insanlar tarafından züppe bulunabilirdi ama ben uzun zamandır onunla aynı okuldaydım ve geçmişinden haberim vardı. Anne babasının yangında ölmesi trajedisi; Ari'nin dövmeleleri olan ve bir kafede çalışan teyzesiyle yaşaması; dansçı oluşu ve çok başarılı olması.

Ari kötü bir deneyim geçirip atlatmıştı. Bu yüzden ona acı-mıyordum; bende büyük saygı uyandırıyordu.

Ders giriş çıkışlarında onunla konuşmaya başladım ve arkadaş olduk. Nasıl olduğunu anlatamam. Bir insanın, özellikle bir kızla arasındaki ilişkinin arkadaşlığa dönüşmesinin dinamiği: Her şey jestlerde, anlarda, bakışlarda ve esprilerde saklıydı; derken bir bakmışsınız okulda sabahları ilk iş o insanın dolabının yanındasınız ya da okul sonrasında evindesiniz ve o cuma ne yapacağınızı planlıyorsunuz; derken Noel hediyeleri, kötü günler, kırılgan duygular ve son dakika okula birlikte gitmeler. Yaptıklarımı takip etmek ya da baştan yaratmak imkânsızdı. Bir yıl boyunca arkadaştık, sonra beraberdik. Böyle olmuştu.

İkinci yılın sonlarına doğru, Arilerin mutfağında ödev yapıyorduk. Çıkmaya başlamamızdan kısa bir süre önceydi, onu öpmeyi ne kadar çok istediğim dışında bir şey düşünmeye çalıştığım sıralardı. Ben de ona büyü yaptırdığına değdi mi diye sordum.

"Evet," dedi hiç tereddütsüz. "Hani insanlar 'ne kadar fecidir, hayal bile edemiyorum' der ya? Eh, artık ben de öyle diyebiliyorum. Ben de hayal edemiyorum."

Her nedense konuyu kapatmak istemedim, oysaki Ari'nin söylemek istediklerinin hemen hemen tümünü söylediğini hissedebiliyordum. Başparmağıyla bileğini ovuşturdu, kaşlarını çattı ve ciddiyetle trigonometri kitabına baktı. "Sence kim yaptı?"

"Bir turist."

"Neden?"

"Mazgallarda havai fişek kalıntıları buldular. Nedense ben, hep tatile gelen birileridir diye düşündüm... buraya eğlenmeye gelen birisi. Kısaca teorim şu, turist çocuklardan biri gizlice eve girdi, havai fişek yaktı ve kontrol edemedi." Sanki bir gazete haberi okurcasına dümdüz bir sesle konuşmuştu.

"Yani kasti değildi."

Ari yavaşça başını iki yana salladı. "Bir insanın bunu kasten yaptığını hayal edemiyorum. Ne bileyim... inanamıyorum işte."

"Madem turist olduğunu düşünüyorsun, şimdi onlara nasıl bakabiliyorsun?"

"Turistlerden kaçmak biraz zor."

"Her şeyin sahibi olduklarını sanıyorlar." Her şeye sahiptiler zaten, en azından bana nazaran. Tatile çıkabiliyorlardı.

On bir yaşındayken bir keresinde, annem benimle Kara'yı arabayla Rhode Island'a götürmüştü ve Block Adası vapuruna binmiştik. Bizim buralara çok benziyordu: Her tarafta turistler, plajlar, deniz mahsulleri. Annem bize dondurma almıştı. Eğlenmem gerektiğini her zamankinden daha çok hissetmiştim ve içimde böyle hisler uyanmadığı için kendime çok kızmıştım. Ancak belli ki bu konuda yalnız değildim; hiçbirimizin tebessümü kalıcı olmamıştı.

Ari hiçbir şey demeyince acaba çok mu ileri gittim diye merak ettim. Sonunda başını iki yana salladı. "Her turiste kızamam ki. O zaman hayatıma devam edemem. Yine de hepsinden birazcık nefret etmemek de işten değil."

“Peki adamı yakalasalar? Daha iyi hisseder miydin?”

“Hayır.” Öylesine derin bir nefes verdi ki, kitabın sayfaları uçuştı. “Ayrıca, hemen hemen sekiz sene oldu. Artık çoktan çekip gitti. Hatta bence evi yaktığından bile haberi yoktur. Kötü bir niyetle filan yapmamıştı.”

Ari’nin ne kastettiği kafama dank edince, yüreğim midemin dibine çöktü gibi hissettim. Umudunu kesmişti.

İçimde bir şey o karamsarlığa ısındı. Yakınlaştı. Masada yanında otururken odanın resmen küçüldüğünü hissettim ve âdeta bir giderden akan su gibi ikimiz birbirimize doğru kaydık.

“Özür dilerim,” dedim. “Neden bu kadar kurcaladığımı bilmiyorum.”

“Önemli değil,” dedi Ari. Hatta azıcık gülümsedi. “Çok kötü bir sırmış gibi hiç lafını etmemen yerine, sormanı yeğlerim. Artık iyiyim.”

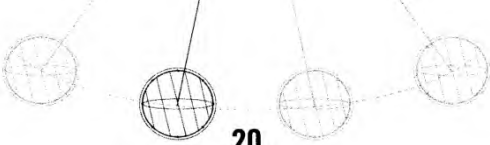
“Doğru,” dedim. “Tabii ki iyisin.”

“Jess var, Diana var, bale var... sen de varsın.” Son kısmı çok hızlı geçıştirdi, sanki üstümde hak iddia ederek fazla ileri gidip gitmediğini merak ediyor gibiydi.

Fazla ileri gitmiyordu. Hayatını yaşamaya değer kılanlar listesinde yer aldığım için çok iyi, hatta harika hissettim çünkü farkında olmadan ben de aynı duyguları taşıyordum: O zamana kadar, varlığının farkında olmadığım bir boşluğu kapatıyordu benim için. İşte o an, onu öpmeyi aklımdan geçirmekle kalmayacağıma, gerçekten yapacağıma karar verdim. Bir süre daha yapmadım ama kararımın temeli bu konuşmayla atılmıştı.

“İyiyim,” dedi Ari tekrar ve sivri, sert dirseğiyle beni dürttü.

Fakat ona inanmadım. İyi değildi, ben de değildim.

20

KAY

İyi değildik. Şenlik ateşi gecesinden sonra, bir gün boyunca Ari ya da Diana'dan haber almazsam, paniklemeye başlayacaktım. Diana'nın yarasının kötüleştğini filan hayal ediyordum. O büyük, siyah gölgeli kuş her gün tepemdeydi, beni her an aşağı dalışa geçip arkadaşlarımı götürmekle tehdit ediyordu. Mütema-diyen uyanık olmalıydım ki, bir daha kimsenin canı yanmasın.

Artık bensiz kasabadan ayrılmayı akıllarından geçirdiklerini öğrenmiştim ya, sürekli gitmeye çalıştıklarına inanıyordum. Başlarına daha kötü belalar açıldığını kurup duruyordum kafamda. Birlikte vakit geçirmemiz yeterli değildi. Gerçekten, gerçekten benimle birlikte olmayı *istemek* zorundaydılar, üstelik de gelecekte meçhul bir zamanda olmamalıydı. Şu anda olmalıydı. Daha başka fikirler planlamadan olmalıydı.

Ancak bir şey kırılmıştı. Ari'nin çalıştığı dondurmacıda ya da birisinin evinin bodrum katında ya da Ari'nin teyzesinin kafesinde oturuyorduk ve ağzımızı bıçak açmıyordu.

Esasında, Ari ve Diana'nın da artık birbiriyle konuştuğunu pek sanmıyordum. Ari hep sessiz ve mesafeliydi; gözlerinin arkasında uzak diyarlara dalıp gidiyordu. Diana sadece bizim görmediğimizi sandığı zaman gülümsüyor, geri kalan zamanda parmak ucuyla yaralı yanağına dokunup yüzünü ekşi-

tiyordu. Hiçbirimizden çıt çıkmıyordu. Hiç eğlenceli değildi.

Ben yine de denemeye devam ediyordum.

"Hâlâ güzelsin," dedim Diana'ya. "Ayrıca morluk çok hızlı iyileşiyor."

Ari'nin evinin bodrum katındaydık, üçümüzün evi arasında inşaatı en yarım yamalak bodrum katı onlarınkiydi; yaz güneşini alacak minicik bir penceresi bile yoktu. Ari koltuğun arkasında sırtüstü yere uzanmış, bacağını başının üstüne esnetmeye çalışıyordu ve Diana cep telefonunun kamerasından yüzünü inceliyordu. *Gerçekten* hâlâ güzeldi. Kızıl saçlı, berrak tenli ve iri gözlüydü. Ancak bana cevap vermedi, telefonu da elinden bırakmadı.

Mina'nın hastalığı bana bir şey öğrettiyse, o da düzgün refakatçi terbiyesiydi. Bu yüzden Diana'ya iyi bakıyordum; ona dergiler, şekerler getiriyor, arada bir tek taraflı sohbetler yürütüyordum, dinlenebilsin ve iyileşebilsin diye.

Çantamdan iki Tylenol ve bir şişe su vermeyi denedim. Elini sallayıp ittirdi. "İyiyim."

"Biliyorsun, benim yüzüm öyle çürümüş olsaydı, tam bir zombiye benzerdim. Fakat senin güzelliğin o kadar bariz ki, hiçbir önemi kalmıyor."

"Tamam, tamam," dedi Diana, sonunda telefonu kenara koyup. "Anladım."

"Sadece diyordum ki..."

"Dedin, bitti işte. Daha fazla duymama gerek yok."

Ari yerden lafa girdi. "Kay ille birisine güzel diyecekse, bana diyebilir."

"Sen *zaten* güzelsin. Yok artık."

Ari *peh* diyerek nefes verdi. "Herkes aynı şeyi söylüyor-sun. İltifatların ucuzluyor."

"Ciddiyim ama!" Bunun üstüne ikisi de hakikaten kahkahalarla güldü, gülmekten Diana'nın yüzü acıdı ve yine yavaşça ve dikkatlice parmağıyla yüzünü bastırmaya başladı.

"Ah, söylemeyi unuttum. Bizim için Boston'daki *Wicked*'a bilet aldım!" dedim.

İkisi de tepki vermedi.

"Şenlik ateşi gecesi Boston'a gitmekten bahsettiğiniz için düşündüm ki..."

"Tam olarak kafaya koyduğumuz bir şey değildi," dedi Ari, doğrulup oturduktan sonra sırtını kıtlatarak. "Yine de sağ ol, Kay."

"Gideriz ama, değil mi? Yani annemler üç bileti aldılar ve bildiğim kadarıyla para iadesi yapılmıyor..."

Diana, Ari'ye bakış attı; Ari ise omuz silktili. "Bilmem," dedi Diana. "Bu aralar çok yoğun geçiyor."

"Ne yoğunluğu?"

Soruyu duymazdan geldi. "Ama belki teklif etmek istediğin bir erkek vardır... Cal Waters mesela..."

"*Wicked* izlemeye gitmek için mi?"

Ari bir bacağına sarılıp yanağına çekti. "Sanırım Diana kendi çapında Cal ile tekrar görüşecek misiniz diye soruyor."

"Ah." Şenlik ateşi gecesinden bu yana onu pek düşünmemiştim. "Devam edecek bir şey olup olmadığını bilmiyorum, yani anlarsınız ya."

"İyiymiş," dedi Ari. "Yani, Cal biraz büyük. Ayrıca o bir Waters. Markos'u severim ama nasıl tipler olduklarını bilirsiniz."

"Topu topu yirmi yaşında ve tatlı birine benziyordu."

"Evet, aynen," dedi Ari. "İlk başta hepsi tatlıdır. Ondan sonra seni kendilerine âşık edip kışına tekme basıverirler. Fazla umutlanmanı istemem."

"Hiçbir umudum yok," dedim fakat içimde bir yanımdan, Ari'den istemediğim bu öğütler karşısında sinip büzüştüğünü hissettim. Cal'e umut bağlamış mıydım? Acaba o, ona asıldığı mı düşünüyor muydu? Kardeşlerine beni götürdü diye hava atmış mıydı? Eğer onunla çıkmak istemesem, kaçır mı olurdum?

Ari benim için endişeleniyormuş ayağına yatıp bunu mu kastediyordu yoksa?

"Waters kardeşlerden erkek arkadaş olmaz," dedi. "O kadar çok gördüm ki, biliyorum."

"Erkek arkadaşım olmasını istiyorum demedim ki."

"Güzel."

Konuşmamaya geri döndük. Derken yavaş yavaş, içimde yükselen bir dalga gibi öfkeyle doldum. Cal ile çıkmamam için hiçbir sebep yoktu. Yirmi yaş, o kadar da fazla sayılmazdı. Benim neyim vardı da, Ari ondan uzak durmam konusunda beni uyarma ihtiyacı duyuyordu? Cal bir Waters olduğu için ve ben de ben olduğum için hiç şansımız olmadığı fikrine inanmıyordum.

Hatta bir şansımız olduğunu biliyordum. Kışlık paltomun cebinde, Ari ve Diana'ya, Cal'in götürdüğü sıradan bir kız olmadığımı kanıtlayabilecek, ezilmiş bir parça çikolatalı kurabiyeyi duruyordu. Hakkımda yanılıyorlardı, sadece onlara göstermem lazımdı.

Ertesi gün, kurabiyeyi mavi naylona sardım, ucuna bir kurdele bağladım ve Waters Nalbur'a girdim. Cal kasada duruyordu; bir karı koca, böcek ilacı ve aloe vera yağı alırken bekledim. İkili gereken bozuk parayı bulmak için bel çantalarının sayısız ceplerini karıştırırken Cal sabırla gülümsedi. Beni görünce de bana güldü. Ari, Diana ve Mina'ya alışmıştım, bu aralar yüzlerinden düşen bin parçaydı. Cal'in neşesi, apayrı bir şeydi.

"Selam," dedi. "Kay, değil mi? N'aber?"

"Hiç," dedim. "Buralardan geçiyordum ve uğrayıp bir selam vermek istedim."

"Ah. Selam."

"Ben, şey..." Kurabiyeyi uzatıp gözlerimi diktim, kendi varlığını açıklamasını istedim. "Bu bir kurabiye. Çikolata parçalı."

Çocuğun gülümsemesi düştü. "Sen bana... kurabiye mi yaptın?"

“Ne? Hayır!” Kahkahalarla gülüp saçımı arkaya atıyormuş gibi yaptım. “Bir şans büyü. Bir günlük. Büyükannem yol-lamış. Ama efsuncum, yan etkilerden dolayı daha fazla büyü almamam gerektiğini söyledi. Zıyan olacaktı, ben de hazır bu-radan geçiyorken, ne bileyim... seversin diye düşündüm. Ben, 111, şenlik gecesi çok güzeldi.”

“Ah. Sağ ol,” dedi ve kurabiyeyi elimden aldı. Sanırım ger-çekten istediğinden değil, beni susturmak için yaptı. Adamın biri, bir tomar balıkçılık malzemesiyle arkamda sıraya girdi. Omzumun arkasına doğru bakmadan önce Cal gülüşünü tek-rar takındı.

“Görüşürüz öyleyse,” dedi.

“Evet. Elbette. Ben buralardayım.”

“Büyü için tekrar teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Sıradan çekilmedim. Cal kurabiyeyi yeme-mişti; alıp abilerinden birine ya da müşterilere ya da herhangi birisine vermesi riskini göze alamazdım. “Yemen lazım.”

“Ne, şimdi mi? Özel bir güne saklamam gerekmez mi?”

“Olmaz!” dedim. “İhtiyacın olacağını bildiğin zaman alır-san, sahtekârlık etmiş olursun. Herhangi bir günde yemek daha eğlenceli. Mesela bugün.”

“Tamam.” Arkamdaki balıkçıya bir bakış attı, adam derin bir nefes verip ayak değiştirdi. Cal’in tebessümü aynı kaldı; kurdeleyi açıp kurabiyeyi ağzına tıktı. “Mmm. Teşekkürler.”

Kırıntıları ve torbayı fareler kemirmeden elinden kaptım, yoksa Fareli Köyün Kavalcısı gibi gezerdim. “Güzel! Ben çö-pünü atarım. Hoşça kal!”

Ben kapıya varana kadar arkamdaki müşteriyle balık tut-maya gidilen yerler hakkında sohbete başlamıştı. Bunun üs-tünden iki buçuk gün geçmesine rağmen Cal’den tık yoktu.

Sonra Ari, Diana ve ben, Boston’a *Wicked* izlemeye gittik. Seyahat ettiğimiz iki yüz üç yüz kilometreyi hiç düşünmedim; sonuçta gelmeyi kabul ettikleri için havalara uçuyordum.

Gösteri arasında Ari ve Diana iki yanımda mum gibi otururken cep telefonuma baktım. Cal Waters mesaj atmıştı.

Seni düşünüyorum

Olamaz. Onu arkamda bırakmıştım. Çok uzakta.

Selammm. Ne var ne yok? yazdım ve çok da umursamıyormuşum havası verebildiğimi umdum.

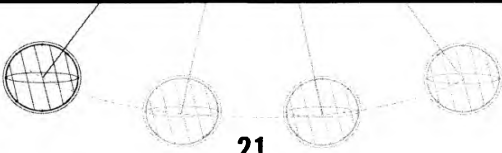
İşi ekip Boston feribotuna atladım. Ben dönünce gene görüşmeliyiz.

Ben dönünce. Cal, Boston'da olduğumu bilmiyordu. Büyü onu bilinçsiz bir biçimde buraya çekmişti.

Bir saniyeliğine kanca meselesini unutma gafletine düştüm ve takılmak istediğiniz çocuğun size mesaj atmasının nasıl bir duygu olduğunu hissettim. İçim ısındı. Sözcükler yeşerip büyüdü.

Altı üstü bir mesajdı, farkındaydım. Fakat aklıma Diana ve Ari ile arkadaş olduğumuz ilk günler geldi; bir aradayken sessiz, garip ve bir acayip olmak yerine doğal ve eğlenceli davrandığımız günler. O zamanlar birlikte takıldığımız her gün yeni bir maceraya gebeydi.

Olasılıklarla doluydu.

21

ARI

Şenlik ateşi gecesinden bir buçuk hafta sonra, 1 Ağustos'ta New York'a taşınmamıza üç haftadan az kala, arabayla sahile gidip Echo'nun karşıma çıktığı noktaya yürüdüm.

Jess'in gittiğini sandığı 'bale dersi' süresi olan tam doksan dakika boyunca kumun üstünde oturdum. Turistleri ve mar-tıları izledim, Echo'ya yakamı nasıl bıraktırabilirim diye kafa patlattım, dönüp Diana'nın düştüğü yere bakmamak için ken-dimi tuttum, hiçbir şey yapmamaya devam ettiğim sürece bana neler olacağını hayal ettim.

1. Yan etkilerimi yok etmeyi başaramayacaktım.
2. Echo, Win'in hatırasını sildirdiğini herkese anlatacaktı.
3. Herkes öfkelenecek/hüsrana uğrayacak/benden tiksinecekti.
4. Dans etmek sonsuza dek imkânsız olacaktı.
5. Cape Cod'dan hiç çıkamayabilirdim.
6. Çıkabilsem bile, Manhattan Balesi beni genç yıldızlar takımından birinci gün kovabilirdi.
7. Hiçbir şey başaramamış ve hiçbir yere gidememiş biri olarak burada ölürdüm.

Bu endişelerin hiçbirini, Jess'in beni götürdüğü terapist olan Dr. Pitts ile paylaşamazdım. Dolayısıyla, bir randevuda daha karşısına oturduğumda kadını tekrar hayal kırıklığına uğrattım. İçimi dökmedim. Paylaşmadım. Doğru dürüst kederimi göstermedim. Seansı tamamlamak için dişimi sıktım, böylece eve gidip gene bale egzersizi yapacaktım fakat zaman geçsin diye bir şeyler söylemek zorundaydım.

"Ben artık o kız değilim," dedim. Muğlak konuştuğça yalan söylemek o kadar kolay oluyordu.

"Nasıl yani?"

Eyvah. "Yani... kendimi farklı hissediyorum. Win ölmeden önce bir ben vardı, bir de şimdi bir ben var."

"Nasıl farklı?"

Bazen Dr. Pitts'in beni bir bilgi yarışmasında sorguya çektiğini sanıyordum. Haklı olmadığımından şüphe ediyordu mesela. "Balede bazı kızlar adet gördükten sonra bir daha toparlanamaz. Sırf göğüsleri büyüdü ve boyları uzadı diye değil. Korkarlar. Beyinleri artık zıplamalarına izin vermez ya da dengelerinden şüphe etmeye başlarlar."

"Sana da öyle mi oldu?"

"Hayır." Gözlerimi devirdim. "Lafın gelişi."

"Nasıl yani?"

Gözlerimi kırptırdım. "Eh. Bence bazı insanlar, bir kayıp ya da değişiklik ya da herhangi bir şey karşısında kafayı sıyırarak ve yas içinde boğulup kaybolarak tepki veriyorlar. Bazı insanlarsa, benim gibiler, farklı olmayı başarıyor ama bu deneyimin kendilerini tamamen değiştirmesine müsaade etmiyorlar." Kulağa iyi geliyordu.

"Yani sence bir yakınını kaybetmek insanı değiştirmiyor mu?" Süslü gümüş kalemle not defterine hafifçe vurdu. "Kayıp karşısında yas tutmak... sadece zayıf insanların karşı koyamadığı bir tepki mi?"

Omuz silktim.

Dr. Pitts öne eğildi. Mumya gibi atkılarla sarınmıştı; zayıf mıydı, şişman mıydı, onu bile kestirmem mümkün değildi çünkü her zaman böyle şallar takıyordu. Bir de altına kocaman, dökümlü pantolon ve onca kumaşın altında kim bilir neresine kadar çıkan çizme giyiyordu. "Yas tutmak bir zayıflık değildir Ari. Bastırıp güçlü durarak yenilecek bir şey değildir. Evet, insanı değiştirebilir ama hayat hep böyledir: değişir, olgunlaşırsın. İnkâr halinde olman beni kaygılandırıyor."

Kıpkırmızı olduğumu hissettim. "İnkâr halinde değilim. Ben... Win'i özlüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten! Belki her gün yerlerde sürünmüyorum ama bu, üzüntü duymadığım anlamına gelmez. Siz nasıl bir terapistsiniz de bana dünyadaki herkes kadar üzgün davranmamı salık veriyorsunuz? İğrenç bir şey. Ben bu durumla kendi yöntemimle başa çıkıyorum."

Dr. Pitts birkaç saniye tatmin olmuş gibi göründü, bu da beni iyice çileden çıkarttı. "Öfke iyidir," dedi ve içimden bir sehpayı devirip aynı hissimle odayı terk etmek geldi. Eğer amacı beni kızdırmaksa, kendisini alkışlıyordum. "Bana anne babandan bahsetsene."

"Hayır," diye yapıştırdım dilimi tutamayıp.

"Neden?"

"On sene önce öldüler. Konumuzla alakaları yok."

"Onları kaybettin. Win'i kaybettin. Sinirlenmen gayet olağan."

"Ben size kızgınım, insanlar öldüğü için değil."

Kadın, sanki insanlar hep ona kızdıklarını söylüyorlarmış gibi kafa salladı. Belki de öyle oluyordu.

Dişimi sıkıp koltukta arkama yaslandım. Zihnimde süzülüyordum ve bu hareketim, gevşediğimi gösteriyordu. Kendimi rahat hissediyordum, gamsızdım. Fakat Dr. Pitts'in gözünde

aynen içimde hissettiğim kadar huysuz ve tepkili göründüğümünden emindim.

İçimden yeni kayıtlarımı düşündüm. Her sabah kalkıyor, kamerayı çalıştırıyor, müziği açıyor ve basit bir dizi bale adımı deniyordum: Bir gösteriden bir parçacık; Enstitü'deki seçmelerden bir parça; hatta geçen seneki müzikalin koro kızlarının dansından iki figür. Hepsini en ince detayına kadar hatırlıyordum. Kafamda da en ince detayına kadar kusursuz sergiliyordum.

Tökezleyip düşsem de, video çekiminin neler göstereceğini bilsem de, her bir hareketi tane tane yapmak için kendimi zorluyordum. Ben, baleyle alay ediyordum. Ben, tıpkı ergenliğe girdikten sonra cesaretini kaybeden kızlara benziyordum. Sadece onlardan bin kat beterdim çünkü cesurdum fakat kontrolüm yoktu.

Dans ederken, müziği ifade edebilmek için onu hissetmeniz gerekirdi. Eskiden o aşkı, korkuyu, öfkeyi, neşeyi ya da parçanın gerektirdiği her hissi uyandırabiliyordum. Müzik bir duyguyu kabartıyordu ve zihnimde simya tarzı bir süreç, bu duyguyu adımlara ve hareketlere çeviriyordu, dolayısıyla beni seyredince siz de o duyguyu alıyordunuz.

Şimdiyse aşkı, korkuyu, öfkeyi, neşeyi ya da her neyse onu hissettiğimi düşünebiliyordum fakat beynim o duyguları jest ve mimiklere çeviremiyordu. Bağlantı kopmuştu.

Dr. Pitts'in koltuğunda yerime kurulurken, sanki bile isteye koltuğunda çırpınmışım gibi nötr bir ifade takınmaya çalıştım.

Echo'nun millete anlatmamasının bir yolunu bulmazsam, artık terapiye gitmek zorunda kalmayacağım kafama dank etti çünkü Echo bombayı patlatacak ve Dr. Pitts de benden, Win yüzünden yaslı ve acı çeken biri olmamı beklemeyecekti. İyi olurdu. Ancak belki de bu, durumun tek iyi yanı olurdu.

"Amaç ne peki?" diye sordum. Yani beni sinirlendirmenin amacı nedir demek istedim ama Dr. Pitts hiç öyle algılamadı.

“Amaç şu, hayatta her zaman yas, düş kırıklığı ve trajedi olacak. Amaç, bunlarla baş etmeyi öğrenmek, böylece hayatın asıl yolundan sapmamak. Amaç, korkuyu bırakmak. Annenle baban hakkında konuşmayı reddediyorsun. Bana Win hakkında hiçbir şey anlatmamayı başardın. Fakat ben arabasını çarptığı noktanın önünden geçtiğimde notlar, işaretler ve hatıraların bırakılmış olduunu görüyorum. O insanlarla senin aranda ne fark var?”

“Onlar Win’i tanııyordu. Gerçek anlamda.”

“Oysaki sen tanıyordun. Senden gidip o yığına bir oyuncak ayı bırakmanı istemiyorum fakat o insanların neden Win’in hatırasını böylesine yüceltiklerini düşünmeni istiyorum. Yolu bomboş bırakabilirlerdi ama yapmadılar. O noktayı belirtmek zorunda hissettiler.”

Win’i hatırlamak istiyorlardı tabii ki. Terapist bunu kastediyordu. Kadın beni delirtse de, bazen ofisinden ikna olmuş halde çıkıyordum. Örnek hasta olmaktan beni alıkoyan, inatçılığım ya da korkum değildi, bir kez daha her şeyi berbat eden Eski Ari’ydi.

Seans sona erdikten sonra arabama binince kendi kendime bir kez daha amaç ne diye sordum. Bir kez daha sürpriz bir balya para bulmadığım sürece, hepsi çöptü. Tüm yalanlar, baleyı kırmalar, yapmacık üzgün suratım, Dr. Pitts’in soruları, hepsi... anlamsızdı.

Eski Ari erkek arkadaşının parasını çalmıştı ve bedelini ödemek zorunda kalan bendim. Win’in yol kenarındaki anıtına katkım buydu. Yas tutamıyordum, o yüzden parayı vermiştim.

Arabayı çalıştırdım fakat öğlen vardiyamın başladığı Sweet Shoppe’a sürmek yerine, Markos Waters’la konuşmak için Waters Nalbur’un yolunu tuttum.

MARKOS

Çarşamba günü, uzun zaman sonra ilk kez uyandığımda kaşlarım çatık değildi. Birdenbire kuşlar cıvıldıyor, çimenler yeşeriyor ve yüreğim aşkla tazeleniyor filan değildi. Sadece kendimi... daha iyi hissediyordum. Win öldüğünden beri ilk kez. Sanki canlı canlı boka gömülmek yerine, daha hoş bir maddenin içinde ağırlığım yokmuş gibi havada duruyordum. Nefes almak daha kolaydı.

Şenlik ateşi gecesinden bu yana Diana ile her gün görüşmüştüm. Muhtemelen ona âşık olduğumu sanıyordu ama umurumda değildi. Bu konuda tuhaf bir yorum yapmamıştı. Onu arayabilir ya da evine çat kapı gidebilirdim, bana iyi geliyordu ve canım böyle yapmak istiyordu.

Hâlâ onunla bir yerlere varmaya çalışmıyordum, gerçi arada aklımdan geçiyordu. Tam cümlenin ortasında eğilip onu öpmeyi ya da televizyon seyrederken tişörtünün altına dokunmayı düşünüyordum. Yapabilirdim. Bana karşı çıkacağını gösteren işaretler vermemişti. Fakat bunu *yapabileceğim* gerçeği, bu fikrin beynimde istediğim zaman kullanılabilecek şekilde durmasına sebep oluyordu.

Kendilerine baktırtan ve onları arzulamanızı isteyen, sizi sadece siz öyle istiyorsunuz diye dinleyen kızlar gibi değildi.

Diana anlattıklarını ciddiye duymak istediği için dinliyordu. Her yeni saniye yan yan gülmek yerine, sözlerimin kendisini şaşırtmasına izin veriyordu.

Eskiden olsa, onu yalnızca Ari'nin gölgesi olarak görürdüm. Öğle yemeklerinde sessiz sakin Ari'nin yanında oturur ya da Win ya da ben Ari'yi dolabının yanından almaya gelince gözden kayboluverirdi. Ari gibi komik ya da özgüvenli değildi, o yüzden de insan kızı boş bir tip sanıyordu. En azından ben irdelemeye değmez sanıyordum.

Ancak artık çok farklıydı. Aynen dediği gibi olmuştu: Ari başka işlerle meşgulken onun da bir şey yapması lazımdı. Biri olmalıydı. Hâlâ Ari ya da diğer kızlara nazaran çok komik ya da özgüveni yüksek değildi. Ancak komik ya da özgüveni yüksek olmak dışında sahip olunabilecek diğer özellikler de vardı. Sosyal hizmet çalışanı deyimiyle şefkatli. Düşünceli ama 'kibar' anlamında değil, *düşünce*-li anlamında, yani düşünceyle dolu. Beynini aldırmuş gibi değil.

Diana'nın yanındayken her an derli toplu ve havalı ve Watersmsı ve iyi olmak zorunda değildim. Mutlu olma beklentim bulunmadığından da, moralim kendiliğinden düzelmişti.

Böylece çarşamba günü, beynini aldırmamış bir insan ne kadar iyi hissedebilirse, o kadar iyiydim. Hoş, ailem bunun farkına değildi. Her zamanki gibi kahvaltı etmek üzere mutfak masasının başına üşüşmüşlerdi ve artık burada yaşamamalarına rağmen Brian ve Dev de gelmişti.

"Bugün marangozhaneyi süpür, olur mu Markos?" diye rica etti annem. Büyük, kara kaplı muhasebe defterini çıkar-mıştı ve hiddetle bir satırı siliyordu. Hepimiz hesap kitap işlerini bilgisayarda halletmesi için başının etini yemiştik ama annem kara kaplı defteri bırakmıyordu, hiçbirimize de elletmiyordu.

"Sen nerelerdeydin bakalım?" diye sordu Brian.

"Odamda uyuyordum."

Brian gözlerini devirirken Dev suratına bir kahvaltılık gevrek tanesi fırlattı. "Odasında bir haltlar karıştırıyormuş, orası kesin."

"Ah! Markos'un kız arkadaşı var," dedi Cal. "Junior's Auto'nun önünden geçerlerken gördüm."

"Ooo, kimmiş? Seksi mi bari?" diye sordu Dev.

"Fena değil. Adı Diana North. Kızıl saçlı."

"Ateş gibi," dedi Dev.

"Galiba Markos'la aynı dönemde," dedi Cal. "Ari Madrigal'in arkadaşı."

Ari'nin adını söylerken belli belirsiz durakladılar. Win ve Ari, Ari ve Win bağlantısını kuracak kadar. Fakat hemen arkasından bu düşüncüyü konuşarak arada kaynatmaya çalıştılar.

"Buraya getirsene Markos, kızla tanışmak isterim," dedi annem.

"Öyle bir durum değil."

Annem kaşlarını çatı. "Nasıl bir durum öyleyse?"

"Yoksa bizden utanıyor musun?"

"Kızı elinden çalarız diye mi korkuyorsun?"

"Bir dost tavsiyesi," dedi Brian, beylik laflarından birini ederek. "Kızı tanıştırmaya ister getir ister getirme ama son sı nıfa geçerken fazla bağlanma. Bütün seçeneklerini açık tutmak istersin."

"Brian'ın söylemek istediği, şu anda bir şeye bağlanmak için çok gençsin," diye açıkladı annem ve Brian yarı onaylayarak omuz silkti.

"Yine de, bize getirmelisin," dedi Dev. "Markos onu dehledikten sonra belki benimle çıkmak ister."

"Sen onun tipi değilsin," dedim ve Dev kahkahalarla güldü. "Ayrıca, biz sadece arkadaşız."

Masada oturan tüm kafalar dönüp bana baktı. Tek kelime etmemeliydim aslında. Kızla yatıp kalktığıma inanmaları şöyle düşünmelerinden iyiydi: *Markos'un gene nesi var?* Cevaplamak

istemediğim soruları sıralamaya hazır olduklarım görebiliyordum; bu yüzden onlar ağzını açmadan masadan kalktım.

“Ben marangozhaneyi süpürmeye gidiyorum.”

Dışarı çıkar çıkmaz içimden feci şekilde Diana’yı bulup onlardan dert yanmak geldi. Anlayacağını sanmıyordum, kendisi hakkında konuşmaları hoşuna gitmezdi. Zaten Diana bütün gün bebek bakıcılığı yapıyordu, benim de yapacaklarım vardı, böylece bu fikir söndü gitti.

Onun yerine içimden kendimle hayali bir sohbete daldım, kasabaya yürürken düşüncelerimi serbest bıraktım.

—Ailemden nefret ediyorum.

—Onlardan nefret etmiyorsun.

—Beni tanıdıklarını sanmalarından nefret ediyorum.

—Tanımıyorlar mı yani?

—Hayır! Beni kendileriyle aynı sanıyorlar, sadece daha genç bir halleriyim. Dev bazen sutopu oynamadığımı unutuyor, biliyor musun? Kendisi oynuyordu ya.

—Seni seviyorlar.

—Evet. Onları rezil etmediğim sürece.

—Ne yapsan rezil olurlardı?

—Gerçek bir Waters erkeği olmasam.

—O ne demek?

—Havalı olmamak. Şenlik ateşi gecesi küfelik sarhoş olmak. Okulun kapanış balosunda bir haylazlık yapıp yüzüme gözüme bulaştırmak. Yaptığım her şey.

—Başka?

—Diana. Hayır. Bilmiyorum. Belki. Alışkın oldukları bir şey değil.

—Ailene haksızlık ediyorsun.

Yürümeyi kestim. Öne eğildim. Ellerimi dizlerime koydum. Havayı içime çektim. Yerin ayaklarımın altında sallandığını hissettim. Sıradan bir mahalledeydim, her iki tarafta tatilcilerin kaldığı kiralık daireler vardı, daha kimse dışarı çıkmamıştı çünkü turistlere için sabahın çok erken saatiydi.

Bir saniyeliğine, kafamda artık kendi kendime konuşmuyordum. Tek duyabildiğim ses, Win'di.

Win abilerimi severdi. Onlar da Win'i severdi; hoş, öldüğünden beri Win'den bahsettiğimiz yoktu ya, neyse. Elle tutulur şeylerden bahsetmiyorduk ki. Bazen üçü ve annem, babamdan söz ediyordu ama her zaman dikkatlice korunmuş aynı hikâyeler gündemdeydi ve hiçbirini hatırlamıyordum. Win olayı yokmuş gibi davranıyorduk. Mesela Win yerine ben ölmüş olsaydım, eminim sabahtan akşama kadar seve seve Win'le beni yad ederlerdi. Fakat nedense bana gelince, ağızlarını bıçak açmıyordu.

Tekrar hareket edebildiğimde düşünmeyi tamamen kes tim ve Waters Nalbur'a kadar kalan mesafeyi koşarak gittim. Dükkânın arka tarafında ağzına kadar dolu bir marangozhane vardı; her türlü marangozluk gereci ve erkeklere yönelik her türlü benzer ürünle doluydu. Benim anladığıma göre babam nalbur dükkânını, kendine bu marangozhaneyi yapabilmek için açmıştı.

Raflar dolusu ıvır zıvır ve hurdavatın yanından eğilerek geçtim, dükkânın minicik, neredeyse saklı kapısının kilidini açtım. Üstün körü yerleri süpürdüm, nasıl olsa annem titiz davranmadığımı fark etmezdi ve artık bir boru parçasını kaynak makinesiyle bong' yapmaya karar verdim. Aslında kaynağı tek başıma kullanmamam gerekiyordu. Hatta dükkânın bir köşesindeki kafeste kilitli tutuyorlardı, sanki anahtarını marangozhanenin kapısının yanındaki kancaya astıklarını bilmiyordum. Borulara kaynak yapmak dikkatimi dağıtıyordu, böylece beş tane daha yaptım; sonuçta uyuşturucu kullanıcılarına satış piyasası her zaman canlıydı, yeter ki Brian öğrenmesin. Saatler su gibi akıp geçti, neden sonra dükkânın kapalı devre kamera monitöründe Ari Madrigal'ı gördüm.

* Uyuşturucu madde kullanımı için üretilen, nargileye benzer bir alet. -yhn

Bizim dükkân son derece kalabalık ve eciş bücüş bir labirent olduğundan, birisi malzemelerin yarısını cebe indirip çıkıp gitse ruhumuz duymayabilirdi. Fakat derleyip toplayarak düzenlemek yerine, çünkü Tanrı korusun, Waters ailesi asla o kadar hırslı hareketlere girişmezdi, her tarafa daha çok kamera takıyorduk. Kameralar bütün köşelerden kafalarını uzatıyor, bir sürü çıkmaza bakıyordu. Düz ekran bir monitör kare kare ayrılmış, tüm kameraları gösteriyordu.

Ari koridorlarda gezindi, bazen daireler çizdi ve yüzünde acıklı bir ifadeyle etrafa bakındı. Gülümsedim. Buraya sayısız defa gelmişti ama hiçbir zaman öğrenemiyordu galiba. Yarıdım olmadan beni bulması imkânsızdı. İnterkoma bastım. "Zımpara kâğıtlarından sağa." Ari yerinde zıpladı ama dediğini yaptı. "Kapı, badana boyalarının sol tarafında."

Ari monitörde kutudan kutuya zıpladı ve birkaç saniye sonra, tek başına dükkânın kapısında dikiliyordu. Sabah içinde olduğum iyi ruh hali, tahminimden daha güçlü olmalıydı çünkü onu gördüğüme sevinmiştim. Ari'ye bakmak, Win'i hatırlamak canımı yakmamıştı çünkü zaten Win'i düşünüyordum. Tam aksine, sanki uzun zamandır uğramayan eski bir dostu görmüş gibiydim.

Ki esasında öyleydi. Belki Diana haklıydı, bunca zamandır onunla konuşmaya ihtiyacım vardı.

Ne var ki, Diana'yı düşününce mideme bir taş oturdu. Diana ile çok vakit geçirdiğim için burada olmalıydı. Sayamayacağım kadar çok kez, üstüne basa basa Diana'dan uzak durmam konusunda uyarılmışım ve gene aynı tartışmaya girmekle uğraşamazdım.

Böylece oyalana oyalana kaynak makinesini kapattım, kafesine geri koydum, zincirle bağlı kapısını şangır şungur çarpıp kilitledim. Arkasından gözüme taktığım koruyucuyu kafama kaldırdım, son bongu da diğerlerinin yanına fırlattım. Ari sesi duyunca yüzünü buruşturdu.

Diana'nın, Ari'nin bu dükkâna gelmeye korktuğunu söyleyişini anımsadım. Bence yalnızca Diana ona bunu yaptırabilirdi.

"Ari Madrigal," dedim, altını çizerek. "Seni hangi rüzgâr attı buraya?"

Dükkânda sağa sola baktı, bakışları bonglara ve ortalıkta yarattığım dağınıklığa takıldı. Düz ötesi saçları, normalde uçları jilet gibi olmasına rağmen şimdi kırık içindeydi ve Ari sanki kendi nabzını ölçüyormuş gibi bir eliyle diğer bileğini tutuyordu. Hâlâ o ufak tefek, aldatıcı, narin havasıyla güzeldi ama Win bu kızın nesine deli oluyordu, hiç anlamamıştım. Bir keresinde ayağını parmak uçları kafasına değecek şekilde kaldırdığını görmüştüm, o yüzden belki de balerinliğinin bir cazibesi vardı.

"Sana da merhaba Markos," dedi hoş bir tavrıla.

"Nerelerdeydin?"

"Ah, her yerdeydim. Sosyal ortamların aranan insanıyım."

"Öyle mi?"

"Evet ve örgü örmeye başladım. Sokak köpeklerinin kulübelerini kaplıyorum."

"Talihsizlerin yararına çalıştığını görmek güzel."

"Önemli bir hayır kuruluşu. Örgü evcil hayvan barınağı yapmada hayati derecede önemli işler yürütüyorlar." Ari topuklarının üstünde sallandı. "Ne zamandır seni aramak istiyordum."

"Siktir oradan."

"Eh. Sen de beni arayabilirdin."

"Niye? Beni de örgü ekibine dahil etmen için mi?" Ari omuz silkti. Devam ettim. "Yoksa birlikte salya sümük ağlamamız için mi? Ne bileyim, cenazede Win'den bahsetmek istemediğini gayet açık belli ettin ama var ya, bence örgü harika bir uğraş, hadi çekinme, beni de altı tane yapacak diye yazdır." Esneyip ellerimi başımın üstünde gerdim. "Niye buradasın Ari?"

Ari omuzlarını dikleştirdi ki bu çok garipti çünkü normalde buna ihtiyaç duymazdı. Kendimi hazırladım. *Diana'dan uzak dur. Kızın aklını elmeyi kes. Ne hinlik planlıyorsun?* Fakat bana hiçbir şey yaptıramazdı. Hazırdım. Kahvaltı sofrasında bana söylev çeken abilerim aklıma geldi: Her olan bitenden haberleri var sanıyorlardı ve beni kontrol etmek için nasihatte bulunuyorlardı. Ama haberleri yoktu ve beni kontrol edemiyorlardı.

"Beş bin dolar borç almam lazım," dedi Ari sonunda.

iğerlerimdeki hava çekildi ama bir saniye sonra kendime geldim, zihnimde gardımı indirdim. "Ha ha," dedim. "Köpeklerin çok yüne ihtiyaı var galiba."

"Dalga gemiyorum, ihtiyaım var. Senden istediğim için üzğünüm, başka kime gideğimi bileme..."

"Ben banka değilim," dedim.

"Biliyorum. Ama senin, ııı, kenarda bong işin var, dükkân var..."

"Burası annemin dükkânı. Hem beş bin doları ne boka harcayacaksın?"

"Söyleyemem."

"Win'le söker ama sen yutturamazsın."

Ari alnunu kırıştırdı. "Ne demek Win'le... ah. Senden aldı demek." Avularıyla gözlerini ovuşturdu. "Hay sıayım."

Ari, tabii ki Win'in borç aldığından haberdardı. Tek bana söylediğini sanmıştım ama aptallık etmişim. "Sana paranın kaynağını söylememiş miydi?"

Ari duraksadı, ardından başını sağı sola salladı. "Hayır."

Harika. Bu olayda tümnden dışlanmıştım. "Ne için aldığını söyledi mi?"

"Hayır."

En azından Ari'ye de açıklamamıştı; eğer o bilseydi ve ben bilmeseydim, kendimi sersemin teki gibi hissedecektim. "Muhteşem bir tesadüf, değil mi? İkiniz de benden tam da aynı miktar para istiyorsunuz." alışma tezgâhımın yanındaki

kilitli dolaba tekme attım, kapağı düşüp çat diye kapandı. "Sarı-
nırım ikinizin de beni ne sandığınızı anladım."

"Lütfen Markos. Önemli olmasa istemem, biliyorsun."

"Bu kadar önemli olan nedir?"

Ari elini diğer dirseğine sarıp dudağını ısır-
dı. "Win'in biri-
sine beş bin dolar borcu var."

"Evet, ben de ona beş bin dolar verdim. Hesap tamam."

"Kız parayı almamış."

"Neden?"

"Çünkü... ben o parayı harcadım."

Ciğerimdeki bütün havayı boşalttım.

"Win'e ait olduğunu bilmiyordum," dedi Ari. "Yani, sana.
Dolabımda buldum. Herhalde oraya saklamıştı."

"O halde her ne satın aldıysan, iade et ve bu kişinin parasını
teslim et."

Ari başını olumsuz anlamda çevirdi. Parayı neye harcadı-
ğını söylemeyecekti, halinden belliydi. Herhalde bana minicik
bir laf etmesine bile minnettar kalacağını zannediordu.

"İyi öyleyse," dedim. "Win'in borçları da Win'le birlikte
öldü. Git bu kişiye alışveriş çılgınlığına kapıldığını söyle ve ba-
şından defolsunlar."

"Yapamam."

"Niye?"

"Uzun hikâye işte."

Masada kalan metal kıymıkları süpürdüm ve Ari'ye bir
adım yaklaştım. "Sana beş bin dolar vermeliyim ama neden?
Zaten benden beş bin dolar çalmış sayılırsın. Neye harcadığını
söylemiyorsun. Benimle konuşmuyorsun bile. Koca yaz nere-
deydin?"

Ari kaşlarını çatınca küçük suratında bön bir ifade oldu.
"Win istese ona hemen borç verirdin. Verdin de zaten. Bahse
girerim, onu böyle sorguya çekmedin."

"Sence sen ve ben, ben ve Win kadar sıkı dost muyuz?"

Ari'nin yüzündeki inatçı ifade hiç değişmedi. "Ben arkamı kolluyorum. Sen de beni kollamalısın."

"Win benim *en yakın* arkadaşım. Şu dünyada aynı davranışı göstereceğim başka kimse yok. Asla olmayacak. Sen ve ben kaç haftadır beraber takılmadık bile. Win'e boynumun borcu, sana da mı boynumun borcu sanıyorsun? Sırf seni sevdiği için? Hayır. Esasında, şu andan itibaren, seninle arkadaş değiliz. Anladın mı?"

"Yapma, Markos..."

"Yok, çok ciddiym. Neden numara yapalım? Artık hiçbir ortak noktamız kalmadı. Eskiden var mıydı, orası bile şüpheli." Böyle demek istemiyordum, hatta doğru bile denemezdi ama dilime hakim olamadım. "Seni sevmiyorum. Şakalarını sevmiyorum. Geçmişte çok trajik olaylar yaşadığın için sana acımıyorum. Seninle ilgili en ufak bir ayrıntı bile bana ilgi çekici gelmiyor."

Ari mağlup görünüyordu ama düşündüğüm kadar yere serilmiş sayılmazdı. Muazzam bir çöküş umut etmiştim. Ari'nin de, dışarıdan bakılınca benim içim kadar bombok hissetmesini istemiştim.

"Hayır demen yeterliydi," dedi.

"Çıkışı biliyorsun," dedim ve ona arkamı döndüm. "Kapıyı bulmada iyi şanslar."

Win için hırsızlık yapardım. Win için canımı verirdim. Ari, Win değildi.

Çıktı, marangoz atölyesinin kapısında hafifçe sendeledi. Düz ekrandan dönüp dükkânda iki üç tur attığını, her seferinde yanlış yöne sapmasını izledim. Kayboluyordu.

Ve ona yardım etmedim.

Echo bana yardım etmeyi kabul etmişti fakat büyüü denemesi zaman aldı. Hem onun için hem benim için. Bana ne zaman uğramam gerektiğini haber veriyordu ve evlerinde koltuğa oturuyordum, bana biraz daha neler hissettiğimi ve nasıl hissetmek istediğimi soruyordu ya da annesinin kitaplarından birinde zihinsel büyüler hakkında okuduklarını ve beklemem gereken yan etkileri bana anlatıyordu.

Aynı zamanda çok iyi durumda olmayan annesinden de bahsediyordu. "Bazı şeyleri unutuyor. Kendisiyle ilgili parçaları kaybediyor," dedi Echo. Bunadığını kastetti sandım ama bundan ötesiydi: Efsuncular, kendi gruplarındaki üyelerden daha uzun yaşadığı zaman böyle olurmuş. Annesinin tek yakını Echo'ymuş. Bir büyücü meclisinde en az üç kişi, ideal olarak ise yedi kişiden fazlası olmak zorundaymış, yoksa dengeleri bozulurmuş. "Annem ölünce ben tam anlamıyla sıyracağım," dedi Echo, sıradan bir gerçeği açıklarcasına.

"Seni de gruba dahil ettiği için ona kızgın mısın?"

"Bana bir şey yaptırmadı. Grubun sondan ikinci üyesi kanşer olunca ben katıldım. Katılmak istedim. Annemin parçalanmasına izin veremezdim." Kırmızı rujlu dudaklarıyla sırttı. "Ayrıca efsuncu olmanın birçok artışı vardır. Gruba katılmasaydım, sana yardım edemeyecektim."

Bu ziyaretlerden birinde Echo tencere tavalara kaşlarını çatarak bakarken ve bana çedar, parmesan, Camembert ve Boursin'den oluşan leziz bir atıştırmalık hazırlarken, nasıl üniversiteden atıldığını, garsonluk işinden kovulduğunu ve dairelerinin nasıl sıçanlarla dolduğunu, şüphelenen ev sahiplerinin kira sözleşmesini yırttığını ve eve dönmek zorunda kaldığını anlattı.

"Âdeta annem bana bir kanca büyüü yapmış gibiydi," dedi, gözlerini devirerek.

"Kanca nedir?"

"Birisini yakınında tutmak için yapılan bir tür büyü. Mantıklı geliyor aslında. Benim için endişeleniyor çünkü yasadı-şırım. Yakalanıp sonsuza dek hapse tıkmamdan korkuyor."

"Öyle mi olurdu?"

"Eh. Evet." Bu tehdidi başından savururcasına elini salladı. "Hapse girerdim, annem hapse girerdi. Bir büyücü meclisine yeni bir büyücü katan herkes müebbet cezası alıyor. İşte o yüzden oradan kaçıp başka bir meclis bulmam gerek, onları bizi almaya ikna etmek zorundayım. Biraz dil dökmek lazım, hatta belki biraz nakit konuştururum çünkü yaşı tutmayan birini kabul etmek büyük bir risk. Ama annemi kurtarmak için bir şey yapmak zorundayım. Kendimi kurtarmak için de."

Mutfak masasında öne doğru eğildim, ilgimi çekmesine şaşırmıştım. Bu sıralar kendimi tanımlamak için meraklı sözcüğünü kullanacağımı düşünmezdim.

"Yani kanca büyüü seni ona yakın mı tutuyor?"

"Eğer yaptıysa, ki sanmıyorum."

"Niye?"

"Kancalar adiler içindir," diye dudak büktü Echo. "Örnek tür toplayıp camın arkasında sergilemek gibi. Ayrıca efsuncular birbirlerine büyü yapmaz. Fesatlık olur."

"Ama yapmış olabilir..."

Echo hayır anlamında başını salladı. "Annem beni sever ama akıllıdır. Bazen kötü şans, kötü şanstır işte."

Kollarımı kaşıyıp, acaba kötü şansın benim suçum olmadığına inanabilecek miyim diye merak ettim. Echo'nun yerinde olsaydım, beni istediklerimden uzak tutanın bir kanca olduğuna inanmak isterdim; "bazen hayat böyledir" dışında her şeye inanabilirdim.

"Eğer bir kanca olsaydı gerçi, bence kırabilirdin," dedim.

"Sanki mümkünmüş gibi konuştun."

Büyülerin en büyük özelliği, diye anlattı Echo bana, onları kıramayacak olmamızmış. Ya tükenmelerini bekleyebilirmişiz, eğer geçiciyseler tabii, ya da kalıcıysalar üstlerine bir büyü katmanı daha ekleyebilirmişiz. Yan etkileri düzeltmek biraz daha kolaymış, büyü düzeltilemezmiş ama bu bile çok karmaşıkmuş çünkü yaptırdığınız büyü'nün üstüne başka bir büyü eklemiş oluyormuşsunuz ve bir kere yan etkileri ikiye üçe katladınız mı, tam kafayı kırıyormuşsunuz. Eğer yan etkiyi değil, büyü'nün kendisini tersine çevirmeyi amaçlıyorsanız, pek şansınız yokmuş. Bazen, eğer efsuncu iyiye ve ay doğru evresindeyse ve yanlış sufleyi pişirmezseniz, bir efsuncu bir insanı hemen hemen eski haline dönüştürecek doğru yan etkilere sahip doğru büyüü uydurabilirmiş. Ancak bunu denemek tehlikeli olabilirmiş. İyi yapılmış bir büyü kendini korumuş. Echo'ya göre, bozulmasını önlemek için tüm dünyaya karşı gelerek hareket edermiş.

Bir hafta sonra, büyümü almaya geldim.

Elimdeki peynirli sandviğin kendi iradesine sahip bir nesne olduğunu bilmek çok tuhaftı ama Echo öyle demişti. *Kendini korumak için tüm dünyaya karşı gelerek hareket edecek.* Ekmeğin kabuğunu kesti, çaprazlama böldü ve plastik bir poşete koydu.

"Büyü peynirde," dedi. Umut dolu, gururlu bir ifadesi vardı. Hatta belki de makyaj katmanının altında biraz çekingendi. "Peyniri severim."

Tüm sorunlarımın çözümünü elimde tutuyordum. Oysaki sıradan bir sandviç gibi görünüyordu.

Tam o sırada sandviçi alıp kaçabilirdim ya da mideye hemen indirebilirdim. Para meselesiyle sonra uğraşırdım. Ama Echo'ya bunu yapmak haksızlık olurdu. Kız sadece yardım etmeye çalışmıştı; üstelik hasta annesi ve yitirmesi muhtemel akıl sağlığı gibi sorunlarla uğraşıyordu. "Para bende yok," dedim. "Henüz."

Gururu söndü, yerini hüsrana kapladı. Mutfak masasına oturup iki eliyle saçını alnından geriye itti. Sadece üzgün değil, aynı zamanda korkmuş görünüyordu. Haksız da sayılmazdı.

Sandviçi bir elimden diğerine geçirerek ayak değiştirdim. "İade mi etmeliyim?"

Echo kafasını kaldırıp baktı. "Parayı getireceksin, değil mi? Beni ortada bırakmayacaksın?"

"Evet," dedim. Başka ne diyebilirdim ki?

"Büyüyü al o zaman. Kendini daha iyi hisset. Parayı da bu-lunca getirirsin."

"Bana güveniyor musun?"

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı, siyah kalem çektiği gözleri hülyalıydı. "Beynine, geri döndürülemez kem bir büyü yapan benim. Sen bana güveniyor musun?"

"Hiç o şekilde düşünmemiştim." Sandviçe baktım. Bir köşesi, Echo'nun ekmeği tuttuğu noktada yassılaşıyordu. "Büyülerin çoğunlukla işe yarar mı?"

Echo cevap vermedi.

"Echo? Bu... bu senin ilk büyüün değil, değil mi?"

Yüzüme bakmıyordu. "Daha önce büyüler yaptım. Hem de çok. Annem bu derece... kaybolmadan önce bana ufak büyüler öğretmişti. Ama hiç kimse onları almadı."

"O yüzden mi büyüyü hazırlamak vaktini aldı?"

"Fazlasıyla titizlendim. Doğru tutmasını istiyorum."

Boğazımdaki ani kurumayı rahatlatmak için yutkundum. "Eğer kimse almadıysa, deneme amacıyla yaptığın o büyülerinin işe yarayıp yaramadığını hiçbir zaman öğrenemedin."

Echo ayağa kalkıp gözümün içine baktı ve âdeta karşı çıkmam için bana meydan okudu. "İşe yarayacak Win. Acın gidecek. Yan etkiler fiziksel olacak, o yüzden belki bir süre beysbol oynayamayabilirsin ama aynı zamanda intihar etmeyeceksin, o yüzden..."

"Beysbol oynadığımı nereden biliyorsun?" Kızı herhangi bir suçla itham etmeye çalışmıyordum. Beyin/vücut bağlantımı düşünmek istemiyordum çünkü uzun süre kafa patlatırsam aklımı oynatabilirdim. (Kendimi mutlu kılmakta kötü olduğum için mi beysbolda iyiydim?) Fakat Echo boynundan yanaklarına kadar tırmanan bir renkle kızardı.

"Araştırma," diye mırıldandı ve o saniye maçlardan birine geldiğini anladım; ben farkında olmadan beni seyretmişti. Beni izlemişti, bana güvenmişti ve tıpkı bir... ne bileyim, bir kız gibi kızarmıştı.

Bu konuya daha fazla kafa yormamaya karar verdim.

Echo da aynı kararı almış olmalıydı ki, ayağa kalktı ve kesme tahtasıyla bıçağı lavaboya attı, sonra sırtını bana dönüp bir hışımla bulaşıkları yıkamaya başladı.

"Uyumadan önce ye," dedi. "Sabaha etkisini gösterir."

Torbayı kilitli fermuarından tutup sandviçe baktım. Sıradandı. Ama değildi; bir şekilde kalıcı bir sandviçti. "Bozulmadan ne kadar dayanır?"

Echo musluğu kapatıp döndü ve bana baktı. Kızarıklığı geçmişti, yerinde her zamanki korunaklı merakı duruyordu. "Ne kadar zaman gerekirse. Ekmek bayatlayabilir ama peynir bozulmaz."

"Teşekkürler," dedim.

"Hemen almayacak mısınız?"

Omuz silktim. Kırılmaz büyü hikâyeleriyle gözümü korutma ihtiyacı duyan oydu. Bana ham bir amatör olduğunu son dakikaya kadar söylemeyen oydu. "Beynim sonuçta. Emin olmak istiyorum."

Echo ellerini bir beze silip yaklaştı ve tam karşımda durdu. Bana dokunacak zannettim ve bütün tüylerim ürperdi.

Bana dokunmadı, sadece uzun uzun baktı. Hoşuma gitmediyse de, gözlerimi kaçıramadım. Belki de efsunculara has bir hareketti. "Bana bir söz ver," dedi.

"Parayı getireceğim."

"Hayır. Eh, yani evet, parayı getir ama şu konuda bana söz ver: Eğer bir an gelir de ya sandviçi yiyeceğim, ya bileklerimi keseceğim dersen, sandviçi ye, tamam mı?"

Odadaki bütün hava çekilmişti. Ciğerlerim yandığından başımla onaylamakla yetindim.

Echo da başını sallayıp bana yol verdi.

MARKOS

Tabii ki Win'e parayı verdim. Onun için her şeyi yapardım.

Benden istediğinde ciddi olduğunu anlamıştım. Hiçbir zaman bir bok istemezdi ve kendimi bildim bileli fakir olduğundan haberim vardı. Annesi, diğer anneler gibi davranıp sanki dans dünyasının diğer kızlarıyla aşık atabilecekmiş gibi Kara'nın bale derslerini ödüyordu ama Win her zaman beysbolda ikinci el malzeme kullanırdı, en ucuz gevreği yerd, leş gibi denemeyecek ama hep bir koku sinmiş evlerde otururdu. Sık sık taşınırdı ve sebebini açıklamazdı. Bazen daha iyi yerlere geçer, bazen bok çukurunda yaşardı. Bu yüzden paraya ihtiyacı oluşunu sorgulamadım.

Sebebini de sormadım. Paraydı işte. Bende vardı, ya da edinebilirdim ve onda yoktu ya da bulamazdı. Adil değildi ama hayatlarımızın geldiği nokta buydu. Sırf ona bir iyilik yapabilecek konumdayım diye, niye şahsi boklarını deşecektim ki? Ona güveniyordum. Bu yeterliydi.

Ama bu, üzerine düşünmediğim, sebebini merak etmediğim anlamına gelmiyordu. Bir konuda kaygılandığını biliyordum. Günlerce mesajlarımı görmezden gelirdi ve bazen bir poker gecesi ya da maçtan önce ısınma sırasında *giderdi*. Bakan ama görmeyen gözleri ardında kaybolur, geriye bir Win kabuğu bırakırdı.

Win paraya neden ihtiyaç duymuştur diye kara kara düşününce annesi ya da kardeşi için olduğuna kanaat getirmiştım; ciddi bir durum olmalıydı. İşler sarpa sararsa hepimiz öğreniriz diye düşündüm ama belli ki şimdilik aralarında kalsın istiyorlardı. Tek bana anlattı sandım.

Ari dükkâna gelip daha fazla para isteyene kadar da öyle düşünmüştüm. Sersemin tekiymişim meğer.

Win için aldığım para yüzünden annemden paparayı fena yemiştım, kolay olmamıştı yani. Antika hesap sistemine rağmen, o meblağda bir nakidin dükkândan çıkmasının, annemin gözüne çarpmaması mümkün değildi. Ama kurnazlık ettim. Dükkânın kasasından filan almadım. Her dört haftada bir, annem yaşlı efsuncunun alması için dükkâna kahverengi bir zarf bırakırdı. Bazı aylar beş on santim kalınlığında olurdu. Seneleler önce marangozhanede güvenlik kameralarını seyrederken dikkat etmişim ilk. Annem ve efsuncu hiç konuşmazlar, göz göze bile gelmezlerdi; annem zarfı şarj edilebilir aletler rafına bırakırdı ve efsuncu bir saat sonra gelir alırdı.

Büyük bir sırmış gibi davranırlardı, siyah şapkalar, casus kılıkırları falan. Annem muhtemelen insanların dükkâna gelmesini devam ettirmek için oynuyordu. Sürünme tehlikesi yaşayan birçok işyeri bunu yapıyordu. Ya da belki de beni, Cal, Dev ve Brian'ı güvende tutmak için yaptırdığı bir korunma büyüsüydü. Fark etmezdi. Her dört pazarda bir, dükkânın kapanmasına bir saat kala zarfın orada belireceğini biliyordum. Win tam vaktinde borç istemişti. Pazar günü gelip çatığında efsuncu almaya gelmeden zarfı değiştirdim.

İçinden altı bin dolar çıkınca afalladım. Büyülerin o kadar pahalı olduğunu hiç düşünmemiştim; gerçi hayatımda hiç büyü almamıştım, o yüzden ne anlardım. Fazladan bin doları da kara gün için cebe indirdikten sonra geri kalanı ertesi gün okulda Win'e verdim.

Olaydan birkaç gün sonra annem bir hışımla odama daldı. "Para nerede Markos?"

Yüz ifadesinden salağa yatmanın ya da suçu abilerimden birine atmanın fayda sağlamayacağını anladım. Annem sinirden resmen titriyordu; gri bukleleri sallanıyordu, yüzü kırmızı ve benek benekti. Ama bir şey daha vardı... hemen parmak basamadığım bir his.

"Gitti," dedim.

Annem tırnaklarını batırarak kolumu sıkıca kavradı ama yüzümü buruşturmadım. "Çocuk oyunu değil bu. Parayı bana hemen vermen lazım."

Derken taşlar yerine oturdu. Annem korkuyordu.

"Bu kadar önemli olan nedir? Birkaç gri tel saç daha çıkacak diye mi endişeleniyorsun?"

"Benim için değil, seni kuş beyinli. Abin..." Hemen sustu.

"Hangi abim?"

"Ne yapmış olabileceğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Kim için? Dev? Cal? Niye? Onların nesi var?"

Annemin gözleri fıldır fıldırdı. "Hiçbirisinin bir şeyi yok," dedi. "Parayı bana ver Markos. Şaka yapmıyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturup anneme yukarıdan baktım. "Ne için olduğunu söyle."

Annem gözlerini kırptırdı. Bana açıklamayı ciddi ciddi düşünüyordu, sakladığı olay her neyse artık. Hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası umurumda değildi. Bana söylemek istemesi işime geldi sadece. Ola ki bana söylemeye karar verseydi, bu bir artı olurdu. Bedava bilgi göz çıkarmaz.

Fakat annem bana anlatmadı. Yüz ifadesi bozuldu ve bilmiş bilmiş sırttı. Şifoniyerime yürüyüp orta gözü açtı, müşterilere dağıtmadan önce yaptığım bongları o çekmede sakladım. Annemin bong uğraşımdan haberi olduğunu bilmiyordum, o yüzden tüm sebep sonuç ilişkisini çözmek birkaç saniyemi aldı.

"İl..." Annem büyük bir çalımla bir bong'u çekmecedan çıkarırken başka şey diyemedim.

"Benden sır saklayamazsın Markos, ben senin annemim." Bir orkestra çubuğu gibi salladı bongu. "Bundan haberim

yok mu zannettin? Hepsini biliyorum. Kiminle konuştuğunu, onlarla ne yaptığını biliyorum. Cüzdanındaki parayı kuruşu kuruşuna biliyorum. Kız arkadaşlarının kim olduğunu biliyorum, anne babalarını tanıyorum. Hangi porno sitelerini gezdiğinden haberim var.”

“Anne, lütfen...”

Bongu kafama doğru çevirdi. “Senin hakkında her şeyi biliyorum Markos. Sen benim çocuğumsun. Parayı saklı tutabileceğini sandıysan...”

“Bul öyleyse. Madem hakkımda her şeyi biliyorsun. Bana paranın yerini göster.” Gözlerimi anneme çevirdim, ekstra nakdi dürüp içine tıktığım, spor çantamın dibindeki eski spor ayakkabılarıma bakmadım. Annem bana dimdik baktı ve kıpırdamadı. Paranın yerini ele vermemi bekler gibiydi.

“Evde hapis cezası aldığını biliyorsun,” dedi sonunda.

“Bol şans dilerim.”

Üzüntüden ya da sinir bozukluğundan gözleri yaşardı, sebebini kestiremedim. “Siz oğullarım için her şeyi yaparım. Her şeyi yaptım ve hiçbirisinden pişman değilim.” Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat ben bile annem ağladığında hiçbir şey hissetmeyecek kadar ruhsuz değildim. “Ne kadar zor olduğunu bilemezsin, her ay, ama değer. Seni nankör, şımarık hergele.”

“Ah, anne...”

“O paraya sakın bir daha elini süreyim deme Markos.”

Annemin evden çıktığından emin olur olmaz, artan nakdi ayakkabıdan çıkarıp cebime soktum ve insani şartlarda en kısa zamanda harcamayı kafama koydum. Böylece beysbol antrenmanından sonra efsuncunun kızını oralarda görünce, sanki kader ağlarını örmüş gibi hissettim. Bize bir hediye olacaktı, kötü gün sürprizim.

Annem benimle üç gün daha konuşmadı, yani Win ölene dek.

25

ARI

Taşınmamıza iki hafta kala, temmuz ortasında bir cuma Echo, çalıştığım saatlerde Sweet Shoppe'a gelip beni buldu. Burası, Markos'un ailesinin nalbur dükkânıyla aynı blokta, turistlerin ana uğrak yeri idi.

Sweet Shoppe'un en iyi yanı soğuk oluşuydu, kemiklerime işleyip uyuşturuyordu. Bir kez çalışma havasına girdim mi, zaman çabucak geçiyordu. Eğil, kepçele, löp diye koy, uzat. Eğil, kepçele, löp diye koy, uzat. Bu hareketleri ya da başka bir şeyi düşünmek zorunda değildim. Mesela Markos'un bana beş bin dolar vermeyi geri çevirmesini. Mesela o sabah bir başka çalışmayı ektiğimi ve titreyerek dengede durmaya çalışırken ayak bileğimi burkmayı başardığımı. Mesela Diana'nın şenlik ateşi gecesinden beri çevresinde bir savunma kalkanyla gezip mesafeli davrandığını, sorunca da yok bir şey dediğini.

Echo kara bir bulut gibi belirdi, turistlerin pastel hayatlarına kapkara çöktü. Gözlerimi dondurma kaplarından ayırmamam da yaklaştığını hissedebiliyordum. Bal bademli. Fıstık ezmesi parçacıklı. Naneli parça çikolatalı.

Siyah ojeli bir tırnak cama tıkladı.

"Ah, merhaba," dedim.

"Tahsilata geldim." Dik bakışı hatırladığımdan daha kuv-

vetliydi, aramızdaki dondurmaları eritecek kadar sıcaktı ama her nedense o kısmi hatıra tekrar canlandı: Hafiflik, t y gibi.

O a ıklanamaz his, ona sert davranmamı kolayla tırdı. "Yok."

"İki hafta oldu," dedi.

"On iki g n."

"Aferin, bir de benimle tartı . Herhalde sırrının ortalı a  ıkmasını ger ekten  ok istiyorsun."

"İstemiyorum ama aynı zamanda be  bin dolarım yok. O y zden iki arada bir derede kaldım."

"Bana o kadar da ikircikli gelmedi."

Dondurma kep esinin metal sapını sıkıp bile imi d nd rd m. Bir g n  nce  st ne d   p zedeledi im i in kıt etti. *B k l*, dedim kendime ve sonra Echo ile, bile imin doksan derece b k l   n  fakat dirse imin b k lmeyi reddedi ini izledik. B km   olmuyordum.  ıkmazdaydım. Silkinip kurtulmaya  alı tım ama ancak yan tara ıma vurmayı ba ardım. Bir an i in yemin ederim, Echo  efkatli bir laf edecek sandım.

"Bak," dedi sonunda, y z ifadesi bir nebze yumu amı tı. "Sana biraz kolaylık sa layaca ım. D rt bin toparlayabilirsen, bu hesabı kapatırız."

Sweet Shoppe'ta  alı arak biriktirdi im ve s rekli yeni bale pabucu almayarak cebe indirdi im parayı d   nd m. Yine de, bu mebla ın  eyre ine sahip de ildim. "Sana bin dolar getirebilirim."

Echo alt duda ını ısırıp sa  elini sol kolunda a a ı yukarı gezdirdi. Sonunda olumsuz anlamda kafa salladı. "Yetmez. Emin olmak i in en az d rt bin lazım ve bana  imdi lazım." Kendi kendine, "Zaman doluyor," gibisinden bir  ey mırıldandı.

"Bin dolarımı alıp beni rahat bırakmalısın. D rt bin hayali dolar, be  bin hayali dolarla aynıdır. İstersen be  y z bin de.  deyemedikten sonra."

“Sence nasıl olacak?” diye sordu, fısıldayabilmek diye cam tezgâha yaslanarak. Arkasında kuyruk uzuyordu ama patronum arkadan gözlerini bana dikmişken bile ona çekil demeye cesaret edemedim. “Cenazeye geldim. Tıklım tıkıştı ama seni Win’in annesi ve kardeşiyle yan yana gördüm, yalancıkta somurtuyordun. Bir bok hissediyormuş gibi yapıyordun. Herkes seni gördü. Herkes haline *acıdı*. Bütün kasaba çıkageldi, hepsi zavallı Ari Madrigal’a üzülmüyordu. Gerçekten yasta olan insanlar. Gerçekten üzülmüş insanlar... hâlâ üzgünler ve hâlâ ne yapacaklarını bilmiyorlar.” Fısıldamasına rağmen sesindeki hiddet ortadaydı. Hızlı hızlı gözlerini kırıştırıp dibime girdi. “Peki onlara tüm bunların bir numara olduğunu söyledim nasıl tepki verecekler dersin? Her şeyi kolayca atlatmak için bir büyü yaptırdığını? Zaten Win gibi birisini baştan hak etmediğini?”

“Lütfen... yapma,” dedim. Rica etmenin anlamsızlığı mide-mi kaldırdı.

“Artık benden çıktı. Sana süre tanıyorum zaten.”

“Uğraşıyorum işte!”

“İnsanlar sana acıyor ama herkes Win’i *severdi*. Sen hatırlamayabilirsin ama ben hatırlıyorum. Seviyorlardı. Win’i. İnsanların sana acımak yerine, senden nefret etmelerine hazır mısın?”

Echo’nun arkasında, sırada bekleyen insanlar homurdanmaya başladı. Gözümün ucuyla patronumu görebiliyordum, kaşları çatıktı. “Öyle bir para yok bende.”

“Gerçekten mi? Kıyıda köşede kalmış bir sigorta parası? Teyzenin sana ödünç vereceği bir miktar?”

“İki hafta sonra New York’a taşınıyoruz. O paraya ihtiyacımız var.”

Echo yüzünü ekşitti. “Tabii. New York.”

“Bale yapabilmem için. Manhattan Balesi genç yıldızlara seçildim.” New York’a gidecektim. New York’a gitmek zorun-

daydım. Neden Echo'ya meramımı anlattığımı bilmiyordum ama sözleri doğru kılmak için tekrarladım. "Ben dansçı olacağım."

"Defol git o zaman. Ayrıl buradan." Sanki meydan okuyordu. "Nasılsa gideceksen, millet sırrını öğrense ne olur? Hadi, seni tutan yok." Hiç cevap vermedim ve bir kez daha vurgularcasına cama parmağıyla vurdu. "Ama hâlâ buradaysan, bana borçlusun. Bir hafta daha."

Echo gitti; hemen arkasından eğil, kepçele, löp diye koy, uzat silsilesine dönmem lazımdı. Müşteri kuyruğu yaklaşp siparişlerini sıraladı, itaat etmemi beklediler. Patronum kasaya geri döndü, kara bulut çekildiği için artık huzura kavuşmuştu.

Gelgelelim ben çalışmaya devam etmedim. Beynim vızır vızır, ritimden tamamen kopmuştu. Kepçeye aldığım dondurmayı çikolata havuzuna atıp pembe fırfırlı önlüğümü çıkarma zahmetine bile girmeden Echo'nun ardından tabanları yağladım.

Ana caddede mağazaların önünden yürürken peşine düştüm. Markos ve Diana'nın oturduğu mahalleyi, liseyi, oyun sahalarını geçti ve doğruca yaşlı efsuncunun evine yollandı. Evin kapısını açıp içeri girdi.

Echo da burada oturuyordu.

Efsuncunun kızı. Kadın bir kızım var demişti. Bahsettiğini hatırlıyordum, büyümü yaptırdığım güne ait tam hatıralardan biriydi bu.

Yolun karşı tarafına oturup evi seyrettim. Üzgün, ayak süriyen insanlar girip çıktı ama Echo'dan eser yoktu. Kapı açılınca efsuncu kadın gözüme ilişti.

Demek Echo büyü yaptırdığını buradan biliyordu. Belki de bütün bu senaryo anne kız işbirliği içinde yürütülen bir dolandırıcılıktı. Efsuncu insanlara büyü hazırlıyor, sonra da kızı gidip sırlarını saklamak için milletten para istiyordu.

Bir ara Echo tekrar evden çıktı. Fakat efsuncu kapıyı açmaya, insanları kabul edip uğurlamaya devam etti. Muhtemelen onlara bir fincan çay ikram ediyordu.

Hava kararmaya başlayınca efsuncu kapıyı durup dururken açtı, öndeki basamaklarda dikilip bana baktı.

Otuz saniye göz teması kurduktan sonra karşıdan karşıya geçmeye başladı. Her adımını özenle atıyor, tüm yol boyunca beni kesiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım fakat dengem bozuktu ve ayaklarım acı verici bir şekilde karıncalanıyordu, o yüzden toprakta debelendim.

"Sen olduğunu tahmin etmiştim." dedi.

"Benim."

"Bale öğrencisi. Tekrar baleye döndün mü?"

"Hayır. Hâlâ yapamıyorum."

"Bunu takas ettin. Kaybettin ve kazandın. Bedeller ödendi." Dikkatlice konuşuyordu, sıradan bir sohbet için gereken iniş çıkışları kullanıyordu fakat sözleri hiçbir anlam içermiyordu.

Derin bir nefes aldım. "Echo'yla birlikte neler çevirdiğinizi biliyorum."

"Echo mu?" Efsuncu kadının suratında bir saniye hayret dolu bir ifade oldu, sanki bir rüyadan uyanmıştı. "Tanıştınız mı?"

"Hadi ama. Güldürme beni."

"Komik olan ne?"

"Hiç komik değil. Echo bana şantaj yapıyor. Beş bin dolar istiyor, yoksa Win'i unuttuğumu herkese anlatacakmış."

Efsuncu kadının gözleri yuvalarından fırladı. Korkmuştu: Güzel.

Avantajı sağladığım için devam edip bastırdım. "Ben sana beş bin dolar ödedim. Polise gitmem lazım."

"Polise mi?" Efsuncunun yüzü çatlak ve düzlükler oluşturarak kuruyan kil gibi sertleşti. "Onlara Echo hakkında ne anlatacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Bana şantaj yaptığını tabii ki. İkinizin de. Onlara başka ne anlatacağım?"

"Ah." Echo'nun annesi oh çeker gibi söylemişti bunu, hatta ifadesi gevşedi. "Ah... Echo, benim Echo'm... Sırlar çok güçlüdür."

"Biliyorum."

"Çünkü bu büyüü sır gibi saklamasaydın, Echo parayı ver diye sana baskı yapamazdı."

"Evet, anladım." Sanki sohbet amacından sapmış gibi hissettim. "Ama benim hiç param yok, o yüzden ikiniz de beni rahat bırakacaksınız, *yoksa* polise haber vereceğim."

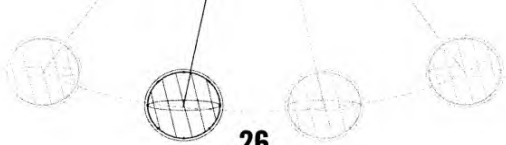
"Evet, tabii." Kadın boş bir tebessümle baktı yüzüme.

Edecek başka söz kalmamıştı sanki. Bileğimi kavrayıp karıncalanan bacaklarımı sürüdüm. "İyi öyleyse."

"Ari Madrigal," dedi efsuncu ben tam giderken. "Echo'ya hiç para vermeyeceksin?" Kulağa neredeyse yalvarıyormuş gibi geliyordu. Fakat bu da hiç mantıklı değildi.

"Evet," dedim ve yürümeye devam ettim.

Beynim bana bir zafer kazanmış gibi hissetmelisin diyordu; düşmanım ile yüzleşmiş, maskesini düşürmüştüm. Ne var ki Echo'nun annesi bana düşmanım olmuş gibi görünmemişti, belki öyleyse Echo da düşmanım değildi. Bu yüzden içim, oyuna gelen benmişim gibi tuhaf, açıklanamaz bir hisle doldu.

26

KAY

"Kay! Uyanık mısın?"

"Cal! Saat kaç?"

"İki otuz sekiz. Ne yapıyorsun?"

"Uyuyordum."

"Ah, evet." Kahkaha attı. "Pardon. Seni düşünüyordum da."

"Öyle mi?"

"Aynen."

"Ne düşünüyordun?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Nefesimi tuttum.

"Tam olarak emin değilim. Sadece şöyle düşündüm: Kay Charpal. Sonra da seni aradım."

"Eee... bana söylemek istediğin bir şey mi vardı?"

"Sanırım yok. Artık insanlar sırf aramış olmak için aramıyor, değil mi?"

"En azından gecenin iki otuz sekizinde değil."

Cal tekrar kahkaha attı. Gecenin kör vaktine göre fazlasıyla neşeliydi. "Hadi bırakayım da uyu. İyi geceler, Kay."

Telefonu kapatıp karanlıkta arkama yaslandım. Yorganla uyuyordum çünkü annemler yaz ortasında evi buzhaneye çeviriyorlardı. Mina isyan ediyor, havalandırma deliklerine havlu tıkip pencerelerini açıyordu fakat ben tüylü yorganın altına

sığınmayı seviyordum. İyice gömüldüm fakat kalbimin altı ve tam karnımın üstünde bir nokta hâlâ üşüyordu.

Bu arama, büyü'nün Cal'i bana ittiğinin göstergesiydi. Artık düzenli olarak konuşuyorduk; yakında da takılmaya başladık. Ari ve Diana da, benim Cal için gelip geçici bir heves olmadığını anlarılardı. Gecenin ortasında *beni* düşünüyordu. *Benimle* konuşmak istiyordu. Tam da dilediğim gibi.

Değil mi?

Kancasız.

Efsuncu kadın yan etkilerimi tanımlarken bu kelimeyi kullanmıştı. Bir yanımın yer değiştirip ayrılacağını söylemişti. Kancasından çıkacağını. Kancadan çıkmanın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Belki o da bilmiyordu, yoksa daha uzun açıklardı.

Göğsümdeki bu üşüme hissini, klimadan ziyade kancasından çıkmak açıklayabilirdi. En sevdiğim şeyleri, Ari'yi, Diana'yı, hatta Mina'yı, yakın ve beni anlayan arkadaşlara sahip olmayı, benim için anlamı olan diğer her şeyi, bir pelerin gibi omzumdan çıkarıp bir askıya asabilirdim. Ama pelerinin altı bomboştu. En sevdiğim insanlar ve nesneler bana yabancı ve uzak geliyordu; pelerinim güzel ama yabancıydı. Pelerinimi alıp omzuma atabilirdim ama buna rağmen bir nesneydi, benim bir parçam değildi.

Kancamdan çıkmıştım. Kesin. Çünkü eğer yan etkilerden değilse, ben neden mutlu olamıyordum?

Cal gecenin bir vakti arıyordu. Hiç uyumuyordu, en azından anladığım kadarıyla.

"Yarın konuşabilir miyiz Cal?"

"Ama o zaman önümüzdeki beş saat tek başıma uyanık kalacağım."

"Uyuyabilirsin."

"Yok ya. Ben pek uyumam."

"Pek derken?"

"On iki yaşımdan beri bir kere bile bütün gece uyumadım."

Yorganı kafamın tepesine kadar çekip altına girdim. "Neden?"

Cal iç geçirdi. "Bilmiyorum. Herkes gibi gözlerimi kapatıyorum. Yorgun oluyorum ya da bana öyle geliyor. Sonra hiçbir şey olmuyor. Gözkapaklarımın içini görüyorum. Sana da olur mu?"

"Hayır. Ben hemen uykuya dalarım."

"Şanslısın."

"Senin aradığın zaman haricinde."

"Affedersin. Rahatsız etmek istemedim."

"Rahatsız etmiyorsun," dedim. En azından, kendimi rahat-sız edilmiş hissetmiyordum. Bazen heyecanla, korkulu bekle-yiş arasındaki farkı kestirmek zordu. Yine kancasından kop-muş bir parça mı yoksa? "Gündüz takılmak ister misin?"

Bir sessizlik oldu. "Neden olmasın?" dedi Cal. "Yarın sabah dükkâna uğra. Turistmiş gibi yapıp karnavala gideriz."

Harika. Ben ve Cal ve... "Arkadaşlarım Ari ve Diana da ge-lebilir mi?"

"Ari Madrigal mı? Of ya, Win'i kaybetmek çok fena. Tabii ki gelebilir."

Böylece plan yapmış olduk. Bir randevu.

Ari ve Diana, Waters Nalbur'da bizimle buluştular. Ön ka-pıdan içeri bir adım atıp orada dikildiler, temizlik malzemele-ri reyonunun yanında ikisi de yüzünde aynı rahatsız ifadeyle bekledi.

İçeri girip kasanın yanına kadar benimle birlikte ilerleme-lerini istedim ama yapmayacaklarını anladım, o yüzden ben yanlarına gittim. Cal tezgâhın üstünden dışarı zıpladı ve ne-redeyse düşmeden yere inmeyi başaracaktı ki, tam Diana ve Ari'nin önünde dizlerinin üstüne oturdu. Hepimiz içgüdüsel bir tepkiyle öne atlayıp çok geç olmasına rağmen onu düşmek-ten kurtarmaya ya da yerden kaldırmaya çalıştık.

"Ah," dedi Cal gülerek ve kimseden yardım almadan ayağa fırlayıverdi tekrar.

Diana ona gülümsedi ama Ari, sanki çocuğun koordinasyon eksikliğini şahsi bir hakaret olarak almış gibi baktı ve öne uzanmış elini kasılarak diğer dirseğinin altına soktu.

"Gidebilir miyiz?" diye sordu.

"İnanmıyorum Ari ya, sanki benimle karşılaşacaksın diye yüreğin ağzında." Markos dükkânın derinliklerinden karşımıza çıktı.

"Selam Markos," dedi Ari. Diana ona doğru bir adım attı fakat Markos'un ona bakmadığını görünce aniden duruverdi.

Cal, Markos'un koluna yumruk atma hamlesi yaptı ama ıskaladı. "Bizimle gelsene lan, karnavala gidiyoruz."

Cal dışında herkes bu teklif karşısında şoka uğradı. Yüce gönüllülüğü ve cömertliği hoşuma gitmeliydi, biliyorum ama en yakın arkadaşına sahip olmanın asıl amacı, küçük kulübünüzün bir parçası olmanın keyfini çıkarmaktı. Cal başkalarını aramıza çağırarak bunun içine ediyordu.

"Sana o parayı verecek birilerini bulabildin mi bari?" dedi Markos, Ari'ye.

Allak bullak bir sessizlik yaşandı, sonra herkes bir ağızdan konuştu.

"Para mı?"

"Merak etme sen."

"Hadi gidelim."

"Ödedin mi, ödemedin mi?"

"Bunu başka bir zaman konuşmalıyız."

"Hemen çıkmazsak, sonra ana baba günü olacak..."

"Bir dakika, neden paraya ihtiyacın var?"

Ari sesini yükseltti. "Her şey yolunda. Paraya ihtiyacım yok. Gidelim artık, hadi."

Dükkânı terk etti. Diana bir saniye bekledi; bir kapıya, bir Markos'a baktı fakat Markos tek kelime daha etmeden arkasını

dönüp yine dükkânın derinliklerinde gözden kayboldu ve Diana omuzlarını düşürüp kaldırımda Ari'ye yetiştii.

Cal elimi tutup beni kapıya doğru çekti. "Hadi!" dedi.

Elimi geriye çektim ve Cal yürümeyi kesti. "Sence garip değil miydi?"

"Ne... Markos mu?"

"Evet ve Ari'nin ondan para istemiş olması. Senin haberin var mıydı?"

Cal omuz silkti. "Herkesin bir sırrı vardır."

"Ama o senin kardeşin."

"Kardeşlerimin bekçisi değilim ben. Sen ablanın her hareketinden haberdar mısın?"

Mina'yla şenlik ateşinde karşılaşmamız gözümde canlandı; ben ona git işine dediğim için partiyi terk etmişti. Belki Cal haklıydı, bir yere kadar gizli sürprizleri olağan karşılamalıydım, en yakın arkadaşlarımda bile. Ama yine de doğru gelmiyordu. Benimkini tutan ve klimalı serin dükkâna rağmen terli olan eli kadar boş ve heves kırıcıydı.

Dördümüz ana caddenin sonundaki açık otoparka kurulmuş olan karnavala gittik. Cal, Ari'nin uyuz ve aksi bir ruh halinde olmasına, Diana'nın mesafeli ve akli başka yerde gibi davranmasına hiç aldırmıyordu. Halka atma oyununda beş kere yenilince bana pelüş bir hipopotam aldı. Bütün sabah boyunca bir an bile dibimizden ayrılmadı, diğer kızlarla flört etmedi.

Turistler cart renkleriyle karnavalı dolduruyor, yüksek sesli kahkahalar atıyorlardı. Otoparkın dış kenarı oyunlar ve hediye eşyacılarla doluydu, ortada da birkaç büyük oyunlar yer alıyordu. Bir uçta, on iki makineli bir atari salonu kurulmuştu. Diğer uçtaysa, okyanus manzarasını görecek kadar yüksek, Girdap yer alıyordu: Sekiz kollu, daireler çizerek, sağa sola ve yukarı aşağı hareket eden devasa bir ahtapot vardı. Binmek için sıraya girdik. Karnavalda daha çok keşler ve okuldan atılmışlar çalışırdı ama Cal bu makineyi çalıştıran çocuğu tanıyordu ve

çocuk bilet almadan bizi arada kaynatmaya söz verdi.

Cal, Ari'ye bale nasıl diye sordu. Ari, sonbaharda New York'ta yazılacağı programı, eleme sürecini ve Jess ile nerede oturmayı planladıklarını anlattı. Bense Diana'nın yanında dikildim.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi.

"Çünkü dükkândayken sanki sen biraz..."

"İyiyim dedim ya Kay."

"Markos bazen hıyarın teki gibi davranabiliyor, cidden yani."

"Sen de Waterslardan biri erkek arkadaşın oldu diye hepsi hakkında uzman kesildin başımıza," diye tersledi, sonra hemen suratını buruşturdu. "Özür dilerim. Kötü davrandım."

"Önemli değil," dedim. "Uzman kesilmedim."

"Önemli olmadığı doğru değil. Böyle laflar etmemeliyim. Sen de yanıma kâr bırakmamalısın."

Üstüne, *Ne yani bana gıcık konuşman da mı benim hatam?* demedim. Hiçbir şey demedim.

Sıranın başına ulaşıp minik araçlara oturduk. Diana ile yana dikildiğim için ikimiz bir araca bindik ve Ari ile Cal arkamızdakine bindi.

"Bazen lise bir an önce bitsin ve defolup gideyim istiyorum," dedi Diana. "Çok tuhaf bir yıl olacak."

"Ben burada olacağım."

"Ben de belki yatılı okula giderim diye düşünüyordum. Bir süre kendi başıma kalırım."

Arkamızdaki araçtan Ari'nin Manhattan Balesi hakkında konuştuğunu duyabiliyordum. "...1 Ağustos'ta yola çıkacağız, toplanmaya başladık hatta..."

"Binicilik kampında tanıştığım bir kız Maine'de bir okula gidiyormuş. Ya da belki başka bir yere giderim. Tamamen yabancı olduğum bir yere."

“...metroyu hemen öğrenmek istiyorum, daha ilk günden kaybolmak hiç hoş olmaz...”

Girdap yavaşça dönmeye başladı. Önce sadece büyük bir daire çizdik fakat bir tam tur attıktan sonra içinde oturduğumuz araçlar da dönmeye başladı. Benim ve Diana’nın kucağından geçen demir çubuk gıcırdadı.

“Beni burada bırakmak istiyorsun,” dedim.

“Ah, Kay. Ondan değil. Tek başıma olsam ne yapardım diye bir görmek istiyorum.”

Çifte dönen araçlar aşağı yukarı inip kalkmaya başladı, metal gıcırdıyordu. Döndükçe arkamda ve çevremde habire Ari’nin ciyak ciyak bağırdığını işittim.

“Benden ayrılmayacağını söyle,” dedim çabucak. Yemin ederim, güvenlik çubuğu havaya kalkıyordu; elimle sıkıca bastırıp yerine ittim.

“Ne?” diye bağırdı Diana. Aracımız sallandı; güvenlik çubuğu çingirak gibi sesler çıkardı. Bir vidanın gevşemesi, güvenlikte bekleyen ot kafalının uyuklaması, menteşelerin paslanıp kırılması, elektrik tellerinin yanması çok kolaydı. Ari ve Diana’yı, sahilde duran bir soğutucunun Diana’nın suratında yarattığı hasardan çok daha büyüğüne sebep olabilecek bir araca kendi elimle getirip bindirmiştim.

“Beni bırakmayacağını söylemen lazım!” diye bağırdım.

“Araçtan inemeyiz, makine çalışmaya başladı bile!”

O kadar hızlı dönüyorduk ki Diana’ya odaklanamıyordum. Tek görebildiğim kızıl saçlar, mavi gökyüzü, parlak ışıklar ve makine en yüksek hızına ulaşırken doğasına aykırı derecede yüksek çıkan gıcırtilardı. “Söyle hemen! Benden ayrılmayacağını söyle!”

“Tamam, aman! Seni bırakmayacağım.”

Elini bırakıp gözlerimi kapadım. Makine döndükçe döndü.

Bir an için, duyularımdan kopmuş hissetmedim. Korkmaktan buna fırsat kalmadı.

Belki mantıksızdı ama içimde güçlü bir his, Diana ve Ari gelecek planlarından bahsederken büyü onları burada, yanımda tutmak için yaralamış olabilirdi dedi bana.

Lunapark aletinden indikten sonra bir şeyin değiştiğini kimsenin ruhu duymadı. Ari ve Diana ve Cal'ın, kıl payı kurtulduklarından habersiz, kendi akışlarında doğal davranışlarını izledim.

Büyünün beni düzenli aralıklarla Diana ve Ari'yi yaklaştırması başlı başına bir meseleydi. Onları korumak istiyordum. Onlara değer veriyordum ve eskiden onlar da bana değer veriyordu. Her ne olursa olsun, yanlarında olurdum. Oysaki Cal... hiçbir zaman gerçekten benim yanımda olmak istememişti. Büyü onu nazikçe dürtmekten öteye geçmişti, iki elle bana doğru sertçe itmmişti.

Bu düşünce huzurumu kaçırdı. Girdap'ta, Diana ve Ari'yi kurtarmıştım ve onları hep kurtarırdım çünkü yakın arkadaştık ama Cal farklıydı. Yani birincisi, sakarın tekiydi: Büyünün işi çok kolaydı. Bir gün bir düşer, gerçekten canı yanardı ve onunla takılmak istemezsem, suç bana kalırdı. Ancak daha önemlisi, ondan o kadar çok hoşlanmıyordum ve Ari ile Diana, onunla 'çıkmayı', bu da ne demekse artık, başardım diye hiç etkilenmemişti. Cal'e kancayı vermek, düşünmeden alınmış, ani ve aptalca bir karardı. Şimdi sorumluluğu başıma kalmıştı.

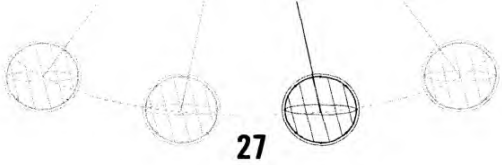
Ertesi gece sabaha karşı iki buçukta aradığında neredeyse hiç konuşmadım.

Cal bir süre boş boş gevezelik ettikten sonra nihayet karşılık vermediğimi fark etti. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet," diye ağzımı açtım ancak ona gerçeği söyleyemedim. Benim yüzümden daimi, hiç geçmeyecek puslu bir tehlike altında olduğunu yani. Yaptıklarının kontrolünün onda olmadığını. Büyünün kopup bize ceza saçmasına izin veremezdim.

Gecenin bir vakti telefonu açmaya devam etmek zorundaydım. Nalbur dükkânında takılıp Cal'in bütün gün böcek ilacı

reyonlarına çarpmasını ve tırmıklara basmasını izlemek zorundaydım. Yapmak istediğini yaptığını zannetmesine seyirci kalmalıydım. Büyünün, yapmak istediğimi sandığı şeyi yapmasına. İkimizin de ne ihtiyacı ne de isteğı olan olaya.

27

MARKOS

Hayatımda hiçbir kızıdan, Diana'dan dilediğim kadar özür dilemek zorunda kalmamıştım. Bana kızdığı için değil çünkü kızmamıştı ama ben fena halde vicdan azabı çekiyordum.

"Tekrar özür dilerim. Neyim vardı bilmiyorum. Tam bir pislik gibi davrandım."

Diana ile beraber, bizim oradaki lokantadaydık; sudan farksız olan kahveden fincan fincan içiyorduk. Diana başını öne eğip kupasının içine baktı, saçları yanaklarına düştü. "Dur, Markos. Sadece aptal bir gündü."

Elimle uzanıp Diana'nın saçını kulağının arkasına sokmak istedim fakat onun yerine kupamı sıkarak ellerimi yaktım. "Ben de sizinle birlikte karnavala gelmeliydim. Bokluk edeceğime normal olmalıydım."

"Fazlasıyla acayıptı. Abin ve Kay..."

Daha sonra Cal'e, Kay'le çıkıyor musunuz diye sorduğumda kahkahalar atarak hayır demişti. Yine de alelade bir şekilde karnavala onunla birlikte gitmişti. Ben ne bokuna aynısını yapamıyordum?

"Geri zekâlı Ari ve sıçığımın parası," dedim.

"Ari'yi suçlama. O da zor günler geçiriyor."

"İçinde olduğum durum bu mu yani? Zor günler mi geçiriyorum?"

Diana cevap vermedi; bu da kendi içinde bir cevaptı zaten. Kötü hissettiğim ve salakça davrandığım için birilerine suçlu atmalıyım fakat Ari kalkmış, 'zor günler geçiriyordu'. Durduk yere pisliğin teki gibi davranan ben olamazdım yani.

"Sence Ari başka bir yerden buldu mu? Parayı yani?"

"Hiç sanmam."

Ari benden beş bin dolar isteyeli ve Win'e verdiğim parayı harcadığını söyleyeli neredeyse bir hafta olmuştu ve itiraf etmek her ne kadar utandırıcı olsa da, hâlâ aklımdan çıkmamıştı. Hatta, Diana dışında birisine itiraf etsem yerin dibine girerdim. Akşama kadar Diana'nın başının etini yiyebilirdim ve gıkını çıkarmazdı.

"Bilmem ne kadar zaman geçtikten sonra çat kapı gelip benden öyle bir şey isteyebileceğini sanması beni fitil ediyor. Sanki sırf Win ona âşıktı diye, ona vefa borcum varmış gibi."

"Başka olaylar dönüyordur kesin," dedi Diana.

"Ne gibi? Kumar alışkanlığı mı? Kötü bir emlak yatırımı mı?"

"Gerçekten ihtiyaç duymuştur işte, o kadar. Belki de New York'la ilgilidir."

"Sen de onu fazla göklere çıkarıyorsun. Koca yaz seninle iki kelime etmedi."

Diana tek kaşını kaldırdı. "Ari ve ben dördüncü sınıfta neden yakın arkadaş olduk biliyor musun? Bana birkaç yıl önce söyledi. Dördüncü sınıftakilerin içinde ona hiçbir zaman anne babasıyla ilgili soru sormayan ama yine de yanından ayrılmayan tek kişi ben olduğum için. İsteddiği son şey konuşmaktı ve ben hep konuyu açmaktan çekinirdim. O yüzden o günden beri en yakın arkadaşız."

"Sen... artık çekingen görünmüyorsun."

Diana bana keskin bir bakış fırlattı ve nefesimi tutup arkama yaslandım. Gayet rahat. Kollarımı koltuğun arkasına dayadım.

“Yani,” dedim, sesim titremesin diye dişimi sıkarak. “Dünya üzerinde sohbet edilecek en kötü insan değilsin.”

Göz teması kurmaktan kendimi alamıyordum ve derken o büyük, karanlık çukura düşmeye, kaybolmaya başladım, ama iyi anlamda.

“Teşekkürler,” dedi Diana, sesi tuhaf ve boğuk geldi; sanki su altında konuşmuşuz gibi, karanlıkta kalmışız gibi: Ben oradaydım. O oradaydı.

Konuşamadım.

Şenlik ateşi gecesinden bu yana Diana ile görüşüyorduk, her gün buluşuyorduk ve hâlâ ona dokunmamıştım. Hatta artık kendimi canım istemiyor diye kandırmayı da bırakmıştım. Bazen Diana ile birlikteyken ona, herhangi bir yerine mesela omzuna bakmaya başlıyor ve sonra sırf o omzu düşünerek tam anlamıyla kopuk bir hale geçiyordum. Teni ne kadar yumuşaktır, iki beni vardır, omzu boynuna, ağzına, göğüslerine ne kadar yakındır, tadı nasıldır ya da doğru yerinden öpsem Diana nasıl ürperir diye düşüncelere dalıyordum. Yani gidiyordum. Beynim siliniyordu. Çaresizdim.

Ancak bir şey yapmıyordum. Belki de bir şey yapmamak durumumu iyice beter ediyordu. Belki ev kuşu erkekler ya da sürekli bilgisayar oyunlarından bahseden çocuklar da böyleydi. Sürekli aç geziyorlardı; o yüzden bir kızla ilk kez konuştuklarında tek kelime edemeyecek kadar bir dokunuşa hasret oluyorlardı.

Diana ile konuşabiliyordum. Tanrım, piçin teki gibi konuştukça konuşuyordum. Fakat devam ettikçe, aynı anda onu öpmek zorunda olduğumu ve hiçbir zaman yapamayacağımı düşünüyordum. Bu ikilemi çözmek yerine, yani öpmek (bunu onun da istediğinden neredeyse eminim) ya da onu bırakıp başkasıyla takılmak (bunu da ben istemiyordum) yerine, kızı aramayı sürdürüyordum, onu evinden alıyordum, birlikte televizyon seyrediyor ve bir şeyler içiyorduk.

Halim içler acısıydı.

Ve... tamam. Şimdi dürüst konuşacağım, şimdiye kadar yaşadığım en acınası durum bu olsa da. Diana'ya hiç dokunmadığım tamamen doğru değildi. Ciddi bir gelişme olmamıştı ama gece vakti, bizim bodrum katında film seyrederken koltukta yan yana oturuyorduk ve biz, bunu söylediğime inanmıyorum, lütfen gözlerinizi falan kaçırın, el ele tutuştuk.

EL ELE TUTUŞMAK. BEN DIANA NORTH'UN MİNİK, YUMUŞAK, KUSURSUZ DERECEDE NARİN SICACIK ELİNİ TUTUYORDUM.

KAHRETSİN!

Böylece lokantaya geldik çünkü bir kez daha eli elimde, bodrum kattaki koltukta onunla yan yana otursaydım, filmin tadını çıkaramayacağımı ve zayıf bir ödlekten başka bir halt olamayacağımı biliyordum. O yüzden beklenen şeyin sohbet etmek olduğu bir mekânda olmamız daha uygun diye düşündüm.

Diana bana gülümsedi, midemi dizlerime kadar düşüren yarım bir tebessümdü çünkü hayatımda gördüğüm en beklenmedik güzellikteki yüz ifadesiydi. "Ari ve para gizemi dışında, günün nasıldı?"

"Bugün. Bugün orta karardı. Yumuşatılmış kötü." Asıl kasettiği benim bugün ne kadar üzgün olduğumdu. Win'i ne kadar özlediğimdi. "Çok kötü ama. Çünkü bombok geçmeyen günlerde suçluluk duyuyorum. Yani sanki iyi olmayı hak ediyorum, müşterilere yardım etmeli, TV izlemeli ve şu kahveyi içmeli miyim diyorum?"

"Hak ediyorsun," dedi Diana. "Senin bir daha mutlu olmanın yasaklanmasının kime ne faydası olur ki?"

"Herhangi bir şeyin kime ne faydası var ki? Hayatta iyi şeylerin olması gerektiğini kim demiş?"

Diana pipetiyle suyunu karıştırdı. "Eskiden her insan için belirli bir iyi ve kötü miktarı olduğunu düşünürdüm. Birbirlerini dengelemeliler derdim. Mesela kedimin böbreklerinin iflas

etmesi, hafta sonu çok eğlenmemin sonucu olarak çıkıyordu filan. Yaşlı olduğu için hasta değildi mesela, şey için..." Bana baktı, kızardı, tekrar bakışlarını öne indirdi. "Seninle vakit geçirdiğim için."

"Kediye hiç elimi sürmedim." Ya espri yapmalıydım ya da şurada eriyip yerde ölecektim ve Diana da aynı yapması gerektiği gibi gözlerini devirdi. "Ama bu teorinin saçma olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bilmem. Efsuncuların yaptığına benzer bir durum. Sana verileni karıştırıyorlar ama muhakkak denge sağlanıyor."

"Gerçek hayattan farklı. Bazen hayat boka sarar ve hiç düzelmez. Bazı insanlar sonsuza dek en ufak bir kaygı duymadan yaşar gider. Bir denge yok yani."

"Çoğuna katılıyorum." Diana pipetini ısırp bana baktı. "Ama kendini dinlemelisin. Sırf Win öldü diye, mutlu olmayı hak etmediğin söylenemez."

Kahvermi içtim. Ellerimin titremesine izin vermedim. Normal nefes aldım. Lokantada çevreme baktım; Diana haricinde her yere yani. Eskiden onu güzel bulmayışım bana komik geliyordu. Herhalde yalnızca bir parçasını görmüştüm, sanki kirli bir camın arkasından bakıyordum. Şimdiyse fazlasıyla güzeldi. Ayrıca ne dediği umurumda değildi. Mutlu olmayı hak *etmiyordum*.

İçerisi insanla doluydu, hatta çoğunu tanıyordum. Herhangi birinin masasına gidip havadan sudan bir sohbet başlatabilirdim ve beni kabul ederlerdi. Hatta orada olmam hoşlarına giderdi. Yüzeydeki Markos bütün işi üstlenirdi ve gayet zahmetsiz olurdu. Ciddi mevzulara girmek zorunda kalmazdık. Eskiden aramızda yaptığımız esprileri özleyeceğimize, yeni şakalar bulurduk. Kızlardan birine çıkma teklif edebilirdim. El ele tutuşmaktan öteye geçmeye korkacak kadar değer vermezdim.

Madem acı içinde yaşamam gerektiğini düşünmüyordum, o halde niçin Diana'nın karşısında kendime işkence çektiriyordum?

Lokanta bana boğucu gelmeye başladı ve cebimden iki dolar çıkardım. "Kalkmam lazım," dedim.

"Gerçekten mi? Ama daha yeni..."

Diğer masalardan selam verenlerin seslenişlerini ve Diana'nın arkamdan adımı çağırmasını duymazdan gelerek soluğu kapının yanında aldım. Rutubetli geceye çıkınca boğuluyormuş gibi nefes aldım ve elimde bir baskı hissettim.

Diana'ydı. Arkamdan koşmuştu. Elimi tutuyor, endişeli endişeli yüzüme bakıyordu.

Arabaya doğru yürümeye devam ettim ama Diana beni bırakmadı ve arabama ulaştığımda başım dönüyordu. Anahtarımı cebimden çıkaramayacak kadar ağır bir baş dönmesiydi. Sokak lambaları yanıp sönüyordu, gözlerimi kapadım.

Diana önüme fırladı, benimle arabanın arasına geçti, yüzüme baktı, elimi tuttu. Saçlarının ve vücudunun kokusunu alabiliyor, aramızdaki giysi tabakalarına rağmen dokusunu hissedebiliyordum. Diana boştaki elini kotumun ön cebine sokup anahtarları aradı. Nefes almıyordum. Diana'nın nefesiyle gömleğim göğsüme değiyordu. Oradaydı. Tam oradaydı. Benimle araba kapısının arasındaydı. Bense bir heykeldim, mermerin içine hapsolmuş, kanı zonklayarak atan, taşı kırıp hareket edecek gücü olmayan bir adamdım.

Hassiktir.

İçim gidiyordu. Öylesine içim acıyordu ki, yaşadığımı bana hissettiriyordu.

Diana her an arkasını dönüp arabanın kapısını açabilirdi ve böylece bu inanılmaz acı sona ererdi ama sona ermesini istemiyordum. Bunun sonsuza dek böyle içimi yakmasını istiyordum.

Nabızı, elimin içinde atıyordu.

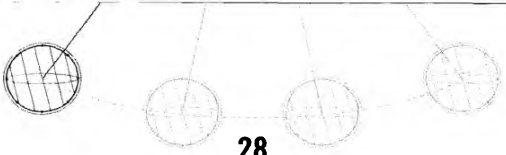
Sanırım Diana'yı öpmekten beni alıkoyan şeye oto-kontrol diyebilirdiniz; oysaki ben onu arzulamaktan çok, bu acıyı arzuluyordum.

Derken kafama dank etti, eğer öne eğilsem bu acı, yani istemenin acısı sona erebilir, yeni bir acı başlardı. Harika bir şeyi mahvetmenin verdiği acı ve pişmanlık ve nedamet ve aptallık.

Ben zaten bu konuda uzmandım, bir şeyleri mahvetmede.

Derin bir nefes aldım ve Diana da aldı ve eğildim ve onu öptüm ve o da beni öptü ve otopark ve araba ve lokanta ve Win, hepsi kayboldu. Kusursuz iğrençlikte bir andı; haftalardır tek istediğim ve en çok korktuğum andı, aynı anda başlangıç ve bitişti.

Diana beni öptü ve gülümsediğini hissedebiliyorken, ona olan sancılı isteğin gitmediğini anladım; büyüdükçe büyüyordu.

28

ARI

Günlük esneme hareketlerimin sonuna geldiğimde Diana yıldırım hızıyla odama daldı. Temmuz ayının ortasıydı. Zamanım azalıyordu, alıştırmalarsa büyüü yaptırmamın üstünden geçen yaklaşık iki aya rağmen hiç düzelmiyordu. Bale mayomu giyip omuz silktim ve paniğimi bastırdım. Bazen kendimi aşırı zorladığımda stresten kusuyordum. Ancak alıştırmamın ortasında pes edip yerde cenin pozisyonunda salya sümük ağlamaktansa, kusmayı tercih ediyordum.

Diana misafir yatağına çantasını fırlattı ve odanın içinde kuş gibi gezindi; son on yılının yarısı burada geçirmemişçesine bütün nesneleri inceledi. Vızır vızır yayılan enerjisi sadece mutluluk değildi ama üzüntü de yoktu. Aynı anda birçok farklı duygunun eşişindeydi ve acaba kahkaha mı atacak, ağlayacak mı, yoksa bağırarak mı emin olamadım.

“İyi misin?” diye sordu Diana. Gözlerimin içine baktı, âdeta ufukta bir şeyi seçmeye çalışırcasına gözlerini kıstı. “Karnavalda pek konuşamadık. Nasıl gidiyor?”

Elimi yanan bileğime götürdüm. “İyiyim. İyi.”

“İyi olmak zorunda değilsin.”

Kahkaha attım. “Bazen keşke herkes duyguları ile iletişimini koparsa ve daha az düşünceli ve anlayışlı olsa diyorum.”

“Ben de mesafeli ve soğuk olabilirim.”

“Ya tabii. Bir denesene.”

Diana kollarını göğsünde bağlayıp kaşlarını kaldırdı, çattı fakat bu pozda birkaç saniye durabildi, sonra kahkahayı basıp arka üstü kendini yatağa attı.

“Hayırdır?” diye sordum.

Kollarıyla göğsüne sarılıp gözlerini tavana dikti. “Bana katarak güleceksin.”

“Gülmem.”

“Bu konuda gülersin.”

Dirseğimin iç kısmındaki hassas deriyi çimdikledim. Aptal, geri zekâlı Eski Ari. Diana’yâ daha önce gülümüş müydüm? Win’le geçirdiğim sene boyunca, onunla dalga mı geçiyordum? Karakterinden dolayı kendini kötü hissetmesine mi sebep oluyordum? Yoksa ben aptal, cakalı erkek arkadaşımdayken çok mu değişmiştim de, Diana bana bel bağlamaktan vazgeçmişti?

Eski beni gebertebilirdim. En yakın arkadaşına ne cüretle böyle davranabilmişti! Diana’nın bana her şeyi söyleyemeyeceğini düşünmesine nasıl sebep olabilirdi?

“Bir dene bakalım,” dedim.

Diana yüzüyle ellerini kapayıp inledi. “Anlatsam da inanaçağını sanmıyorum.”

“Neyi anlatsan?”

Diana derin bir nefes aldı ve öyle bir gülümsedi ki, bütün yüzünde güller açtı. “Galiba Markos ve ben birbirimize âşığız,” dedi.

Kahkaha atmadım. Şoktan kılımı bile kıpırdatamadım.

“Bir şey söyle,” dedi Diana.

Gülümsedim. “Bu çok... vay be.”

“Bana inanmıyorsun.” Gülüşü söndü.

“Bir saniye müsaade et Diana.”

“Sen Win’e âşığım dediğin zaman ben sana hep inanıyordum.”

Kör bir tahmin riskini göze alabileceğime karar verdim. "Yapma ama. Ben hiçbir zaman kendimi senin yatağına atıp birbirimize âşışız diye ilan etmedim."

Diana'nın tebessümü daha fazla düşmedi ve tahminimle on ikiden vurduğumu anladım. Bazen Eski Ari, pek de sandığım kadar gizemli değildi.

"Neler oldu anlat," dedim.

"Şenlik ateşi gecesinden beri birlikte çok vakit geçiriyorduk ve..." Durup bana baktı, dudaklarını dümdüz yaptı, kulaklarına varan ağzı tümünden bozuldu. "Aslında var ya, önce sen merakımı gidermeden hiçbir şey yumurtlamayacağım. Markos, Win'e para verdiğini bana anlattı, senin de o parayı harcadığını. Ne yaptın? Neden daha fazla paraya ihtiyacın var? Başın dertte mi, nedir?"

Oda buza döndü; boyun kaslarımın tutulduğunu hissettim. "Söyleyemem."

"Yapma Ari. Markos'a anlatmamamı anlıyorum. Ama bana söyleyebilirsin."

"Benim için endişelenmeni istemiyorum."

"Ah, lütfen. Kapa çeneni! Senin için endişelenmek için varım. En yakın arkadaşın amacı budur. Tanrım, Ari. Erkek arkadaşın öldü. Paraya ihtiyacın var... hem de yüklüce bir paraya." Yatağımdaki yorganı tırtıklamaya başladı. "Sen anlat. Endişelenip endişelenmemeye ben karar veririm."

Yedinci sınıftayken bir gün, Diana ve ben okuldan eve dönerken dondurmacıya uğradık ve sonra bir saat sahilde takıldık. Diana'nın evine vardığımızda Bayan North bize avaz avaz bağırıyordu, *Sen burada olmadığın her saniye meraklanıyorum*, demişti ve bu bana çok manyakça gelmişti ama aynı zamanda... ona ne kadar değer verdiğini görmüştüm. Aylar boyunca annesinin taklidini yapmışım ve katılarak gülmüştük. Ama her söyleyişimde içimde bir sızı duyuyordum; Bayan North'la dalga geçmemin sebebimin, hiç kimsenin benim

için böyle endişelenmeyecek olmasını düşünmemin silik ama inkâr edilemez farkındalığı içimde cız ediyordu.

“Bana güvenmiyor musun?” dedi Diana.

“Durum kötü,” dedim.

Diana başını salladı. Beklentili bir ifadeyle öne doğru eğildi, anlayışlı ve destekçi olmaya hazır gibiydi. Sanki odaklandığım noktayı belirlemeden kendi etrafımda dönüyormuşum gibi midem bulandı.

Annesiyle konuştuğumdan beri Echo’dan haber almamıştım; kadını korkutup kaçırmış olabilirdim. Ya da belki de geri dönüp her şeyi mahvedebilirdi. Ödeyemeyeceğim bu fidyeyle, yakama yapışmış bu tehditle yaşamak istemiyordum.

Beynim bulanıklaştı. Diana havada uçarak uzaklaşıyor, uzaklaşıyordu.

Diana ve Markos birbirlerine âşıktı. Ben hayatımda hiç âşık olmamıştım. Bildiğim kadarıyla.

Diana, Markos’u seviyordu. Markos piçi onun kalbini kıracaktı ancak Diana her zaman istediği kişiyi elde etmişti. Tavsiyeme kulak asmamıştı, bana ihtiyaç duymamıştı. Kızıl saçlıydı, kendine ait güçlü fikirleri vardı ve bir yıldır film gecesi yapmamıştık ve Kay’le arkadaşlık kurmak mecburiyetinde kalmıştı ve şimdi, benim için endişelenmek istiyordu.

Belki de ona izin vermeliydim.

“Bir büyü yaptırdım ve Win’e dair tüm anılarım silindi,” dedim. Sözcükler tereyağından kıl çeker gibi dökülüyordu ağzımdan. “Üzgün olmamak için sanırım. Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Diana ona tokat atmışım gibi aniden geri çekildi. Hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı. “Neden bahsediyorsun?”

“Win’i hatırlamıyorum.”

Diana elini ağzına götürüp bana bakakaldı. Aklından neler geçtiğini kestiremiyordum. Korku mu? “Yani bütün yaz yalan söyledin,” dedi.

Derin bir nefes aldım. "Evet. Böylesi... daha kolaydı. Sanırım... galiba... Utandım. Neden yaptığımı nasıl açıklayacağımı bilemedim çünkü beni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu hatırlamıyordum. Numara yapmak daha iyidir diye düşündüm."

Diana ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Bize yalan söylüyordun. *Acı çekmiyordun*. Sadece benden kaçıyordun."

"Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Bana gerçeği söylemeyi deneyebilirdin."

"Söylüyorum işte..."

"Yani daha önceden." Yine volta attı, odada ben hariç her yere baktı. "Bunu yapmadan önce. Win öldükten sonra yani. Büyü yaptırmayı düşündüğünü benimle paylaşabilirdin. Sana yardım ederdim. Konuşurduk. Canın her ne yapmak istiyorsa, yapmana yardım ederdim. Sen... sen bana o zaman bile güvenmemişsin."

"Çok özür dilerim Diana."

Diana başını iki yana salladı, saçları oraya buraya savruldu. "Hiçbir zaman sorunlarını bana açmadın. Jess ya da Win'le paylaşırdın. Bense bir ayran budalası, senin sadık gölgen gibi eski salak Diana olarak dibinden ayrılmazdım."

Boğazımın dibi yanmaya, oradan sinüslerime ve gözlerime ilerlemeye başladı. Ama ağlamayacaktım. Baş ve işaretparmağımı sol bileğime bastırdım, acıyı yerinde tuttum. "Doğru değil bu. Sana şimdi anlatıyorum işte. Jess ya da Kay ya da bir başkasına değil. Sana güveniyorum."

Diana durdu, bana arkasını döndü. "Demek Markos'un parasını büyüye harcadın."

"Evet." Diana suratıma bakmıyordu. Yüz ifadesini tahmin edemiyordum. "Win herhalde o parayı benim gardırobuma saklamıştı ama ben nereden çıktığını bilmiyordum; Win'in parası olduğunu ve Markos'tan borç aldığını sonradan öğrendim. Sorun şu ki, Win o parayı birisine borçluymuş. O kişi de

bana Win'in borcunu ödemezsem, herkese Win'i hatırlamadığımı anlatacağımı söyledi."

Diana birden bana döndü. Gözleri parlak ve hiddetliydi.

"Eee, parayı ödedin mi?"

Ciğerlerimdeki hava sızmaya başladı. Diana'yı hiç bu kadar sinirli gördüğümü hatırlamıyordum. "Hayır. Onu takip ettim... Bir süre beni rahat bırakacaktır."

Diana havası sönmüş bir balon misali yatağın yanında yere çöktü, öfkesi eriyip çaresizliğe dönüştü. "Of, Tanrım. Ben Markos'a ne diyeceğim?"

"Ona herhangi bir şey demen gerekmiyor."

Diana bakışlarını bana çevirdi, gözleri kocaman ve umarsızdı. "Ama yakında ona kendin anlatacaksın, değil mi? Şu şantajcı geri dönüp herkese yaymadan önce?"

Cevap vermedim, çalışma masamın sandalyesinden kalkıp yere, Diana'nın karşısına geçtim. Şimdiye kadar ömrümüzün yüzlerce saatini burada, bu odada geçirmiştik. Fakat şu an farklıydı, sanki daha önce rol yapıyordum ve şimdi sahiciydim.

Diana uzun bir süre başka bir şey demedi. Başını şilteye yaslayıp gözlerini tavana dikti. Bakışlarını takip edip neye baktığını anlamaya çalıştım ama orası bomboştu.

"Win'i hatırlamıyor olabilirsin," dedi sonunda, "ama Markos ile arkadaş olduğunu hâlâ hatırlıyorsundur. Ona kıl davranırdın ama yine de arkadaştınız. Sanırım bence bu aralar seni özlüyor. Bu şekilde yalan söylemen ona haksızlık."

Uzanıp Diana'nın elini tuttum, Diana ise elimden iğreniyormuş gibi baktı. "Lütfen beni affettiğini söyle Di. Lütfen."

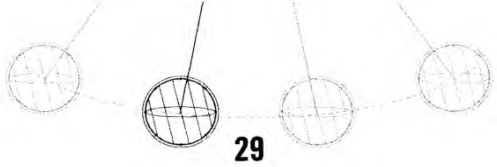
Diana elini tutan elime baktı. Fakat sonra, uzun saniyelerin sonunda evet anlamında başını salladı.

Ben de ona kafa salladım. "Markos'a yakında anlatacağım. Söz."

Ancak Markos'a anlatırsam, herkese anlatmak zorunda kaldırdım ve bir zamanlar her kimsem, balerin, kız arkadaş, iyi in-

san, o kişi yok olacak, yerine şu köküne kadar şürümüş yalancı oturacaktı. O kadar şürümüştüm ki, en yakın arkadaşım benimle konuşmaya ya da bana bakmaya tahammül edemiyordu. Diana'ya gerçeği açıklarsam, yine eskisi gibi yakın olacağız zannetmiştim, bir zamanlar olduğumuz gibi. Fakat onun gözlerinden nasıl göründüğümü fark edince, herkesin gözlerinde bu ifadeyi göreceksam...

Yapabilir miydim, emin değildim.

KAY

Birisinden ayrılmayı başarabilir miydim, bilmiyordum. Hayatımın büyük bir kısmı, insanların yanımda kalmasını sağlamaya çalışmakla geçmişti. Bir kişiye git dediğimi hayal edemiyordum; imkânsız derecede zor olsa gerekti, hatta en başta Cal'in beni seçmemesine rağmen. Dolayısıyla efsuncuya gitmeye ve onun kancasını kırdırmaya karar verdim. Böylece onunla konuşmak ya da onun için endişelenmek zorunda kalmayacaktım.

Annemlerin bir gece oturma odasında televizyonu açtığını duyunca çaktırmadan hole çıktım, annem çantasını hep burada bırakırdı. Yılan derisi cüzdanı bulup içinden siyah AmEx kartı çektim. Annem hesap özetine bakarsa ki ilkesi gereği, bakmazdı, o ay fazladan bir gübre ya da toprak ya da öyle bir şey aldığını zanneder ve üstünde durmazdı.

Kartı cebime sokuşturmuş, cüzdanı yerine geri koyarken Mina arkamdaki kapının eşliğinde peyda oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Pizza parası," dedim. "Annem bir şey demez."

"Daha yeni yemek yedin."

"Yarın için, keko."

Mina kuşkulu gözlerle beni izledi ama peşine düşmedi.

Bana kanca büyüsunü veren yaşlı efsuncu evde değildi.

“Annen buralarda mı?” diye sordum, kapıyı açan kıza; gerçi küçücük evde saklanacakları hiçbir yer yoktu.

“Müsait değil,” dedi kız.

“Eh, ne zaman müsait olur peki?”

Kız kollarını göğsünde kavuşturdu. “Duruma göre değişir.”

“Bana bu cevapla gelme. Devamlı müşterisiyim.”

“Ya öyle mi? Paran var mı?”

“Herhalde yani,” dedim.

Kız beni tepeden tırnağa süzdü, fıstık yeşili parmak arası terliklerimden yazlık elbiseme, kusursuz uçuşan saçlarıma kadar inceledi. Gayet sıradan bir kıyafetti, özellikle kızın motorcumsu, pis görünüşlü paltosu ve asimetrik tarzda kısa kesilmiş saçlarına kıyasla normaldi. Ne arıyordu bilmiyordum ama aradığını bulmuştu sanırım. “Eğer paran varsa, sana ben yardımcı olabilirim,” dedi kız. Şüpheli bakışım karşısında ise gayet alelade bir tavırla ekledi, “Ben bir efsuncuyum.”

Kaşlarımı kaldırdım. Taş çatlasın, Mina ile aynı yaşıydı.

“Öyle mi?”

Kız arkaya doğru gerilip siyah ojeli tırnaklarını kapının eşiğine vurdu. “On üç yaşında katıldım,” dedi. “Büyü istiyor musun, istemiyor musun?”

Kızın peşinden daracık oturma odasına doğru girip mutfak masasına oturdum. Kız mutfakta oyalanıp çay demledi. Siyah AmEx kredi kartını çıkarıp üstü çizik çizik olmuş masada ortamıza koydum.

Kız şöyle bir bakış atıp kahkahayı patlattı, gerçi kederli bir ses çıktı. “Bununla ne yapmamı istiyorsun?” Kartı alıp parmaklarının arasında çevirdi. “Sana boş yere efsuncu olduğumu söylediğime inanamıyorum. Burası mağaza değil. Ya nakit alırsız, ya hiç Bayan Lila Charpal.”

“Adım Kay,” dedim, sonra kartı hızla elinden çekip kollarımı göğsümde kavuşturdum ve burnumdan soludum. Annem

tatmin olmadığında satış elemanlarına ve doktorlara bu bakışı atardı; böylece utancımı örtbas ettim. "Nakit getirebilirim."

"Taksit usulü çalışmam. En azından senin için."

"Taksitin ne olduğunu bilmiyorum ama sana nakit getirebilirim. Sen gerçekten büyüü tutturalabiliyorsan tabii."

Kız elinde bir kupa çayla karşımda oturuyordu. "Ne istiyorsun?"

Böylece ona yaptırdığım büyüleri anlattım: Güzellik büyü-sü, sonra arkadaşlık kancası; kancaları iki en yakın arkadaşım-la bir çocuğa verişimi, çocuğun artık büyü etkisinde olmasını istemeyişimi anlattım.

Kız, yani efsuncu, dinleyip çayını yudumladı.

"Bunu yapmanın iki yolu vardır," dedi, lafımı bitirince. Bana hâlâ adını bile söylememişti ama soracak halim yoktu. "Birincisi, kancanın etkilerini yok edecek bir büyü alman. Geri çevirmez, yani normale dönmezsin. Daha çok yaptırdığın büyülerin üstüne bir kat daha büyü çeker."

"Nasıl bir kat?"

"Kancanın bir şeye ilişmesi için senin kim olduğunu bilmesi gerekir. Böylece bu büyü seni bir bakıma... görünmez kılar. Fiziksel anlamda görünmez değil. Sadece insanların seni fark etmesi zorlaşır, özellikle seni tanımıyorlarsa ya da sana değer vermiyorlarsa. Ayrıca sadece erkek arkadaşını değil, herkesi etkiler."

Ürperdim. Kulağa çok korkunç geliyordu, Diana ya da Ari'yi kaybetme riskini göze alamazdım. Yok. "Peki diğer yol nedir?"

"Daha zor bir yoldur. Sana bir büyü demlerim, çaktırmadan ona yedirmen gerekir. Seninle bağlantısının kopması ve büyüü gerçekten kırması için bir büyü."

"Bence gayet iyi."

"Çok tehlikeli. İşe yarayıp yaramayacağından emin olamam. Büyüler kendilerini korumaya alır. Kırılmak istemezler."

Her büyü yaptırıışında karşıma çıkan, tipik efsuncu ikazlarından farkı yoktu bence. "Biliyorum."

Efsuncu sırtıttı ama keyiflendiği için değil. "Daha önceden başka hangi büyüleri aldığını bilmiyorsun, meydana gelebilecek tepki çeşitlerini bilmiyorsun. Artı, eğer dikkatli olmazsam, orijinal büyü benden öcünü alır ve muhtemelen yakalanırım ve annemle ben hapse düşeriz ve ikimiz de aklımızı yitirip ölürüz."

Omuz silktim. "Büyücü meclisine katılmayı sen seçmişsin."

Kızın gözleri çıkmak çıkmak oldu. "Annemin hayatını kurtardım. Sen ne bok yedin?"

"Sadece katıldığın zaman bu riski göze aldın demek istedim, tamam mı?"

"Elbette, büyücü meclisine katılmanın yasalara aykırı olduğunu ve yakalanırsak ömür boyu hapse tıkalacağımızı biliyordum. Fakat aynı zamanda devletin bunu yasaklayıp, annemin yaşlanıp huzur içinde ölmesini engellediğini de biliyorum. Yasal olan, annemin dağılmasını ve günden güne ölmesini izlemektir, bunu da biliyorum." Kız dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi, siyah saçları gözlerinin üstüne düştü. "Bir sürü insan efsuncuların ölüp gitmesinin daha iyi olduğunu söylüyor."

"Ben değil," dedim.

"Çünkü bizden çok faydalanıyorsun. Peki ama 'ölüp gitmenin' gerçekten ne anlama geldiğini biliyor musun? Huzur dolu bir vefat değil, tek tek her efsuncunun gözlerini kapayıp yavaşça kurduğunu düşün. Annem ve onun yaşındaki tüm efsuncular... *korkunç* şekillerde ölüyorlar. Kim olduklarını bilmeden ölüyorlar. Ailelerini tanımıyorlar. Sırf insanlar birdenbire, toplumların var oluşundan bu yana sürüp giden bir kavramdan ansızın tırtışığı için."

Masanın altından ellerimi birbirine bastırdım. Tüm bu ölüm muhabbeti aklıma Mina'yı ve bir zamanlar tepesinde gezen ölüm gölgesini hatırlattı bana. Fakat Mina'yı düşünmek

istemiyordum; buraya Cal'den kurtulmaya gelmiştim. "Ben sadece bir büyü yaptırmak için buradayım."

Kız aniden gülümsedi, soluk teninde inci gibi dişleri parladı. "Herkes sadece bir büyü ister. Efsuncular, ne kadar kullanışlıdır. Hepimiz ölünce ne yapacaksınız?"

"Senin sorunun ne?"

"Anlattım ya. Dinlemiyor musun?"

"Neden bana bunları anlatıyorsun? Elimden bir şey gelmez."

Efsuncu kız omuz silkti. "Belki kötü bir günüme denk geldin. Ya da belki ben de aklımı kaçıyorum."

Aklını kaçırsa da kaçırmasa da ona ihtiyacım vardı. "Bak," dedim yutkunarak. "Buraya zengin olmak ya da birisine zarar vermek ya da başka bir kötülük yapmak için gelmedim; sen ve senin durumunu umursadığım için de gelmedim. Seni ispiyonlamam ve söz, yaptığın işin karşılığını öderim. Ben doğru hareketi yapmaya çalışıyorum. Cal'in de benim büyüme takılıp kalmak istediğinden şüpheliyim."

"Cal mi?" Kız dimdik oturdu. "Kanca taktığın kişi Cal Waters değil ya?"

"Evet. N'olmuş?"

Efsuncu kamburunu çıkarıp kaşlarını çattı. "Eğer kancanı tamamen iptal etmek için kendin alacağın bir büyü istiyorsan ve bana nakit para getirmeyi başarırsan, bu riski seve seve göze alırım ama öbür türlü..."

"Ne? Niye diğer yolu uygulayıp büyüü Cal'de direk kır mıyorsun?"

Kız, siyah ojesi soyulmuş tırnağının ucuyla oynadı. "Dediğim gibi. Çok riskli."

"Ben de seni yiğit bir efsuncu savaşçı sanmıştım. Korkuyor musun?"

Dudakları bir çizgi halini aldı, bana ters ters baktı ve ayağa kalktı. "Pis işlerini yaptırmak için başka kapıya," dedi.

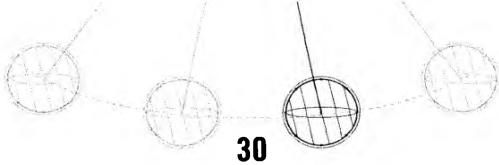
Kapıya kadar kıskışlandım, çay kupalarıyla dolu lekeli sehanın yanından, duvarlara kazınmış r nlerin ve odanın orta yerinde dimdik duran eski p sk  koltuğun yanından geirildim.

Sanki daha çok ısrar etmeliymişim gibi hissediyordum, para teklif etmeli ya da dil d kmeliydim ama bu deneyim içimdeki azmi yok etmişti. Tıpkı Mina'nın, ona konuşmak dışında bir şey yapmasalar bile doktor randevularından  km ş vaziyette çıkması gibi.

"Hey," dedi efsuncu, dalgın dalgın arkamdan geçen yola g zlerini dikerek. "Doğru hareketi yapmak istiyorum dedin. B y y  kendin al ve dengeyi yeniden sağla. Herkesi  zg r bırak."

Herkes serbestçe yoluna giderdi, peki ben ne olurdum?  n-
ceki halimden beter olurdum. Bir başıma. G r nmez.

Hayır. Zor yola katlanmak zorundaydım.

MARKOS

Vızıldıyordum sanki. Sanki birisi, derimin altından kablo çekmiş ve elektrik akımı vermişti ve biri bana dokunsa bir kilometre öteye uçacaktı. Akım bazen yüzümdeydi. Bazen göğsümde, ellerimdeydi. Bazen başka yerlerimdeydi.

Diana.

Ondan önce bir sürü kızla yatıp kalkmıştım. Abilerim kadar hızlı değildim gerçi, bunu habire kafama kakarlardı. Yine de azımsanmayacak sayıda kızı götürmüştüm ve bu kızlar bazen müstehcen sebeplerle unutulmaz oluyorlardı ya da birden fazla kez birlikte olduğum için. Onlarla da ya işime geldiği için, ya fizikleri güzel diye ya da çılgın kişiliklere sahipler diye tekrar yatıyordum. Fakat hiç ertesi sabah ve ondan sonraki sabah ve ondan sonraki sabah uyanıp da kendimi böyle hissetmemiştim. Daha hayat doluydum.

İçimdeki vızıldama hissi de kaybolmamıştı; nalburda günlerimi geçirip insanlara anahtar basarken ve matkap uçlarını tanıtırken bile. Saatler geçmek bilmediğinde (ya da çok hızlı geçtiğinde) mesajlaşıyorduk.

İnsanın kaç bijona ihtiyacı olabilir ki?!?!

Bunun beni baştan çıkarması mı gerekiyordu? :)

Seni baştan çıkarmak zorunda değilim. Seni kaptım zaten

Ah? Tamamen unutmuşum!

Ben unutmadım.

Evet. Ben de.

Gidip şu bujilere bakan adama yardım etmem lazım

Çok eğlenceli. Sonra ararsın?

Seni özledim

Bizi özledim

İğrenç

Sensin iğrenç

Bunu yapmadığım zamanlardaysa, müşteriler seyrekleşince ve Diana bebek bakıcılığı yapmaya gitmek zorunda kalınca, kendi kendime konuşuyordum. Ya da tam olarak kendi kendime değil. Bana cevap verdiğini duyduğum ses Win'e aitti, haftalardır duyduğum aynı sestti. Biliyorum, delilikti ve nulara yapmayı bırakmalıydım ama o sesi susturmaya çalışmak yerine kafamda hüküm sürmesine izin vermek daha kolaydı.

—Şaka yapıyor ama haklı. İğrenç bir şey bu.

—Neden?

—Ben Markos Waters'ım.

—Eee?

—Eeesi, kıza kendimi kaptırıyorum.

—Harika bir kız.

—Evet.

—Dinliyor. Anlıyor.

—Evet.

—Ve öpüşmesi.

—Biliyorum.

—O halde?

—Ben bu çocuk olamam.

—Niye?

—DNA'mda yok.

—Çok ezik bir bahane Markos. Hayatta olsaydım, ağzına sıçardım.

Aklıma Ari ve Win'in birlikteliği geldi. Çocukken hep Win ve ben, ben ve Win'dik, ikimizdik. Ben ortaokulda kızları götürmeye başlasam da, Win ve ben aynı kaldık. Sonra lisede, ben ve Win ve Ari olduk. Ya da daha doğrusu ben–kendi–başım, sonra bazen Win–ve–Ari. İlk başlarda Ari sinir bozucuydu çünkü gerçekten kafam basmıyordu: Ari sıradan bir kız değildi, Win'in kişiliğini temelden değiştiriyordu. Kötü anlamda değil. Win onun yanında daha sağlandı, daha kararlı, daha maksatlıydı. Daha çok yer dolduruyordu. İyi yanları ortaya çıkıyordu ve bu kadarla kalmıyordu. Ari âdeta Win'in yükselticisi görevini görüyordu.

Bunu bir kavradım mı, kızla bir sıkıntım kalmadı. Onu sevdim. Win'in sevdiği biçimde değil. Bir kanka gibi. Kız iyiydi.

Oysa Win. Bu kadar iyi, hatta abilerimden iyi tanıdığım bir insanın, bir başkasının yanında olduğu için bu kadar çok değişebilmesi ödümü patlattı. *Ben hiç değişmeyeceğim*, diye düşündüm. *Ben kim olduğumu biliyorum*.

Ha. Ha.

Renk kartelerini düzeltiyordum ki, annemin efsuncusu yanıma yanaştı. İlk aklıma gelen, çalıntı altı bin dolardan dolayı bana avaz avaz bağıracağıydı ama hiç mantıklı değildi. Üstünden aylar geçmişti ve annem muhtemelen parayı çaldığını söylemeden ona gene ödemeyi yapmıştı. Sonra cidden paranoyaklaşmaya başladım ve tüm aklımdan geçenleri, Diana ve Win ve Ari'yi düşündüğümü okuyabilir ve tüm bunlara dair yaşlı bilge efsuncudan inciler dizebilir zannettim.

“Markos Waters?” dedi. İri yarı, yaşlı bir kadındı, ahı gitmiş vahı kalmış bir tipti. Çam yaprağı ve orman toprağı kokuyordu. Gözleri odaklanamayacak kadar büyüktü ve bir aşağı bir yukarı oynuyordu.

Başımı salladım. Bir renk kartelası aldı, elinde inceledi.

Hülyalı hülyalı, açmış gibi, sanki bir restoran menüsünü okur gibiydi. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Beni de bir başka boya kartelasıymışım gibi tepeden tırnağa süzdü. "Başın sağ olsun, çok üzüldüm."

Tamam. Kadın efsuncu olabilirdi ama matemli turizmine de giriyordu. Bana dokunmayan yılan bin yaşasındılar. Olay şuydu: İnsanlar üzüldüklerini iddia ediyordu, oysaki günün sonunda rahat bir oh çekiyor ve biraz da, yakınına kaybetmiş insanın görüntüsüyle eğleniyorlardı. *Bunu atlatmaya çalışırken nasıl hayatına devam edebiliyor?* diye merak ediyorlardı. *Artık bizden o kadar farklı ki.*

"İyi bir arkadaştın." (Mereden bildi?) "Çocuk, insanın hatırlamak isteyeceği bir tipe benziyordu." (Sanki başka seçeneğim varmış gibi.) "Bütün arkadaşlarının hatırlayamaması çok yazık." (Bir dakika... ne?)

"Neden bahsediyorsunuz?"

Efsuncu renk kartelasıyla ağzını kapattı ama iki yanından tebessümünün sızdığını görebiliyordum. "Sana söylemedi. Tabii ki. Komik, çok komik. Şu kız... bale dansçısı."

Hatta artık neredeyse kahkaha atıyor, bastırmak için nefesini tutuyordu.

"Ari ne yaptı?" diye sordum.

"Anlatacağım. Sabret." Derin bir nefes alıp renk kataloğunun bir kenarını ısırdı. "Neydi? Ah, evet. Dansçı Win'i unuttu. Sildi. Aptal, çok aptal, unutma büyüü." Renk kartelasını ağzından çıkardı, rafa geri koydu ve koluma hafifçe vurdu.

Derimdeki tüm elektrik kesilmişti.

Kadının elini hissetmiyordum.

Ardından yalnızdım. Ben ve renk katalogları. Kapının zili çingirırdadı. Klima uğulıadı.

Önümdeki metal rafı kavrıdığım gibi kendime çektim. Renk katalogları yere devrildi. Üstlerinden atlayıp doğruca kapıya yürüdüm.

Telefonum titredi. Bir mesaj daha.

Titreyen parmaklarımla dokunmatik ekrana bastım. Diana'nın numarasını buldum. Telefonun çalışını dinledim. İki çalış arasındaki duraklama uzadı da uzadı.

Diana cevap verdiğinde arka planda çığlık atan çocuklar vardı. "Alo?"

"Ari, Win'i silmesi için bir efsuncuya para ödemiş. Win'i hatırlamıyor bile."

Bir saniye için sadece çocuk çığlıkları duydum. Sanırım ikimiz de nefes almadık. Arkasından Diana iç geçirdi.

"İğrenç bir olay. Ama sana sonunda anlatmasına sevindim."

"Ne? Anlatmadı... ne demek *bana sonunda anlattığına sevindim?*" Kan beynime sıçradı, öne doğru eğildim. Başımın ağırlığından iki büklüm olup dizlerimin üstüne çöktüm. "Sana söyledi. Sen... sen biliyordun."

"Bir iki gün önce söyledi. İnanamadım. Çok kızmıştım Markos. Bana yalan söyledi..."

"*Asıl sen bana yalan söyledin. Yüzüme baka baka yalan söyledin. Bana onu ara dedin, sikeyim böyle işi!*" Bas bas bağıırıyordum, sonra kaldırımın ortasında dizlerimin üstüne çökmüşüm, yanımdan geçen turistler ikiye ayrılan deniz gibi kenara kaçıyordu. Hava elektrik yüklüydü, zehirliydi.

"Sana söylemek istedim ama Ari söz verdi..."

"Sen de ona inandın mı? Sana yaptıklarını anlattıktan sonra, Ari'nin ağzından çıkan her kelimeye inandın yani?"

"Markos, çok üzgünüm..."

"Beni sakın bir daha arama. Bu da benden son haber alışın, yalancı kaltak."

Telefonu kapatmak için ekrana resmen vurdum. Bir cevapsız çağrı ve bir sürü mesaj geldi. Kalbim parmaklarımla ucundan kanayarak kaldırıma aktı. Ciğerlerim çimentoyla tılandı. Nefes almaya çalıştım.

Elimin titremesini kontrol altına alabildiğimde telefonumu kapadım.

Ari'nin çalıştığı Sweet Shoppe'un yolunu tutmaya başladım ama ayaklarım geri geri gitti. Eğer suratını görürsem, elimden bir kaza çıkacağını anladım. Çok büyük bir yanımcıyı yakmak istiyordu; elimi kaldırmak ve onu yaralamak, duymasını sağlamak, en yakın arkadaşımı silerek bir çöp gibi kaldırıp atmasının acısını yaşatmak istedim. Bu öfke beni korkuttu. Bir başka yanımcı, sinirlerim boşalır diyordu. İkisinden de fayda gelmezdi zaten. 9

Hiçbir şeyden gelmezdi. Olamazdı.

Win ile birlikte yaptığımız o kadar çok şey vardı ki, Ari zihinsel anlamda bir destek olduğu için bu anılar güvende sanıyordum. Oysaki artık tek bendim. Win'i yalnızca ben hatırlıyordum. Tüm bu bokluk, *atlatıyorum zırvası*; bunu tek yapması gereken kişi bendim. Artık acının dağılmasına izin veremedim, asla atlatamazdım. Win'i sonsuza dek unutulup gitmekten koruyan tek bensem asla.

Az önce, nalbur dükkânının önünde dikiliyordum, sonra bir baktım evdeydim. Bir kız bizim verandada oturuyordu. Önce Diana sandım, koşarak uzaklaşmaya hazırlandım. Fakat bu kız Diana gibi kızıl değil, siyah saçlıydı ve yaklaştıkça Diana ve Ari'nin güzellik büyüsü yaptırmış arkadaşını tanıdım, Kay. Katelyn. Her ne haltsa. Önemli değildi.

Beni görünce dirseklerini göğsüne doğru kaldırdı ama sonra ben yaklaşıncı gevşedi. Hemencecik defolmasını sağlayacak hoş bir cümle kurmayı düşündüm ama beynim bomboştu. Sert esen rüzgârı kulaklarımın arasında duyabiliyordum. Yoksa bu bir gürleme miydi?

"Selam. Cal'i arıyordum," dedi.

Kızdan birkaç metre uzakta durdum. Benimle kapının arasında duruyordu. Fakat evin içinde, burada olandan daha iyi bir şey yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Kay. "Kötü görünüyorsun."

"O zaman kötüyüm herhalde." Titremelerini önlemek için ellerimi ceplerime soktum. Her şey bana imkânsız derecede uzak gibi geliyordu. "Bahse girerim, senin de haberin vardır. Üçünüz çok sıkı fıkı arkadaşsınız ya."

"Neden haberim vardır?"

"Ari'nin, Win'i unutmak için büyü yaptırdığından. Matemliymiş numarası yaptığından. Diana'ya söylemiş, sen bilmiyor muydun?"

Kay'ın ağzı açık kaldı ve güzel yüz hatları, hemen hemen beni içten içe yiyip bitiren canavar kadar acı dolu bir ifadeye büründü. "Bana yalan mı söylüyormuş?"

"Herkes."

"Ama... ben onun en yakın arkadaşım."

Buna kahkahalarla güldüm ve kız suratına tükürmüşüm gibi ezilip büzüldü. Kötü bir insan değildi, bana bir şey yapmamıştı ama içimdeki bu kötü hisleri bir yere yansıtmalıyım, yoksa beni içeriden çökertecekti. "Bak, şu anda bir bokla uğraşacak halim yok, hele seninle konuşmaya hiç halim yok. O yüzden karşımdan yıkılsan diyorum."

Kız şaşkınlığından ve kırgınlığından sıyrılıp gene güzel maskesini taktı. Ancak maskenin tam oturmadığını, öfke ve acının kenarlardan ittiğini, girintiler yarattığını görebiliyordum; her an çatlayabilirdi. "Cal'i görmeye geldim," dedi.

"Neden?"

"Çünkü... biz arkadaşız."

Bir daha kahkaha attım. "Ne, onunla çıktığını filan mı sayıyorsun?"

"Çıkıyor olabiliriz."

"Ya tabii. Waters erkekleri kimseyle ciddi ilişki yaşamaz. Bunu bilmiyor musun?"

Kay bir adım öne çıktı. Lokantanın otoparkındaki geceden beri, Diana'dan beri hiçbir kızın yapmadığı kadar yakınma

geldi... ama bu Diana değildi. Bu kız parlak siyah saçlıydı, güzel yüzlüydü ve vücutluydu ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Cep telefonunuzun çekmediği ölü bölge ya da okyanusun en soğuk parçası gibi bir şeydi.

"Kendini hiç zavallı bir özentî gibi hissediyor musun?" diye sordum. "Çünkü herkes büyüleri sürüp sürüştürdüğünü biliyor. Önceden neye benzediğini hatırlamıyoruz mu zannediyorsun?"

Kız öfke ya da aşağılanma ya da her ne duyguysa, ondan dolayı kıpkırmızı oldu ve tüm plastik görüntüsü daha da güzelleşti. Benim omurgamdan aşağı da bir akım geçti. Kızın güzelliğinden değil, bir insana neler yapabildiğimden dolayı.

Buna ben sebep olmuştum.

"Sensin özentî," dedi. "Kafana takmıyormuş ayaklarına yatmak için kendini parçalıyorsun."

Suratımı yamulttum. "Nasıl da hemen anladın."

"Bana pislik muamelesi yapmanın sebebi Ari'ye olan kızgınlığın."

"Ari'ye kızdım ama belki senden de hoşlanmıyorum."

"Neler yapabileceğimi bilseydin, dallama gibi davranmazdın," dedi Kay.

Kahkaha attım. "Ah, yüce ve kötü kalpli insan, lütfen beni gazabından esirge."

"Kapa çeneni lan!" dedi. Sonra da öne eğilip beni öptü.

Gıcık olmalıydım. Kızı geri itmeliydim. Benimle kırıstırarak hiçbir şey kanıtlamayacağını ona söylemeliydim. Yine özentinin teki kalacaktı, ben gene ona gıcık olacaktım. Kızı iyice ezip yerden yere vuracak daha hain bir laf yapıstırmalıydim.

Ancak içimde öfkelenecek bir parçam kalmamıştı.

Ben öfkeliyken, Ari hiçbir şey hissetmemişti.

Ben acı çekerken, Ari hiçbir şey hissetmemişti.

Ben acıyı daha beter etmek için yollar ararken, Ari hiçbir şey hissetmemişti.

Ben her şeyin bir mantığı oturmasını beklerken, Ari hiçbir şey hissetmemişti.

Hiçbir şey Ari'yi, Win'in ölümünün beni etkilediği kadar etkileyemeyecekti.

Artık hiçbir şey hissetmiyordum. Ya da belki bu his her şeydi, tüm renklerin birleşip beyaza çalması gibi mesela.

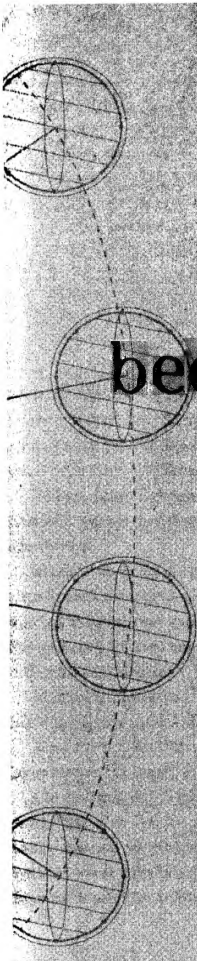
"Neden yaptın?" diye sordum. Kay omuz silktilti. Kolundan tuttum, onu kendime çektim ve sertçe öptüm. O da beni öptü.

"Bunu yaptığına pişman olacaksın," dedi, arada nefes aldığı zaman.

"İple çekiyorum," dedim.

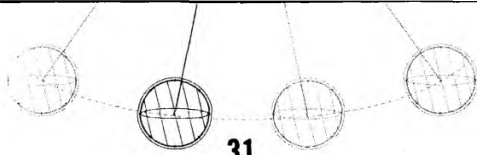
Kız umurumda değildi, ondan hoşlanmıyordum bile. Dolaşısıyla, yaşanan olay da hiç önemli değildi. Ben Win değildim, bir kıza sonsuza dek demir atamazdım. Ben bendim, Markos Waters efsanesiydim, bağlanmayan Waters erkeklerinden biriydim, partinin neşesiydim. Rahat bir oh çekerek rolüme büründüm. Boğulmaktan daha kolaydı.

Bir süre sonra Kay gidince cep telefonumu açıp Ari'ye onu bir görürsem elimde kalacağını söyleyen bir mesaj attım, sonra Diana'nın numarasını engelleyip bütün mesajlarını sildim. Bir şişe Jack Daniels alıp televizyonun karşısına oturdum ve zom olmaya koyuldum; işte cerahatlanmış, içinizi kıyan hafızanızı geçici, normal, büyülmeyen yoldan ortadan kaldırmamanın yolu buydu.

BÖLÜM 3

bedeller

31

KAY

Waterslardan bizim eve yürürken resmen farklı bir insandım. Dünya değişmişti. İkindi aydınlığı geçmiş, hava kararmıştı ama aynı zamanda dışarısı sanki sonbahar kokuyordu ve gökyüzü omuzlarıma çökmüştü.

Ve ben. İçim. Cal nasıl diye bakmak için uğramıştım, büyü vazifemi yerine getirecektim. Onun yerine tutmuş, kardeşini öpmüştüm.

Markos'un gözü dönmüştü. Bana çok acımasız davranmıştı. Onu öperek aslında benim yapay, çirkin bir yalancı olduğumu düşünmediğini ona kanıtlamak istemiştim. Ya da en azından benim kadar kötü olduğunu ve ikimizin de bunu bildiğini kanıtlamak istemiştim.

Markos'a hiçbir şey kanıtlamaya da yaramamıştı. Sadece bana, ne tip bir insan olduğumu kanıtlamıştı.

Kötü bir tip. En yakın arkadaşları ondan nefret eden ve sırlar saklayan bir insan; farkında olmasalar da, haklılardı.

Cal ile 'ilişkimin' sıkıntısı da buydu. Markos'la anlaşıyordum; Diana ve Ari ile anlaşıyordum: Cal kadar neşeli ve arkadaş canlısı ve popüler birisinin yanına yakışmıyordum. İçeriden nasıl göründüğümü çok iyi biliyordum ve kız arkadaş olabilecek biri değildim. Hayır. Ben Markos'tan hakaretler

işitmeyi, saygısızlık görmeyi ve bitince bir kenara atılmayı hak ediyordum. Gerçek kimliğim işte buydu benim.

Arkadaşlıklarını sağlama almak için büyü yaptırarak zorunda olan biriydim.

Markos'un evinden Ari'nin evine yürüdüm. Kapıyı orap, mayo ve gri ince bolerodan oluşan bale kıyafetiyle açtı fakat terli ya da kızarmış görünmüyordu. Beni içeri aldı, bodrum katındaki koltuğunda beş dakika konuşmadan oturduk. Ari'nin aklı havadaydı, gözleri bomboştu. Teyzesinin st katındaki mutfakta detone bir sesle şarkı söyleyerek dolaştığını duyabiliyorduk.

"Kötü bir gün geçiriyorum Kay," dedi Ari bir süre sonra. "Başka zaman mı yapsak?"

"Nesi kötü gününün?"

"Sadece... kötü işte."

"Hadi anlat bana."

"Konuşmamayı tercih ederim."

"Niye?" diye sordum. Sırtımı koltuğun köşesine yasladım ve topuklarımı iki minder arasındaki boşluğa soktum. "Win'e mi üzülüyorsun? Her şeyi içine atmak hiç iyi değildir Ari. Ondan daha fazla bahsetmelisin. Bizimle paylaşmalısın. O değerli anılarını aktarmalısın."

Ari'nin yüz ifadesi, kiş mevsiminde ıssız bırakılan bir yazlık ev gibi bomboş kaldı. "Demek... sen de duyduğ."

"Evet, duydum."

"Nereden?"

"Markos söyledi."

"Ne zaman herkes Markos'la bensiz takılmaya başladı?"

Yüzüm ısınmaya başlıyordu. "Ne demek herkes?"

Ari avuçlarını gözlerinin altındaki siyah halkalara bastırdı. "Diana ıktıklarıını düşünüyor. Birbirlerine aşık olduklarını."

"Kim kime aşık mı?"

"Diana ve Markos."

“Kapa çeneni,” dedim. Ari omuz silkti. “Bana hiçbir şey demedi!”

“Güncel haber bülteninden uzak kaldığın için özür dileriz.”

Anlık bir öfkeyle parlayıp Ari ve Diana’nın bana nasıl yalan söylediğini unuttum. “Biliyor musun, senin Win’le takılıp her ne halt ediyorsan ettiğin zamanlarda Diana benimle dertleşirdi. Çünkü sen ortadan kaybolurdun.”

“Orasını idrak ettim.”

“Eskiden bu duruma çok morali bozulurdu. Bir çocuk uğruna onu terk ediyorsun diye kızardı. Ama ben onun yanındaydım, ona destek oluyordum.” Ari tek kelime etmedi. Bolerosunu iyice omzuna çekti. “Sonra ne oldu biliyor musun? Birkaç ay sonra, üzülmeyi bıraktı. Hayatına devam etti. Artık sana ihtiyaç duymuyordu.”

Ari yüzünü buruşturdu ve içim kötü olduğundan güldüm. “Sadede gel Kay?”

“Sadedim yok. Sadece sana durumu anlatıyorum.”

“Eh, susabilirsin o zaman.”

Bir yastığı göğsüme bastırdım. “Haberin var mı bilmiyorum ama sen ve Diana bazen benden hoşlanmıyormuş gibi davranıyorsunuz.”

Ari gözlerini tavana dikti. Bir yanım inkâr etmesini umdu ama Ari inkâr etme havasında değildi. “Sadece... çok üstümeze geliyorsun.”

“Çaba gösteriyorum. Diana’ya iyi bakıyorum. İlgilenip ikinizi de kollamaya çalışıyorum.”

“Evet. Belki de biz bakılmak ve kollanmak istemiyoruz.”

“Eh, belki ben de ikinizin alay ettiği zavallı kız olmak istemiyorum.”

İyi mi yapıyorum diye düşünmeden sözler ağzımdan dökülüyordu. Yine de Ari hiç alınmamıştı. Daha çok... utanmış gibi miydi? Oysaki onu azarlamıştım. Hiç hoş değildi.

Jess mutfaktan tiz bir nota çığırdı ve yüzümüzü buruş-

turduk. Koca yaz, hatta koca bahar mevsimi boyunca, Ari ve Diana'ya yakın olmak için kendimi parçalamıştım. Bana gerçek bir arkadaş gibi davranmalarını sağlamaya çalışmıştım.

Aslında bunların hiçbirini yapmama gerek yoktu. Kazadan sonra Diana'ya bakmak. İltifatlar, düşünceli davranışlar. İstedğim kadar kötü kalpli olabilirdim. Diana'nın âşık olduğu çocukla öpüşebilir ve Ari'ye gerçek hislerimi açıklayabilirdim. Yine de yanımda kalmak zorundalardı. Kancam bana bunu sağlamıştı. Dizginleri bendeydi.

Çaba göstermemin tek sebebi, içimin tümünden çürümemiş olduğunu kanıtlamaktı. Fakat içim çürümüştü zaten, bu yüzden bu gayret de boşunaydı.

"Ben çaba gösterdim," dedim tekrar. "En azından senin gibi pes etmiyorum."

Ari gözleri kapalı, başını sağa sola salladı. "Bazen pes etmek, akıllıca bir hamledir."

"Doğru. Win'i unutmak gerçekten iyi gidiyor, değil mi?"

Ari'nin dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gevşeyip koltuğa gömüldüm. Her şey sersefildi; evet ve Markos'u öpmüştüm ve Cal nasıl diye bakmamıştım ve herhangi birisi çizgiyi geçerse, büyü onları bana geri itmek zorundaydı. Gerekirse şiddet kullanırdı ama Ari ve ben aylardır ilk kez samimi bir iletişim kurmuştuk ve tüm bunlar, ben artık iyi birisi olmak için (çünkü değildim) bir tarafımı yırtmayı kestğim ve Ari ne kadar harika diye (çünkü değildi) beynimi kemirmeyi bıraktığım ve içimden geçeni söyleyiverdiğim zaman gerçekleşmişti.

Ari haklıydı. Bu kadar yırtınmak zorunda değildim. Büyünün işini yapmasına izin vermeliydim.

32

ARI

Kay bir konuda haklıydı: Henüz pes edemezdim. Kız bizden çıktıktan sonra spor giysilerimi giyip Echo ve annesinin evine gittim. Dans edemiyordum, Diana bana katlanamıyordu, Markos benden nefret ediyordu, Kay bile beni terslemişti ve yakında tüm kasaba sanki Win'in ipini ben çekmişim gibi suratıma bakacaktı. Kapılarının önünde dikilip kendimi hazırladım, son derece haklı öfkemi boşaltıp, esip yağıp gürlemek için birisinin karşıma çıkmasını bekledim.

Echo kapıyı açınca ağıt gibi inlemeyi duydum. Tekdüze ve kulak tırmalayıcıydı, tek notalı bir çığlıktı.

Beni görünce Echo'nun yüzü aydınlandı ve eliyle içeri girmemi işaret edip tekrar mutfığa koştu. Başka ne yapacağımı bilemediğimden içeri adımımı attım. Echo'nun annesi koltuğun önüne çömelmiş, yüzünü iki minderin ortasına sokmuştu. Kafasından bir tek kıvrıkcık beyaz saçlarını görebiliyordum. Kadından çıkan ses monoton ve kulak zarını delecek şiddetliydi. Nasıl nefes aldığını anlamadım. Bu ses dışında şüphe uyandıracak kadar hareketsizdi; o kadar gergindi ki, sanki bir dokunsak içindeki yay kopacak, ses ve koltuk ve çevresindeki her şey alev alacaktı.

Sırtımı kapıya dönük tuttum. Echo dolapları açıyor, buz-

dolabının içine bakıyordu. Bir elma ve hokey diskine benzer, kocaman bir alet çıkardı.

"Annenin nesi var?"

"Ölüyor."

Donakaldım. "Hastaneyi mi arasak?"

"O tarz bir ölüm değil bu. Bir dakika."

Echo diski mutfak masasına koydu, elmayı da üstüne oturttu. Elma, mıknaşılmış gibi diskin üstünde havada durdu. Echo bu aparatın karşısına geçip elmaya uzun uzun baktı, elma yavaş yavaş sağa sola dönüyordu.

İçerideki hava basıncı, sanki inişe geçen bir uçaktaymışız gibi arttı, kulaklarım çınladı. Hava aynı zamanda ısındı, tişörtüm tenime yapıştı. Tüm bu süre boyunca Echo'nun annesi koltuktaki sözsüz figanına devam ediyordu. "Ne yapıyo..."

"Sessiz ol."

Gözümü elmadan ayıramıyordum ki sonradan fark ettiğim üzere, içerideki bütün ışık sönmüş, sadece diskten çıkan bir spot ışığı kalmıştı.

Echo ışığa doğru eğildi. O ana değin, üstünde her zamanki uzun kollu ceketinin olmadığını, sadece uzun kollu siyah bir tişört giydiğini fark etmemiştim. Tişörtün kolunu sıyırdı, bileğinden omzuna kadar sıra sıra çizikler ortaya çıktı; bazıları tazeydi ve kabuk bağlamamıştı.

Echo tırtıklı bir taş alıp bir nokta seçti. Kendi kendime oraya koşup elini kenara itmeliyim dedim ama kıpırdıyamıyordum. Echo kolunu keserken çığlık atmadı, yüzünü buruşturmadı. Gözlerini kapatmadı. Seyretti, ben de seyrettim ve kesikten bir damla kan hokey diskine damladı. Echo kanını birkaç saniye damlattıktan sonra ışık kırmızıya dönüştü. Elmanın üstünde havada bir surat gördüm sandım; gözlerini kırptırıyordu, menfurdu ve sonra Echo çığlık attı, ben çığlık attım ve gözlerimi kapattım. Kolumla başımı korudum.

Gözlerimi açtığım zaman, odada çıt çıkmıyordu. Echo'nun annesi bile ağlamayı kesmişti. Mutfak masasının yanında durmuş, elma elinde, ısırıp çiğniyordu. Echo öne kapanmıştı, başı hokey diskine benzeyen aletin yanındaydı. Artık oda patlayacakmış gibi görünmediği için Echo'nun yanına yürüyebilir, nefes alıp almadığını kontrol edebilirdim. Alıyordu.

Echo'nun annesi, kızının çiziksiz koluna hafifçe vurdu. "Teşekkürler," dedi, sonra koltuğa uzandı. Dişleriyle meyveden bir parça daha koparıken elmadan çıkan hart sesi odada yankılandı. Echo'nun kolu hâlâ kanıyor, saçlarının altında kırmızı bir kan gölü birikiyordu.

Echo bir efsuncuydu.

Var olmaması gerekiyordu.

Buraya gelirken kafamda yükselen tüm öfke ve azarlar artık manasızdı. Sırrım ifşa edilmişti. Artık Echo'nun elinden bir şey gelmezdi.

Birkaç dolabı açıp kapadım ve sonunda koca bir paket gazlı bez ve antiseptik solüsyon buldum. Solüsyonla yarasına dokununca Echo irkilip uyandı ve bana gözlerini kırıştırdı.

"Parayı getirdin mi?" dedi alçak bir sesle, çaktırmadan anesine bakarak.

Bir saniye ağzım açık kaldıktan sonra cevap verdim, "Ciddi misin? Buraya senin ağzına sıçmaya geldim; Markos biliyor, yani herkes öğrenecek. Beklemekten usandın ve millete anlatmaya başladın sandım."

Echo sırtını kamburlaştırıp olduğu yere yığıldı. "Markos'a neden söyleyeyim? Sırrı saklamak tek dayanağımdı."

"Eh, birisi Markos'a söylemiş işte."

"Belki yalan söylediğini kendisi idrak etmiştir."

"Win'in cenazesinden bu yana onunla neredeyse hiç takılmadım. Beni Win'le ilgili bilgi yarışmasına sokmaya fırsatı olmadı."

Bir yerini sertçe çimdiklemişim gibi nefesini tuttu. "Şaka

değil bu, biliyorsun. Sırf sen hatırlamıyorsun diye, bir insan ölmemiş olmuyor.”

Bileğimin en çok ağrıyan noktasını tuttum. “Biliyorum.”

“Bilemezsin. Mesele de bu zaten.”

Kolundaki kesikten sızan kanı sildi. Hâlâ avucunda tuttuğu taşın tırtıklı kenarlarına rağmen, temiz bir kesikti.

“Markos’a ben söyledim,” dedi Echo’nun annesi koltuktan.

Echo ve ben kadına döndük. “Anne... neden?”

“Parayı alırsan, beni terk edersin.” Echo’nun annesinin sesi yumuşaktı; gözleri kapalıydı. Elmanın çöpü göğsünde duruyordu. “Buna göz yumamazdım. Benim Echo’mun dış dünyaya açılması aşırı tehlikeli... çok fazla tehlike kol geziyor...”

“Annemle mi konuştun?” diye sordu Echo bana.

“İı,” dedim. “Evet. İyi de... bana *ikiniz birlikte şantaj* yapmıyor muydunuz?”

Echo yavaş yavaş başını olumsuz anlamda salladı. “Annem gitmemi istemiyor. Benim için endişeleniyor. Hay sıçayım.”

Konuyu değiştirmeye çalıştım. “Ne tür, yani... şey... annenin tam olarak nesi var?”

Echo başını annesine doğru çevirdi, kadın artık koltukta uyuyakalmışa benziyordu. Kolunu bandajla sarmaya başladı. “Biz grubumuzu kaybedince böyle oluyoruz. Önce zihin dengesi bozuluyor, güvenilirmez oluyor. Ardından ani ve yıkıcı, acı çekilen bir döneme giriliyor. Nihayetinde yemek yeme ve konuşabilme yetimizi yitiriyoruz ve...” Omuz silkti. “Ne kadar çok büyü yaparsan, süreç o kadar hızlanır. O yüzden ben hâlâ iyiyim ve annem ağrı kısmında. Ben bir süredir onu rahatlatmak için ona bazı büyüler veriyorum.”

“Neden bir büyü yapıp tedavi olmuyor mesela?”

Echo başını olumsuz anlamda salladı. “O miktarda ağrıyı yok edecek bir büyü, onu öldürür. Yapabileceğim en iyi hareket, geçici bir süre için acısını dindirmek. Kendime biraz zaman kazandırıyorum.”

"Ne için zaman?"

"Kasabadan çıkmak ve başka efsuncuları, bizi meclislerine dahil etmeye ikna etmek için. Annemin hayatını kurtarmak için."

"Onlara e-posta atamaz mısın?"

"Ben yasadışıyım. Var olmamam gerekiyor. Eğer yakalanırsam, benim meclisimdeki herkes hapse girer. Şahsen ikna etmem lazım. Hatta belki rüşvet vermem lazım. Senin paranı ne için istedim sandın?"

"Ah." Echo'nun annesine doğru bakış attım, koltukta uyukluyordu. "Ah. Kendisi başka bir meclis bulmak istemiyor mu?"

"Korkuyor. Ben yakalanacağım, elinden alınacağım diye korkuyor. Onu terk edeceğim diye korkuyor."

"Ama onu terk edeceksin aslında."

"Altı ay sonra ikimiz de hâlâ hayattaysak, annem neden gitmek zorunda olduğumu daha iyi anlayacak durumda olacak." Ucuz eşyalarla dolu odayı şöyle bir gösterdi. "İnsanlar yaptığı-mız iş karşılığında bize çok para ödüyor ama annem parayı hep saklıyor, harcayarak dikkatleri üstümüze çekmek istemediğini söylüyor ve şimdiye kadar bulmayı bir türlü başaramadım. Annemin de artık yerini hatırladığını sanmıyorum, aklı gidip geliyor. O yüzden parayı kendim kazanmak zorundayım."

Birkaç saniye daha sus pus oturduk. Ben okula giderken, Echo başından beri burada kalmıştı; hayatını minicik bir evde yaşıyor, hepimiz için görünmez kalıyordu. Ona ya da annesine ihtiyacımız olduğu zamanlar hariç.

"Demek sen efsuncusun," dedim.

Echo başıyla onayladı.

"Ve hep böyleydi? Büyüler yani?"

"Aşağı yukarı. Yemek, kan, irade." Sözcükleri bir mantra misali sıraladı, sonra gazlı beze iştirilmiş bir bandı dişiyle yırttı.

"Ve... acı veriyor?" diye sordum.

"Deli gibi."

“Peki o zaman neden yapıyorsun?”

Kurumuş kana bulanmış siyah saçlarının arasından bana gözlerini çevirdi. “Sadece acı değil çünkü. Aynı zamanda sevinç, verdiği güç. Ben kendimden üstün bir şeyin parçasıyım. Güzel bir şeyin. Bir şeyleri düzeltiyorum, dengeyi koruyorum. Her zaman iyi bir histir.” Echo daha dik oturdu, tişörtünün kolunu temiz gazlı bezin üstüne indirdi. “Ayrıca, bu benim tercihim. Annemin acı çekmesini önlemeyi tercih edebiliyorum.”

“Hiç pişmanlık duymadın mı?”

Echo bir an için beni tersleyecek sandım ama fikrini değiştirmiş gibiydi. “Arada bir oluyor. Hani diyorum... efsuncu olmamak, daha kolay olabilirdi.”

Televizyona çıkan efsuncuların, büyücü meclislerine katılmayı önleyen yasaları protesto edişlerini dinlemiştim fakat hiçbir bundan söz etmiyordu. Tarihten ve doğal dengeden ve özgür piyasadan, efsun ve büyücülüğün büyük, huzurlu mazisinden söz ediyorlardı. ‘Yemek, kan, irade’ yoktu. Acı yoktu.

Echo sandalyede arkasına yaslandı. Saçlarından yanağına kırmızılar damlıyordu, o yüzden ona biraz daha gazlı bez uzattım ve bir avuç dolusu aldı.

“Eh, artık sırrın ortaya çıktığına göre, işimiz bitti herhalde,” dedi.

“Evet. Bol şans.” Kenardan kenardan kapıya doğru yaklaşmaya başladım, tuhaf bir açıda yerleştirilmiş koltuğa takılmaya ve orada uyuyan, sızmış, yaşlı efsuncuyu rahatsız etmeye özen gösterdim.

“Hey,” dedi Echo. Alt dudaklarını ısırıp tereddüt etti. “Win’in öldüğü gece, bana parayı ödeyeceği gece. Gerçekten o geceyi hiç mi hatırlamıyorsun?”

Kıza bakakaldım; dalgalı saçlarının her bir telini ve botlarının bağcıklarını inceledim. Gözleri açık kahveydi, yüzünün keskin hatlarına nazaran daha yumuşaktı. Yine o tam-bir-anı-değil hissini duydum, tıpkı suda yüzer gibi. Hava ve ışık.

“Seni bir yerden gözüm ısıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama hayal meyal bir hafiflik hissediyorum.”

Echo bunun üstüne gülümsedi. O kadar kocaman güldü ki, yüzü ikiye ayrılacakmış göründü ve ardından ağlamaya başladı.

Tam o esnada çıkabilirdim, arkamı dönüp orayı terk edebilirdim. Fakat dışarıda benim için geçmiş performanslarımın video kayıtları ve bana güvenmeyen arkadaşlardan başka bir şey yoktu. Garip bir biçimde, Echo bana Diana’yı ya da en azından eski Diana’yı çağrıştırdı; güçlü taraf, lider taraf olmama ihtiyaç duyan Diana’yı. Efsuncu olmasına karşın. *Onun* hakkında bir sır bilen ben olmama karşın. Bu sır, Echo’yu gerçek kılıyordu.

Tekrar mutfağa dönüp karşısına oturdum. Echo ağlamaya devam etti, gözyaşları burnunun ucundan damlıyor, kana karışıyor, masanın üstünde bağladığı kollarındaki siyah tişörtünün yenini ıslatıyordu. Acaba büyü yaptırmayıp gerçekten yas tutuyor olsaydım, ben de mi böyle görünecektim diye merak ettim.

“Ona âşık falan değildim,” dedi bir süre sonra.

“Ah. Sorun değil.”

“Ama dinlerdi, bana güvenirdi. Temelde hep tek başıyındım, uzun bir süre. Ben... onu özlüyorum.” Gözlerini koluna sildi.

“Nasıl biriydi?”

Kız koluna baktı ve tırnaklarıyla tişörtünün ucunu kavradı. “Beysbol oynardı. Kız kardeşine hep çok iyi davranırdı.”

“Onunla tanıştım,” dedim. Cenazede bana var gücüyle sarılan, ufak tefek, soluk benizli bir kız çocuğu hatırlıyordum. Şimdi neredeydi? Eski Ari olsa onu arar mıydı, onunla daha çok vakit geçirir miydi? Kız beni özlüyor muydu?

Echo o kadar ani ayağa kalktı ki, düşüp bayılacak sandım. Ancak sallanmasına rağmen dik durdu, tabakları alıp lavaboya koydu. Hokey diskini, kertilmiş kek kalıplarıyla dolu bir

dolaba koydu. Kirli gazlı bezler çöpe atıldı, temizler çıktıkları yere geri döndü. O minicik mutfakta takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu.

"Win iyi bir abiydi," dedi Echo. "Hoş, onunla kıyaslayacak kardeşim yok. Tek çocuğum gördüğün üzere ve annem beni doğurmayı nasıl başardı, emin değilim çünkü efsuncuların çocuk sahibi olması çok zordur. Bir büyücü meclisiyle ortak sürdürülen yaşam, bir bebeğin bencil doğasına uygun değildir. İşte bu yüzden çoğu büyücü yaşları ilerledikten sonra meclise katılırlar, yani yasal olduğu zamanlarda katılırlardı. Çocuklarının doğup büyümesini beklerlerdi." Kendi sözleri onu şoka uğratmış gibi hareket etmeyi kesip mutfağın ortasında durdu.

Ben de şok olmuştum. Bebek yok. Sonsuza dek. O sırada çocuğumun olmasını istemiyordum, kızın istediğinden de şüpheliydim ama katlanması zor bir müebbet cezaydı.

"Ama sen Win'le ilgili bir şeyler öğrenmek istedin," dedi Echo sessizce. "Benimle ilgili değil. Keşke sana anlatacak bir şeyler olsaydı. Onu o kadar kısa süreliğine tanıdım ki, hiç şansım olmadı..."

Keşke sormasaydım diye düşündüm. Dans performanslarının çekimlerini inceleyen, o aptal, düşüncesiz yanımdan anlık bir dürtüsüyle gaza gelmişim, hani eşeleyip bir kanıt bulmaya çalışan... ama neyin kanıtı? Sırlar ve öpüşler ve bakışlar bana bir mana ifade etmiyordu. Hiçbirinin bir bağlamı yoktu. Klinik bir tavırla, bencilce Win'e dair ayrıntılar araştırıyordum. Oysa ki onu tanıyanlar arkasından yas tutuyordu.

"Ona yaptığım büyüü kullanma fırsatı bile elde edemedi hiç," dedi Echo. Koltukta uyuyakalmış annesine şöyle bir baktı, sonra masaya tekrar oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bence, eh, eğer almış olsaydı... bilmiyorum. Belki de ölmemiş olurdu."

"Yani para bir büyü içindi? Ne büyüü peki?" Echo başını

sağa sola sallayıp cevapsız durdu. "Senin büyüün bir kazayı nasıl önleyebilirdi ki?" diye üsteledim.

Echo ağzını bile açmadı. Bir başka sır daha, ayrıca... Win hakkında bilmediğim bir şey daha.

"Başın sağ olsun," dedim. Başka ne diyeceğimi bilemedim. Echo yine başını masaya koydu, kesik kesik nefes alışlarını duyabiliyordum.

"İtiraf etmekten nefret ediyorum ama..." Derin bir nefes alıp masanın üstüne doğru konuştu. "Neden unutmayı yeğlediğini anlayabiliyorum."

Ters elimle bileğimi sertçe sıkıp kaslarımı acıttım. "Muhtemelen bunu söyleyecek tek kişi sensin."

"İnsanların hepsi mankafa."

"Muhtemelen bir daha asla dans edemeyeceğimi öğrenselerdi, benden daha az nefret ederlerdi."

Ağzımdan çıkar çıkmaz geri alabilmeyi diledim; keşke kelimeleri havada yakalayıp o koca budala ağzıma geri tıkalıseydim. New York'a taşınmak, iple çektiğim tek plandı.

Fakat artık herkes Win'i sildiğimi öğrendiği için daha fazla numara yapmayacaktım: Haftalardır baleye gitmemiştim. Kollarımı başımın üstünde esnetemiyordum. İnsanı gerçek bir dansçı yapan nasırlar ve su toplamış noktaları kaybetmişim çünkü gerçek bir dansçı değildim.

Dans edemiyordum.

"Ne kadar kötü?"

Sandalyemi geriye itip mutfağın ortasında ayakta dikildim, ayaklarımı dördüncü pozisyona getirip bir kolumu başımın üstüne koyup diğerini öne doğru uzattım. Zihnimde bir *piruet* gördüm. Binlerce defa yapmıştım. Basitti. Derin nefes. Kollar ileri. Ağırlık öndeki ayakta. Bırak devinim seni taşıyarak döndürsün. Buzdolabına doğru sendelemen önce yarısına kadar gelmiştim.

Echo dizlerime, kollarıma ve gövdeme alıcı gözüyle baktı.

"Bu derece sakarlığı düzeltmek için yapılacak haşın bir büyü-
nün büyük yan etkileri olur."

"Annen de aynısını söyledi. Önceki büyülerimin getirdiği
yan etkilerden dolayı başıma hepten dert açılacağını söyledi."

"Dikkatli bir efsuncu bunu oturtmanın bir yolunu bulurdu."

"Ama yan etki üstüne yan etki binecek. Öyle değil mi?"

Echo beni süzdü. "Büyük bir risk, orası kesin. Ancak doğ-
ru şekilde yapılırsa, biraz dağılırsın ama yine temelde kendin
olursun."

"Ve kalıcı bir büyü yaptırmanın karşılığı beş bin dolar, de-
ğil mi?"

Echo omuz silkti. "Meşhur bir balerin olduğun zaman bor-
cunu ödersin."

Yüreğim göğsümde hop etti, titrekeçe *grand jete** yaptı. "Ne?"

"Sana yardım edeceğim. Edebilirim."

Şimdi artık kalbim daireler çizerek zıplıyordu, her inişte *pi-
ruet* yapıyordu. Başım dönüyordu, sersemleşerek ayağa kalk-
ma mücadelesi verdim. "Benimle dalga geçme, lütfen. Benden
nefret ediyorsundur, biliyorum..."

"Senden nefret etmiyorum."

"...ama sakın benimle kafa bulma, tamam mı?"

"Seninle kafa bulmuyorum." Ayağa kalktı, mutfak masa-
sındaki görünmez kırıntıları silkeledi. "Bunu Win'e bir iyilik
olarak düşüneceğim."

Odada etrafıma bakıp sanki müjdem verecek birisini ara-
dım: Her şey değişmişti. Echo'ya tepemin taşı atmış, bu yaz
ters giden her konuda onu suçlamaya hazır gelmiştim. Hafıza-
mı, dansımı, en yakın arkadaşımı kaybetmiştim.

Fakat şimdi içlerinden birini tekrar bulma umudum vardı.

* Baledede, büyük zıplama hareketine verilen ad. -yhn

33

WIN

Daha iyi birisi, daha akıllı, daha kafayı-bozmamış birisi olsa size o kahrolası sandviçi yediğini, para için yalvarıp borç aldığı ve sonsuza dek mutlu mesut yaşadığını anlatırdı. Ancak hikâyeyi anlatan ben olduğum için üzülererek şunu söyleyeceğim: Öyle olmadı. Sonu biliyorsunuz zaten: Tam bir trajedi.

İlk olarak, sandviçi yemedim. Hava geçirmeyen bir saklama kabı bulup sandviçi ona koydum ve kutuyu iç çamaşırı çekmeceme sakladım. Her gün, yataktan çıkmayı başarmışsam, giyinirken ona bakıyordum. Ve her gün *daha değil* diye karar veriyordum.

Belki Echo'un bana verdirdiği sözden ötürüydü, intihar etmek yerine, sandviçi yeme sözü. Ben de içimden eğer botlarımı giyerken ciddi ciddi ölmeyi arzu etmiyorsam, henüz sandviçe ihtiyacım yok demektir diye mantık kurdum.

Sonra da büyüünün ne kadar kalıcı olduğuna kafa yormaya başladım. Eğer bu sandviçi yersem, 'gerçek' beni ebediyen değiştirmiş olacaktım.

Echo'ya verdiğim söz bir şekilde beynimde düğüm oldu ve içimden ha sandviçi yemişim, ha intihar etmişim, aynı şey diye düşünmeye başladım. Gerçek Win'i sonsuza dek öldürecekti. Yeni, mutlu bir Win olacaktım -çekildiğini hatırlamadığım yıllık fotoğraflarındaki Win, gülümseyerek beysbol eldivenini

tutan ya da okula dönüş balosunda sabun köpüklü, simli karanlıkta Ari ile dans eden Win.

Artı, Echo'ya hâlâ parasını ödememiştim. Büyüyü ödemedi kullanmak haksızlık gibi geliyordu bana.

Büyüyü kullanmasam bile, yine de Echo'ya parasını ödemek, ona ve annesine yardım etmek istiyordum; karınca kararınca bir yardım işte. Sonuçta Echo bu kadar emek vermişti. Böylece Echo bana sandviçi verdikten birkaç gün sonra, Ari'den parayı isteme konusunda ilk ve tek teşebbüsümde bulundum.

Ari ve Kara'yı bale salonundan almaya gitmiştim. Arabaların içinde bekleyen diğer herkes orta yaşlı annelerdi ve diziz aynalarından bana şüpheli şüpheli baktıklarını hayal ettim ya da belki de gördüm; kendime güvenmiyordum. Titremeye başladım. Ellerim direksiyonu sarsmaya başladı ve gövdem koltukta titreşti, dişlerim takırdadı. Eğer kamyonetten inip okyanusa doğru koşsaydım, kesin gözlerini dikip bana bakarlardı çünkü bu zangır zangır titreme bana böyle yap diyordu. Ya bunu yapacaktım ya da kontrol paneline kusacak, başımı direksiyona vuracaktım. Dayanamadım; araba sallanıyordu, ben içinde titriyordum, o kadar feciydi ki, parçalara ayrılmak üzere olmalıydık. Derken Kara arka kapıyı açıp koltuğa oturdu ve bir saniye sonra Ari yolcu koltuğuna geçip bana hissetmediğim bir öpücük kondurdu ve kamyoneti çalıştırdım.

Ari ile Kara sohbet ediyordu, böylece birkaç dakika kazandım. Gerçi Ari'nin arada bana bakışlar attığını hissedebiliyordum. Işıklarda durunca yandan yandan beni kesiyordu.

Ari zekiydi, bende bazı şeyler dikkatini çekiyordu; bu bazen korkutucu oluyordu. *Öğle yemeğinde sinirli gibiydin. Şu gösteride kahkahalarla güldün, sevdin herhalde. Neden endişelisin?* Henüz farkında olmadığım ayrıntılar. Titrediğimi kesin fark etmişti. Ondan parayı istediğim zaman muhtemelen şaşırma-yacaktı; sadece ne için ihtiyaç duyduğumu söyleyemediğim zaman şaşıracaktı.

Kara'yı arkadaşının evinin önünde bıraktık. Bize komik suratlar yaptı ve Ari ona dil çıkardı. Ari bunu nasıl yapabiliyor diye düşünüp hayret ediyordum. Kara ile bu kadar özgürce ve rahatça eğleniyordu, gülüyor, şakalaşüyor, ona dil çıkarıyordu. Bense hepsini kafamda süzgeçten geçirmek zorundaydım, öz kardeşimle nasıl vedalaşacağımı bile durup düşünüyordum.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu Ari.

Gözlerimi yoldan ayırmadım ama yol bulanıklaştı.

Ari çok mutluydu. Mutluluk saçıyordu. Farkında bile değildi ve en tuhafı buydu. Basit bir şekilde sadece *öyleydi*.

"Senin canın ne yapmak isterse," dedim.

Kollarını başının tepesine uzattı, dirseklerini fazlasıyla gerdi. "Ben bittim. Muhtemelen herhangi bir şey yapmadan önce düş almam lazım."

"Tamam," dedim ve arabayı onların evine doğru çevirdim.

Ari bana sıırttı. "Unuttun, değil mi?"

Beş bin doları nasıl denkleştireceğim diye kendimi yemeydim, neyi kaçırdığımı anlamak için beynimi tarardım. Fakat gözlerimi kırıştırmaktan öteye geçemedim.

"Bugün yıldönümümüz. Bir yıl oldu."

"Aman Tanrım." Gözlerimi ovuşturdum. Geçen mayıs, sanki bin yıl önceydi. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Yıldönümü gibi saçma sapan şeyleri kafasına takmayan, havalı bir kız arkadaşın olduğu için kendini şanslı hisset."

"Çok şanslıyım."

Bir başka ışıktaki durdum ve Ari beni yanağımdan öptü. Umurunda olmadığını söylediğinde ona inandım. Fakat hatırlamıştı. Ben hatırlasaydım... ne yapardım? Moralimi düzeltir miydi? Yoksa Önemli Bir Gün yaklaşıyor baskısı daha mı beter ederdi?

Ondan okkalı bir miktar para istemeyi planlamazdım, orası kesindi.

Kamyonet gene sallandı. Hafifçe. Belki bu kez rüzgârdan dolayıydı.

"Bu akşam dışarı çıkamam," dedim sessizliğe. "Götün tekiyim. Kusura bakma, sanırım migrenim tutuyor ve annem akşam vardiyasında ve Kara..."

"Gerçekten mi?" dedi Ari. Henüz hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu, yalnızca afallamıştı. Ama birazdan hayal kırıklığı görünürdü.

"Ayrıca biliyor musun, bu akşam yıldönümümüz değil," dedim.

"Evet, öyle."

"Hayır, değil. Sen Markos'ta oturduğumuz geceden itibaren hesaplamışsın. Hani konuşup bahçede yürüdüğümüz akşam? Fakat öpüştüğümüz sırada saatin gece yarısını geçtiğinden eminim."

Ari gözlerini devirdi.

"Ciddiyim. Yarın hazır olacağım. Kendimi daha iyi hissedeceğim ve eğleneceğiz ve gerçek bir yıldönümü olacak. Yani yanlış tarihte kutlayıp uğursuzluk getirmek istemezsin, değil mi?"

Ari'nin evinin garaj yoluna girdik. Dizime dokundu. Başkasının dizi olsa yeriye; hatta gözüme uzakta gibi görünüyordu. "Yıldönümü gerçekten önemli değil Win. Kendini kötü hissetmene filan gerek yok. İyiyiz, tamam mı?"

"Sadece başım ağrıyor," dedim.

Ari diğer elini uzatıp çene kemiğime dokundu. Beni inceledi, saçını tepede sımsıkı topuz yaptığını fark ettim, kulağının yanındaki çiller, koyu kahve gözlerindeki açık kahve benekler. Hepsini fark ettim, her zamanki kadar tanıdıktilar. Tüm dünyaya karşı nasıl bu kadar uyuşuktum, hayalet gibiydim, anlamıyordum ama onu sevdiğimi biliyordum, ona kıyamıyordum.

Uyuşmuşluğun bu hissi de götürmesini istiyordum. Bir faydası yoktu.

Tam ağzımı açıp Echo'ya borcumu ödeyebilmek için ondan para isteyecektim ki Ari beni öptü.

Diğer öpüşmeleri hatırladım. Okul balosunda, dans pistinde. Ari yerde top gibi kıvrılmış ağlarken. Hissi hatırlayamıyordum ama ne yaptığımı hatırlıyordum. Ari geri çekilene kadar aynısını taklit ettim.

"Haklısın," diyerek bana gülümsedi. "Yarın yıldönümümüz. Tabii ki."

Ari'yi kapıya kadar geçirdim, arkasını dönüp boynuma sarıldı. Öne eğilip tekrar onu öptüm, onun ve benim dudaklarına odaklanmaya çalıştım ama hiç his yoktu. Göğsünün altından beline dokundum, bale mayosunun içinde her zaman-
kinden de düzdü; dudaklarımı onunkilere daha sert bastırdım; birkaç ay önce onu ilk kez çıplak görüşümü düşündüm. Genelde uyuşmuş içimi ısıtan, güvenilir bir anıydı.

Fakat hiç tık yoktu. En ufak bir hareketlenme bile yoktu. Ari iç geçirip sokulurken ve şakaklarındaki tuzlu derinin tadını aldığımda bile.

"Baş ağrısı?" diye sordu.

"Dinlenmem lazım," dedim.

"Cidden Win. Bir sıkıntın olsa bana anlatırdın, değil mi?"

Ari'nin endişesini fiziksel bir güç gibi hissediyordum, dudakları ya da tenini hissettiğimden daha fazla. Bu sorunun yarattığı sıkıntı şuydu ki, ona her şeyi anlatmaya, kendimi bir kitap gibi açıp bütün sayfaları koparmaya karar verseydim bile, ona daha önce hiç anlatmadığım bir sürü, hem de sürüsüne bereket karanlık gün olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktım. Her ne kadar bana bugün için yardımcı olmaya çalışsa da, o diğer günleri duyunca kırılacaktı. Kendi hislerime onunkilerden öncelik vermiş olacaktım. Onun duygularını incitmek istemiyordum.

Ari'nin duygularını esirgemek istiyorsam, o kadar da hasta ruhlu olamazdım. Bu kadarını yapabiliyorsam, büyüye ihtiyacım yoktu. Değil mi?

"New York'u daha yakına taşımaları," dedi Ari.

Önümüzdeki yıldan ve Jess ile ikisinin büyük şehre taşınmasından bahsettiğini çakmadan önce bir an bocaladım. "O kadar uzak değil," dedim.

"Bana uzak geliyor. Sanki başka bir gezegen."

"Başka bir gezegen değil. New York işte."

Ari, küçücük yüz hatları alevlenirken dudağını büktü. "Aptalca bir şey dans etmek. Herhangi bir yerde yapabilmeliyim."

Yüzünün yakın çekim görüntüsünden fazlasını görebilmek için arkaya doğru çekildim. Manhattan Balesi'ne kabul edildiği günkü gibi, tekrar hıçkırarak hıçkırarak ağlayacağına dair işaretler aradım. Ağlarsa ne yapardım bilmiyordum; belki de tam anlamıyla kopardım. Fakat Ari'nin gözleri berraktı, cildi beyazdı, kızarmıyordu. O günden sonra bir daha hiç üzülmemişti. Sanki hiç yaşanmamış gibiydi. "New York'a gitmek zorundasın," dedim.

"Biliyorum. Jess'in tek ümidi bu."

"Hayır, sen gitmek zorundasın. Bale yapmak için."

"Benden kurtulmak istiyorsun sanki."

"Hayır. Hayır! Sadece... balede o kadar iyisin ki. Hayatını adayabileceğin bir alan bulmuşsun." Benliğimin kenarlarından paniğin sızdığını, başımızın çevresindeki havayı titrettiğini hissetmeye başladım.

Ari iltifatımı elinin tersiyle iterek iç geçirdi. "Çoğu insan uzun mesafeli ilişkiyi saçma bulur."

Panik beni yakaladı, arabadaki titrememin bin katıydı. "Ayrılmak mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Eğer sen de kaygılanıyorsan dedim..."

"Ayrılmak beni daha az kaygılı yapmaz. Yani, çok kötü olur. Hayal edemiyorum." Ayrılmak, pes ettiğim anlamına gelirdi. "Hayır, ben iyiyim. İyi olacağım. Sen iyi olacaksın. Sen dans edeceksin ve ben... Eh, çok garip bir gün oldu. Beynim iyice dağıldı. Yarın yıldönümümüzü kutlayacağız. Önümüz-

deki yıl harika olacak, biliyorum. İki yıldönümü günümüz için de ziyarete geleceğim. Senin adına çok seviniyorum. Her hafta sonu orada olacağım.”

“Tamam, tamam,” dedi Ari.

“Seni seviyorum,” dedim çünkü seviyordum ve ona açıkça söylemek dışında nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Her ne kadar sözler salak ve kifayetsiz olsa da, ağzımdan çıktıkları anda buharlaşıp uçsalar da.

Ari komik bir tebessüm çaktı. “E herhalde. Ben de seni seviyorum.”

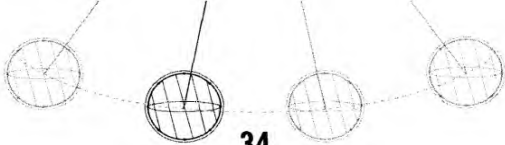
Yanağıma bir öpücük kondurdu. Ben de kafamı çevirip onu gerçekten öptüm, hatırlayabildiğim kadar ciddi öptüm.

Elimizde kalanı berbat etmemek için, ayrıldığımız saniye arkamı dönüp kamyonete koştum.

Ari’den asla büyü için para isteyemezdim. Asla.

Kamyoneti sarsan panik bütün gece benimleydi; sabaha karşı üçün karanlığı ve sessizliği çökene kadar, duvara vuran alarmanın ışığını izlerken salladıkça salladı. Panik beni kemirdi, ta ki sonunda geriye liflerden başka bir yerim kalmayana kadar.

Yine de sandviçi yiyecek kadar kötü hissetmedim.

34

KAY

Kötü olmak ne rahattı, oh. Tatlı ya da komik ya da kibar olmak zorunda değildim ve hiçbir zaman yalnız kalmayacağımı biliyordum. O ağır duygu pelerinini, endişeler ve sorumlulukları üstümden çıkarabilir, bir kenarda bırakabilirdim. Altı bomboş diye kaygılanmıyordum. Özgürdüm. Kancamdan kurtulmak, başıma gelebilecek en iyi şeydi.

Büyünün etkisi altında olmayan Mina'ylayken bile rahatıma bakabilirdim. Zaten beni çoktan terk etmişti. Ona borcum yoktu.

Pazartesi günü, Mina ile hastaneye yıllık kontrolüne gittim. Alışkanlıktan arabaya bindim çünkü doktor randevularında hep ablama eşlik ederdim fakat yola çıktığımız anda hatırladım; bunu yapmak zorunda değildim.

Tanıdık sokaklarda yol almaya devam ederken Mina'nın, tıpkı eskisi gibi ona destek olmak için onunla gelmeye karar verdiğimi düşündüğünü anladım. Hiçbir şey demedi fakat ışıklarda durdukça ya da sağa dönüşlerde bana gözünün ucuyla bakıyordu. Beni, geçmişte sayısız doktor randevusuna onunla gelen aynı Katelyn zannediyordu. Ne isterse yapan, tek derdi ablasını neşelendirmek olan, başka arkadaşları ya da ilgi alanları bulunmayan, küçük, aptal Katelyn.

Sırf orama burama delikler açtırmadım ve onun gibi kafamı kazıtmadım diye, değişmediğim söylenemezdi. Artık bambaşka bir kızdım.

Tanıdık otoparka yanaştıktan ve biçimsiz bir çitin yanındaki her zamanki yerimize park ettikten sonra Mina inip suratına baktı. "Hazır mısın?"

Açık arabamın kapısına yaslandım. "Sen git," dedim. "Bir saat sonra burada buluşuruz."

Eğer eski Katelyn olsaydım, Mina'nın yüz ifadesini görünce yüreğim parçalanırdı. Şaşkınlık, kafa karışıklığı, hüsrana, kırgınlığa. Bütün yaz aramız limoniydi ama hiçbir hareketim bu ifadeye sebep olmanın yakınından geçmemişti.

Umurumda değildi. Umurumda olmak zorunda değildi.

"Neden böylesin Katelyn?" diye sordu, cılız bir sesle.

Arabanın kapısını kapatıp dimdik suratına baktım. "Gerçekten mi?"

"Koca yaz seni neredeyse hiç görmedim. Sürekli arkadaşlarınla, sonunda seninle görüştüğümüzdeyse kasten berbat bir laf ediyorsun."

"Arkadaşlarımla olma işine gelmiyorsa kusura bakma."

Mina tıraşlı kafasını ovuşturdu ve saçlarının hayal kırıklığı içinde her yöne diken diken kalktığını hayal ettim. Mina'nın saçları artık nasıl görünecek, onu bile bilmiyordum. "Her neyse, geç kaldım. Ne istiyorsan yap."

Onkoloji binasına doğru yürüdü. Çift kanatlı kapılardan geçip arkasına bile bakmadan gözden kaybolmasını bekledim, ardından acil servisin yolunu tuttum.

Benim çektiklerimi çeken çoğu insan hastanelerden nefret eder çünkü buraları ölüm, kayıp ve ümitsizlikle özdeşleştirirler. Ama bence Mina ölseydi bile ki bize göre üç yıl içinde kaçınılmazdı, hastaneleri gene de severdim.

Elbette, her tarafta acı ve hastalık vardı. Fakat aynı zamanda insanların iyileşmek için geldiği yeri burası. Çağrı cihazlarını

duymaya ve temiz nevresimlerle dolu dolaplarına göz ucuy-
la bakmaya bayılıyordum. Bir sürü farklı kolu olan yataklara
asılı, klipsli dosyalara bayılıyordum. Sizinle konuşamayacak
kadar meşgul, kötü kalpli hemşireleri ve yorgunluktan geber-
diklerini, sahte davrandıklarını sezebildiğiniz iyi hemşireleri
de seviyordum.

Doktorları seviyordum bir de. Doktorlar! Bir odaya girdiler
mi, oranın hükümdarları kesiliyorlardı. Herkes cevaplar ara-
yarak gözlerinin içine bakardı; eğer meslekte yeni değillerse,
cevapları *bilirlerdi de*. Durum umutsuzsa, bize onlar haber ve-
rirdi. Bildirgeler basarlardı: reçeteler, teşhisler. Herkesten daha
güzel giyinirlerdi, sizinle el sıkışırlardı ve elleri çok yıkanmak-
tan hep kuru olurdu. Doktorları seviyordum. Yaptıkları neyse
izlerdim, onlar odadan çıktıktan sonra tablolara göz atardım,
taklitlerini yaparak Mina'yı güldürmeye çalışırdım.

Bir keresinde okul çıkışı Mina'nın odasına girdim, değer
tablosuna kısaca bir bakış attım, bir şey dedim ve Mina kah-
kahalar attı... ardından on dakika sonra, gerçek bir doktor içe-
ri girdi, değer tablosuna şöyle bir bakıp tam aynı lafı söyledi.
Mina'nın gözleri, incecik, kara suratında yuvalarından fırladı.

"Sen doktor olacaksın," dedi.

"Aman, neyse."

"Yok, cidden Katelyn. Olmalısın."

Ona inanmadım. Derslerim o kadar iyi değildi ve doktorlar
ömür boyu okula giderdi. Ayrıca, doktorları çok sevmemin ar-
kasında yatan tek neden, benimle taban tabana zıt olmalarıydı.
Ben asla bir odaya girip bir doktor gibi oraya hükmedemez-
dim.

Mina konuyu kapatıp bir daha lafını etmedi, bu da fikrimi
destekliyordu: Doktor olmayacaktım.

Ancak doktor taklidi yaparak ve Mina'ya eşlik ederek geçir-
diğim yılları çok iyi hatırladığımdan arada kaynayabilirdim.
Mina randevusuna gitmişken ben de vaktimi acilde bekleyen

insanları teşhis etmeye çalışarak geçirdim. İki nezle vakası, yüksek ateşli bir çocuk, hayatımda gördüğüm en kötü güneş yanığıyla gelmiş orta yaşlı bir adam. Eline bir kurulama bezi sarmış bir kadın hemen içeri alındı. Bizlerse oturup durduk.

Canım sıkılınca kalkıp yürüdüm, büyük bir özgüvenle hastaların odalarına açılan sallanan kapılardan geçtim. Buraları avucumun içi gibi öğrenmiştim ve belli bir istikamete doğru yol alıyor gibi göründüğünüz sürece, kimsenin size nereye gidiyorsunuz diye sormadığını biliyordum. Bu koridorlarda yüzlerce defa görünmez olmuşum.

Hiç değişmemişlerdi. İniltilerin, ağlama seslerinin yükseldiği ve korkutucu derecede sessiz odaların önünden geçtim; bir avuç akrabanın zoraki kahkahalar attığı odalardan, sadece bir televizyon sesinin duyulduğu odalardan geçtim. Hepsi tanıdık, bir o kadar da değişikti. Âdeta bir rüyada yürümek gibiydi.

Herhangi bir istikamet seçme zahmetine girmedüğimden, ayaklarım beni alışkanlıktan pediatrik onkoloji bölümüne götürdü. Mina, Dr. Brown'la odasında görüşecekti, o yüzden ben de yatılı hastalar katına saptım.

Oraya varınca kararlı adımlarım yavaşladı. Birkaç çocuk, istirahat odasında takılıyor, televizyon seyrediyor ya da kutu oyunu oynuyordu. Tanıdık yüzler aradım ama elbette hiç bulamayacaktım; iki yıldır ziyarete gelmemiştim, o zamandan hatırladığım çocuklar Mina gibi hastaneden çıkmış ya da ölmüş olmalıydılar.

Bir çocuk önüme adımını attı. Kafası kazınmış olduğundan kız mı, erkek mi olduğunu kestiremiyordum ve her ne kadar çocuk (erkek miydi?) on yaşlarında görünüyorsa da, burada (kız mıydı acaba) görüldüğünden birkaç yaş büyük olduğunu biliyordum. Mina'yla buraya gelmeye başladığım yaş.

"Buraya ait değilsin," dedi çocuk.

"Öyle mi? Nereden anladın?"

"Hasta görünmüyorsun."

"Birisini ziyarete gelmediğimi nereden biliyorsun?"

"Ziyarete mi geldin?"

Omuz silktilim. "Çok havalı genç bir doktor olmadığımı nereden biliyorsun?"

Kız bana şüpheli şüpheli baktı. (Çocuğun kız olduğuna karar vermiştim.) "Doktor önlüğün nerede?"

"Giymem."

"Hangi okuldan mezunsun?"

"Northwestern."

"Bendeki kanserin türünü bil."

Kıza dikkatlice baktım. Üstünde uzun kollu, uzun bacaklı düz ve yeşil bir pijama vardı. Hiçbir yerinde yara göremedim. Birisine bakarak nesi olduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Kanser en korkunç yanlarından biri buydu zaten. Mutlu mesut hayatınızı yaşayabilirdiniz, oysaki içinizde hücreler çoğalıyor ve mutasyona uğruyor olurdu. Birdenbire aklıma Mina geldi, Dr. Brown'un odasında tek başındaydı, içim cız etti.

"Lösemi," dedim, çünkü yüzdeler göz önüne alındığında kuvvetli bir tahmindir.

"İyi deneme. Hepatosellüler karsinom."

Daha önce adını bile duymamıştım ama kelimenin yarısına aşınaydım. "Ah. Karaciğer," dedim ve doktorumsu bir edayla başımı salladım.

Kız, havlamaya benzer bir kahkaha attı. Televizyon seyreden iki çocuk dönüp bize baktılar. "Seni sevdim," dedi kız. "Ben Hana. Yakalanırsan beni ziyarete geldiğini söyleyebilirsin."

Başımдан aşağı kaynar sular indi ve bir adım geriledim. Bu sahne fazlasıyla tanıdıktı. Burada daha önce bulunmuştum, iyileşebilecek ya da iyileşemeyebilecek birisiyle çene çalmıştım. "Beni sevmedin. Beni tanımıyorsun bile."

Kızın yüzü düştü. Mina'da da fark ediyordum, saçlar olmanınca duygular yüzeye daha yakın yaşıyordu. "Tuhaflaşma."

"Özür dilerim," dedim. "Hepatosellüler karsinomu yenmede bol şans."

"Hey, nereye gidiyorsun? Bekle."

Arkama bakmadım, kız da bana yetişemezdi.

Yüreğim ağzımda gerisin geri acil servise döndüm. Hana ile konuşurken eski bir rolüme bürünmüştüm. Artık o kız olmak istemiyordum, hastayken sizi neşelendiren kız. Gece gündüz ziyarete gelmekten başka yapacak işi olmayan kız. Hayattaki tüm amacı size destek olmak ve iyileşmenize yardım etmek olan kız. Arkada bırakılan kız. Ben o *değildim*. En azından, o olmak zorunda değildim. Yürüyüp gidebilirdim.

Ancak acil servise varır varmaz, nerede olduğuma kafa yordum.

Sağlık görevlileri bacağına tel takılmış, genç bir adamı sedyeyle içeri taşıyorlardı. Siyah saçlıydı ve bir an için *Cal* diye düşündüm. Sonra da *Diana* ve *Ari* ve *buraya değil hayır burada değilim çıkıyorum yemin ederim çıkıyorum hemen şimdi çıkıyorum!*

Karnavalda bindiğimiz Girdap gibiydi ama çok daha beteriydi. Benimle acil serviste karşılaşmalarını ayarlamak büyü için hiç zor olmazdı.

Panik olmamak için mücadele ederken tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Gerçi, belki de panik doğru tepkiydi.

Otomatik kapılara doğru koştum, başımı öne eğip hasta insanların, arkadaşlarının ve ailelerinin arasında mekik dokudum, görünmez kalma kurallarını tamamıyla yıktım. Girişteki masadan biri seslendi fakat otoparkta *Mina*'nın arabasına ulaşana kadar koşmaya devam ettim.

Mina beni bekliyordu.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Acilde," dedim. Aklıma başka bir cevap gelmemişti. *Kalbim* o kadar hızlı atıyordu ki gözlerim zonkluyordu.

"Niye?"

"Önemli değil. Çıkabilir miyiz buradan? Lütfen?"

Mina, bileğine taktığı zımbalı, deri kalın bileklikle oynadı.

"Dr. Brown iyi olduğumu söyledi. Kanserden iz yokmuş. Umurundaysa."

"Ah. İyi. Hadi gidelim."

Mina keyifsizce yarım bir kahkaha attı ve suratıma bakmadan arabayı çalıştırıp otoparktan çıktı.

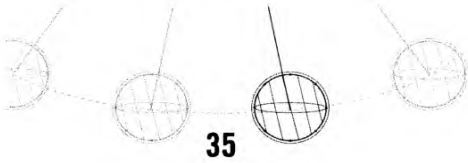
Göğsümdeki gümleme azaldı. Nefes alabiliyordum.

Cal ve Diana ve Ari acile getirilmemişti. Belki kancanm kendince bir mantığı vardı. Belki sandığım kadar tehlikeli değildi.

Ayrıca, artık bir refakatçi sandalyesinde oturup doktorların taklidini yapan kız değildim. Gün bitmeden Hana beni unutmuş olacaktı. Mina'nın bana ihtiyacı yoktu. İyiydi.

Mina kör noktaları dikkatlice kontrol ettikten sonra otoyola çıktı. "Senin neyin var Katelyn?"

"Hiçbir şey," dedim, bütün gün ilk kez sırtarak. "Aslına bakarsan, her şey mükemmel."

35

MARKOS

Ağzımın içinde acı, asitli bir tatla, akşamdan kalma vaziyette uyandım. Peş peşe beş gündür.

Aklıma Win'in öldüğünün ertesi günü geldi. Büyünün yan etkilerinden enerjim düşüktü, sonra üstüne yarım şişe votka içmiş ve arka bahçedeki ağaç evimi yerle bir etmişim. Boynumu kırmadığım için şanslıydım; ağlaya ağlaya içiyor, ağacın dallarındaki çürük tahtaları çekip fırlatıyor, ellerimi parçalıyordum ama dünya üzerindeki en talihsiz olay meydana geldikten sonra kendini şanslı hissetmek zordu.

Görüyor musunuz, o iğrenç son geceyi hatırlıyordum. Alkol beyni bir yere kadar sulandırır. Ertesi sabah her şey yine su gibi berraktır.

Efsuncu bana Ari'nin hafıza büyüü yaptırdığını söyledikten ve ben Kay'le öpüştükten sonra nalbura gitmeyi bıraktım. Hatta oturma odası, mutfak ve banyo haricinde, herhangi bir yere gitmeyi bıraktım. Merdivenleri çıkıp odama gitmeye mecalim yoktu. Ayrıca her an, televizyonda gene iğrenç bir film ya da bilgisayar oyununda öldürecek yeni birisi ya da dolaptan alınacak bir şişe daha bira çıkabilirdi.

Annem beni bir şeyler yapmaya ikna etmeye çalıştı ama onu duymazdan gelmek kolaydı. Bana bir hamburger getirir,

koltukta yanıma oturur veya kapıdan bana seslenirdi. Sıkıcı.

"Al sana koçanda mısır," dedi bir gece ya da gün, emin değildim. Sehpa da çıplak ayaklarımın yanına bir tabak bıraktı. "Cips dışında bir şey yemelisin."

Topuğumla tabağı uzağa itekledim.

"Şu Howard Hughes numaraları bayatlamaya başladı Markos. Ye."

"Bana getirdiğin hiçbir şeyi yemeyeceğim."

Annem geri çekildi. "Niye?"

"Tereyağın içine 'mutlu ol' büyüğü katmadığını nereden bileyim?"

Annem bembeyaz oldu; pek... iyi hissetmedim ama tatmin ediciydi.

"O parayı benden çaldığında," dedi, her kelimesi cam kıymıklarından farksızdı, "hızla yakandan düştüm. Çok sıkıntı çektin ama o paradan ya da ne için olduğundan ya da *kim* için olduğundan bahsetmeyeceğiz. Hiçbir zaman."

"Çok da sikimdeydi zaten." Annem her ne diyecekse duymamak için kokuşmuş polar battaniyeyi başımın üstüne çektim.

Arkasından abilerim üstüme çöreklen di, en büyüğünden en küçüğüne sırayla. Brian üniforması üstünde, bana "erkek ol" ve "bırak" gibisinden söylevler çekti. Dev benimle şakalaşmaya çalıştı, bir halta yaramayan koca götüme takıldı, sonra mızımız hislerimin hayatımı engellediğini, düşün yolunu bulsam bile bu çirkin suratla hiçbir kızı tavlayamayacağımı söyledi ve sustu. Çünkü kafasının hemen yanındaki duvara taştan bir bardak altlığı fırlattım.

Sonunda Cal beni görmeye geldiğinde bıkip usanmıştım. Beni koltuktan kalkmaya ikna etmek için dil dökmesine fırsat tanımadım. Cal'i tanıdığım için, muhtemelen gülümseyecek ve ayağı bir şeye takılmış gibi yapacaktı. Cal buydu, belki de aramızdaki en vurdumduymaz kişiydi. Kimseye kin tutmazdı. Ruhunu karartmamı hak etmiyordu.

Yani biz çocukken, babamız öldükten sonra, Cal bir dönem ödümü bokuma karıştırmıştı. Garaj çatısının tepesinden kaykayına atlar, nalburdan malzeme çalar, kusana kadar içerek Brian ve Dev'in arkadaşlarına artistlik taslamaya çalışırdı. Fakat liseye gelince, benim ortaokulda olduğum dönem duruldu. Tıpkı diğerleri gibi gerçek bir Waters erkeği oldu.

Şu aralar da Kay'le takılıyordu. Kızla birlikte karnavala gitmişti. Kız çıktıklarını sanıyordu. Kay'i düşününce midem bulanarak taklalar attı, hemen yarım kutu birayı yutup bulantıyı dindirdim.

Cal de benim kadar diken üstündeydi, teni yapış yapıştı ve gözleri odaklanmıyordu. Oturma odasının kapısının eşiğinde sallandı.

"Beni rahat bırak," dedim.

Koluna öksürdü, ıslak, balgamlı bir ses çıktı.

"Dostum, neyin var?"

"Üşüttüm," dedi.

"Yat biraz uyu."

"Seninle konuşmam lazım. Çok üzgün olduğun için."

Yarısı dolu bira kutumu yere attım. Haliya döküldü. "Kız arkadaşını öptüm. Ne yapacaksın bakalım?"

Cal omuz silkti. "O benim kız arkadaşım değil ki. Onu bir haftadır görmedim bile."

Bunu bu kadar kolayca söyleyebilmesine sinir oldum. Barizmiş gibi. Elbette Kay onun kız arkadaşı değildi. Elbette önemi yoktu. Ben de umursamamak istiyordum.

Oysaki umursamamayı istemek, umursamanın başka bir çeşidiydi.

"Neler olduğunu anlatsana. Bir çare düşünüyoruz," dedi Cal, burnunu eşofmanının koluna silerek.

Başka biri olsa, Brian ya da Dev mesela, bu teklifini kabul ederdi. İçini dökerdi. Sorunu irdelerdi. Ağlardı. Daha iyi hissederdi. Belki normal bir kardeşin kendini yalnız hissetmesini

önlendi. Belki ben de yapardım, kim bilir, son iki ay içinde bir şekilde bana ulaşmak için çaba gösterebilirlerdi ve ben bu koltukta yaşamaya ve dünyaya uyuz olmaya kendimi bu kadar adanmasaydım...

Büyü parasının lafı geçince annemin nasıl paniklediğini düşündüm. Gerçekten bu konuyu hiç açmak istemiyordu. Dolayısıyla mükemmeldi. Para ve büyü Cal için miydi, bilmiyordum. Hatta büyüünün ne amaca hizmet ettiğini hiç bilmiyordum. Ama suratına çamur atıp yapıştı mı diye bakmaya değerdii. Cal'e eşek şakası yap, annemin tepesinin tasını attır, bir taşla iki kuş.

"Muhtemelen üşütmeden ibaret değildir," dedim. "Bahse girerim, annem sonunda nakde sıkıştı ve bu ayki büyüünü yaptıramadı."

"Neyimi?"

"Büyüünü, geri zekâlı. Bugün pazar değil mi? Belki büyüünü bugün alırsın. Ayda-altı-bin-dolara-bedel nitelikte. Seni daha zeki yapmak için mi? Eğer öyleyse, dozu biraz artırmalısn."

Cal allak bullak oldu. "Ben büyü almıyorum."

"Zırva," dedim, neredeyse neşelenerek. "Annem her ay karşılığını ödüyor. Parayı gördüm, hatta çaldım. Belki de büyüler sayesinde ezikliğinden kurtuluyorsun. Gayet akla yatkın çünkü çaresiz bir halin var. Beni öpmeden önce Kay'ın söylediklerini..."

Cal odanın bir ucundan üstüme saldırdı, kolunu büktü, ön kolunu gırtlığıma dayadı ve yüzüme yumruk atmak için diğer elini geri çekti. Fakat ben haybeye üç abiyle büyümemiştim. Boynumu gevşettim. Eğer bu hamleye direnirseniz daha çok canınız yanardı. Ben de darbeyi ve acısını bekledim.

Yumruk inmeyince gözümü açtım ve Cal'in büyük bir dikkatle yüzünü buruşturduğunu, yumruk atacak kolunun uğraşmaktan titrediğini gördüm. Cal homurtular çıkarıyordu. Ancak kolun suratıma temas etmesini sağlayamadı. Hatta Cal

tüm vücuduyla ittirse de, boynumu saran kolu bile istem dışı geriye çekiliyordu sanki.

"Eh, bir sorumuzun cevabını aldık," dedim. Ellerimi kaldırıp abimi arkaya ittim. Sendeledi ama tekrar üstüme çullanmadı.

Çullanamadı.

Yüzündeki kan çekilmişti. Büyü yapılan kişi *oydu*. Şanslı tahmin. Büyüler bana ve muhtemelen hiç kimseye vurmasına izin vermiyordu. *Cal*, sanki az önce ben onun gözüne yumruğu yapıştırmışım gibi, kafası karışmış bir şaşkınlıkla suratıma baktı.

Keşke Diana'ya anlatabilseydim.

Şoktan irademin zayıfladığı o an adını düşünmüştüm ve zihnimde onu görmüştüm ve lokantada karşısında ya da arabada yan koltukta otururken hissettiklerimi hatırlamıştım ve onu özlemiştim, of Tanrım, hem de nasıl özlemiştim. Win'i de özlüyordum ama ölen birine duyulan özlem daha farklıydı ve bu fark Win'le sevişmediğim için değildi. Win'i aptalca, manasızca özlüyordum çünkü bir yanımda bu durumu kavırıyordu, yani ölüm kalıcıdır ve yaşam fanidir ve melekler yoktur vesaire vesaire. Oysaki Diana... Diana'ya özlemim mideme birkaç yumruk yemişim gibiydi çünkü Diana bir yerlerdeydi. Yürüyor, dolaşıyor, insanlarla konuşuyor, saçını karıştırıyor ve en kötüsü de muhtemelen benim yaptığım bir şeyden dolayı kırılgın, sefil hissediyordu. Onu hayatımdan tamamen dışladığım ve Kay'le yiyiştığım ve hepsini yapmamam gerektiğini bile bile yaptığım için böyleydi.

Tüm bu düşünce sürecim boyunca *Cal* hâlâ oturma odasındaydı. At yatıştırıcısı mıdır nedir, öyle bir madde aldığından habersiz, ayıyı yemiş *Cal*.

"Ağlıyor musun?" diye sordu ve cevap vermedim çünkü kendi gözüyle görebiliyor olmalıydı, bu soru beni kızdırmak için sorulmuştu.

"Aptalca bir hareket yaptım," dedim.

Kafamı kaldırıp bakınca Cal'in başıyla onaylamasını bekledim. Oysaki abim ellerine bakıyordu, sağa sola çeviriyor, top gibi yapıp sıkıyordu. Sağ eliyle sol bileğinin iç kısmına yumruk atıp kaşlarını çatı.

"Büyünü boş ver," dedim. "Beni eşek sudan gelinceye kadar dövmen gerekmiyor çünkü zaten kendimi cezalandırıyorum."

Cal başını sağa sola salladı. "Annemin bana bunu yapabildiğine inanamıyorum."

"Senin arkanı kolladığını söyledi."

"Ne zamandan beri?"

"İki yıldır. En az."

Cal artık beni neşelendirme zahmetine girmedi. Çıktı gitti ve oturma odasında yine bir başıma kaldım.

Ancak ben hiçbir zaman yapayalnız kalamazdım çünkü beynimin içi uğultuyla doluydu.

—İğrenç bir durum.

—Aynen.

—Yani BAYAĞI iğrenç.

—Oturma odasından dışarı adım atmamak muhtemelen daha da iğrenç yapıyor.

—Ama burayı seviyorum. Güvenli.

—Güvenli mi?

—Hı hı, güvenli. Korunaklı.

—Hadi ya. Öyle mi?

36

ARI

Başka ne yapacağımı bilemediğimden her zamanki gibi Sweet Shoppe'a çalışmaya gittim. Fakat dondurmayı kepçeye alma ritmim bozulmuştu ve soğukluk beni uyuşturmuyordu, içimi titretiyordu.

Diana dükkâna girince ellerimi vitrinin camına dayayıp Echo'nun vaat ettiği büyüü düşündüm. Dans etmeme olarak tanırса, hep planladığım üzere New York'a taşınabilirdim, hem de bir hafta içinde. Her şey yeniden rayına otururdu. Sonunda bale yapabileceksem, bir hafta daha dayanabilirdim.

"Mesajını aldım," dedi.

"Uğradığın için teşekkürler. Özür dilemek istedim, Markos'un büyü yaptırdığını öğrendiğini biliyorum. Ona ilk ben söyleme fırsatını elde edemedim."

Diana omuz silkti. "Ona gerçeği hiç söylemeyecektin ki. Sırf beni susturmak için öyle demiştin."

"Doğru değil."

"Sorun değil Ari. Markos hakkında yorumlarında haklı çıktın. Âşık değilmişiz. Hadi eski halimize dönelim, bitsin gitsin."

Ses tonunun bu kadar tekdüze ve dikkatli çıkmasına sinir oldum. Markos'un ona bunu yapmasından nefret ettim ve özellikle, tam da tahmin ettiklerimin yaşanmasından nefret ettim.

"Dondurma ister misin?" diye sordum.

"Olur," dedi. Ne olursa kabul ederdi: bir külah dondurma, alnının ortasına dövme, denizde boğulma. Büyük bir görev külahı çikolatalı, fıındıklı dondurmayla doldurup ona uzattım.

Diana dondurmaya uzun uzun baktı ama hiç yemedi. "Bana büyüden bahsettiğinden beri çok kafama takıldı. Aramız çok tuhaftı ve sebebini bilmiyordum."

"Benim için çok zordu... ne diyeceğimi, ne demeyeceğimi kestirmek zor işti."

Diana kafasını sağa sola salladı. "Yok, ondan değil. Bence, yani aslında öyle olduğundan *eminim*, sen büyü yaptırmadan önce aramız bir süredir tuhaftı. Sen yoktun... Kay'ı aramak zorunda kalıyordum. Artık sana bel bağlayamıyordum. Bir de sanki hep bir Win-Ari-Markos grubu kurulmuş da ben davetli değilmişim gibi hissediyordum." İç geçirdi. "Küçük, kıskanç bir yanı sanki Markos'u kendine saklamak istiyormuşsun ve rekabete girmekten kaçıyormuşsun gibi hissediyordu."

"Diana, yemin ederim Markos'a o gözle bakmıyorum."

"O zaman neden siz çıkarken beni de çağırımıyordun? Win ölmeden bir gece önce sırf üçünüz buluştunuz. Hep yaptığın gibi. Beni hiçbir zaman dahil etmedin, sadece o gece değil yani. Sürekli."

Gözlerimi yumup hatırlamaya çalıştım. Markos'la vakit geçirdiğimi, eğlendiğimi, Markos'un benimle şakalaştığını gözümde canlandırabiliyordum. Restoranlardan ve bowling merkezlerinden kovulduğunu, bir kamyonetin yolcu koltuğunda avazı çıktığı kadar bağırarak klasik rock şarkıları söylediğini ve kamyoneti kullananın... boşluk.

Bu anılar eğlenceliydi sanki ama çoğunlukla dışarıdan izleyen biri gibi görüyordum, iç monolog yoktu ve anıların bazı bölümleri kesikti. Atlayıp geçiyordu, çok hayal meyalı. "Seni neden dahil etmediğimi bilmiyorum Diana. Hatırlayamıyorum."

Diana başını salladı. "Tahmin ettim zaten. Hâlâ hatırlasaydın, sana sormaya korkardım. Cevabı bilmek istediğimden emin değilim."

"O kadar mı kötüydüm?"

"Kötü değildin. Kendindin. Sen bir karar verirsin ve o karar alındı mı, her şey sonsuza dek öyle gider."

Doğru muydu, kestiremiyordum, sadece Win'i sildirme kararına uygun bir yorumdu.

"Gerçekten üzgünüm," dedim.

Diana dondurmaya bakıp başını sağa sola salladı. "Ne için özür dilediğini bile bilmiyorsun."

Jess işten eve geldiğinde oturma odasında, yerde uzanıyordum. *Plié* yapmaya çalışırken sırtıma bir ağrı girmişti ve kasılmayı durduran tek hareket buydu. Yere uzanınca bile acıyordu ama en azından artıp beni bir bez bebek gibi titretmiyordu. İçime su serpen tek düşünce, Echo'nun büyüünün beni kurtaracağıydı. Echo'nun büyüüne kadar beklemek zorundaydım. Jess'in siyah terlikleri dışında hiçbir şey göremiyordum.

"Selam," dedim.

Yere çömelip bana sarıldı ve başını halının üstüne koydu. Kıyafetlerine sinmiş kahvenin ve kısacık saçını dimdik tutan köpüğün kokusunu alabiliyordum.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye sordum, geri çekilmeye çalışarak.

"Çok, çok üzgünüm Ari," dedi haliya doğru.

"Ne için?"

"Çok acı çekiyordun demek ki."

Gözlerimi kapadım. "Haber aldın."

"Aldım."

"Kimden?"

"Kafeye gelen birkaç çocuk dedikodu yapıyordu. Galiba

Markos ve abilerinden duymuşlar." Bir grup sınıf arkadaşımın, bir sürü grubun, ağız şapırdatarak çene çaldığını hayal edebiliyordum. Herkes cenazede beni görmüştü. Herkes ne kadar kötü hissettiğim konusunda öyle böyle bir fikir edinmişti. "Sonra Rowena'yla görüşmeye gittim. Bana bütün yaz hiçbir derse gelmediğini söyledi."

"Ah, hayır Jess..."

"Haftalar önce gidip görüşmeliydim." Jess beni bırakıp topukları üstünde doğruldu. "Daha fazla takip etmeliydim. Olayları fark etmeliydim. Çok aptalım."

"Aptal değilsin Jess, yapma."

Jess olumsuz anlamda kafa salladı. "Sana iyi bakmaktan ben sorumluyum."

"Bunu sen istemedin ki."

"Bu kötü bir iş çıkarmış olmamın mazereti olabilir mi?" Jess iki eliyle gözlerini ovuşturdu. Büyümü almamın ertesi günü nasıl göründüğünü hatırladım, ağlıyordu ve konuşmak istemişti. Bense baleye gitmiştim. Onu kendimden uzağa itmiştim. "Bazen annen şu halimizi görse, bu görev için başkasını seçerdi diye düşünüyorum."

Bileğim zonkladı ve ağrıyı yok etmek için nefesimi tuttum. "Böyle konuşma," dedim ama çok yakınımnda oturmasına rağmen beni duyabileceğinden emin değildim.

"Ben hep yüzeyde görünene şıp diye inanmışımdır. Eğer bir şey bariz bir şekilde garipse, düzeltebilirim. Ama sen iyi görünüyorsan, ben de iyisindir diye varsayarım. Diğer iç görüyse, herhalde benim sahip olmadığım bir annelik içgüdüğü. Katie'de vardı." Katie annem oluyordu. Adını Jess'in ağzından yıllardır duymamıştım. "Herkesin aklından geçenleri hep kestirebiliyordu. Ama ben farklı genlere sahibim."

"Eğer iyi görünüyorsam, iyiyim demektir Jess."

"Tabii tabii, ben bile bunun doğru olmadığını biliyorum." Jess'in yüzündeki, ağzının ve gözlerinin çevresindeki çizgiler,

sanki birisi mum boyayla kederi çizmiş gibi gölgeliydi. "Dr. Pitts'ten senin için randevu aldım ve nakliye kamyonunu iptal ettim."

Dirseklerimin üstünde doğruldum. "Ne yaptın?"

"Birisiyle dertleşmen lazım ve sanırım ben iç dökeceğin anlarda sağlam bir omuz olmadığımı kanıtladım, o yüzden..."

"O değil. New York."

Jess'in yüz ifadesi o kadar vicdan azabı ve acımayla doluydu ki, katlanamadım. "New York'a gidemeyiz."

"Hayır. Gidebiliriz. Bana sormadın bile."

"Şu anda bale yapıyor musun Ari? Göster bana." Yerdeki pozisyonumu bozmadım. Jess başını salladı. "Rowena, dersin ortasında düştüğünden beri seni görmediğini söyledi. Win'in ölümünün hemen ardından olmuş."

Jess bana kızgın değildi. Bağırmadı ya da yazıklar olsun söylevi çekmedi. Belki de başarısız olmamı, iyi olduğum tek beceriyi de bırakmamı olağan karşılıyordu. Tamamen oturup dizlerimi göğsüme çektim, elimden geldiğince yani. "Yakında dans edebileceğim."

Jess tek kelime etmedi; bana sadece o korkunç, doğal olmayan merhametle baktı. Sakat bileğime dokunup tuttu; her kalp atımıyla birlikte ağrı zonkluyordu.

"Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm," dedi ve bileğimi başparmağıyla okşadı. "Eski büyü. Bazen insanın canının yanması olağandır. Bazen insanın kötü anıları olabilir."

Bileğimi elinden çektim ve ağrı dirseğime fırlayınca yüzümü buruşturdum. "Kes şunu. Sen doğru olanı yaptın."

Jess yalnızca başını sağa sola salladı. "Belki ben bunu yapmasaydım, sen Win'i unutmak zorunda olduğunu düşünmeyecektin."

"Onlar önemli değil. New York önemli." Jess'le aynı fikirde değildim. Yok onun hatasıymış, yok daha akıllıca davranmalıymış filan, bu zırvalara takılmamıştım. Win büyüü muazzam,

çirkin bir hataydı ama benim hatamdı. Onun değildi. Onun hatası, bizi taşınmaktan alıkoymak olurdu. "New York'a gitmek zorundayız."

"Dr. Pitts'le randevun var."

"Jess, hayır. Durumu abartıyorsun. New York'a gideceğiz. Bana New York'a gideceğimizi söyle."

"Seni önce Dr. Pitts'e götüreceğim. Ondan sonra konuşuruz."

Kimseyle konuşmak istemiyordum, böyle garip, kederli ve yanlış davranan Jess'le değil, hele hele Dr. Pitts'le hiç değil. Yine de teyzemin peşinden arabanın yolunu tuttum.

Jess, Markos gibi bana kızgın ya da Diana gibi hayal kırıklığına uğramış değildi. Peki o halde niçin onun sevgi ve merhameti bana bu kadar külfet gibi geliyordu?

Yaptıklarımı açıkladıktan sonra Dr. Pitts sandalyesine yaslandı ve kafamın arkasındaki duvara gözlerini dikti. Uzun bir süre konuşmadık. Sonunda sessizliği bozan ben oldum. "Artık bana adamakıllı yas tutturma teşebbüslerinizin neden işe yaramadığını anlamışsınızdır. Olsun, hey, belki de bu iyi bir şeydir. Beni düzeltemediğiniz için kendinizi suçlamaya gerek yok. Sizin hatanız değildi."

Kadın acıma ifadesini yüzüne bir sahne makyajı misali takarak başını sağa sola salladı. Tahammül edemedim. Ona bağırmanın beni kışkırtmasını yeğlerdim. "Ari, bizim terapide yaptığımız şey insanları 'düzeltmek' değildir."

"Şaka yapıyordum."

"Bence yapmıyordun. Tam da bu tavır, yani acının düzeltililecek olması yaklaşımı, seni duygularınla başa çıkmak yerine büyücüye gitmeye iten sebep olmuş."

"Ağrı, düzeltilebilir. Eminim Tylenol alıyorsunuzdur Dr. Pitts."

“Beynine hasar veren bir büyüyle Tylenol’u cidden aynı ke-feye mi koyuyorsun?”

“Beyne hasar” lafını duymazdan geldim. “Lafın gelişi işte. Bence mesele benim bir şeye inanıp inanmamam değil. Ciddi-yim. Bir hap iç, baş ağrın geçsin. Ben bir büyü aldım, matem kalmadı. Doğru mu bilemem ama işe yaradı.”

“Dans edememeye işe yaradı mı diyorsun?”

“Tekrar dans edeceğim.” Sakat bileğimi kalbimin üstüne koydum. Echo’nun büyüüsü. Söz vermişti. Eli kulağında olma-lıydı. Sabırlı olmalıydım.

Dr. Pitts ise hâlâ sahte bir anlayış sinyali yayıyordu. Nasıl midesi bulanıp kusmuyordu, anlamıyordum. “Nasıl?” diye sordu.

“Ben... edeceğim işte.”

Kadın başını iki yana salladı. “Böyle bir durumdan kurtul-mayı seçmek sana kalmıyor Ari. Yutup dişini sıkamazsın. Her zaman ceremesi çekilir.”

“Mesela burada karşınızda oturmak zorunda kalmak.”

Kadının anlayışlı yüzü seğirdi. Madem bu odada bulun-mak zorundaydım, kadını düşman edinmeyi kafama koymuş-tum. Düşmanlar sizi çözmeye çalışmazdı. Düşmanlar sizi ra-hat bırakırdı.

“Bakın, Jess beni buraya getirerek ne başarmaya çalışıyor, bilmiyorum. Durumun karmakarışık olduğunu biliyorum. Jess’ten, Diana’dan, Kay’dan, hatta Markos’tan ve kasabadaki herkesten özür dilerim istiyorsanız. Tamam mı?”

Dr. Pitts öylece suratıma bakmaya devam etti. Belki ondan da özür dilemeyi teklif etmeliydim.

“Annenlerden bahsedelim.”

“Niye?”

“Çünkü onlar da öldü.”

“Onu hatırlamıyorum.”

“Yangını hatırlamıyorsun. Ancak yine de dünyanın keyfi

işleyen ve tehlikeli bir yer olduğunu hissediyor olabilirsin.”

“Ne yani, sırf annemle babam bir kazada öldü diye hayatı elimden geldiğince kontrol etmeye çalışmaya yatkın olacağımı mı düşünüyorsunuz? Çok kurnazca. Sabaha karşı üçte, gözüme uyku girmeden tavana bakıp cennet var mı acaba diye merak ederken bunu düşünüyor olacağım.”

“Dikkat ettin mi, konuyu değiştirmeye çalıştığında hep kinayeli konuşuyorsun?”

Omuz silktim. “İşe yarasın da.”

Dr. Pitts başını olumsuz anlamda salladı. “Yaramıyor. Günün birinde kendinle yapayalnız kalacak ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaksın.”

“Hangi gerçeklerle?”

“Kayıp yaşadığın gerçeğiyle. Bunun seni değiştirdiğiyle.”

Bir başka kinayeli cevabımı içimde patlattım. Kadın ellerini birleştirip derin bir nefes aldı.

“Anlat bakalım Ari. Neden anne ve baban hakkında bir türlü konuşamıyorsun?”

“Ne demem gerek?”

“Ne olursa.”

“İyi de onları hayal meyal hatırlıyorum.”

“Ne hatırlıyorsun mesela?”

Annemle babama dair bütün anılarımı altı satırlık müzik defterine sığdırabilirdiniz. “Annem benim gibi ince telli, dümdüz saçlıydı. Babamın keçi sakalı vardı.”

“Tamam.”

“Birlikte çok müzik dinlerdik.”

Arabada müzik, evde müzik, arka bahçede müzik. Klasik, indie-rock, pop, şov müzikleri. Annemle babamı düşününce, kafamda şarkı söyleyen halleri canlanıyordu.

“Seni dansa çeken bu muydu? Müzik?”

“Olabilir.” Babamın bana ilk iPod’umu verdiği günü hatırladım, eski iPodlarından biriydi. İçinde sevdiği şarkıların bir kıs-

minı bırakmıştı ama ben kendi şarkılarımı yüklemeye can atıyordum. Eskiden kulaklıklarım kulağımdayken uyuyakalırdım.

Doğru muydu bilmiyordum ve sorabilecek kimsem yoktu ama, galiba bu yüzden yangın alarminın çaldığını duymamıştım. Babam beni çıkardığında, dönüp annemi kurtarmaya gittiğinde ev alevler içindeydi.

Ancak o günü unuttuğum için, kesin olarak bilmek zorunda değildim.

“İlginç. Onlarla ilgili hatırladığın başka bir şey var mı?” diye sordu Dr. Pitts.

“Sizinle aynı fikirde olamayacağım maalesef. Bence hiç ilginç değil. Hatırladığım tek detay bu ama büyük bir önemi olduğu anlamına gelmez. Müzik dinlerdik işte. Ne olmuş?”

“Suçluluk duyuyor musun?”

Ağzım kurudu. Kulaklık hakkında ona ya da bir başkasına tek kelime etmemiştim, hiç. “Hayır. Neden suçluluk duyacağım?”

“Sen hayatta kaldığın ve onlar kalmadığı için.”

“Suçlu değilim. Bende, yas tutan insanların gösterdiği belirtileri aramaktan vazgeçin.”

Dr. Pitts bana kâğıt bir mendil uzattı. Ağlamıyordum ama suratım dokunsalar ağlayacakmışım gibi görünüyor olmalıydı. Bu jesti karşısında sadece acıyla yutkundum, sonra derin bir nefes alıp tuttum, boşalmamak için inatla direndim.

“Sana bir teori dayatmaya çalışmıyorum Ari,” dedi yumuşakça. Kadının şefkatine ihtiyacım yoktu. Anlayışı bana lazım değildi. “Durumuna, başka bir bakış açısı sunuyorum.”

“Benim, erkek arkadaşını silen ve sonra da bunu yalanla saklayan, zayıf, zavallı bir pislik olduğum görüşünden başka mı? Onun yerine ölmüş anne babamı suçlayalım.”

“Her şeye birden fazla bakış açısı vardır. Eğer niçin böyle hissettiğini çözersen, duygularınla nasıl başa çıkacağını da daha iyi bilirsin.”

“İyi de ben bilmek istemiyorum,” dedim düşünmeden.

Dr. Pitts uzun bir süre sessizce oturdu, sözlerim havada asılı kaldı.

“Bilmek istemediğin nedir Ari?”

“Hiçbir şey. Size zıt gitmek için dedim.”

“Bilmek istemediğin nedir? Kendin mi?”

“Hiçbir anlamı yok. Ağzımdan öylesine çıktı.”

“Lütfen söyle. Bilmek istemediğin...”

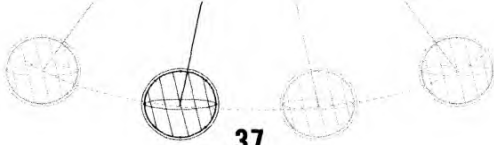
“Bilmek istemediğim, neden yaptığım! Neden Win’i sildiğim. Hiçbir kısmını bilmek istemiyorum.”

Dr. Pitts’in tutarlı ifadesi değişti, samimi olduğunu düşündüğüm bir merakla ekledi, “Neden?”

Çünkü korkuyordum. Fazla irdelersem, kontrol edemeyeceğim ölçüde değiştiğimi keşfetmekten korkuyordum. Eski Ari benden farklı biriydi sanki. Diana’yı terk etmiş, bir çocuğu her şeyden, baleden bile üstün tutmuştu. Daha Eski Ari bile, yani küçük Ari, ikinci el iPod’u ve şarkı söyleyen anne babası olan Ari, bile ben değildim; ne de olsa yangının anılarını yok etmiştim. Fakat bu değişimleri ben planlamıştım, ben seçmiştim. Artık neden tercih ettiğimi anlamasam da bu böyleydi. Benim bilgim ya da iznim haricinde başka hangi değişikliklerin yaşandığını bilmek istemiyordum.

Ben, sınırlı sayıda duruma karşı tahmin edilebilir bir dizi tepki olmak istiyordum; eskiden yaptığı tercihleri yapmaya devam edecek aynı kız olduğumu bilmek istiyordum. Birdenbire, gelişigüzel bir biçimde değiştiğimi düşünmek beni ilikle-rime kadar ürperti-yordu.

Tebessüm etmek yüzümü acıtsa da Dr Pitts’e gülümsedim. “Çünkü karanlık daha güzel.”

37

KAY

Akşamüstü güneşiyle birlikte terasımıza uzun gölgeler düşüyordu. Diana köşede bir hamağa kıvrılmıştı ve Ari hemen yanına bir şezlong çekti. Dışarıda, çimlerin üstündeki otomatik fıskiyeler havaya minik gökkuşakları fırlatmaya başladılar. Annem, üstünden neredeyse hiç çıkarmadığı kirli bahçıvan giysileriyle bahçemizin bir ucundaydı. Hava hiçbir şey göremeyecek kadar kararana dek orada takılırdı. Çoğu haftayı CEO olduğu için Boston'da geçiren babam, durmadan orası üçüncü çocuğun, diye dalga geçerdi. Oysaki asıl komik olan şey, bahçenin onun *tek* çocuğu olmasıydı.

Cep telefonumu, içindeki Cal'in mesajlarıyla birlikte cebime soktum. Üç günden çok daha uzun zamandır onu görmemiş ya da onunla konuşmamıştım ama mesajlarını ve sesli mesajlarını alıyordum; bunların yeterli olduğuna kanaat getirdim, yoksa büyü onu iter, yoluma çıkarırdı. Cal'i görmeden geçen zaman uzadıkça görme isteğim de azalıyordu, özellikle de mesajları garip ötesi bir hal alınca.

"Hadisenize," dedim. "Yazın ortasındayız. Gidip bir şeyler yapalım."

Diana hamakta aheste aheste sallandı ve Ari boynunu düzeltti. "Hiç havamızda değiliz."

“Çok sıkıcısınız, ruhum karardı,” dedim. “Ari büyü yaptırdığını saklayıp yalan söyledi, Diana erkek arkadaşını gizli tuttu, ne yapalım. Artık büyü işini öğrendik ve Markos çekip gitti. Ne olmuş?”

Ari başını yarım kaldırdı. “Çok hoş Kay. Bizden ne istiyorsun?”

“Silkinip şu halden kurtulmanızı istiyorum!” dedim. Diana iç geçirip hamağa iyice gömüldü ve Ari gözlerini devirdi. “Ari, sen bir keresinde bana şahaneyim ve şahane olmayan insanlarla arkadaşlık etmem demiştin.”

“O şekilde ifade ettiğimi sanmıyorum...”

“Uzun lafın kisası, siz hâlâ Ari Madrigal ve Diana North’sunuz. Öyle davranın.”

Cevap vermediler ancak ayağa kalkıp bir şeyler yapmak için başlarının etini daha fazla yememe fırsat kalmadan kapı peş peşe altı kere çaldı, sanki birisi tüm ağırlığını kapıya vermiş gibiydi. Kızları giriş katın terasında bırakıp kapıyı açmak için içeri koştum.

Ön basamaklarda Cal dikiliyordu, teni solmuştu, avurtları çökmüştü ve saçları o kadar yağlıydı ki, mürekkep gibi görünüyordu. “Ah, selam Kay,” dedi beni görünce, sonra da en üst basamağa yığıldı.

Kapıyı arkamdan kapatıp karşısına oturdum. “Sana ne oldu?”

“Hastayım. Sen nerelerdeydin? Mesajlarımın hiçbirine cevap vermedin.”

“Ah.” Belki de büyü cidden ona karşılık vermemi gerektiriyordu. Eyvah. “Affedersin.”

“Başka kiminle konuşacağımı bilemedim. Artık evde yemek yemeyi kestim, yani hastaydım ve açlıktan geberiyordum, sonradan aklıma geldi bakkaldan yiyecek alıp kilitli tutabilir dim ama aslında sorun bu bile değil.”

Cal gayet normal konuşuyordu, sanki sözlerini anlamalıy-

dım ama anlamıyordum. Arkama dönüp evin içine doğru baktım. "Eee, neymiş peki sorun?"

"Başım. Ve şu büyü."

Bir anda nefesimi tuttum ve apar topar ayağa kalktım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Cal kahkaha attı ama gülüşü acı bir öksürüğe dönüştü. "Ben de neden bahsettiğimi bilmiyorum. Mesele sırf Markos'a yumruk atamayışım sanmıştım ama bir şeyler kafamda yer değiştiriyor. Sanki boyası akıyor gibi ya da kirli camlar kırılıyor gibi ve neyin gerçek olduğunu, neyin olmadığını kestiremiyorum ve..."

"Markos'a vurmaya mı çalıştın?"

"Somurtuyordu. Sanırım ona vurmamı istedi. Artık vurabilirim belki. Tekrar denemedim."

"Sen hangi büyüden söz ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir büyü işte. Söylemeye çalıştığım şey de bu."

Kapıya doğru geriledim. "Eh, ben de bilmiyorum. Artık daha iyi hissedeceksin, tamam mı Cal? Sonra konuşuruz. Gece nin ortasında arayabilirsin, söz veriyorum, telefonu açacağım."

Cal başını olumsuz anlamda salladı. "Bir diğer mesele. Bütün gece sabaha kadar uyuyorum."

"Ne güzel!"

"Hayır, hiç güzel değil. Hep insomnia* hastası olduğumu sanırdım..." Başını âdeta öfkeyle iki yana salladı ve kollarını göğsünde bağladı. "Neden buraya geldiğimi bilmiyorum. Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

Cal uzaklaşırken seyrettim, merdivenleri inerken tökezleyip düşmesini bekleyerek dişlerimi sıktım. Sonra o endişemi üstümden çıkarıp diğerleriyle birlikte bir kenara astım; bana bir faydası yoktu. Hem ayrıca Cal tökezlemedi. Sapasağlam yürüdü. Hastaydı ama artık konuştuğumuz için düzelecekti.

* Uykuya dalamama, gece boyunca sürekli uyanma gibi uyku sorunlarına verilen isim. -yhn

Evin içinden geçerek tekrar terasa dönerken kahkahalar duydum. Belki de onlara kısa bir konuşma yapmam işe yaramıştı; belki Ari ve Diana geçmişe sünger çekmeye ve normale dönme-ye hazırdı. Derken, yaklaştıkça iki kişi yerine üç kişinin sesini duyduğumu fark ettim. Üçüncü sesin sahibini tanıyordum.

"...bambaşka olduğunu gördüm; bazen korkunçtu, kalabalık ve yabancıydı. Yalnız kaldığım da oldu."

"Ama değdi mi?" Ari'nin sesi.

"Ah, evet. Yalnız olmak iyidir. İnsan kendini daha iyi tanır."

Gözlerim yaşarmak üzereydi, elimi ağzıma götürdüm. Mina yalnız olmak nedir bilmiyordu.

"Bu konudan bahsedince çok klişe konuşuyormuş gibi hissediyorum ama sanırım dünyanın ne kadar büyük olduğunu daha önce kavrayamamışım. Büyük ve kadim. Asırlardır ayakta duran kaleler gördüm. Çağlar boyu var olmuş dağlar." Kısa bir kahkaha attı. "O yerlerde gezinmek bir bakıma rahatlatıcıydı; insanlar hasta oluşumu umursamıyordu, bana ölmek üzereymişim gibi bakmıyorlardı."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Ari. "Hoş, insanlar benim ölmek üzere olduğumu düşünmüyor. Fakat bütün hayatım boyunca... herkes bana kırılacakmışım gibi baktı. Sanki her an gözyaşlarına boğulabilirmişim gibi." Durdu. "Dans ettiğim zamanlar hariç."

"Ben sana öyle bakmıyorum," dedi Diana.

"Ben de seni tam da bu yüzden seviyorum."

Kulak misafiri olmak yerine aralarına katılmam gerektiğinin farkındaydım. Büyü bana arkadaşlarımı, Mina onlarla takılabilsin diye getirmemeliydi. Ancak bir mutfak sandalyesine yaslanıp nefesimi tuttum.

"Peki hiç iki göz iki çeşme ağladın mı?" diye sordu Mina.

"Hayır!" Ari'nin sesinden alaycılık akıyordu.

"Ben ikimize yetecek kadar ağlıyorum," dedi Diana.

"Ağlamak sanıldığı kadar kötü değildir. Ben Hindistan'day-

ken bir hafta boyunca ağladım. Üçüncü ya da dördüncü ay, trenlerden, garip hostellerden ve bana Hintçe bilmem gerekiyormuş gibi bakan insanlardan bıkmıştım, evimi özlüyordum. Sonra sinir olduğum için vicdan azabı çektim çünkü başarmıştım, dışarıdaydım, hasta değildim, hayalimi gerçekleştiriyordum. O yüzden rahatsız olduğum kimin umurundaydı, değil mi? Ancak insan günün her saati huzur dolu ve minnettar olmaz. Mümkün değildir.”

“İnsanın kendisine ağlamak için *izin vermesinden* bahsetmenize bayıldım,” dedi Diana ve sesinde saklanan gözyaşlarını duydum. Sanki ağlamaktan bahsetmek bile yaşların akmasına yetecekti. “Sanki hayatınızda bir an oluyor ve ‘ah, çok mutsuzum ama yok, sanırım bugün ağlamayacağım,’ diyorsunuz.”

“Diana!” dedi Ari ve bir hışırtı oldu, kahkahalar geldi; Ari’nin hamakta kendini Diana’nın yanına attığını anladım. Hava artık iyiden iyiye kararmıştı. Gereğinden fazla saklanmıştım; şimdiye dek benim nereye gittiğimi merak etmiş olmalıydılar. Ama etmemişlerdi.

Tutunduğum sandalyeyi ittim, takır tukur yere düşerken ben de terasa koştum. Diana ve Ari ayak ayağa uzandıkları hamaktan kafalarını kaldırıp baktılar. Mina bir şezlong sandalyesinde oturuyordu, evin içinden yansıyan ışık kaşındaki pircinge vuruyordu. Bir daha ağzını açamadan ben konuşmaya başladım. “Hey kızlar, kusura bakmayın. Ah, Mina, burada ne arıyorsun?”

“Gelip bir selam vereyim dedim.”

“İyi, selam. Tam bir şeyin ortasındaydık yalnız.”

“Yoo, değildik,” dedi Ari. “Mina, sen temelli mi geri döndün, yoksa yaz tatilini geçirmek için mi?”

Mina arkasına yaslanıp sandalyeye iyice kuruldu. “Mayıs ayında Michigan Üniversitesi’nde birinci sınıfı bitirdim. İkiye geçmem lazımdı ama kemoterapi muafiyet sınavlarında insanı yavaşlatıyor.”

"Sırt çantanı yüklenip dünyayı dolaşmak da öyle," dedim ama hepsi neşeli ses tonumu samimi zannetti. Ne demek istediğimi anlamış olan Mina bana gülümsedi.

"Benim için hazırlanmış bir zaman tablosu olduğunu bilmiyordum," dedi, bir milyonuncu kez vurgulamak istediğim noktayı kaçırarak.

O nokta şuydu: İnsanları sizden alıp götürecek olan tek şey kanser değildi. Bazen siktüğimin Hindistan'ı olabilirdi. Mina iyileşip beni terk etmişti. İşte bütün mesele buydu.

"Kim gelmiş?" diye sordu Mina.

"Cal."

Diana'nın bütün yüz kasları dondu. "Hâlâ çıkıyor musunuz?"

"Sen Cal Waters'la çıkıyor muydun?" diye sordu Mina.

"Hayır, yani evet, belki de ama artık çıkmıyoruz."

"Aman Tanrım, Katelyn, bana anlatmadığına inanamıyorum."

"Anlatacak bir şey yok." *Erkek kardeşiyle öpüşmem haricinde, Diana... kusura bakma.*

"Eee, ne istiyormuş? Sakın tam şimdi ayrıldık deme?" diye sordu Mina.

"Hayır, tabii ki hayır." Hepsi birden bana bakıyor, ayrıntıları duymayı bekliyordu. Peki, onlara Cal'in hasta olduğunu ve sebebini bilmemesine rağmen beni görmek *zorunda* hissettiğini nasıl açıklayabilirdim? "O... dedi ki, Markos'a yumruk atmaya çalışmış."

"Ne? Neden?" diye sordu Ari. Diana eriyip hamaktan süzülerek yere karışmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Markos somurtuyor dedi. Belki... belki Di'ı özlüyordur. İyi bir şey, değil mi? Önemsiyor yani?"

Diana yüzünü buruşturup hamağın iplerine doğru döndü.

"Cal sana Markos'un Diana'yı özlediğini söylemek için bu-
raya mı geldi?" diye sordu Ari.

"İl... evet." Hiç mantıklı olmadığını farkındaydım ama aklıma başka bir şey gelmemişti. "Hey, il, dinleyin, hepiniz doğum günü yemeğine geliyorsunuz, değil mi?"

"Of, Kay," dedi Ari.

"Ne?"

"Düşünceli ol." Ari, sessiz sessiz ağlamaya başlayan Diana'yı işaret etti. Bir an için kendimi çok kötü hissettim, insanlığın yüz karasıydım sanki ama sonra büyüü ve nasıl işe yaradığını düşündüm, iyi ya da kötü olmayı umursamadım ve moralim yerine geldi.

"Doğum günü yemeğine kesinlikle geliyorum," dedi Mina.

Gözlerimi devirdim. "Sen davetli değilsin."

"Tabii ki davetliyim," dedi Mina. "Az önce 'hepiniz' dedin. Ben de 'hepiniz'in bir parçasıyım."

"Evet," diye sırtı Ari. "O da 'hepiniz'in parçası. Değil mi Diana?"

Diana gözlerini silip Mina'ya titrekçe gülümsedi. "Ben 'hepiniz'e ne kadar dahilsem, o da o kadar dahil."

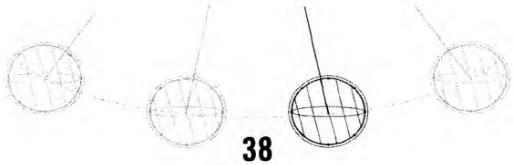
Derin bir nefes aldım. Doğum günleri eskiden bize has bir gündü, ben ve Mina birlikte olurduk. Pasta yiyip birbirimize makyaj yapardık. Mina beni güldüren bir hikâye yazar, sonra da farklı ses tonlarında okurdu. Hatta en hasta olduğu dönemde bile. Hatta ve hatta, son sene bana dört hikâye yazmıştı; ertesi yıl orada olmazsa, her sene birini okumamı ve o taklitleri yapıyormuş gibi davranmamı söylemişti. Sonra, çok yorgun olduğundan ötürü daha uzun yazmaya vakit bulamadığı için özür dilemişti. Bunun üzerine ağlamış ve onun yatağında uyu-yakalmıştık.

Yıllardır yapmadığı bir şey olduğu için yazmayacağını düşünüyordum ama eğer bu sene bir hikâye yazarsa çığlık atarak kaçardım.

Neyse, Mina'nın zorla doğum gününe katılması önemli değildi. Diana ve Ari ile bağ kurması da önemli değildi çünkü

kaçınılmaz olarak çekip gidecekti, Mina böyle yapardı çünkü. Cal'in biraz çılgın olması ve Diana'nın âşık olduğu çocuğu öpmem ve ona yalan söylemem ve onu ağlatmam ve hastanelerde ya da karnavaldaki aletlerde vakit geçirememem önemli değildi. Hiçbirinin bir değeri yoktu.

Büyü işe yarıyordu ve tek önemli olan buydu.

MARKOS

Kardeşlerim arasında babama dair bir tane anısı bile olmayan tek bendim. Hiç. Bir devin omuzlarına kaldırılmak ya da ona benzer, filmlerde insanı ağlatan hayal meyal bir resim bile yoktu. Babam kalp krizi geçirdiğinde iki buçuk yaşındaymışım. Cal altı, Dev sekiz, Brian on.

Bu konuda kimsenin bana acımasını, ağlayıp zırlamayı ya da bir grup insana sarılmayı istemiyordum. Bu bir gerçektir: Ben en küçük kardeşim. Hiçbir zaman bir babam olmamıştı.

Hiç tanımadığım bir babayı özlemek kısmı beni bozmuyordu gerçi. Hadi neyse, tamam... babam harika birine benziyordu ve onu tanısam iyi olurdu ama onsuz da iyi kötü büyümüşüm işte. Beni can evimden vuran, Brian ve Dev ve Cal'in birlikte bu özel grupta yer almasıydı. Hani Babam Şöyle Yapardı Ya Kulübü. Mesela, *Hani babam her hafta sonu bize sosisli yapardı ya, hatırlıyor musun?* Ya da *Hani babam arka bahçeye ağaç evini kurmuştu ya, hatırlıyor musun?* Bir büyüğüm olan Cal bile, babam öldüğünde altı yaşındaydı; herkese Lego alınan ve hep birlikte Legoland'e gittiğimiz Noel'i hatırlıyordu. Abilerim bu anıları hep birlikte kaynatıyor, takas ediyordu. Zihinlerinde bir köşeye kaydettikleri anıları perçinlemede birbirlerine yardım ediyorlardı. Fakat benim bu noktada hiç yardımım dokunmazdı.

Bu hikâyelerde yer aldığım zamanlarda bile, ya annemin kucağında uyuyor ya da arka planda deli gibi ağlıyor olurdum.

İki farklı aile gibiydik: Bir zamanlar hem annesi hem babası olan üç kardeş ve sadece anneye sahip olan ben.

Bir babaya sahip olmaktan daha fazla istediğim şey, o aileye dahil edilmek, hep iki ebeveyni olan o kardeşlerden biri olmaktı. Bunu deli gibi istiyordum hem de. Onları izlemiştim, defalarca aralarına dahil olmaya çalışmışım. Waters kardeşlere.

Onlardan biriymişim gibi yapma konusunda ustaydım. Özgüven dolu, komik, çapkın ama asla ciddi düşünmeyen tip. Bütün notlar B, arada bir iki C olabilir. Bir spor seç, bir takım da oyna. Öfkelenme, üzülme, sabırsız ya da heyecanlı olma. Serin duruşunu koru. Üçkâğıtçının teki olduğumu çıkarıyorlardı, bu yüzden ağzıma sıcıyorlardı ama dışarıdan bakan hiç kimse o gruba dahil olmadığımı anlamazdı.

Garip olansa, koca yaz babamı aklımın ucundan bile geçirmemiş olmamdı. Belki de düşününce o kadar da garip değildi. Ölümle, matemle ve her ne boks, bunlarla yüz yüze kalınca babamı düşünmek için bir iki dakikamı ayıracağımı düşünürdünüz değil mi? Sonuçta yaşadığım ilk büyük kayıp oydu ama dediğim gibi, ortada hatırlayacak bir anı olmayınca, buna kayıp demek pek doğru olmuyordu.

Ari'nin Win'i sildiğini öğrendikten sonra, bırak bir insanın ölümünü algılamayı, yemek yemeyi ve sıçmayı bile zar zor becerebilen yumuşak bebek beynimi düşünmeye başladım. Ari benim bebek halim gibiydi, agucuk sesleri çıkarıyordu, olan bitenden habersizdi. Onun tüm dünyası olan bir insanı hatırlamıyordu, tıpkı benim babamı hatırlamayışım gibi.

O ve ben, kendi çapımızda bir aileydik: Win'i sevenler derneği. Nihayet ben de seçkin bir derneğin üyesi olmuştum, abilerimle yapmayı çok istediğim gibi. Ancak Ari tutmuş, bilerek bu dernekten adını sildirmişti.

Abilerimin neden o bölümlerini bana kapattıklarını şimdi daha iyi anlıyordum. Bencil ya da kötü kalpli olduklarından değildi. Onlar da benim o kulüpte olmamı arzuluyorlardı, paylaştıkları anıları taze tutabilmek istiyorlardı. Ancak ya içindesiniz ya da değildiniz. Numara yapamıyordunuz.

En kötüsüye bu kulüpte yalnız olmaktı.

Ari bizim oturma odasına girdiğinde kırmızı polar battaniyeyi gırtlığıma kadar çekmiş koltukta yatıyor, sarışın bir adamın olağanüstü, yüzde yüz garantili, çelikten sağlam seramik bıçakların nasıl kullanıldığını gösterişini seyrediyordum; on ikili set 49.99 dolardı. Ari televizyonu kapadı ve yüzünde sert bir ifadeyle karşıma oturdu.

Bir yanım koltuktan fırlayıp Win'i unuttuğu için onu boğmak isterken, diğer her yanım hareket edemeyecek kadar bitkindi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Somurttuğunu duydum. Kendi gözümle görmeye geldim."

"Ne? Kimden?"

Ari cevap vermedi. Koltuğun arkasına doğru, yarısı içilmiş enerji içeceklerinin şişelerine ve suratıma baktı; muhtemelen tenim soluk ve yağlıydı, uzun zamandır aynaya bakmıyordum.

"Diana'yla neden gönül eğlendirdin?" diye sordu.

Yutkundum. Ben ne kadar kötü görünüyorsam, Ari de bir o kadar berbattı. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı, ellerini iki yanında beceriksizce bükmişti, eskisi gibi esnek ve bükülebilir görünmüyordu.

"Gerçekten ondan hoşlanıyorsun sanmıştı," dedi Ari. "Onu ikna etmek için çok emek vermiş olmalısın. Neden böyle bir zahmete girdin?"

"Kapa çeneni," dedim. "Kapa şu siktiğimin çenenini Ari. Me-sele ben ve Diana değil. Sen Win'i unuttun. Gittin ve kanserli

bir hücre gibi onu kestirip attın. Oysaki onu hatırlasan ölmeyecektin. Win kanser değildi. Seni... *seviyordu*. Ve senin umurun da bile olmadı."

"Böyle bir şey yaptığıma göre onu çok sevmiş olmalıyım."

"Saçmalığın daniskası."

Ari omuz silkti. "Haklısın," dedi. "Eski Ari pisliğin tekiymiş."

Gözlerimi kapattım ama karanlık, Ari'nin gittiği anlamına gelmiyordu. Orada olduğunu, nefes aldığını sezebiliyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden sessizce burnumuzdan soluduk.

"Diana'nın kalbini neden kırdığını söyle," dedi.

Gözlerimi açtım. "Sana ne?"

"Diana benim arkadaşım."

"Sen boktan bir arkadaşsın, bence bunu kabul edelim artık."

"Sen de her zamankinden daha götsün. Neden yaptın? Sırf beş dakika için sevildiğini ve özel olduğunu hissedebilmek için mi? İnsanlık dışı bu."

Koltukta doğruldum, battaniye omuzlarımdaydı. "Ben buyum Ari, belki hafızanı tazelemek gerekiyordur. Ben gönül eğlendirir, güler geçerim. Ciddi değilimdir. O ne bekliyordu?"

Ari kaval kemiğine tekme attı ama acısı keskin, kırmızı ve tatmin ediciydi. Ari sendeledi, sanki bana tekme atmak onun dengesini bozmuştu.

"Bana kızgınsın, anlıyorum," dedi. "Lanet olsun ki ben de kendime kızgıyım. Ancak Diana'nın kalbini kırmaktan daha aptalca bir intikam alma yöntemi olamaz."

Yıllarca sürmüş gibi hissettiren bir an durdum, sonra gülme krizine girdim. Haftalardır hiç bu kadar komik bir şey duymamıştım.

Ardından çok kısa bir an için, karşımda oturan kızın, bir zamanlar arkadaş olduğum Ari ile aynı kişi olduğu hissiyatına kapıldım. Sanki onun da kopup kahkahalar atması an mesele-

siymiş gibi. Yanuma oturacaktı, birlikte televizyondaki gündüz programlarıyla dalga geçecektik, abilerime beni rahat bırakmalarını söyleyecekti ve ben burnundan kola püskürtmesini isteyecektim.

Oysaki Ari gülmedi. Artık o kız değildi.

“Konu sadece seninle ilgili değil ruh hastası,” dedim; her şey göz önüne alındığında gayet kibar sayılırdım. “Yine de laf olsun diye benden ne yapmamı istediğini bir söylesene? Seçenekler şunlar çünkü: Diana’yı rahat bırakırım ki sen çıkagelmeden önce böyle yapmayı planlıyordum. Ya da özür dilerim ama bunda bir anlam göremiyorum. İçimden gelmediğini, senin özür dilemem için beni zorladığını anlardı.”

Ari’nin umacağı en iyi seçenekler bunlardı fakat o hâlâ hayal kırıklığı içindeydi. “Farklı olmanı istiyorum,” dedi.

Artık hiç komik olmamasına rağmen burnumdan gülme sesi çıkardım. “Evet, bu konuda ben de senin yanındayım.” Televizyonu tekrar açtım.

“Markos...” diye başladı, reklamın gürültüsünü bastırmak için sesini yükselterek ama tuhaf bir tereddüt içindeydi. “Sen-ce bunu neden yaptım?”

Kaltağın tekisin de ondan.

Win’i hiç sevmedin de ondan.

Zayıftın da ondan.

“Kendini korudun,” dedim.

Ari başını iki yana salladı ama haklı olduğumu biliyordum.

“Eğer onu gerçekten sevseydin, hatıraları ve acıyı isterdin. Sen, insan olmaktan muaf olmak istedin.”

Ari’ye bakmadım. Gözlerim ekranda bir şeyi dilimleyen bacağı takip etti.

“Sen aşktan ne anlarsın?” diye sordu.

Ben cevap vermeyince de nihayet başımdan gitti.

Ancak söylediği bir söz, kıvrılan bir solucan gibi beynime girdi ve onu çıkarmayı başaramadım. Televizyondaki reklam

anlamsızlaştı; koltukta kalıp hiç kalkmama kararım çocuksu bir hal aldı.

Ari benden farklı olmamı istiyordu. Eh, ben de farklı olmak istiyordum. Gerçek anlamda, DNA'ya kadar farklı. Daha önce hiç tanışmadığım birisi olmak istiyordum. *Benimle* hiç tanışmayan birisi olmak istiyordum.

Üst kata çıktım, duş aldım ve kendi yatağımda uyuyakaldım. Ertesi sabah kimse uyanmadan gizlice evden çıktım ve Dianaların evine doğru yürümeye koyuldum.

—Kapıyı suratıma çarpacak.

—Olumlu düşün.

—Kafama bir lamba fırlatıp kapıyı suratıma çarpacak.

—Belki de seni dinler.

—Ya, tabii. Ari'ye dediğim gibi: Ben özür dileyen bir tip değilim. Diana bunu biliyor. Beni tanıyor.

—Peki bu kötü bir şey mi?

—Evet çünkü daha şenlik ateşi gecesinden beri tahmin ettiğim gibi her şeyi mahvettim. Başından beri yalnızca iki seçenek vardı: Uzak kalmak ya da tam bir yıkım. Ben iki numaralı kapıyı seçtim.

—O zaman niye oraya gidiyorsun?

—Çünkü gitmem lazım.

—Niye?

—Çünkü... belki beni affeder.

—Ama demiştin ki...

—Eğer beni affedeceğine dair minicik bir ihtimal bile varsa, denemek zorundayım.

—Peki neden seni affetsin?

—Çünkü beni tanıyor.

39

WIN

Echo beysbol çıkışlarında beni beklemeye başladı. Hatta üçüncü kale çizgisinin yanında siyah bir nokta şeklinde bütün beysbol antrenmanını baştan sona izliyor, antrenmandan sonra da kamyonetimin yanında dikiliyordu. Markos ya da başka bir çocukla birlikte çıkarsam ortadan kayboluyordu. Ancak yalnız yaklaşıyorsam, yolcu koltuğuna oturuyor ve sohbet ediyorduk.

Parayı vermem için bana baskı yapmıyordu. Her şeyden önce, büyüüyü alıp almadığımı öğrenmek istiyordu. Sonra da, hep hayır dediğim için, nasıl olduğumu soruyordu.

Ben de ona anlattım. Ona kara günleri, uykusuz geceleri anlattım; canını sıkmamak için Ari'ye daha çok yalan söyleyişimi, istemem gerektiğini bildiğim parayı ondan istemediğimi ve annemin yüzündeki endişeyi, Kara'nın yüzündeki kafa karışıklığını anlattım. Büyüyü almayı her şeyden çok istediğimi ama benim hiçbir şeyi doğru düzgün isteyemediğimi, böylece zayıf bir istek yüzünden büyüüyü almayı başaramadığımı açıkladım. Büyünün oracıkta, çorap çekmecemde bulunuyor oluşu, onu daha ulaşılır kılmıyordu. Ari de tam karşımdaydı. Gerçek hayatım önümdeydi. Hiçbirisi kolay gelmiyordu.

"Alman için seni zorlayamam," dedi Echo bir gün öğleden sonra. Sırtı kapıya dönük yolcu koltuğuna oturdu, başını da koltuğun başlığına dayadı. "Ama keşke alsaydın."

"Alacağım. Alacağım." Üstünde kocaman harf olan spor ceketimi sırtımdan çıkarıp arka koltuğa attım. Kamyonet, içinde iki insan otururken ve motor çalışmıyorken ısınmıştı. "Ama sana önce paranı ödemeliyim."

Echo ceketi çıkarışımı izledi ve kendini iyice kapıya bastırmaya, benden uzak durmaya çalıştı. "Sana kafana takma dedim. Büyüyü aldıktan sonra muhtemelen parayı toplamanın daha çabuk bir yolunu bulursun zaten."

"İyi de sen paraya sahip olunca, yola koyulup kahraman olmak üzere beni burada bırakırsın," dedim, şaka yapmaya çalışarak. "Belki seninle sohbet etmekten keyif aldığım için ödemek istemiyorum."

Echo gülmedi. Boynu ve yanakları kıpkırmızı bir şekilde bakışlarını torpido gözüne dikti.

Hareket etmemeye çalıştım. Farkında bile olmadan feci bir şey söylemiştim.

"Özür dilerim," dedim.

Cevap vermedi.

"Sohbetlerimizden gerçekten keyif alıyorum," dedim. "Samimi bir şekilde konuşabildiğim tek kişi sensin. Diğer herkes fazla zor."

Echo hâlâ tek kelime etmemişti fakat bakışlarını torpido gözünden ayırıp bana çevirmişti. Gözleri o kadar berrak, sıcak ve kederliydi ki, başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Ne var?" diye sordum. "Lütfen söyle. Götün tekiyim, farkındayım. Seni kızdırdım."

"Kızmadım. Sadece... büyüü almanı istiyorum. Kendini daha iyi hissetmeni istiyorum. Ancak... bana parayı vermeni istediğimden emin miyim, bilmiyorum. Artık yani."

"Ah," dedim.

Kısacası benimle kamyonetimde oturmak istediğini, halimi hatırmı sormak istediğini söylemek istemişti. Kasabada kalmak, seyahatini ertelemek, başka efsuncu ve meclis arama,

annesi ile kendisini kurtarma işinden bir süreliğine vazgeçmek istediğini söylemişti.

Benim için.

Uzandı ve gergin hareketlerle direksiyonda ritim tutan elimi tuttu. Teni serindi. Derin bir nefes verdim ve göğsümdeki hava vakumla çekilir gibi oldu. Hemen derin ve kocaman bir nefes daha almak zorunda kaldım. Havada Echo'nun deri ceketinin, lavantalı şampuanının kokusu gezindi; başımı kaldırdım, ona döndüm, oradaydı ve bir santim ilerlesem onu öpecektim.

Bir saniye için bunu yapmayı ciddi ciddi düşündüm. Bu ihtimalin beni tükettiğini hissediyordum; gözlerimden ayak parmaklarıma kadar bir elektrik akımı geçti. Her hücrem birdenbire bu kızın yakınlığının ve benimkine bastıran siyah deri ceketinin altındaki vücudunun gerçekliğinin bilincine vardı.

Derken elimi aniden onunkinden çektim, geri kaçıp uzaklaştım, deri ve lavanta kokusunu tekrar duymamak için ağzımdan nefes aldım. Avuçlarımla gözlerimi kapatarak uyuşukluk ve karanlığa dönmeye çalıştım. Ensem cama çarptı ve o anda kendime duyduğum nefretle kıyaslanamayacak bir acı kafama saplandı.

Onu öpmedim. Yine de ne fark ederdi? Echo'yu öpmek istemişim ve bu, yeterince kötüydü.

"Özür dilerim," dedim.

Echo da kesik kesik nefes alıyordu. Arabanın içinde tek bunu duyuyordum. Bir bu, bir de göğsümde güm güm atan kalbim. "Ben de özür dilerim," dedi.

"Yapamam."

"Biliyorum."

"Ama sen... senden hoşlanıyorum..."

"Hayır, hayır. Lütfen öyle şeyler söyleme."

"Benim için yaptıklarını çok takdir ediyorum..."

"Hele bunu *hiç* söyleme. Ciddiyim Win, en iyisi konuşmayalım. Çıtımız çıkmasın, sessiz oturalım ve sen beni eve bırak

ve bir daha hiçbirimiz bu olayı anmayalım. Tamam mı?"

Başım la onayladıktan sonra arabayı çalıştırdım. Camlardan birini açmak zorundaydım çünkü dışarıdaki hava içeriden daha serindi ve camların içi buğu yapmıştı. Buharın açılmasını beklerken geçen saniyeler, dünyanın en uzun saniyeleri ydi, her biri bin kalp atımı ya da fazlasıydı.

Koşu parkurlarının etrafından dolanıp Echo'yu evine bıraktım ve sonra eve döndüm. Yol boyunca, *bu sefer* büyüyü alacağımdan emindim, elbette artık öylesine sefil, öylesine zavallı bir insan müsveddesi olmuştum ki, büyüyü almak zorundaydım, başka seçeneğim yoktu.

Eve gider gitmez sandviçi çekmecemden çıkarıp uzun uzun baktım. Eğer alırsam ve işe yararsa, ertesi gün normale dönebilirdim. Muhtemelen vicdan azabı çekmeye devam ederdim ama en azından, Ari'yi öpebilir ve bunu gerçekten tekrar hissedebilirdim, tıpkı Echo'nun gerçekleşmesine ramak kalan öpücüğünün verdiği völtaj gibi.

İkisini de hak etmiyordum.

Biraz düşündüm. Sonra büyüyü yerine geri koydum.

40

ARI

Markoslardan çıkmamdan kısa bir süre sonra Echo aradı. Markosların mahallesinde volta atıyor, Kay'ın doğum günü yemeğinden önce vakit öldürüyor ve Win düşüncesini kafamda evirip çeviriyordum. Onun hakkında bildiğim bir gıdım ayırtıyı, topladığım birkaç ipucunu. Markos'un onu ne kadar özlediğini. Onun yanındayken nasıl değiştiğimi. Bu ayrıntılar bir insanı kaba hatlarıyla oluşturuyor, başkaları üstündeki etkiyle nitelik kazanıyordu ve toplamı, gerçek bir insan etmiyordu.

Markos, Win'i gerçekten sevseydim, onu hatırlamak isteyeceğimi söylemişti. Annem ile babamı düşündüm. Belki onları da yeteri kadar sevmemiştim. Belki çok değer verseydim, yangının hatırasını saklar ve üstüne kabuk bağlardım. O zaman en azından bunca acı çekmemin sebebi olan yarayı gösterebilirdim.

Bir anda günlerden 1 Ağustos olduğu kafama dank etti.

New York'ta olmam gerekiyordu ancak Jess'e dans edemediğimi ispatlayamamıştım. O yüzden nakliyecileri iptal ettikten sonra onları tekrar arayıp çağırmamıştı. Eşyaları kutulara koymayı da kesmişti. Bir gecede tabak çanaklar ve kitaplar gene raflardaki yerini almıştı.

Echo'nun sesi kulağımda capcanlıydı. Win ve New York düşüncesine garip bir tezattı.

"Bana uğrayabilir misin?"

"Şimdi mi?"

"İki deneme yaptım ve galiba büyünü yapmak için hazırım." Echo heyecanlıydı, kıkır kıkır gülecek gibiydi. Ben de çok heyecanlıydım ama bir yandan, kesiklerle dolu kolunu ve çığlık seslerini gözümde canlandırmadan edemedim.

"Birazdan oradayım," dedim ve koşmaya başladım, sonra yolun ortasında tökezleyip düşmemek için yavaşladım.

Echo büyüm için ne planladığını, ayın evrelerini ve hangi yiyecek türünü yapacağını izah etti ve bana yeterli miktarda zarafet katarak yan etkileri kısıtlamaya çalışacağını söyledi.

"Peki yan etkiler?"

"Fiziksel bir büyü bu, o yüzden zihinsel bir yan etkisi olacak. Zarafet, kontrol ve güç... belki eskisinden daha duygusal olabilirsin? Kestirmesi zor çünkü bileşik bir büyü."

Echo'nun ağzından çıkan her kelimeyle havalara uçmak istiyordum fakat içimi bir kurt kemiriyordu. Win'in ana hatlarında çizmeyi başaramadığım bir yanı. Sonunda Echo'nun lafını kestim.

"Win için ne tür bir büyü hazırladığını anlatsana."

Echo durdu. "Sana anlatmamı istemezdi bence."

"Niye? Aşk büyüsü müydü?" Eğer Win onu sevmem için bana büyü yaptıysa bu, aldığım karara, onun uğruna hayatımı ve hedeflerimi tamamen değiştirmeme büyük bir ışık tutmuş olurdu.

"Hayır. Seninle alakası yoktu."

Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım. "Fakat sana karşılığında beş bin dolar verecekti, demek ki önemli bir meseleydi. Pahalıymış, o halde kalıcı bir büyüydü, değil mi?" Cevap yoktu. "Ben ne olduğunu biliyor muydum, Win'i unutmadan önce? Yoksa o zaman da mı sırdı?"

"Bilmiyordun."

Demek Win'in sırları vardı. Eğer Eski Ari bunu bilseydi,

onu unutmak için bu kadar zahmete katlanır mıydı?

"Ari? Orada mısın?"

"Neden bana şantaj yapman bu kadar uzun sürdü?" diye sordum.

Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu. "Nasıl yani?"

"Win, mayıs sonunda öldü. Ben büyümü bir hafta sonra yaptırdım. Oysaki sen beni 3 Temmuz'da, şenlik ateşi gecesi gelip buldun."

Echo'daki sessizlik uzadıkça adımlarım yavaşladı. "İlk iki hafta hiçbir şey düşünemedim."

"Win öldükten sonra mı?"

"Hı hı, ben... hiç kolay değildi."

"Neden?"

Echo'nun sesi bir fısıltıya dönüştü. "Yetiştiriliş şeklimden dolayı... daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. Bir efsuncu olduğumu kimseye söylememiştim. Annem evde yokken kapıyı açmam bile yasaktı."

"Ama Win'e açtın."

"Çaresiz kalmaya başlamıştım. Annem günden güne eriyordu. Saklayamayacağı ya da yok etmeyeceği şekilde para kazanmam gerekiyordu, o yüzden ona söyledim. Hiç beklemiyordum..." İç çekti. "Birisine söylemenin nasıl bir his olacağını biliyordum. Seni tanıyan birinin olması. Win beni tanıyordu. Annem bu kadar hastayken... beni tanıyan tek kişi oydu."

Yürümeyi kestim. Midemde acı bir tat çalkalandı. Her ne kadar tüm haklarını ona versem de, Echo matemimi çalmıştı. "Bak ne diyeceğim, şu anda gelemem," dedim. "Akşam yemeğinde arkadaşlarımla buluşmam lazım."

"Ah. Tamam."

"Yine de sağ ol. Büyüyü yaptığın için teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Arkadaşım bu akşam yemeğini iple çekiyordu, yoksa ekerdim. Gerçekten."

"Özür dileme. Sonra görüşürüz."

"Çok üzgünüm," dedim yine de, gerçi söyledikçe ikna ediciliği azalıyordu. "Diana'yı almak zorundayım, sonra da Kay'le restoranda buluşacağız. Muhtemelen geç kaldım bile ve..."

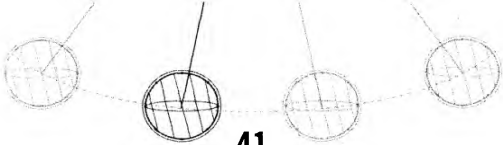
"Bir dakika," diye lafımı kesti Echo. Sesindeki titreme durmuştu; normal ses tonuyla konuştu. "Arkadaşının adı Kay mi?"

"Evet. Kay Charpal."

"Güzel Hintli kız? Saf? Biraz yapışkan?"

"Aşağı yukarı." Echo yanıt vermedi. "Onu tanıyor musun?"

İçini çekip, telefonun ahizesine derin bir nefes verdi. "Evet, tanıyorum. Size kanca taktırdı."

41

KAY

Doğum günü hediyesi olarak, arkadaşlarım kanca büyüsunü öğrendiler.

Günlerden pazartesiydi ve hep birlikte kasabanın merkezindeki ıstakoz restoranında buluşacaktık. Yemek yerken ön-lük taktığınız, kovalarca deniz mahsulünü ortadan yediğiniz ve yanına bir sürü patates servis ettikleri restoranlardandı. Sadece yazın açıklardı: taze deniz mahsulü çıkarıldığında ve hakkını verecek sayıda çok turist bulunduğunda. Şu sessiz, kuru gecelerden biri yaşanıyordu; çok sıcak değildi, ay res-toran camlarına bir spot ışığı gibi vuruyordu. On yedisini en son dolduran bendim; Diana iki ay sonra on sekiz olacaktı, bu yüzden kısa bir süreliğine aynı yaşta olacaktık. Her şey sıraya diziliyordu.

Mina ve ben, Diana ve Ari'yi bir saat bekledik. Mesaj at-madılar, e-posta yollamadılar ve aramadılar; onlara herhalde saati yanlış verdim diye düşündüm. Sonunda biz siparişimizi verdik ve masanın altından onlara mesaj attım.

"Belki bir yere takılmışlardır," dedi Mina, kibar olmaya ça-lışarak.

Bana acıması sinirimi bozdu. Bir yere takılmamışlardı. Ta-kılamazlardı. Kanca eninde sonunda onları bana getirecekti çünkü işe yarıyordu. Her zaman yarıyordu.

İlk ortaya çıkan kişi davetli bile değildi.

Cal Waters restoranın kapısında dikildi, gözlerini kırpıştırarak içeriye şöyle bir baktı. Hâlâ berbat durumdaydı; iyice zayıflamıştı, bir yerleri seğiriyordu, terliyordu. El sallayıp onu yanımıza çağırdım; başka ne yapabiliyordum? Onu görmezden gelseydim daha beter olacaktı. Yanımıza ulaştığında leş gibi tekila kokuyordu.

"Selam Cal, ben Mina," dedi Mina gülümseyerek ve elini uzatarak. "Sekizinci sınıfta, cebir dersinde aynı sınıftaydık, hatırladın mı?"

Cal ablamın uzattığı ele baktı ama kendi elini yanından ayırmadı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Cal hiç konuşmadan ağzını açıp kapadı. "Bilmem. Ben sadece... ayaklarım beni buraya getirdi."

Cal'in arkasından kapının açıldığını gördüm. Ari ve Diana da içeri girdiler. Sarhoş Cal'i kenara itip yerimden fırladım. "Ari! Di!"

Ari bana döndüğünde suratı öfkeyle doluydu. Diana'yı kolumdan tutup bizim masaya doğru sürükledi. Diana şoke olmuştu.

"Ari Madrigal," diye fısıldadı Cal bir adım gerileyerek.

"Nerelerdeydiniz?" diye sordum.

Ari bana pis pis bakıyordu. "Bırak bu ayakları Kay. Büyüden haberimiz var."

"Var mı?" diye ağzını yaydı Cal. İnce ter tabakasıyla kaplı yüzü iyice sararıp solmuştu.

Ari burnunu buruşturdu, ona bakmadı bile. "Evet. Kay'in bize kanca taktırdığını ve onun yanından ayrılmamızın yasak olduğunu biliyoruz. Sen, ben ve Diana."

"Ah," dedi Cal, hafifçe yalpalayarak. "Ah, bu hiç iyi değil."

"Neden bahsediyorsun Ari?" diye sordu Mina oturduğu yerden.

Ari efsuncu arkadaşının, Cal'in büyüünü kırmasını istediğim o gün kadına söylediklerimi anlattığını açıkladı.

"Vay, teşekkür ederim," dedi Cal. "Daha çok büyü."

"Aman Tanrım," dedi Mina.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Eee, ne olmuş?"

"Olan şu, ben New York'a gitmek ve bale yapmak istiyorum. Diana suratını bir yerlere çarpmadan arabasına binip kasabanın dışına çıkmak istiyor." Ari, Di'i işaret etti, kız duvarda bir noktaya gözlerini dikmişti ve konuşulanların farkında bile değil gibiydi. Ari kısa bir süre endişeli gibi göründü, sonra yine burnundan soluyarak bana baktı. "Doğru değil bu yaptığın."

"Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Büyüyü kır. Bizi serbest bırak."

"Büyü kırmak neredeyse imkânsızdır. Bilmiyor musun?" diye sordum. Ari kızardı ve bileğini masanın kenarına bastırdı. "Hem ayrıca ben bu büyüyü kırmak istemiyorum. Biz arkadaşız."

"Hayır, değiliz."

"Hepimiz hata yaptık. Diana, Markos'la birlikteliği hakkında yalan söyledi. Sen Win'i unuttuğunu sakladın, biz de seni affettik. Şimdi siz de beni affedin ve hayatımıza devam edelim."

Mina inanamayarak kafasını sağa sola salladı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Sana ne ki Mina?" Sesim çok yükselmişti. Yakındaki masalarda oturanlar dönüp baktılar.

Ari, ablama bir bakış fırlattı. "Dikkat et de, Kay sana da kanca taktırmış olmasın çünkü bir daha Hindistan'a gitmeye çalışırsan kendini tekrar hastanede bulabilirsin."

Mina nefes almayı kesti, kalakaldı.

Garson üstü mumlarla dolu bir cupcake ile masamıza yaklaştı fakat yüzlerimizi görünce mumları kendi üfleyip gerisin geri çekildi.

Herkes benden konuşmamı bekliyordu sanki fakat söyleyeceğim her şeyin yanlış olacağını biliyordum.

"Mutlu yıllar bana," dedim.

"Hâlâ bir terslik var yalnız," dedi Cal. Bütün masarın üstüne alkollü nefesini dağıldı. "Sen ve kancan değil. Bir şey daha. Ben çok... açım. Yiyecek bir şeyler var mı?"

"Kapa çeneni Cal," dedim.

"Bir anı olmayabilir," dedi Ari'ye, sanki Ari ona bir soru sormuş gibi. "Olmayabilir. Yanılsamalar görüyor olabilirim, şizofrenik olabilirim. Anlayamıyorum." Hepimizin suratına sırasıyla baktı, sanki bizi görmüyordu ama benim yüzümde durdu. "Markos'a da mı kanca taktırdın?"

Midem tersyüz oldu. "Hayır, tabii ki hayır. Cal, sen artık eve gitsene."

Diana, Cal'ın koluna yapışıp ona bir adım yaklaştı. Cal farkında bile değildi. "Neden Markos'a da büyü yaptırdı mı diye sordun?"

"Çünkü öpüştüler. Şimdiyse Markos eve kapandı."

Diana ve Ari ona, sonra birbirlerine ve sonra aynı anda bana baktılar. Gözlerinin içindeki her bir anlayış kırıntısının ve bağışlamanın kayıp gittiğini gördüm; çelimsiz, incecik bir altın yaprağı misali kopup yere düştü. Altından soğuk, çirkin beton çıktı. Boş verdiğim tüm kaygılarım havaya sıçrayıp üstüme atladı, nefes almak zorlaşıyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

"Öpüştüler," diye ısrar etti Cal, üstüne de geçirdi. "Markos öyle dedi. Bana yalan söylemez."

Yanağımın iç kısmını ısırp bir kez daha keşke hazırcevap olsaydım, ne diyeceğimi bilseydim ve nasıl diyeceğimi bilseydim de, anlayıp beni affetselerdi diye düşündüm. "Eğer doğruysa, ki doğru demiyorum, ama eğer doğruyu söylüyorsa, Diana'nın Markos'la çıktığını öğrenmemden önceydi. Diana bana birlikte olduklarını söyleseydi..."

"Ne bok yiyorsun Kay?"

"Ari, bırak," dedi Diana.

Ari ona hiç aldırmadan her saniye sesini yükseltmeye devam etti. "Her zaman bize destek çıkan, kusursuz arkadaş havalarına giriyorsun ama arkamızdan bize büyü yapıp Diana'nın âşık olduğu çocukla öpüşüyorsun, iğrençsin. Hastasın sen!"

"Lütfen, sus," dedi Diana. Çevremizdeki masalarda oturanlar garsonlarına fısıf fısıf bizi işaret ediyorlardı.

"Sen arkadaşlığın anlamını bilir misin acaba? Çünkü ben son bir yıla ait çoğu şeyi unutmuş olabilirim ama şu kadarını biliyorum; sahip olma şansına erdiğin, dünyanın en tatlı, en sadık yakın arkadaşına böylesine büyük bir aptallık yapmayacak kadar..."

"Kapa çeneni Ari!" dedi Diana. Kıpırmızı kesilmişti. Hâlâ Cal'in kolunu tutuyordu, bırakmayı unutmuş gibiydi. "Beni savunmayı kes. Sanki sen kusursuz dostluk abidesisin de."

Ari kızarıp bozardı ve dimdik durdu. "Ben onun kadar kötü değilim." Parmağıyla beni gösterdi.

"Bir düşün istersen. Kay'ın ne yaptığı önemli değil. Markos gene de benden ayrılacaktı çünkü senin salak büyüünü ondan saklayarak ona yalan söylemiş oldum."

Ari bir adım gerileyip koltuğa takıldı. "Markos'un hareketinden ötürü beni mi suçluyorsun?"

Diana titrek bir nefes aldı. "Her zaman en yakın arkadaşım olacaksın Ari ama bazen bu konuda çuvalhıyorsun." Diana dönüp Cal'i kolundan çekti. "Hadi gel. Sana bir taksi çevireceğim." Cal restorandan götürülmeye ses çıkarmadı.

Keşke onları takip edebilseydim. Bu konuşmalar sırasında mekân gözüme kalitesiz, masa örtüleri ve uyduruk deniz mahsulü süslemeleriyle kasvetli ve duygusuz görünmeye başlamıştı. Yemeğe çıkmak için başka bir yer seçmeliydim. Daha az kumsal ve yaz havası taşıyan bir yer. Beyaz masa örtülü ve

klasik müzik alan bir bistro mesela. Farklı bir tercihte bulunsaydım, belki bunların hiçbirisi olmazdı.

Ari ve ben, masada karşılıklı oturup birbirimize baktık. “İyi bir arkadaş olmaya çalıştım,” dedim. Ari burun büktü ve çenesiyle beni bastırmasını önlemek için daha hızlı konuştum. “Gerçekten çalıştım. Sizi seviyorum kızlar. Yaz başından beri size yardım etmeye çalışıyorum.” Sesim titredi, böyle olmasından nefret ediyordum. Ari’ye hiçbir açıklama yapmaya mecbur değildim ama gene de yaptım. “Yakınınızda kaldım. Beni görmezden geldiğinizde ya da benimle alay ettiğinizde bile, sizinle takılmak zorunda olduğumu biliyordum. Belki günün birinde her şey normale döner. Beni takdir edersiniz. Gerçek arkadaş oluruz.”

Daha küçük düşürücü bir durum olamazdı; sanki gerçeğin özüne inmek için kıyafetlerimi, derimi, kemiklerimi yakmak zorunda kalmıştım. Üzüntüden ziyade sinirden dolan gözyaşları gözlerime batıyordu ama onları bastırdım.

Ari olumsuz anlamda kafasını salladı. “Diana çok sinirlendi ama o ve ben, aramızı düzeltiriz. Seninle ilişkimizin de aynı böyle olacağını sanıyorsan, kendini kandırıyorsun.”

Ah.

Çıkar içinden. As kenara.

Ayağa kalktım. Mina da kalktı ama ona bakmadım ve o da restorandan tek başıma çıkmama izin verdi.

Ari ve Mina’yı burunlarından soluyarak restoranda bıraktım, benden nefret ediyorlardı. Cal ve Diana kaldırımında taksi bekliyor, benden nefret ediyorlardı. İyi. Ben de onlardan nefret ediyordum.

Ama asıl sorun, esasında etmiyordum.

İçimden çıkarıp astığım tüm duygular hâlâ yerlerindeydi. Kancalarından çıkarabiliyordum ama bu, yok oldukları anlamına gelmiyordu. İçimde bir yerlerde, utançtan yerin dibine girmiştim. En kötü yanıımı, en hakiki yanıımı görmüşlerdi. On-

lara emirler verip canımın istediğini yaptırmak, doğum günü yemekleri ve arka bahçemizde somurtarak oturmak gayet güzelmiş gibi yapabilirdim, oysaki asıl fark etmelerini istediğim şey, beni ne kadar özledikleriydi. İşte bu, dayatamayacağım bir şeydi.

Bunun yerine, onları cezalandırdım. Sözüme sadık kalıp dört gün boyunca hiçbirini aramadım.

Büyüyle ilgili ne yaptığımı bildiğimden, sonrasında olanların, tamamen değilse bile kısmen benim hatam olduğunun bilincindeydim.

42

MARKOS

Saat o kadar erkendi ki, sıcaklık henüz yere inmemiști ve orta yaşı bir adam kamyonla gazeteleri dağıtıyordu. Yolda, tek bir araba bile yoktu ve sükûnet, cırcır böceklerini iyice gürültücü kılıyordu. Diana'nın evine ulaştığımda kapıyı üstünde sabahlığıyla annesi açtı ve âdeta piyango ikramiyesini getirmişim gibi ağzı kulaklarına vardı. Diana, ona neler yaptığımdan bahsetmemiști sanırım. Beni haşlayıp bağırmadığı için kadına gıcık oldum.

Tam aksine, Diana'yı çağırdı ve benimle havadan sudan konuşmaya çalıştı fakat suratımı taşa çevirip arkasına baktım, Diana'nın ortaya çıkmasını bekledim.

Diana nihayet geldi; askılı bluzu ve şort pijamasıyla, saçları atkuyruğu yapılmış halde karşımdaydı; bir haftadan uzun bir zaman sonra suratıma bakan yüzü bomboştu. Ben herhangi birisiymişim gibi. Öfke yoktu. Kafama lamba fırlatmadı. Hiç.

Berbat bir an için, beni hafızasından sildirmek amacıyla büyü yaptırdı zannettim ama sonra annesine döndü. "Bir saniye yalnız kalabilir miyiz?" dedi ve annesi yanımdan ayrıldıktan sonra, kısacık bir saniyeliğine, yüzünde küçücük bir acının izini gördüm ve hemen sonra ifadesiz maske yüzüne indi.

"Ne istiyorsun Markos?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedim. "Çok özür dilerim. Göt gibi davrandım, ne kadar boktan davrandığıma inanamıyorum ve senden özür dilemem lazım."

"Kay'le öpüşmüşsün."

"Aptal bir hataydı."

"Bana küfür ettin. Neredeyse iki haftadır benimle konuşmuyorsun."

İşlediğim suçların listesini sessizce sıraladı, bana avaz avaz bağırmasından çok daha yıkıcıydı. "Özür dilerim Diana."

Diana derin bir nefes alıp omurgasını dikleştirdi. "Tamam. Seni affediyorum."

Ağzım şaşkınlıktan defalarca açılıp kapandı. "Sen... affediyor musun?"

"Evet. Uğradığın için teşekkürler. Çok iyisin. Hoşça kal."

Kapıyı kapatmaya başladı fakat bir elimi koyup durdurdum. Diana bir ele baktı, bir bana baktı ve kendimi bir sülük gibi hissettim ya da merdivenlerde ölmüş, kokuşmaya başlamış bir sülük gibi. "Eee, bir dakika o zaman. Tekrar arkadaş olabilir miyiz?"

"Sanmıyorum."

"Ama beni affettiğini söyledin."

"Evet."

"Beni bir daha asla görmek istemiyorsan, gerçekten affetmedin demektir bence."

Diana gözlerinden ateş saçtı. "Buraya bana bir insanın nasıl affedileceği hakkında söylev çekmeye mi geldin? Senin için çok garip bir konu başlığı."

Senin için diyerek neyi kastettiğini idrak edecek beyin gücüne sahip değildim. "Buraya sana söylev çekmeye gelmedim, hayır. Hayatırı siktiğim için bana bağırıp çağırman için buradayım."

Diana on santim uzamış gibiydi, gözleri benimle aynı seviyedeydi. "Kendini pohpohlamayı kes Markos. Ben bunu atlatırım."

“Bana ikinci bir şans tanınmalısın!”

“Niye?” diye sordu, Win’in kafamın içinde yankılanan sesini andırarak.

“Çünkü ben... ben...” Durdum, yutkundum ve insanın kendisine yukarıdan baktığı, yalvarıp yakaran bir ezik gördüğü o anlardan birini yaşadım. Yine de buraya kadar gelmişim. İlerlemeye devam etmek zorundaydım. Saçmalamadan. Dürüstçe.

Dürüst olmak iğrenç bir şey olsa bile.

“Çünkü seni özledim ve seni düşünmediğim bir an yok ve yaşamaya devam etmek için sana ihtiyacım var. Sen yanımda yoksan nasıl bir herife dönüşeceğimden korkuyorum yani çünkü o dönüşeceğim herif, eskiden olduğum o adam rezalet biriydi.” Diana karşı çıkmak üzere ağzını açtı, o yüzden konuşmaya devam ettim; onu ikna etmek için değil, kaçınılmaz hayır cevabını ertelemek için yaptım. “Ayrıca, aslında yüzde yüz dürüst davranmam gerekirse, ki öyle yapıyorum ya da en azından yapmaya çalışıyorum, gerçekten seni sevdiğimi düşünüyorum ama emin değilim çünkü bu konuda hiçbir bilgim yok. Bunca zamandır Win olsa ne derdi diye akıl yürütmeye çalışıyorum, bu da kazanamayacağım bir oyun ama o benden daha iyi bir çocuktu, o yüzden sanırım bana bunun aşk olduğunu, sana söylememi isterdi. O yüzden söylüyorum işte. Seni seviyorum. Galiba.”

Göz teması kurmak için kendimi zorladım ve konuşmayı kesmek zorundaydım çünkü Diana ağlıyordu. Karnımın tam ortasına bir beysbol topu yemiş gibi çarpıldım: Diana’yı ağlatmıştım. Surat ifadesinin nedeni bendim.

Kesinlikle iyi bir durum değildi. Hiç ilan-ı aşk tecrübem olmayabilirdi ama hüngür hüngür zırlamak, istenilen bir tepki değildi.

“Lütfen beni rahat bırak Markos,” dedi. “Senin iyi bir insan olman benim sorumluluğum değil. Neden kendiliğinden iyi bir insan olamıyorsun?”

Kapıdan geriye doğru bir adım atarak sendeledim. Birdenbire üşümüştüm, ürperdim. Derin bir nefes almaya çalıştım fakat göğsüme saplanan keskin acıdan dolayı ıslık gibi bir ses çıktı.

“Ben... sana doğruyu söyledim,” dedim.

“Teşekkür ederim.”

Diana kapıyı kapattı.

Ön bahçelerinde diz çökmüş duruyordum.

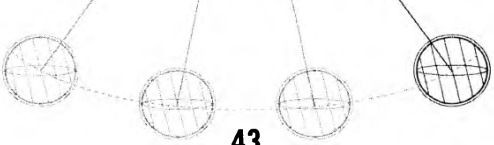
Ayağa kalkmak zorundaydım, yoksa annesi dışarı çıkıp beni bu halde bulurdu.

Ayağa kalkmak zorundaydım, yoksa Diana camdan bakıp beni diz çökmüş görecekti.

Ayağa kalkmak zorundaydım, böylece burada olanları unutmaya başlamak için bir şişe viski bulabilirdim.

Ayağa kalkmak zorundaydım.

Zorundaydım.

43

WIN

Echo ile kamyonetimde yaşananlardan sonra, parayı bulmak zorunda olduğumu anladım. Böyle devam etmesine izin vermezdim. Çok yakında muazzam boyutta bir hata yapacak, bir daha asla olmak istediğim noktaya geri dönemeyecektim.

Sonunda parayı denkleştirmek hiç zor olmadı. Markos'la bilgisayar oyunu oynuyorduk. Oyunu durdurmadım bile.

"Paraya ihtiyacım olsaydı," dedim, "bana borç verir miydin?"

"Ne kadar?"

İkimiz de ekrandan gözümüzü ayırmadık. Markos birkaç yayayı taramalı tüfekte vurdu.

"Beş bin."

O anda bir yorum yapmadı. Kahkahalarla gülebilirdi, o zaman ben de gülmek zorunda kalırdım ve sonunda Echo'ya borcumu, kola makinelerinin altında bulduğum çeyrekliklerle önümüzdeki otuz yıl içinde öderdim.

"Tamam," dedi Markos. "Gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Evet."

"Tamam o zaman."

Arkasından pazartesi günü, dördüncü dersle beşinci ders arasında bana zarfı uzattı. Kilitli dolabıma koydum ve bü-

tün gün orada bir kalp gibi attığını hissettim.

Peki sonra ne yapsam beğenirsiniz? Echo'nun evine gidip parayı hemen eline verdim mi? Çorap çekmecemde yavaş yavaş bayatlayan sandviçi ısırma iznini elde ettiğimi hissettim mi? Herhangi bir eylemde bulundum mu?

Hayır.

Parayı önce eve götürdüm, zarftaki banknotları çıkarıp yatağıma dizdim ve şöyle bir baktım; hayatım boyunca bu kadar çok parayı bir arada görmemiştim. Hayal ettiğimden çok daha büyüktü. Kule gibi yükselen bir tomar. Çoğu yirmilikten oluşuyordu ama aralarda kırıksık onluklar, beşlikler, birlikler ve sahte görünen bir yüzlük vardı; sahte görünüyordu çünkü yüz dolarlık banknot sadece filmlerdeki kurmaca zengin tiplerin cüzdanında yer alırdı.

Beş bin dolarla Kara'ya diş teli takılabilirdi. Anneme kavgalarda tutukluk yapan yerine, yeni bir ikinci el araba alınabilirdi. Bir birikim hesabına yatırsam, *sırf durduğu yerde* daha çok para getirebilirdi. Beş bin dolar annemi mutlu eder ya da en azından birkaç gün ya da haftalığına endişelerinden kurtarırdı. Anneme yardım edebilirdim, ilk kez külfet olmazdım.

Oysaki ben bunu, kendimi mutlu etmek için kullanmayı planlıyordum.

Bencilce. Çok yazık olacaktı.

Aynı beş bin dolar Echo'nun kasabadan ayrılmasına, başka efsuncuları bulmasına ve annesinin hayatını kurtarmak için onları ikna etmesine yardım edebilirdi. Kendi hayatını da kurtarırdı. Benimkini de.

O halde nasıl tartabilirdim? Annem ve Kara bir kefedeydi, Echo ve annesi diğer kefedeydi... Bir seçim yapmak haksızlıktı sanki. Ya da hepsini boş verip kendi iyiliğimi mi seçseydim?

Parayı tekrar zarfa doldurdum. Annemin eve girdiğini, bana seslendiğini duydum. Zarfı belime sokup tişörtümü aşağı indirdim.

Annem parayı üstümde ya da odamda bulsaydı, nereden aldığımı sorgulardı. Bir felaket senaryosu kurgulardı: Uyuşturucu, hırsızlık ya da beteri. Kötü bir anne oldum diye kendini suçlardı. Oturup konuşmak isterdi, bana ne anlama geldiğini anlattırırdı.

İşte sonunda, bu ihtimaller bana kararımı verdirdi. Bu ani nakdi nereden cukkaladığımı ona nasıl açıklayabilirdim? Markos'tan aldığımı duyarsa, aşağılanmış hissederdi. Hayatını kolaylaştırmak için ona bir şey vermenin getirdiği mutluluk hissi mahvolurdu.

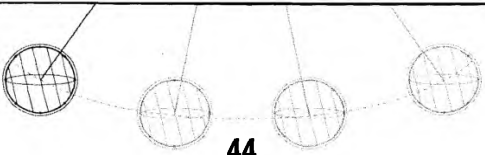
O gece ilerleyen saatlerde Arilere gittim. O mutfakta teyzesiyle konuşurken zarfı gardırobunun arka köşelerinde, yarı ezilmiş bir ayakkabı kutusunun içine sakladım. Gerekirse parayı kutudan çıkarabilirdim ve annem yanlışlıkla bulup sorular sormazdı, biliyordum. Parayı evin dışında, Ari'nin evinde saklarken kendimi bencil bir dallama gibi hissetmiyordum; ailem yerine kendi menfaatimi düşünmüş gibi olmadım. Hatta parayı kafamdan tamamen atabilirdim.

Sona yaklaşıyordum. Kapanış. Para bendeydi, büyü hazır-
dı, Markos ve Ari ve Echo benimdi, her şeyin kusursuz şekilde
çözülmesine saniyeler kalmıştı... dümdüz bana doğru yakla-
şan ani sona.

Her şey paramparça olup dağılmadan önceki sessizlikti.

BÖLÜM 4

her şey

44

ARI

Kay'ın doğum gününden üç gün sonra (New York'a taşınmam gereken tarihten üç gün sonra) odamda *fouetté* yapmaya çalışırken yere kapaklandım. O akşamki yemekten beri Diana ya da Kay'le konuşmamıştım; Jess'ten ve Dr. Pitts'e gitmemi sağladıktan sonra ansızın çıkan, sonu gelmeyen iyi niyetli sarılmalarından kaçıyordum. Büyüyü yapmaya hazır olduğunu söylemesine rağmen Echo'nun evine de uğramamıştım; son konuşmamız nedense huzurumu kaçırmıştı. Win ile aralarında ne olduğunu bilmemek, nasıl tepki vereceğimi kestirememek beni rahatsız ediyordu. Dolayısıyla kendimi kapattığım küçük baloncuğun içinde, her incittiğim ayak parmağımın, merdivenlerde kaçırdığım her basamağın ve her kâğıt kesiğinin kötücül bir büyü sebebiyle olup olmadığını düşünmek için bol bol vaktim oldu.

Aşağı düşünce yatağıma devrildim ve şiltenin, bazanın üzerinden kaymasına neden oldum. O sırada ikisinin arasına sokulmuş bir günlük yere uçtu; bilmediğim bir yere saklanmış, bilmediğim bu defterin içinde bildiğim bir el yazısı vardı. Yere oturup çarptığım kalçamı ovuşturduktan sonra günlüğü okumaya başladım.

* Tek ayağın üstünde sürekli dönerken, havadaki bacağın diğerini kamçılıyor gibi görüldüğü bale hareketi. -yhn

Günlüğe bakarken yatağın altına sokuşumu hayal meyal hatırlar gibi oldum; son bir yıla dair zihnimde beliren o uzak, benden kopuk resimlerden biriydi. Defterdekilerin hiçbirini yazdığımı anımsamıyordum fakat içi benim el yazımla doluydu. Defteri, tıpkı dans videolarına bakarken hissettiğim gibi bir merakla açtım: Belki burada yaptığım hareketle ilgili bir açıklama bulabilirdim.

Oysaki günlük hiçbir açıklama yapmıyordu. Tam olarak değil.

En önde yırtılmış bir sayfanın tırtıklı kalıntısı vardı, büyümü aldığım gece kendime yazdığım not için kopardığım sayfaydı. Sonra ortalarda, eciş bücüş harflerle şöyle yazmıştım.

Bugün Win'le takılmak için baleyı kırdım. Bilerek bile değil üstelik, gitmeyi unuttum. Rowena evi arayana kadar eksikliğini duymamıştım. Rowena'dan ve topuzlarından ve kusursuzluk takintisinden artık çok fena gına geldi. Bıktım.

Win, dansla sahip olduğum yeteneğin bir armağan olduğunu söylüyor. New York'a gitmezsem pişman olurmuşum. Ancak Win, İyi Erkek Arkadaş Win görevini yapıyor ve beni özleyeceğini biliyorum. Çok tuhaflaştı. Her zamankinden daha kederli. Hali beni endişelendiriyor. Ne olduğunu söylemiyor. Benim de kendi kaygılarım var. Jess heyecandan havalara uçuyor. Sayısız işe başvurdu. Varsa yoksa Greenwich Village, MoMa ve Central Park'taki konserler. New York'a gitmek, son dokuz yılın karşılığı olarak ona boynumun borcu. Onu buradan kurtarmak için. Win'den o kadar uzakta, günde altı saati hayal edemiyorum. Eskiden en büyük hayalimdi ama artık bana çok gereksiz geliyor.

Okumayı bitirdiğimde, yatağın ucuna oturduğumu ve acıyan bileğimi sıkmaktan kıpkırmızı yaptığımı fark ettim. Acısı, metal bir çiviye ritmik şekilde vuran bir çekiçten farksızdı. Eski Ari'nin sözleri beni öylesine çarpmıştı ki, nevrim dönmüştü.

Dans etmeyi sevmiyordu.

Dans etmeyi sevmiyordum.

Bir anda buz dolu bir kovaya sokulup çıkarılmışım gibi üşüdüm.

Onunla bir sürü ortak noktamız var zannetmiştim. Eski Ari, Win'e sahipti; ben değildim ama bale tutkumuz ortaktı. Bu kadar ehemmiyetli bir hurs, bu kadar çok değişmezdi. Değil mi?

Eğer Win ile ilişkimde, bale yapmak istemememe sebep olacak bir his yakalamamışsam tabii. Ya da baleye ihtiyaç duymamama. Ne de olsa dansı hep böyle görürdüm önceden: Bu bir ihtiyaçtı.

Jess, yangının hatırasını silen büyüünün beni kurtardığını sanırdı. Oysaki yanılıyordu. Beni annemle babamın vefatının kuyusundan çıkaran şey, *baleydi*. Bale olmasa, hâlâ diplerde bir yerlerde kör gibi dolanıyor, bir çıkış arıyor olurdu.

Saate baktım. Yakında ileri seviye bale sınıfı dağılacaktı. Arabama atlayıp dans atölyesine gittim, ardından bütün öğrenciler çıkana kadar başımı direksiyonun altına sokup saklandım.

En son Rowena çıktı ve arkasından kapıyı kilitleyip otoparkta kalan tek arabaya doğru yürümeye başladı.

Arabadan bir telaş fırlarken sakar uzuvlarım yüzünden neredeyse yere düşecektim. Rowena beni gördüğüne şaşırıp benzemiyordu, gerçi hiçbir zaman istifini bozmadı.

"Ariadne. Seni görmek ne güzel." Gözleri hızlıca bacaklarım, kollarım kaydı; dişlerimi sıktım ve kendimi ele vermek için kılımı kıpırdatmadan durdum. (Anlık bir hatırayla, eskiden bale yapmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Her yanım ahenk içinde ve kontrollü hareket ederdi ve aynı anda

ani bir kesinlikle, Echo'un büyüü neleri tamir ederse etsin, bir daha asla öyle hissetmeyeceğim kafama dank etti.) "İyi görünüyorsun."

"İyiyim," dedim. "Hafıza büyüü yaptırdığımı duymuşsundur."

Başıyla onayladı. "Jess'le konuştum. Kızlarla da. Hepsi dedikoducu. Fakat artık zorlanmanı anlıyorum. Yan etkilerden, değil mi?"

"Peki ben... Rowena, ben dansa devam etmek istiyor muydum? Win ölmeden önce?"

Rowena hafifçe arabasının kapısına yaslandı, yorgundu ama hâlâ jilet gibiydi. Sırtı, duruşu dimdikti. "Hayır," dedi. "Hayır, sanmıyorum."

"Win yüzünden mi?" diye sordum, acı acı dudaklarımı bükerek.

"Tam olarak değil. Yanlış anlama, bu konudan hiç bahsetmezdin. Ama değişmiştin." Gülümsedi. "Kızlarımın değişmesine alışkınumdır; birisinin nasıl bir insana dönüşeceğini keşfedişini görmek hoştur."

"O insan baleyı bırakmak istese bile mi?"

"Öyle olsa bile. Bir insan, bir dansçı kadar ya da daha önemli başka birçok şey daha olabilir. Hedefler değişir. İnsanlar değişir. Sen her zamanki gibi yeteneklisin ve Manhattan Balesi, geçen yaz enstitüde bunu fark etti fakat geçen bir yılda sen hursını kaybettin."

Utançla doldu içim. "Pes ettim."

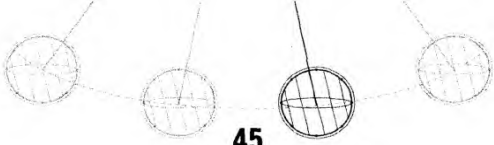
"Bir dansçının dünyası çok dar bir alana sığabilir. Senin kiyse genişledi." Gözlerini, sanki orada dağlar deryalar görüyormuş gibi otoparka çizilmiş ince çizgilere çevirdi. "Win öldükten, sen geri döndükten sonra... seni gördüğüme sevindim tabii ki ancak vücudunun, emirlerine uymak istemeyişine şaşırmadım. Yanlış sebep-sonuç ilişkisi kurmuşum ama bana mantıklı gelmişti."

Rowena'nın konuşmasının sonuna geldiğini anlayabiliyordum ama ben olanlara bir anlam vermeden çekip gitmesine göz yumamazdım. "Peki... artık dans etmek istediğimi düşünsen bile... altı ay sonra başka bir çocukla tanışsam, yeniden değişir miyim?"

"Bilmiyorum," dedi Rowena. "Belki sırf Win ve sana has bir kimya vardı. Fakat şu kadarını söyleyeyim, değişimden korkmak, bir insanın sahip olabileceği en kötü korkudur. Değişimler yaşanır Ariadne. Yaralar. Aşklar. Ölüm. Hiçbir zaman insan bittiğini, artık olduğunu, bütün değişimlerin tamamlandığını söyleyemez. Değişim ebedidir."

Ona teşekkür etmem gerektiğinin farkındaydım, bana değer verdiği, bana bir şeyler öğrettiği için, beni fark ettiği için. Ama eğer ağzımı açarsam ağlardım, o yüzden geri geri arabama doğru gittim, çaresizce başımı salladım. Rowena da bana başını salladı.

Bale okulunun otoparkından son kez çıkıp gaza bastım.

45

MARKOS

Diana'nın ön bahçesinde oturarak ve gözlerimi penceresine dikerek geçirdiğim her akşam yepyeni, rahatsız edici bir dibe vurma yolunda birkaç kademe aşağı düşüyordum. Yine de her gece yapıyordum işte, hiç durmadan. Abilerim şu halimi görse, kendi iyiliğim için beni odama kilitlerlerdi ama artık kahvaltıda aralarına katılmıyordum. O yüzden hayatımı nasıl yaşamam gerektiğine karar vermelerini dinlemek zorunda değildim.

Hava karardıktan kısa süre sonra Diana'nın bahçesine vardım ve uyuyakalana kadar orada durdum. Genellikle gün doğmadan uyanıp avare avare eve yürürdüm ve bütün gün uyurgezer gibi dolaşıp akşama yine aynısını yapardım. Nöbetin bir maksadı ya da hedefi yoktu. Yapmak zorundaydım sadece.

Herhangi bir şey kanıtladığım da yoktu. Diana'ya onu ne kadar çok sevdiğimi filan göstermiyordum. Bir sesin gidip kulağına fısıldayacağına dair bir umudum yoktu, *Şurayı gördün mü? Oradaki çocuk gecelerini sizin bahçede ziyan ediyor. Niyeti ciddi olmalı.* Kendimi dünden daha ciddi hissetmiyordum. Hatta bence burada rahatlıyordum. Muhtemelen kulağa kafayı sıyırmışım gibi geliyordu.

Sırtımı bir meşe ağacına dayayıp oturdum ve paketlediğim yiyecekleri yiyip enerji içeceği içtim. İlk gece, köşeme kurul-

duktan birkaç dakika sonra Diana'nın annesi geldi. Pikniğime tiksintiyle bakıp bana acıyan gözlerini çevirdi. Bir annenin bana acıması. Aşağılanmanın yeni seviyeleri bazen neredeyse gülünecek cinstendi.

"Markos, tatlım? Neler oluyor?"

Cevap vermemeyi düşündüm ama burası onun eviydi ve polis çağırmasını istemiyordum. Diana annesinin ne kadar korumacı olduğunu anlatmıştı. "Hiç."

"Hayır, Diana'nın seni görmek istediğini pek sanmıyorum da."

"Biliyorum. O yüzden kapınızı çalmadım zaten."

"Eee... burada mı kalacaksın?"

"Evet."

"Neden?"

Yoksa kendi evimden bir daha asla çıkmayabilirim. "Belki fikrini değiştirir."

Bayan North başıyla onayladı. "Eh, evet, umarım değiştirir... ama belki de seni aramasını beklemen daha iyi olur? Kendi evinde?"

"Burada beklemeyi yeğlerim."

Tekrar başını salladı. Sonra kafasının üstünden, ağaçtan bir yaprak koparıp parmaklarının arasında ezdi. "Kendini adadığını görmek güzel elbette, sadece... çok büyük bir zahmete giriyormuşsun gibi hissediyorum."

Ağacın kabuğuna yaslanıp gözlerimi kapadım. Kadın neredeyse beni gaza getirmeye çalışıyordu ama benim içim öyle kat kat boka batmıştı ki, böyle salakça laflara karnım toktu. "Bana aldırmayın, Bayan North. Sizi ya da Diana'yı ya da Bay North'u rahatsız etmeyeceğim. Sadece bir süre burada oturacağım."

Kadın bir saniye sonra omuz silkip eve doğru döndü; yaprağı yere düşürüp beni ve kızının sorunlarını silkeleyip atarcasına ellerini silkeledi.

— Beni kovmalıydı.

- Niye?
—Baş belasıyım.
—O zaman kalk git.
—Ama Diana'yı bir daha kırmayacağım.
—Kim demiş?
—Ben diyorum.
—İnsanlar birbirini kırar. Böyledir bu. Kimse bir daha kimseyi kırmayacağına karar veremez.
—O zaman kırmamaya çalışacağım. Bunun da mı bir kıymeti yok?
—O yüzden mi burada oturuyorsun? Bir şey kanıtlamak için?
—Hayır. Sadece daha iyi bir işim yok.
—O zaman... bir pencereye gözlerini dikeceksin.
—Bir pencereye gözlerimi dikeceğim.
—Ne olacak?
—Ya dışarı çıkıp benimle konuşacak...
—Hiç sanmam.
—Ya da ben burada oturmayı istemekten vazgeçeceğim. Ayığa kalkacağım ve artık umurumda olmayacak. İki seçenekten birine razıyım.

Ertesi akşam, ağacın altında bir battaniye buldum, tahminimce Diana'nın annesi bırakmıştı. Ömrü boyunca Diana'ya değer vermiş insandı. Aynı insanın şimdi de bana bakıp değer vermesi, garip bir şekilde bana huzur veriyordu.

Ağacın altında, battaniyeye sarınmış yatarken ve düşünmekten başka işim yokken ayıklayıp listelemek zorunda kaldığım hep kötü işaretler ve kötü anılar vardı sanki. Yaptığım hatalar mesela: Kay'le öpüşmek gibi ya da başkalarının ihanetleri, Ari'nin bir büyüyle Win'den kurtulması ve Diana'nın bu konuda yalana ortak olması. Öte yandan, yaşandığı an güzel olduğunu düşündüğüm fakat o zamandan bu yana çürüyüp kokuşan anılar vardı: Win'e dair her şey, yani resmen beş ya-

şından bu yana bütün hayatım ve Diana ile geçirdiğim zamana ait daha yakın dönem anılarım, lokantanın otoparkından şenlik ateşi gecesine sondan başa doğru gidiyordu. Hepsi bozulmuştu, dokunulmayacak kadar el yakıyorlardı.

Hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Meditasyon yaptığımı da söyleyebiliriz. Ancak beynim boş kalmıyordu. Kaçacağım boş bir oda yoktu.

Sadece kendi kendime konuşup, kaderimin mahkûm ettiği kadar berbat olmayan gelecekler hayal edebildim.

Ağacın altında uyuyakaldığımı ve uyandığımda Diana'nın yanıma kıvrılmış olduğunu hayal ettim.

Nalbur dükkânına girdiğimi ve abilerimle annemin orayı temizlediğini, her şeyi kategorilere ayırıp etiketlediklerini ve çıkmaza sapmayan, geriye gitmeyen sıralara dizdiklerini hayal ettim.

Farklı abiler hayal ettim: Beni Win gibi anlayanlar.

Şuracıkta uykuya daldığımı ve tekrar mayıs ayına, bunların hiçbirinin yaşanmadığı, annemden çaldığım parayı ona iade ettiğim, o genç efsuncudan büyüünün alınmadığı, sahildeki son gecenin ve cenazenin yaşanmadığı bir zamana gittiğimi hayal ettim.

Bu zamanda yolculuk yaptığım mucizede, birlikte takıldığımız zamanlar Ari'ye Diana'yı da getir diye ısrar ettiğimi hayal ettim. O zamanlar sandığım kişi olmadığımı hayal ettim, Diana'ya bir şans tanıdığımı ve onu boynuzlamadığımı ve bir şekilde hepimizin mutlu olduğunu hayal ettim.

Ya, tabii.

Geri kalan zamandaysa bekledim ve izledim.

Cuma gecesı, yani Diana'nın bahçesinde geçirdiğim dördüncü akşam, tam yerime kurulmuşken telefonum çaldı. Brian arıyordu. Başımı ağacın kovuğuna yaslayıp konuşmaya başladım.

"Ne?"

"Markos, neredesin?"

"Dışarıda."

Derin bir nefes verdi. Arka planda telefonların çaldığını ve birilerinin çene çaldığını duydum; Brian işte olmalıydı. "Cal kayıp."

"Nasıl yani?"

"Yanisi şu, onu bulamıyoruz kuş beyinli."

"Sabaha eve döner herhalde."

"Onu en son dün akşam yemekten önce gördük, bir daha da kimse görmedi. Dükkânı açmamış. Annem kafayı yemek üzere."

Kafamı ağacın gövdesine çarptım: *güm, güm, güm*. "Eee, ne yapmamı istiyorsun?"

"Dev'in aramasına yardım et. Plajı tırım tırım tarıyor. Ben de bir saat sonra çıkıyorum, size yetişirim."

"Kendin yap. Polis sensin," dedim ve dallama ötesi davranışımın bilincinde olmama rağmen, şuracıktan bir yere ayrılmak istemedim.

"Özür dilerim," dedi Brian, hiç üzgün olmayan bir sesle. "Bir şeyi yarıda mı kestim? Açık kalp ameliyatının ortasında mıydın? Eğer öyleyse, sonra ararım."

"Yapma, Brian..."

"Annem bütün gece dışarıda olduğunu ve eve dönünce onunla konuşmadığını söyledi. Kimse sesini çıkarmadı ama belki çıkarmalıyız. Hiç hoş değil Markos. Artık büyüsün iyi olur. Ailenin bir üyesi ol. On sekiz yaşında koca kazık olmuşsun, hâlâ bebek gibi davranman hiç hoş değil."

Kafamı ağacın gövdesine öyle bir vurdum ki fena acıdı ve yüzümü buruşturdum. "On yedi yaşıdayım."

"Sadece bunu yap Markos. Dik başlılığı kes ve abini bulmamıza yardım et. Ondan sonra nasıl bir surat asma planladığın, kaldığın yerden devam edebilirsin."

Kafamı kaldırıp Diana'nın penceresine baktım. Işık yanıyordu. Perdelerin arasından gizlice bile bakıyorsa gitmeyecektim. Duvarda gölgesini görseydim gitmeyecektim. Perdeler bir santimcik oynasaydı gitmeyecektim.

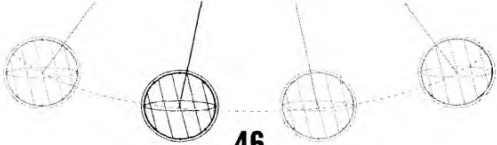
"Markos? Orada mısın?"

Deli gibi dileyerek cama baktım durdum. Umutlandım.

Oysaki perde kıpırdamadı ve Diana'nın yüzünü görmedim.

"İyi," dedim ve telefonu kapattım.

Yürüyüp uzaklaşırken Diana'nın penceresine bakmamaya çalıştım ama sanki, göz ucuyla perdenin kıpırdadığını gördüğümü hayal etmeden duramadım. Elbette garaj yollarının sonunda durup arkama baktığımda orada kimsecikler yoktu.

46

KAY

Daha fazla dayanamayıp cuma akşamı Ari ya da Diana'ya ulaşmaya çalıştığımda Ari benimle toplansan birkaç saniye konuştu, Diana telefonu bile açmadı. Ona üst üste bir sürü mesaj bıraktım ama beni hiç aramadı.

Selam, ben Kay. Şey için aradım... evet. Konuşalım.

Diana, ben Kay. Seni düşünüyordum. Arasana.

Birlikte takılmak zorunda değiliz. Benimle konuşmak zorunda değilsin. Sadece iyiyim diye mesaj at.

Gene ben. Beni ara.

Beni ara.

Mesajımı alınca beni ara.

Ari de hiç yardımcı olmuyordu. Hattın diğer ucunda, yüksek sesle ve net bir biçimde iç geçirdi. "Seninle konuşmak istemiyorum Kay."

"Ama Diana..."

"Büyük ihtimalle o da konuşmak istemiyordur."

"Konuşmak zorunda. Üç günde bir. Ya kasabadan ayrılma-ya çalışmışsa ve başına bir şey gelmişse? Ya yaralandıysa ve beni görmeye gelemiyorsa?"

"Bence sana kızgın olma ihtimali daha yüksek," dedi Ari.

"Belki de tercihine saygı duymalısın."

“Anlamıyorsun işte, onun bir tercihi yok.”

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Ağzımdan çıkanların kulağa nasıl geldiğini biliyordum, çok kötüydüler ama doğrulukları su götürmezdi.

“Sen onunla konuştun mu hiç?” diye sordum.

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. “Hayır. Bizim aramız... biraz tuhaf. Gözünden kaçtıysa.”

“Yani bilmiyorsun,” dedim, neredeyse bağırıyordum. “İyi olup olmadığını bilmiyorsun! Bilmiyorsun ve başına ne geldiği umurunda değil!”

Ari’nin sesi buza dönüştü. “Bu doğru değil.”

“O halde kendin ara. Lütfen? Beni savsaklamasını anlıyorum ama sen ararsan telefonu açar...”

“Senin ayak işlerini yapacak değilim.”

“Sadece iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum! Ari? Alo? Orada mısın?”

Telefonu suratıma kapattı.

Mina, tam da Ari ile konuşurken içeri girmiş beni izliyordu. Karanlık mutfaktaydık, granit ada tezgâhın başında diki-liyorduk. Annemle babam dışarı yemeğe çıkmıştı, o yüzden tezgâhta yemek sipariş etmemiz için bırakılmış, el değmemiş dört yirmilik banknot duruyordu. Tipik ebeveyn vicdan muhasebesi.

“Ne?” diye sordum.

“Hiç.”

“Bana bağıracaksan bağır. Beni yargılayarak karşımda dikilme.”

“Belki onları rahat bırakmalısın.”

Elimle onu başımdan savdım. “Yapamam.”

“Anlaşılan Diana seninle konuşmak istemiyor.”

“Benimle konuşmak zorunda.”

“Muhtemelen çok ağırına gitmiştir. Kardeş olduğumuz halde, ben bile seninle konuşmak istemiyorum.”

"Konuşma o zaman!" diye tersledim ablamı. "Değer veriyormuş ayaklarına yatmayı bırak ve git başımdan."

"Değer veriyorum," dedi.

"Ya, tabii."

"Onlara bu büyüyü yedirdiğine inanamıyorum. Hangi akla hizmet yaptın Kay?"

Olan biten her şeye ve Mina'nın ne düşündüğü artık umurumda olmamasına rağmen, içten içe sinir oldum. "Güzellik büyüsünden pek farkı yok. Bu sayede yalnız kalmak zorunda değilim."

"Güzellik büyüsü mü aldın?"

Gözlerimi devirdim. Dalga geçiyordu herhalde. "Sana mektup yazıp anlattım. Anlaşılan dikkatini çekmeyecek kadar meşguldün."

Mina başını olumsuz anlamda salladı. "Bana bunu hiç söylemedin."

"Söyledim! Ne yani, bir gecede mi şahane oldum sanıyordun?"

"Sen hep güzeldin," dedi.

"Salaklaşma."

"Sen benim tatlı kardeşimsin. Seni tanıyan herkes severdi."

"Dikkatini çekeyim mi? Ben tatlı, küçük Katelyn değilim. Kötü karakterim. İnsanları incitiyorum. Hayatları mahvediyorum."

Mina göğsünde kavuşturduğu kollarını çözdü ve bana yaklaşmak için mutfak adasının etrafından bir adım attı. Bense bir adım geri çekildim. "Sen kötü karakter değilsin."

"Öyle mi? Madem o kadar harikayım, neden beni bırakıp gittin?"

Odadaki tüm hava tükenmişti. Mina tek bir şey bile demedi.

"Sen hastayken işine yarıyordum," dedim. Sesim, Mina'nın kaşındaki demir parçası kadar sert çıkıyordu. "Elinin altınday-

dım. Ama artık iyileştin ya, aptal, çirkin, arkadaşsız Katelyn'i kim ne yapsın?"

Mina sağ eliyle sol kolunu sıkıca tuttu. Serum verilen kolaydı. Eskiden o kadar hassaslaşırdı ki, bir yere değse avaz avaz bağıırırdı.

"Öyle olmadı," dedi Mina.

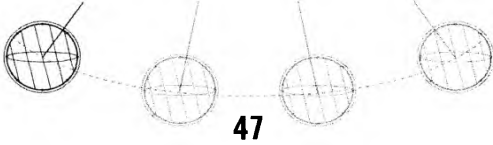
"Yalancı. Öyle işte. Sen iyileştin ve buradan gitmek için can attın. Kendinle ilgili her şeyi değiştirmek için." Bir nefes alıp sakinleşmem gerektiğinin farkındaydım ama çok dolmuştum; birazını daha dışarı atmalıydım. "O yüzden ben de değiştim. Yüzümü değiştirdim. Kendi arkadaşlarımı buldum. Kafalarına esip beni terk edemeyeceklerdi. Beni terk edemeyeceklerdi."

Tekrar Diana'nın numarasını çevirip kendi kendime, "Aç, hadi aç," diye mırıldanmaya başladım. Mina beni mutfakta tek başıma bırakıp arka kapıdan çıktı. Arabasına bindi; ben pence-reye koşana kadar gitmişti bile. *İyi*, diye düşündüm, *defol git*. Beni oyalamasına ihtiyacım yoktu zaten.

Selam Diana, ben Kay. Ben... seni merak ettim. Lütfen ara...

Bir sürü şey olmuş olabilirdi. Aniden bastıran grip, kaygan bir basamak. Doğalgazı açık unutmuş ya da saç kurutma makinesini küvete düşürmüş olabilirdi. Diana sağına soluna bakmadan kaldırımdan yola adımını atmış ya da sebepsiz yere tanımadığı birisiyle kavgaya karışmış olabilirdi.

Sırf ben onu kendimden uzak tuttum diye.

47

ARI

Diana'nın cep telefonu doğrudan telesekretere geçiyordu. Ev telefonunu Bayan North açtı.

"Acaba Diana'nın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordum, cuma akşamı tam hava kararırken. Mutfakta dikilmiş, Diana sanki komşumuzun bahçesinde peydah olacakmış gibi arka pencereden dışarıya gözlerimi dikmiştim.

"Ah, Ari. Sana söylememi isteyeceğinden pek emin değilim."

"Ama siz nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Biraz zamana ihtiyacı var. Anlarsın ya."

"Bayan North," dedim, kelimeleri tane tane söylemeye çalışıp aşırı vurguladım. "Kendimi bildim bileli beni tanırırsınız. Bana lütfen Diana'nın nereye gittiğini söyler misiniz?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. "Anladığımı kadarıyla Markos'u bulmaya gitti."

"Markos'u mu?" dedim. Şaşkınlıktan neredeyse kahkaha atacaktım, oysaki hiç komik değildi. "Neden öyle bir şey yap-sın?"

"Eh... belki de onu affetmiştir."

Hayır. Diana o kadar aptal değildi. Markos, Kay'i öpmüş ve onun kalbini kırmıştı. "İmkânsız."

"Markos kendini affettirmek için çok uğraşıyordu. Herkes bunu yapmaz."

Sözlerinde bir uyarı havası vardı ancak ses tonu nazikti. "Başkasıyla öpüşüp bütün teması koparmak gibi bir hareketi de herkes yapmaz."

Bir duraklamanın ardından Bayan North'un sesi buz gibi oldu. "Teyzenle konuşmamı istiyor musun?"

"İyiyim," dedim. "Bana Markos cevabını verdiğiniz için teşekkürler."

"Diana ile yarın konuş. Eminim her şeyi o zaman halledersiniz."

Telefonu mutfak tezgâhına fırlattım. Jess oturma odasından, "Her şey yolunda mı?" diye seslendi. "Kesinlikle!" derken öylesine samimiyetsizdim ki kafayı üşüttüğümü sanabilirdi.

Jess mutfığa girerken, "Annen ve ben eskiden böyle kavga ederdik," dedi. "O hep havalı ablaydı. Peşine takılmamı hiç istemezdi."

"Ben ve Diana öyle değiliz," dedim.

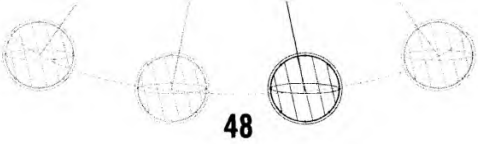
"Biliyorum. Eskiden sen dışarı çıkıp *onu* evde bırakan taraf-tın. Şimdiyse tersine döndü." Jess sırtıttı. "Katie seni doğurunca ben havalı kardeş olmuştum; gezip tozuyor, kızlarla flört ediyor, anneni gecenin bir vakti arıyordum. Benim için o kadar alışılmadık bir durumdu ki, biraz fazla gözüne sokmuş olabili-rim. Diana da muhtemelen sana aynısını yapıyor."

Sormak istediğim soru şuydu: *Son dokuz yıldır sanki hiç yok-muş gibi davrandıktan sonra, ölmüş anneme dair anılarını yad etmek için neden tam olarak şu ânı seçtin?* Yerine apayrı bir soru çıktı, "Jess, nasıl oldu da Win, Diana'yı ekmeme ve dansı etmeyi bırakmak istememe neden oldu?"

Jess bir anlığına afalladı, büyü yaptırdığımı unutmuş gibiy-di ya da belki Eski Ari'nin dans hevesinin kaçtığından haberi yoktu. "Kimse sana zorla bir şey yaptırmadı Ari."

Böyle cevap mı olurdu?

Telefonumu aldığım gibi Markos'u aradım.

MARKOS

Cal kumsalda yoktu, spor salonunda ya da ana caddedeki dükkânların hiçbirinde yoktu. Dev çoktan nalburu ve Cal'in arkadaşlarının evlerini yoklamıştı. Birlikte kafelere, barlara ve bankaların lobilerine girip çıkarken Dev espriler yapıyordu fakat hava kararınca ve Brian bize katılınca şakayı kestik. Gerçekten endişeleniyorlar mıydı, numara mı yapıyorlardı, suratlarına bakarak anlayamıyordum.

Ben Cal için endişeleniyordum, elbette. Canavar değildim. Kafayı yiyecek, otobüs duraklarında el ilanları dağıtacak radede değildim ama o benim abimdi ve iyi olanlarıydı. Annemin bir süredir büyü yaptırdığı abimdi. Onu günler önce gördüğümde hastaydı ve teorim, bir kenarda kendinden geçip kaldığıydı.

Ancak ben Dianalara gittiğimde, beni aramaları için ekip falan kurulmadığını fark etmeyecek kadar beyinsiz de değildim. Yok olmama izin vermişlerdi. Kaygıma gem vurdum, hatta beni tekrar aralarına çekerlerken ayak sürüdüm.

Brian kasabada bize önderlik ediyor; bizi, gezinmeyi aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim fakat onun avucunun içi gibi bildiği dar geçitler ve arka sokaklara götürüyordu. Kahverengi kâğıt torbaya sarılı içkilerini içen ayyaşlar, sokak çocuk-

ları, alkol ya da uyuşturucu ya da büyüler yüzünden ağzına sıçılmış insanlar. Benim bildiğim kasabanın altında, koskocaman ikinci bir varoş kasaba vardı. Herkes Brian'ı tanıyordu; hiç kimse Cal'i görmemişti.

Mağaradan bozma barı da kontrol ettikten ve Brian'ın aynı bloğun sonuna park ettiği ekip arabasına yürüdükten sonra, Ari beni aradı. Telesekretere bağlanana kadar çaldırdım, sonra telefon yine çalmaya başladı.

Ari'den nefret ediyordum. Onunla bir daha hiç konuşmak istemiyordum. En yakın arkadaşşıma kazık atmıştı.

Fakat en yakın arkadaşım onu seviyordu.

—Cehennemin dibine kadar yolu var.

—Böyle deme.

—İyi o zaman. Söyle ne yapayım.

—En azından aç bakalım, neden arıyormuş.

—Ama en fenası o.

—Değil. Sen de biliyorsun.

—Sinirim hâlâ geçmedi ama.

—Tamam, sinirli ol. Ama onu affet.

—Ya affedemiyorsam?

—Affedebilirsin.

—Ya canım istemiyorsa?

—Çeneni kapa ve doğru hareketi yap pis herif.

Telefonu açtım. "Ne istiyorsun?"

"Dükkânda mısın?" diye sordu. Sesi her zamankinden daha yüksek ve tizdi.

"Yo. Niye?"

"Diana'nın bisikleti burada. Telefonunu açmıyor. Ancak kapı kapalı, o yüzden içeri girebilir miydi bilmiyorum. Aynı zamanda seni bulmak için değilse, neden dükkâna girmek isteyecekti, onu da bilmiyorum."

Yürümeği kestim. Brian ve Dev'in, bensiz Brian'ın arabasına binmesine seyirci kaldım. "Diana evde yok muymuş?"

“Hayır, annesine bakılırsa seni bulmak için çıkmış.”

Ari’nin ses tonundan, Diana’nın beni bulmaya çalışmasını çok aptalca bulduğu anlaşılıyordu. Bir saniyeliğine onunla aynı fikirdeydim çünkü olay, Diana’nın bir yerde durması ve benim onu beklememdi.

Gelgelelim ben yerimden ayrılmıştım, dolayısıyla o da ayrılmıştı. Anlamıyordu. Ne yani, onun bahçesinde oturmam, *onun beni* aradığı anlamına mı geliyordu?

Derken Brian arabaya binmem için bana korna çaldı ve neden daha önce garip bir şekilde evine gidip durduğumu anladım. Diana’nın beni affedeceğini sandığımdan ya da tövbe ettiğimden değildi. Bir nevi Diana GPS’iydi: Onun nerede olduğunu bildiğim sürece, onu kaybetmiş sayılmayacaktım. Aslında, ben yerimi biliyordum: Ben onun yanındaydım.

Ancak şimdi Diana kaybolmuştu, o yüzden ben de kaybolmuştum.

49

KAY

Uyumadım. Telefonum göğsümde, yatağa uzandım, Diana'nın arayıp bana iyi olduğunu söylemesini bekledim ya da mümkünse, kendini kurtarmasını. Odanın kararışını ve yoldan geçen arabaların ışıklarının tavana vuruşunu saatlerce izledim; Diana hâlâ aramamıştı. Kanca onu benim yakınımda tutmaya çalışırken kazara öldürebilir mi diye merak ettim.

Kendime büyüünün kör bir alet olduğunu hatırlattım. İnsanları yakında tutuyordu, tek yaptığı buydu. Belki de insanları bana doğru iterken, iş işten geçmeden önce yeterince ince ayarı tutturamıyordu.

Gece yarısından sonra Mina'nın arabasının garaj yoluna girdiğini işittim, birkaç dakika sonra da parmak ucunda odama yürüyüp yatağın ucuna ilişti.

"Aradı mı?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı salladım.

"Benim de şansım yaver gitmedi. Otuz kilometre çapındaki bütün kafe ve restoranlara gittim."

"Dışarıda onu mu arıyordun?"

"Birkaç plaja da uğradım ama hiç kimse kıpkızıl saçlı, liseli bir kız görmemişti."

"Sen neden..."

"Çok kaygılanıyordun. Yardım etmek istedim."

Yan tarafıma dönüp cenin pozisyonunda kıvrıldım. "Yaralanmış ya da bir yerde hapis kalmıştır, kesin. Benimle temasa geçemiyor. Yoksa büyü işe yarardı. Her zaman yarıyor."

Mina yorganın üstünde kalmış bir tüyü aldı. "Diana'yı çok iyi tanımıyorum. Ama sanki... sıradan bir tipe benziyor."

"O ne demek?"

"Yani onunla arkadaş olmanın tek yolunun büyü yaptırmak olduğunu mu düşündün gerçekten?"

Telefonumu tam kalbimin üstüne koydum, beni ısıtmasını istiyordum. "Kendi öz ablam bile benden uzaklaşmaya çalışıyorsa, başkaları neden benimle kalsın ki?"

"Katelyn." Yorganı çekti, lafına devam etmeden önce dönüp ona bakmamı bekledi. "Ben ne zaman senden kaçmaya çalıştım?"

"Hastalığın iyileşir iyileşmez çekip gittin. Bensiz dünyayı dolaştın. Eskiden birlikte şeyahat edeceğiz diye konuşurduk ama herhalde bunlar ölüm döşegindeki kız lakırdılarıydı, gerçek bir söz değildi."

"Senin okulun vardı."

"Senin de. Ama okuluna gitmedin. Bütün plan değişti. Sen değiştin. Şu haline bak."

Mina dudağındaki halkayı ısırıp çengelli iğneyle tutturulmuş tişörtünün içinde kıpırdandı. "Kanserin duraklama dönemine girdiğini öğrenince... Evet, sanırım bir bakıma haklısın. Kurallar değişti diye düşündüm. Benim yaşayabilmem için değişmişti." Mina kaşlarını çatarak hatırladı. "Fırsata balıklama atlamak zorundaydım. Yıllardır ilk kez ölüme yaklaşıyordum. Tahmin bile edemezsin..."

"Hayır, anladım. Hasta olmak ne demek falan filan asla tahmin edemem." Derin bir nefes alıp fısıldadım, "İyileşmeni istedim Mina. Tek istediğim buydu. Seneler boyunca. Annemle babam bütün zamanlarını seninle geçirdiler, ben de öyle çünkü seni seviyordum." Tekrar nefes almaya çalıştım fakat bur-

numdan akan sümükler izin vermiyordu. “Hiç hissetmemem gereken, iğrenç, bencilce hisler bunlar. Ama böyle hissediyorum, ne yapayım. Dediğim gibi işte, ben iğrenç bir insanım.”

“Ne kadar iğrenç olursan ol, ben yine de senin en yakın arkadaşınım.”

Hani bazen birisi aşırı nazik ve içten bir şey söyler, yalan söylemek için hiçbir nedeni olmadığını bilirsiniz ama bu size moral vermek yerine sizi paramparça eder ve dağıtır ya?

Mina öyle yaptı işte. Ablam benimle zaman geçirme zahmetine girdiği için sevinmeliydim; bu olay son iki yılı silip götürmeli, hiç değilse berbatlığını hafifletmeliydi.

Ne var ki, Diana dışarıda bir yerlerdeydi, başı dertteydi ve bunun sebebi bendim. Ari ve Cal’den bahsetmiyorum bile. Benim onlara yaptığım bir şeyden ötürü.

Diana’nın incinmesine ya da ölmesine sebep olursam bence Mina bile benimle arkadaşlık etmek istemezdi.

Ya da belki yanımda durur, bana destek olup sonsuza dek anlayışlı ve sadık kalırdı. Oysaki ben her gün, her saniye tekrar tekrar affetmek zorunda kalacağı birisi olmak istemiyordum. Ben daha iyi biri olmak istiyordum. Hak etmek istiyordum. Ömrünün sonuna dek yanında gururla, dimdik duracağı bir kardeş olmak istiyordum.

Telefonuma mesaj geldi. Diana olmadığını biliyordum ve daha okumadan bile ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ari yollamıştı.

DERHAL nalbura gel.

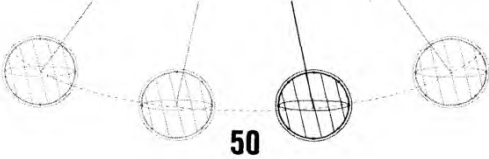
Mina omzumun üstünden mesajı okudu. “Beni arabayla bir yere götürmen lazım,” dedim.

“Dur tahmin edeyim...”

Başımı iki yana salladım. “Önce başka bir yere uğramam gerek.”

Mina başıyla onaylayıp elimi tuttu.

Gececekti. Kancanın kırıdıklarını tamir edecektim.

MARKOS

Abimleri bırakıp hemen nalbura koştum ama iki haftadır cips ve birayla beslendiğim göz önüne alınınca pek kolay olmadı. Oraya vardığımda saat resmen gece yarısıydı, sokak tenhaydı, bütün dükkânlar karanlık ve kepenkleri indirilmişti. İki blok ileride, okyanusun kumlara çarptığı duyuluyordu. Ari iki büküm dükkânın önünde oturuyordu ve beni görünce ayaklandı. Ayağı takıldı, neredeyse düşecekti ama cam kapının üstündeki 'WATERS' levhasının 'WA'sına tutunup dengesini kurdu.

Onu yeniden görünce kan beynime sıçrayacak sanmıştım ama rahatladım. Bir an için, Win'i unutmuş olması önemini yitirdi. O da Diana'ya benim kadar değer veriyordu. Bu da bir şeydi.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi sesi çatlayarak.

"Sağ ol. Biraz daha düşsene sen."

"Avucunu yalarsın. Düşsem bile kahrolası bir melek gibi düşerim ben."

Anahtarlarımı çıkardım, Ari'ye kapının önünden çekilmesini işaret ettim.

"Gerçekten burada olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kontrol etmekten zarar gelmez."

Kapıyı bir tuğlayla açık tuttum. "Biz Cal'i ararken Dev iki saat önce didik didik etmiş, boş olduğunu söyledi."

Ari birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Cal da mı kayıp?" Karanlıkta Ari'nin yüzünü okuyamadım. Cevap verecektim fakat uzanıp kolumu sertçe tuttu. "Kokuyu alıyor musun?" diye sordu ve bunu dediği anda kokuyu aldım: Dükkânın içinden kuru, keskin bir kimyasal kokusu yükseliyordu.

Bu hiç hayra alamet değildi.

Dükkânın kapısından içeri adım attığımız anda, "Diana!" diye seslendim. Koku içeride daha da yoğundu ve havada bir şey vardı. Boğazınıza yapışan ve elli sigara üst üste içmişsiniz gibi öksürten bir şey vardı. "Diana, burada mısın?"

Ari dibimden ayrılmadı. Dükkânı sevmediğini biliyordum ve ilk kez ona hak veriyordum: Gecenin karanlığında tekinsiz görünüyordu, dolup taşmış raflar ve karanlıktan başını gösteren tuhaf şekiller, havada bir is kokusu. Koridorları hızlı hızlı yürümeye çalıştık, Diana'ya sesleniyorduk.

"Demek Cal'i bulamadınız?" diye sordu Ari.

"Hayır. Ona neler olduğunu bilmiyorum. Annem yaşlı ef-suncuya, ona büyü yapması için her ay para veriyormuş, yeni öğrendim, yıllardır kadına her ay altı bin dolar ödüyormuş."

"Altı bin dolar!" Ari'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Bir insanın kalıcı bir büyü karşılığı bu kadar yüksek bir rakam ödediğini hiç duymamıştım. Ve her ay diyorsun? Ne içinmiş?"

Bu kadar pahalı olduğunu hiç fark etmemiştim. Benim hayatımda satın aldığım tek büyü, Win'in son gecesinde yaptırdığım büyüydü. "İnsanlara zarar veremiyor. Bana vuramadı mesela. Belki annem o kadar çok para ödediği için, başka bir sebep daha vardır."

"Himm. Çok garip çünkü Kay'ın büyüsü..."

Yüzümü buruşturdum. "Kay'den bahsetmesek?"

Ari bir saniye sus pus oldu, düşünüyordu ve bir başka koridorun daha sonuna varmıştık ki tekrar konuştu. "Hey, bir

şey sorabilir miyim...” Sabrı taşmış gibi burnundan nefes verdiğini duydum. Ari’nin soru sormadan önce izin istediğine hiç rastlamamıştım, o yüzden altından ne çıkacak diye bekledim. “Diana’dan gerçekten hoşlanıyor musun?”

Gözlerimi dimdik ileri çevirdim. “Ben ona âşığıım,” dedim.

Ari iki adım boyunca konuşmadı. Ardından gri bir bahçe hortumuna takılıp tökezledi ve dişini sıkı. “Özür dilerim,” dedi.

Göğsümün içinde sıkışmış, ağır, üzgün bir his, zincirinden kurtulup yüreğime güm diye vurdu.

“Yani her şey için. Gerçekten özür dilerim.”

“Evet, duydum.”

Ari affedilmemişti. Henüz değil. Fakat artık yan yana daha rahat yürüyorduk. Beynimin bir bölümünü kapatırsam, Ari ile eskisi gibi arkadaş olduğumuza inanabilirdim. Sola bakmasam, grubun sessiz bir üyesi olarak Win’i yanımızda hayal edebilirdim.

Marangozhanenin neredeyse saklı kapısının çevresinde bir ışık huzmesi gördük. Ari fark eder etmez koluma yapıştı.

“Diana?” diye seslendim. “İçeride misin?”

Serbest elimle kapıyı açtım, kapı elimi yaktı. Marangozhane o kadar parlaktı ki, gözlerim kamaştı. Sadece floresan ışıklardan değildi, duvarların dibindeki talaş kutularından bazıları yanıyordu.

Kapıdan arkaya kaçarak, “Ha siktir, buradan hemen çıkmayız,” dedim. Önce marangozhanenin geri kalanı, sonra bütün dükkân alev alabilirdi ve burada kapalı kalırdık.

Hemen arkamda Ari aniden nefesini tutup beni itti, doğrudan ateşler içindeki marangozhaneye koştu. Tam peşinden salak mısın diye seslenecekken onun gördüğünü ben de gördüm: Diana, kaynak makinesini tuttuğumuz kafesin tellerinin arkasındaydı.

Yüreğim ağzıma geldi, *hayır hayır hayır hayır hayır hayır ve*

tahtalarla, aletlerle dolu raflar ve alevler üstüme üstüme geldi, içerisi bana zindan oldu.

Diana bizi görünce ayağa kalktı ve aynı anda ağlamaya ve konuşmaya başladı. Ancak kulaklarımdaki uğuldama yüzünden söylediklerinin hiçbirini duyamadım.

Dükkânda düşe kalka koşmaya başladım, zincirli kilidi tutup salladım, parçalanıp elimde kalmayınca şaşırdım. *Anahtar anahtar anahtar anahtar...* Anahtarın yerini biliyordum. Kapının yanında, marangozhanenin kapısının üstündeki kancadaydı. Anahtarı alıp kafesi açmalıydım, yoksa Diana...

Diana ağlıyordu. Ari telin deliklerinden elini sokup Diana'ya dokundu. "Seni arıyordum," dedi Diana bana. "Ağacın altında yoktun. Seni aramaya çıktım."

Kendimi o sahneden koparıp kapıya koştum, anahtarın orada olabileceğini biliyordum. Talaş kutuları yanıyordu ve hemen yanındaki bir kereste yığınının ucunun kararıp tütmeğe başladığını gördüm. Yerdeki bir şeye basıp kaydım; boya inceltici miydi? Alkol müydü? Yerler parıl parıl parlıyordu, birisi her yeri bu maddeyle kaplamıştı.

Kapıya varınca anahtarı almak için askıya uzandım ama orada bir anahtar asılı durmadığını düpedüz görebiliyordum. Birisi anahtarı almıştı.

Zihnimde sürekli 'birisi' deyip duruyordum. Halbuki Dev kontrol ettikten sonra içeri girebilecek, anahtarın nerede durduğunu bilecek, Diana'yı oraya kilitleyecek ve burayı yangın yerine çevirebilecek bir kişi vardı şu dünyada. Gerçi sebebini düşünemiyor, inanmak istemiyordum.

Sol tarafımdaki bir duvar askısında aletler asılıydı. En dibi tütmeğe başlamıştı fakat henüz alev almamışlardı. Birazdan yanmaya başarlardı. Bütün mekan tutuşacaktı. Ve Diana kafeste kilitliydi. Derin bir nefes aldım, dumandan öksürdüm ve bir manivelayı yerinden çıkardım.

Sıcaktan kıpkırmızıydı ve elimi yaktı. Çığlık atarak ma-

nivelayı yere fırlattım, sonra tişörtümü sol elime sarıp aleti Diana'ya doğru getirdim.

Diana tellerin arkasında durmuş beni seyrediyordu, yanakları gözyaşları içindeydi.

Benden nefret etmiyordu. Tamam.

Çok süratli nefes alıyordum. Talaş parçaları ve boya incelticisi ve sülfüre benzer bir şey burnumu yakıyordu; yeterince hava yoktu. Manivelayı kilide sokup kanırtmak istedim ama demir elimden kaçıp tangırıtıyla yere düştü. Tekrar almak için eğildim, gözlerimi Diana'dan bir saniye bile ayırmadan ayağa kalkıyordum ki Ari bağırdı ve arkamı döndüm.

Marangozhanenin kapısında Cal dikiliyordu. Bir elinde gülmüş çakmağı, diğerinde bir kutu boya incelticisi vardı.

"Anahtarı ver!" diye seslendim ona. Sözcükleri duymak zordu ve bunu tek ben yaşamıyordum büyük ihtimalle; alevler iyice harlanmıştı, çatur çatur yanma sesleri artmıştı.

Cal bize doğru yürümeye başladı ve gözlerimi Diana'ya çevirdim. "Sorun yok, geçti; şimdi seni çıkaracağız..."

"Markos, hayır, hemen buradan çıkmalısın..."

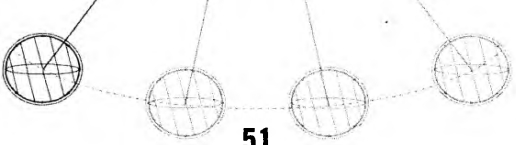
"Sensiz bir yere gitmem."

Cal birkaç metre ötede durdu, elindeki kutuyu yere koydu. Ağzını bile açmadı. Gözlerinde bir tuhaflık vardı ama yüzüne çok dikkatlice bakmadım ve anahtarın onda olması dışında hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

"Çabuk, çabuk! Anahtarı ver!"

"Artık büyüünün etkisi altında değilim," dedi Cal.

Diana aniden nefesini tuttu ve dönüp ona baktım. Tam bu esnada Cal'in, yere düşürdüğüm manivelayı kaldırmasını kaçırdım; elini geri itip savuruşunu kaçırdım; acı beynime inmeden ve tüm dünya kararmadan önce, Diana'nın gözlerinin panikle yuvarlarından fırladığını gördüm.

51

ARI

“Cal, hayır!” diye bağırdım ama savurmuştu. Manivela Markos’un kafasına güm diye vurdu, dümdüz çarptı ve Markos yere yığıldı. Cal manivelayı atıp iki eliyle gözlerini kapadı, çakmağı göz yuvarına bastırdı. Markos’un bedeni yerde kıpırtısız yatıyordu ve Diana kafesin içinde yere çömelip ona fısıldamaya başladı. Alevler ufaktan duvarları ve tahtaları yalamaya başlamıştı.

“Neden yaptın?” diye sordum.

“Çünkü önceden yapamıyordum,” dedi Cal ellerinin içine. “Ayrıca *hatırlayabilmem* onun hatası.” Bu lafı sanki ağzında acı bir tat bırakıyormuş gibi söylemişti.

Yüreğimde tuhaf bir hafiflik duydum. Göğüs kafesimden dışarı çıkmaya çalışarak atıyordu ve oda sağa sola yalpaladı, dumanların arasından düzgün nefes almaya çalıştım. Cal’de ciddi bir bozukluk vardı. Ama daha önemlisi, kafesin kapısını açıp Diana ve Markos’u, yangın yayılmadan dışarı çıkarmalıydım.

“Cal... anahtar...” dedim, gözlerimi maniveladan ayırmaksızın, olur ya belki bana saldırırdı.

Cal bakışlarını kaldırdı.

Gözleri...

Markos'a çok benziyordu, sadece paramparçaydı. Sanki kapana kısılmış bir hayvan gözlerinin arkasından başını uzatmış bakıyordu.

Derin bir nefes almaya çalıştı fakat nefesi boğazına takıldı ve kesildi. "Eskiden çok öfkeliydim," dedi. Beni tanıyor muydu, ondan bile emin değildim ya da ne dediğinin farkında mıydı, belli değildi. "Babamdan dolayı öfkeliydim, her şeye öfkeliydim ama dokuz senedir hiç öfke duymamıştım." Gözlerini kırptırdı ve içinde hüküm süren vahşi yaratık her neyse, kıpırdadı. Öfkeden gözü dönmüş vaziyette en öne fırladı. "Öyle olmak nedir bilir misin? Hiçbir şey hissedememek? Daha nefesin ne *olduğunu* bile hatırlamadan nefes alamamak gibi bir şey. Oysaki artık yapabiliyorum, sadece... çok fazla. Fazla büyük. Anlıyor musun?"

Cevap vermeye çalışmadım. Duvardaki bir şey gözüne takıldı, dükkânın dört bir yanındaki farklı açıları gözleyen güvenlik kameraları. Çoğu karanlıktı, ancak giriş kapısına bakan kamera sokak lambasının ışığında açık bırakılmış kapıdan içeri iki kişinin girdiğini gösterdi. İçlerinden birisi upuzun bir ceket giymişti ve kısacık saçlıydı.

Cal, bir çığlıkla bağırıtı arası bir ses çıkarıp yanan dükkândan dışarı koştu.

"Ari," dedi Diana. "Yangın."

Anında harekete geçtim; makinelerin tekinin altından çarşaf büyüklüğünde bir kılıf kaptım ve alevleri söndürmekte kullandım. Keresteler ve talaş parçaları tutuşuyordu. Kıvılcımlar henüz birleşip devasa bir aleve dönüşmemişti. Hatta üstüme bir üşüme geldi ancak tenimdeki ter damlalarının buza dönüşmesi bir çeşit şok emaresiydi.

Alevden aleve koşarken Diana'nın bana seslendiğini işitmem bir iki saniye sürdü. "Hayır... Ari. Hayır," dedi. Örme telin arkasından, yerde baygın yatan Markos'a mümkün olduğunca yakın durmaya çalıştı ancak bana hayatımda gördüğüm en üzgün bakışla bakıyordu.

“Merak etme,” dedi. “Dışarı çıkacağız. Echo burada. Bizi bulacak. Sorun yok.”

“Hayır Ari. Asıl yangın. Bu yangın değil.”

“Asıl yangın derken?” Başka düşünebildiğim tek yangın, ben sekiz yaşımıdayken bizim evi yerle bir eden yangındı. Diana asla konuyu açmazdı. Hiç konuşmazdık. Mazide kalmıştı.

“Buraya Markos’u bulmaya geldim,” dedi Diana. “Kapı açıktı diye içeri girdim. Burnuma gazyağı ya da benzin ya da başka bir şeyin kokusu çarptı ve kokuyu takip edince kendimi burada buldum. Cal ortalığı gaza buluyordu. Onu durdurmaya çalıştım ve gözü döndü. Beni buraya kapattı.”

Göğsüme elimi bastırarak küt küt atan kalbimi kaburgalarımdaya tutmaya çalıştım. Keşke göğsümden geçirip diğer tarafa itebilseydim.

“Cal’in bu kadar garip davranmasının sebebi, Kay’in yaptırdığı kanca büyüü zannettim. Ancak kanca olsaydı bizi Kay’e götürürdü; oysaki Cal bizi ondan uzak tutuyordu. Dolayısıyla dedim, bir büyüünün işleyişini bozmanın tek yolu başka bir büyüdür, doğru mu? Demek ki Cal başka büyüler alıyordu.”

“Evet,” dedim. “Markos birkaç yıldır aldığını söyledi.”

Diana sus pus oldu. Düşünmeye çalıştım.

Efsuncular, insanlar her ay kapılarına gelsin diye geçici büyüler yapıyorlardı. Düzenli olarak onlara cüzi bir miktar para öderseniz, akışı sağlıyorlardı. Markos bana annesinin Cal’in büyülerine senelerdir para ödediğini anlatmıştı ama her ay esaslı bir ücreti vardı, az buz değildi.

Dokuz sene, demişti Cal. En son öfkelendiğinden bu yana dokuz sene geçmişti.

Benden büyük bir olayı idrak etmeye yaklaştığımı hissediyordum. Saçlarımı yolup gözlerimi yumdum.

Dokuz sene. Demek başladığında on bir yaşındaydı. Orta okuldaydı. O günlerde nasıl bir tip olduğunu hatırlamaya çalıştım. O, on bir yaşındayken, ben yediydim.

Tamam, belki ortaokulda birkaç kavgaya karışmış olablirdi. Ufak tefek hınzırlıklardan uyarı almıştı. Abartmayalım. Şiddet karşıtı büyü gerektirecek, unutmaya ihtiyacı duyacağı bir olay yoktu. Birilerini öldürdüğü yoktu ya.

Elimi aniden yüzüme götürdüm.

Yer yarılıp çöktü fakat aşağı bakmazsam düşmezdim.

Hayır.

Diana'ya, "Anahtar," dediğimi duydum. "Şeyden anahtarı almam lazım..."

Adını telaffuz edemedim.

Koca bir varil dolusu talaş yanmaya devam ediyordu ama geri kalanlar sadece tütüyordu. Buradan çıkıp onu bulabilirdim, içimdeki bu korkunç şüphe doğru mu öğrenebilirdim.

Kapıya koştum. Giderken orada olmayan bir şeye takılıp sendeledim ve çat diye diz üstü yere düştüm.

Eskiden, Rowena gelmeden önce, bale derslerinde dizleri, kaval kemikleri ve kalçaları morluk dolu kızlarla dalga geçerdik. Dansçılar sıralara çarpmaz, merdivenlerde ayakları takılmazdı. Bazen belli başlı hareketlerden ya da *pas de deux* yapmaktan bir yerlerimiz incinirdi ama o farklıydı. Onlar şeref rozetleriydi. Aptallıktan kaynaklanan, önlenebilir sivil yaralarla savaş gaziliği arasında bir fark vardı.

Hafıza büyüsunü aldığım günden beri ben de her yeri yara bere dolu bir sivil olmuştum. Çürüklerin hata olduğunu düşünüyor ve her şey yoluna girince, derim zihnimdeki dansçı kadar pürüzsüz ve temiz görünecek sanıyordum.

Ama hayır... Onlar artık benim savaş yaralarımıydı. Onları kazanmıştım. Dışımın içim uyumluydu, hiçbir yanımda temiz ve pürüzsüz değildi.

Tekrar ayağa kalkmadan önce, bir saniyeliğine, en iyi hamlenin olduğum yerde kalmak ve Echo'nun bizi bulmasını beklemek diye düşündüm; sonuçta bir başkası günün kahramanı olup bizi kurtarabilirdi. Sonra yarın, hâlâ hayattaysam, Sweet

Shoppe'tan biriktirdiklerimin, annemle babamın hayat sigortasının, yani New York'a taşınma birikimimizin son kuruşuyla bir efsuncuya gidip ondan bu hatırayı beynimden silmesini isteyebilirdim. Cal Waters. Yapmış olması ihtimali yüksek olan o feci olay. Annesiyle Echo'nun annesinin yıllardır sakladığı sır. Markos yerde baygındı. Diana ona bir şeyler fısıldıyordu. Ateş ve boya inceltici ve yağ kokusu. Hatta iyisi mi, Kay'i de sildirirdim giderdi.

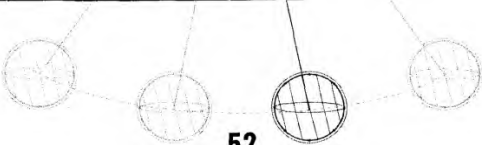
Gerçeği bilmek istemiyordum.

Tek bir sorun vardı: Tüm bunları sildirirsem, kim bilir o zaman nasıl biri olur ve ne isterdim...

Kahrolası büyülerim. Beni katman katman kazımuşlardı. Anne, babamın ölümünü koparıp almışlar ve o boşluğu dansla doldurmuşlardı. Win'i koparmışlar ve dans etme ihtiyacı yeniden kabarmıştı. Onların altında başka hangi derin fakat artık unutulmuş arzular yatıyordu acaba?

İyice, derinlere kadar kazmış, eski giysilerden kurtulur gibi arzulardan sıyrılmıştım. Eninde sonunda öyle bir noktaya ulaşacaktım ki, artık hiçbir şey istemeyecektim.

Fakat henüz o noktaya gelmemiştim.

MARKOS

Dükkânda yerde baygın yatarken rüya gördüğümü söyleyemezdim. Ancak tam olarak kendimden geçtiğim de söylene-
mezdi. Dalgalar halinde vücuduma girip çıkıyordum. Girdim... panik, acı. Çıktım... uyuşukluk, hiçlik. Çıktım ve girdim. Arada geçen saniyeler boyunca, her soluk ve her nabızla neredede olduğumun ve ne olduğunun bilincindeydim.

Dükkânın kokusunun, ahşap, yağ ve kömür kokusunun, baharat gibi çıtır çıtır eden bir şeylerin bilincindeydim.

Başım dertteydi, farkındaydım. Hepimizin başı dertteydi, farkındaydım.

Ari yaralanmıştı ve hareket etmiyordu, farkındaydım, fakat aynı zamanda ayağa kalkıp devam edecekti çünkü beni ve Diana'yı asla burada kapana kısılp yanmak üzere bırakmayacaktı, biliyordum.

Ari arkadaşımdı, biliyordum.

Cal'in neler yaptığını biliyordum.

Hikâyeyi biliyordum. Ari'nin babası onu yanan evden çıkarmış, sonra isten bayılan annesini kurtarmak için geri dönmüştü. Derken ev üstlerine çökmüştü. Yangını çıkaran kişi, başından beri sandığımız üzere, serserinin ya da hırsızın teki değildi. Siması belli olmayan herhangi biri değildi. Bunu yapan kişi, kendimi bildim bileli tanıdığım biriydi. Abilerimden

biriydi, kendime idol olarak seçtiğim kişiydi. Waters kardeşlerden biriydi, yani yabana atılamazdı.

Aynı zamanda ölmediğimin farkındaydım çünkü Win'i ya da babamı ya da beni ışığa doğru götüren, mistik bir sanrı da görmüyordum.

Ayağa kalkmak zorundaydım.

—Kalk kalk kalk KALK!

—Kalkamıyorum.

—Bebek misin nesen? Abin kim bilir daha neler yapacak?

—Bilmiyorum.

—O zaman hazırlanmak için ne yapacaksın?

—Burada yatacağım. Bekleyeceğim.

—Müthiş bir plan, tebrikler.

—Benim seçimim değil.

—Peki ya Diana?

—Ne olmuş Diana'ya?

—Sana ihtiyacı varken sen burada böyle yatacak mısın?

—Diana.

—Evet ya, Diana. Onu seviyorsun. Unuttun mu?

—Doğru. Evet. Ayağa kalkmam lazım. Ona yardım etmek zorundayım.

—Eh, yapamıyorsun ama.

—Hey, siktir git lan. Kalkmak zorundayım.

—Bazı şeyler mümkün değildir.

—Bana ihtiyacı var! Kalkmak zorundayım!

—Üzgünüm Markos.

O kaçamak anlarda, cansız vücudumla savaşmayan yanımla, bitti ve daha kötüsü olamaz, diyordu. Cal beni bayılttı. Şimdi birisi çıkacak, onu yakalayıp götürecekti ve bizi kurtaracaktı. Geçmişte yaptığı hareket en kötünün kötüsüydü diye düşün-düm; sonuçta hepsinin ortaya çıkması iyi olacaktı; günün birinde hepimiz bunları aşacaktık.

Yanılmışım.

53

KAY

Echo ve ben, doğruca nalburun'ın açık bırakılmış kapısından içeri girdik. Mina arabada bekledi; ona, bir dakika sonra döneriz diye söz vermiştim.

Karanlık koridorlarda Echo'nun arkasından yürüdüm. O beni takip edemezdi. Bir efsuncu için 'denge' bu demekti; büyüü almak için Mina ile onun evine gittiğimizde Echo bana böyle açıklamıştı. Kanca büyüümün üstüne bir kat çekmişti; yani etkilerini bozmak için değil, tersine çevirmek için. Kancanın ilişip takılacağı bir şey kalmamıştı. Birisi beni gerçekten seviyorsa, dikkatlice bakıp gerçek beni tanıyabilirse, beni görebilecekti. Tam anlamıyla gözden kaybolmamıştım fakat bunun dışındaki insanlar için, arka plan görüntüsünden farksız olacaktım. Görünmezdim ama havalı bir süper kahraman gibi değil de, *bağırarak el sallıyorum ama kimse beni fark etmiyor* kâbusu gibi.

Daha da kötüsü, o histi. Yeni büyüümün yan etkileriydi. Kancam endişelerimi askıdan çıkarmamı sağlamıştı, vicdanım rahatı. Şimdiyse... nasıl tarif etsem? Duyguları emen bir vakumdum. Ne zaman biri yakınuma gelse, bu duygu tüm vücuduma dışlarını takıyordu. *Her şeyi* hissediyordum.

Diana'yı görmem lazımdı, iyi olduğundan emin olmalıy-

dım, buna değdiğini bilmeliydim. Echo ben de geleceğim diye tutturmuştu ve parasını ödemediğim için ona karşı çıkamamıştım. Cebimde sadece annemlerin pizza söylememiz için bıraktığı seksen dolar vardı ve Echo şimdilik onu ön ödeme olarak kabul etmişti. Diana'yı kendi gözlerimizle gördükten ve Echo her ne amaçla buraya geldiyse onu başardıktan sonra, beni hâlâ görebilen ve seven Mina ile eve dönebilir ve sonsuza dek ağlayabilirdim.

Dükkânın içindeyken, köşelerde cıtırdayıp yere düşen bir şeylerin sesini duyduk ve alkol ile duman kokusu aldık fakat Ari ile Diana görünürde yoktular. İçerisi gittikçe daha karanlık olmaya başlayınca cep telefonumu ışık vermesi için yukarı kaldırdım. Derken bir raf dolusu duvar boyasının yanında açık duran bir kapağı rastladık.

Kocaman elektrikli makineler ve kereste parçalarıyla dolu odaya girdiğimizde dumandan öksürmeye başladık; yerde baygın yatan Markos'u ve örme tel kafesin içinde yanına çömelmiş Diana'yı görmemiz birkaç dakika aldı. Duvarlar ve kirişler yarısına kadar yanmıştı; alevler talaş dolu bir metal fiçinin yanını yalıyordu. Ayakta durduğumuz noktanın yakınlarında Ari yerde top gibi kıvrılmış ağlıyordu.

"Aman Tanrım," dedim.

Diana kafasını kaldırıp baktı ama bakışları bana takılmadan geçti. Artık kanca büyüm olmadığı için doğruca Echo'ya hitap etti. "Markos yaralı, Cal ona vurdu ve Markos hâlâ uyanmadı," dedi.

Islak yerde kayarak koştum ve Markos'un bileğini yakaladım. Nabızı zayıf ve düzensizdi. Gözlerini açsaydı, gözbebekleri irileşmiş, bakışları odaklanamıyor olurdu, emindim. En hafifinden beyin sarsıntısı geçiriyordu. Kafatasının darbe aldığı noktası yumuşaktı ama şişlikten kaynaklandığını umdum. Cal kafatasını içeri göçerttiyse ne yapılırdı bilmiyordum; muhtemelen Markos gözümüzün önünde yavaş yavaş can veriyordu.

İçimden geçenlerin hiçbirini sesli ifade etmedim. Zaten etsem de kimse duymazdı.

"Ari?" diye sordu Echo. "Ari? İyi misin?"

Ari ona cevap vermedi ve Diana alnını örme telin ortasındaki bir boşluğa bastırdı. Kesik kesik nefes alıyordu, teni terle parlıyordu ve kıpkırmızı olmuştu. Ya soluğu tıkanmıştı ya da ateşi çıkmıştı. "Cal'e büyü yapan sen miydin?" diye sordu Echo'ya.

Echo kaskatı kesilip telaşa Ari'ye baktı. Ari büzüştüğü yerde kımıldamadı.

Birisi Cal'e büyü mü yapmıştı?

"Cal'in büyülerini annem hazırlardı," dedi Echo yumuşak bir sesle. "Cal'in annesi ben on yaşındayken bize geldi; o zamanlar ben daha efsuncu değildim. Dehşet içindeydi. Hayatımda hiçbir yetişkini bu kadar korkmuş görmemiştim. Neler olduğunu bilmiyordum. O zavallı kadına yardım etmemizin iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordum ama kimse cevap vermedi. Markos'u dışarı, arabada oturan Mina'ya taşımayı düşündüm ama çok ağırdı ve eğer aldığı yara kötüyse, onu yerinden oynatmak feci olabilirdi. Olduğu gibi kalması gereken bir parçayı gevşetebilirdi.

Ayrıca Diana burada mahsur kalırdı. Sağa sola bakıp kilidi kanırtmak ya da teli kesmek için kullanabileceğim bir şey aradım. İkisinin de nasıl yapıldığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu tabii.

"Ne yaptığımızı ancak seneler sonra keşfettim, büyücüler meclisine katıldıktan sonra," dedi Echo. Keşke konuşmayı kesip harekete geçseydi. Ne de olsa efsuncuydu; bir kilit kırma büyü-sü filan bilmeliydi ya da başka bir parlak fikri olmalıydı. Yangın söndürücü belki... ayaklanıp marangozhaneyi aradım ama yangın söndürücü yoktu. Ayağa kalkıp bir köşede kalmış mıdır diye aletleri kaldırmaya başladım. "Çok kötü diye düşünmüş-

tüm ama gerekliydi. Annem, Cal'in büyülerini bizim korumamız olarak görüyordu, insanlar benim ne olduğumu öğrenirse diye bir tedbir. Hayatımızı sürdürebileceğimiz kadar para, hoş, pek harcamamıza izin vermiyordu ya neyse ve bu toplumda bize ihtiyaç duyan bir aile demektir. Galiba ilk günden itibaren beni efsuncu yaptığına pişman oldu. Ölecek ve beni kurtarabilecek kadar güçlü olabilmeyi diliyor sanırım." Echo'nun tebesümü zoraki ve donuktu. "Bu konuda farklı görüşlere sahibiz."

Echo konuşurken ben aramayı taramayı kesip tekrar Diana'ya döndüm. Dükkânın içine koşup bir yangın söndürücü ya da tel makası bulmaya çalışmak aklıma geldi fakat nereye bakacağımı bilemeyecektim, bulsam da anlamayacaktım ve kaybolacak ve yolumu şaşırıacaktım. Onun yerine cep telefonumu çıkarıp mümkün olduğunca sakın ve kararlı bir edayla ambulans çağırdım. Umarım büyü telefon hattından işe yaramazdı. Yoksa 911 telefonu kapatır kapatmaz beni unutturdu.

Ben telefon ederken Ari sindiği köşede doğruldu ve ayağa kalkıp sallandı. Suratını göremedim çünkü Echo'ya baktığı için bana sırtı dönüktü. Echo'nun gözleri, Ari'nin sarsak hareketlerini takip etti. Ari ona tokat attığında çıkan sesle Markos hariç hepimiz irkildik. Echo yanağını tuttu fakat karşı koymadı.

"Neler oluyor?" diye sordum Diana'ya, içimden sırf şu soru duyulsun ve cevaplansın diye dualar ediyordum.

"Diğer olayların yanı sıra mı?" Diana derin bir nefes almaya çalıştı. "Dokuz sene önce Cal, Ari'nin evini yakıp kül etmiş."

"Ah," dedim.

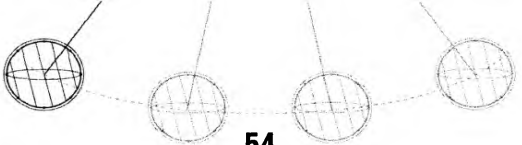
Hüzün ve empati aşırı güçlüydü, artık tüm duygularım böyleydi. Gözlerim yaşlarla doldu; yalnız Ari ve ailesi için değil, aynı zamanda Echo ve annesi, yerde yaralı yatan Markos, tutsak edilmiş Diana ve büyüler yüzünden paramparça olmuş hepimiz için ağladım.

Elimi uzatıp kafesin içindeki Diana'nın elini tuttum. Diana diğer eliyle Markos'un elini tutuyordu.

Bana bakmadı. Muhtemelen burada olduğumu unutmuştu. Bu da çok feci içimi yaktı ama dayanırdım, Diana'nın iyi olacağını kesin anlayana dek dayanırdım.

Diana'yı büyümenden kurtarmak için kendimi güçsüz, görünmez ve silik kılmıştım. Oysaki asıl tehlike ben değildim. Şimdi yardım gelene kadar ondan gözlerimi ayırmamaktan başka seçeneğim yoktu.

Umarım buna değerdi.

54

ARI

Her zaman soluk tenli olan Echo, dükkânın çıplak ampulünden çıkan acımasız ışıpta berrak ve kırılgan görünüyordu. Yanağına tokadı yapıştırdığımda ve kıpkırmızı parmak izleri oluştuğunda beyazlığı iyice belirginleşti. Yutkundu, göz temasını koparmadı.

“Annemle babam hakkındaki bu gerçeği biliyordun ve buna rağmen bana şantaj yaptın.”

“Ben... anlamıyorsun. Neredeyse yirmi yıldır yalnızdım. Win benim için değerliydi. Ben... üzgündüm... senin ona yaptığın şeye kızmıştım.”

“Neden herkes sürekli bunu Win’e benim yaptığımı söylüyor?” diye sordum. “Ben kendime yaptım. Win’e artık kimse bir şey yapamaz.”

“Ama insan öyle hissetmiyor.”

“Senin kendine yaptıkların, başkalarının üstünde etki yaratıyor,” dedi Kay, Markos ve Diana’nın yanına çömeldiği yerden. Orada olduğu dikkatimi çekmemişti ve ona odaklanmak zordu. Sesi bile boğuk çıkıyordu.

Echo, siyaha bürünmüş kollarını karnının üstünde kavuşturdu. “Bazı kötü işler yaptım, bazı iyi işler yaptım. Dünya adil değildir zaten.”

"Tüm diyeceğin bu mu yani?"

Echo nefesini verip kibarca konuştu. "Söyleyeceğim hiçbir söz gerçeği değiştirmeyecek."

Ceketindeki birçok cepten birine elini soktu ve içinden plastik torbada bir sandviç çıkardı. İçi kraker ve peynirle doluydu; elinden pat diye kapacakmışım gibi dikkatlice uzattı. "Büyünü yaptım."

"Böyle mi özür diliyorsun? Al bakalım dans büyün, her şey artık daha iyi?"

"Her şey daha iyi *değil*. Win hâlâ ölü. Anneler ölü. Benim annem de birkaç hafta içinde ölecek, onu terk edip yeni bir meclise geçecek param olmadığı için." Torbayı salladı, plastik kısmı peynir lekesi oldu. "Ama istersen tekrar dans edebilirsin. Söz veriyorum."

Echo kapıya yakın dikilirken ona doğru bir adım attım. Geriye doğru sinmedi, sadece torbayı ortamızda, havada tuttu.

Echo'dan başka tarafa döndüm; marangozhanenin kapısından dışarıdaki dükkânın keşmekeşine, âdeta zihnimle temizleyip düzenlemek istercesine baktım. Tam burnumun dibindeki ni silmek istedim. Gerçeği inkâr etmek istedim.

Cal orada bir yerdeydi.

Annem ve babamı öldüren kişi.

İşte: Düşünmekten kaçtığım mesele ulu orta meydandaydı. Doğru olmamasını her şeyden çok istediğim şey ortadaydı ve Echo bunu bütünüyle teyit etmişti.

Annemi ve babamı kaybetmiştim.

Uzun zaman önceydi. Bugündü. Mütemadiyendi. Bundan kaçamazdım. İçimde tutamazdım. Onları benden almışlardı, onları özlüyordum ve yüreğimdeki delik, ölümcül bir yaraydı.

Söyle bir ürperdim ve ağrıyan bileğimi tuttuğumu fark ettim. İlk kez, o her zamanki ağrıyı duymadım. Tam tersine ağrı tüm derimi kaplamış, kaslarıma, kemiklerime ve kanıma işlemişti.

Annemle babamın öldüğü günün hatırasının beynimden cımbızla alınmış olması durumu daha iyi yapmıyordu. Bilakis, beter ediyordu. Nasıl bir facianın yaşandığını bilmek yerine, olayın binlerce farklı biçimini hayal etmiştim. Her biri de, bir öncekinden daha kötüydü. Öldüklerini zihnimde tekrar tekrar görmüştüm; yüzleri şaşkındı ya da kızgındı ya da kederliydi. Kulaklıklarım kulağımdaydı ya da değildi. Onlara ayak bağı olmuşum ya da olmamıştım. Bağırmışım ya da bağırmamıştım. Her seferinde Cal bizim evden koşarak çıkmış ve saklanmıştı. O gün bugündür saklanıyordu. Şimdiye dek.

Şimdi gerçekten ne olduğunu biliyordum.

WIN

Dünya üstündeki son gecem, bir cumartesiydi, birçok cumartesi gibi sıradan başlamıştı. Ari ve Markos'u aldıktan sonra birlikte benim kamyonetimle sahile gittik. Hava yağmurluydu, turist sezonunun açılmasına en az iki hafta vardı, bu yüzden bütün sahil bize kalmıştı.

Kötü bir gün geçirmiştım. Bütün gün odamdan yemek yemek için bile dışarı çıkmamıştım. O yüzden dilim kurumuş ve ağzıma yapışmıştı, midem açlıktan gurulduyordu ve zihnim püre gibiydi. Kıyıya doğru yürüdüğümüz sırada ayak parmaklarımızın arasına giren kumlardan farksızdı.

"Neden lokantada ya da birisinin temiz, kuru bodrum katında takılmadık acaba?" diye sordu Ari. Tişörtü ıslaktı, çekici bulmam gereken bir biçimde vücuduna yapışıyor. Markos'un bir iki kere çaktırmadan ona uzun bakışlar attığını görmüştüm ama bana, sağlık dersinde bir dişinin vücuduna bakmak kadar klinik geldi.

"Bize özel bir şey ayarladım," dedi Markos. "İnanın, sonrasında bana teşekkür edeceksiniz."

Ari iç geçirip kolumu omzuna attı. Markos'u tanıdığım için sürprizin büyüklüğünü az çok kestirebiliyordum: Bir mangal partisi ya da gece yarısı balina izleme turu olabilir. Belki de sürpriz yoktu, sadece tüm gece bizimle takılmak istiyordu.

Hatta beni neşelendirme amacıyla yapıyor bile olabilirdi.

Güneş batmaya başlarken Ari ve Markos aralarında konuşmaya devam ettiler. Hava yağmurlu olduğundan hafif bir gün batımı yoktu; hava gittikçe grileşti, grileşti, sonunda karardı ve Markos bir fener yaktı.

“Karanlık ve fırtınalı bir geceydi,” dedi, ışığı çenesine tutarak.

Ari feneri elinden aldı. “Ve salağın teki sahilde dolaşıyor, arkadaşlarını ölüm girdabına doğru çekiyordu.”

Feneri bana uzattı ve lambasına baktım. Korku hikâyesini devam ettirme sırası bendeydi fakat tek aklımdan geçen korkunç gerçeği söylemekti, o yüzden ağzımı açmadım. Işığı Markos’a tuttum: Sırtkan, özgüvenli, güvenilir Markos, saçları yağmurla simsiyah olmuş, gözlerine giriyordu. Ardından ışığı Ari’ye çevirdim: komik, hırslı, katı Ari. Yağmur damlalarıyla teni iyice parıldıyordu ve fenerin ışığından gözleri kamaşmıştı. O zaman görememiştim ancak şimdi görüyorum: Beni seviyorlardı. Bütünüyle, her şeyimle. Kara ve annem gibi değil. Ari ve Markos beni *tercihen* seviyorlardı. Ne kadar inanılmaz.

O sırada çehrelerini görmüş, sevgilerini bir külfet gibi hissetmişim. Âdeta her biri kendi demir halkalarını boynuma geçirmişti; beni cezalandırmak istiyorlarsa tek yapmaları gereken göz teması kurmaktı ve halka biraz daha daralacaktı.

O yüzden ışığı kapattım.

Markos, “Hey,” diyerek aniden çöken karanlıkla feneri elimden kaptı. Kumsalın bu kadar uzak bir ucundaki karanlık, kasabadaki karanlıktan farklıydı. Simsiyah okyanus, sanki ışık onu kontrol altında tutuyormuş gibi birden gürültüyle uğulduyor, sanki çılgın atmaya çalışıyordu. Engin kum tepelikleri, arabalara, insanlara ve hayata ulaşmak için geçilmesi gereken bir çöl gibi görünüyordu.

Markos fenerin düğmesiyle oynarken, “Dostum, ışığa ihtiyacımız var,” dedi yarı gülerek. “Bizi böyle bulacak.”

"Bulacak mı? Kim?" dememe kalmadı, Markos'un ışığı üç metre yakınıımızdaki bir kızın karaltısına vurdu. Ari çığlık atınca onu rahatlatmak için değil de, kendi dengemi sağlayabilmek için elini tuttum. Artık bizim gruba doğru iyice yaklaşmış olan kız Echo'ydu.

"Hey, geldin demek," dedi Markos. Anında garsonlar, temizlikçiler ve diğer hizmetli sınıfıyla konuşurken kullandığı ses tonunu takındı: kendini bir halt sanan enseye tokat samimiyetiyle konuşuyordu. "Getirdin mi?"

Echo, içi üç küçük, yuvarlak, beyaz hamur işiyle dolu bir torbayı gösterdi. "Tam sipariş ettiğiniz üzere beyefendi," dedi.

Markos kakhaha atıp torbayı kızın elinde kaptı ama Echo gülmüyordu. Gözlerini bana dikmişti. Herhalde dehşet içinde görünüyordum ki başını sağa sola salladı.

"Bunlar ne Markos?" diye sordu Ari. Hiç memnun görünmüyordu.

"Neden deneyip görmüyorsun?" dedi Markos. Torbayı açıp hamur işini tek lokmada yuttu, sonra paketi Ari'ye uzattı.

Markos'u izledik, Echo da dahil hepimiz. Kollarını göğsünde kavuşturup bekledi. İlk başta o kadar yavaş oldu ki, farkına varmadım. Derken Ari'nin nefesinin kesildiğini gördüm ve puslu modumdan kurtuldum çünkü Markos yerden bir metre yüksekteydi ve hızla yükseliyordu.

Üç metreye varınca sevinçle haykırdı ve başımızın tepesinde uçtu, havada duruyordu.

"Birkaç dakikanız var, o yüzden fazla yükseğe çıkma," dedi Echo. Ancak Markos çoktan tırmanıyor, bir kelebek gibi kollarını çırparak karanlık ve yağmurun içinde gözden kayboluyordu.

"Hadi gelsene Win!" diye seslendi.

Ari bir torbaya, bir Echo'ya baktı. "Bunlar güvenli mi?"

Echo omuz silkti. "Bir süreliğine yerçekimi etkisinden kurtulacaksınız. Bunun neresi güvenli ki, bence değil."

"Peki ya yan etkiler?"

“Nahoş. Fakat geçici büyü olduğundan uzun sürmeyecek.”

“Çok eskiden bir hafıza büyüü yaptırmıştım. Yan etkiler bir sorun olur mu?”

Echo durup düşündü. İçimden kısa bir an, sırf Ari’ye zarar gelsin diye ona yalan söyleyecek diye kaygılandım. Kamyonette otururken Echo’yu öpmek üzere oluşum aklıma geldi ve kız arkadaşım Ari hakkında ne düşündüğünü merak ettim ama sonra bu düşünceyi kafamdan attım. Echo kıskansa bile öyle bir şey yapmazdı. “Hayır. Bir şey olmaz.”

Markos sevinçle bağırdı ve Ari gözlerinin içi parlayarak bana baktı. “Eee?” dedi.

“Yapmadan durulur mu?” diye sordum.

Ari kahkaha atarak endişelenmiyormuş gibi davranmaya çalıştı ve hamur işini yedi. “Krem peynirli. Çok leziz.”

“Teşekkürler,” dedi Echo.

Ari omuz yüksekliğinden bana torbayı uzattı. “Vay canına! Win çabuk ol!”

Döne döne gökyüzüne çıktı. Markos’tan daha zarıftı. Yağmurun altında dönerken ve taklalar atarken bale eğitimi aldığı belli oluyordu. Torbayı açmamla, Echo’nun elimden hızla çekmesi bir oldu, sonuncu parçayı alamadım.

“Ne oluyor?”

“Diğer büyüünü aldın mı?” diye sordu sessizce. Olumsuz anlamda başımı salladım. “O zaman bunu yapamazsın Win. Yan etkiler...”

“Hadi ama!” dedim. Uçmak isteyişim beni bir nebze şoke etmişti. Uzun zamandır canım bir şey istememişti. “Diğer büyüüyü eve gider gitmez alacağım.”

“Lütfen bana güven.”

“Ari’nin yan etkileriyle etkileşime girmez dedin. Ben niye farklıyım?”

Bana uzun uzun baktı. Yağmur saçlarını alnına yapıştırmıştı ve bu yüzden gözleri olduğundan iri görünüyordu. “Öylesin işte.”

Elimi torbaya uzattım fakat Echo arkasını döndü, ıslak kumlarda benden hızlıydı. Markos ciyaklayarak küt diye yakınıma düştü.

Doğrulup ayağa kalktı, sallandı, sonra kustu. Şimdiyse yana devrilmiş inliyordu. "Bok gibi hissediyorum," dedi.

"Gececek," dedi Echo.

"Of ya. Siktir git. Cidden, siktir git başımdan."

"Büyü sizi fiziksel olarak ağırlıksız yapıyor. Zihinsel olaraksa dibe çekiyor. Çok dibe." Markos'un işitebileceği bir sesle konuşmuştu fakat dimdik bana bakıyordu.

"Onlara ne diyeceğim?" diye mırıldandım. Ari başımın tepesinden uçarak ayak parmağının ucuyla beni dürttü. Markos yüksek sesle, kesintisiz bir küfür silsilesi sıraladı.

"Benim sorunum değil. Bunu yemene izin veremem." Torbayı salladı.

"Ne bu, efsuncunun etik kuralları mı?" Laf sokmaya çalışıyordum ama Echo başıyla onayladı.

"Öyle de denebilir."

"Lütfen, Tanrı aşkına, gebertin beni!" diye bağırdı Markos. Echo bana imalı imalı baktı.

"İyi de, Markos üç büyü parası ödedi..."

"Senin hesabından düşerim."

Ari havada uçarak yere doğru süzüldü, her zamanki gibi zarıftı, ta ki ayakları yere değene kadar. Sonra ürperdi ve diz çöktü. Çok yavaşça alnını eğdi ve dua eden birisi gibi kuma kadar değdirdi.

"Senden nefret ediyorum Markos," dedi.

"Bir şey değil."

"Sonsuza dek nefes almayı kesene kadar nefesimi tutacağım."

"Ari?" dedim.

"Senden de nefret ediyorum Win."

Göğsümde bir kıvılcım çaktı ve ilk başta neden sırtım kasıldı, çenemi sıkıyorum diye fark edemedim. Kızgındım. Uçmayı

bana çok gören Echo'ya değil. Sözde arkadaşlarıma... ne için kızgındım? Kederime ortak oldukları için mi?

Yere yığılmış kıvranıyor, inliyor, uluyor ve dişlerini gıcırdatıyorlardı. Ari'nin Manhattan Balesi'ni duyup kafayı yemesiyle aynı durum değildi, en azından o uzun sürmese de samimi bir tepkiydi. Şu halleri benim gün be gün, sürekli yaşadıklarımın bir parodisi gibiydi. Bilerek yapmadıklarının farkındaydım ama olsun. Çok kötü ve gizli ve *bana ait* olanı almış, ayyaşlar gibi saçmış, dünyaya duyurmuşlardı.

Üstüne üstlük, onlar uçmuştu. Ben uçmaya bile hak kazanmamıştım. O halde ben neden bok gibi hissediyordum? Bunun nesi adildi?

"Paranı denkleştirdim," dedim Echo'ya.

Yüzünde güller açtı, heyecandan bileğime yapıştı. Beni öpmeye kalkışacak sanıp hemen elimi geri çektim.

"Gidip almam lazım."

"Gidelim öyleyse."

Evet, diye düşündüm. Ari'nin evine gidelim, Ari'nin dikkatini dağıtalım ve parayı dolabının ücra köşelerinden çıkaralım. Sonra kasabanın diğer ucundaki leş eve gidelim, terli çorap kokan avuç içi kadar odama girelim, iç çamaşırlarımı karıştıralım, Tupperware kutusunu açalım ve o peynirli sandviçi mideye indireyim. O noktaya gelmiştim. Son damlaydı bu. En dibe düştüğüm andı. Yeterdi.

Ari'nin yanına yürüyüp omzuna dokundum. İnledi ve kulağına fısıldadım. "Ari, sizin evde bir şey unuttum."

"Git al o zaman."

"Sen de gelsene? Eğlence sona erdi."

"Ciddiyim bak, sesin kara tahtaya sürten tırnaktan farksız. Sen git, ne alıyorsan al."

"Sen de gelebilirsin..."

"Git başımdan dedim!" diye bağırdı. "Beni rahat bırak. Seni burada istemiyorum Win."

“Kapa çeneni lan!” dedi Markos, sonra o kadar çok öksürdü ki, neredeyse tekrar kusacak sandım.

Onu kendi haline bırakıp Echo’nun yanına döndüm. “Onları bu halde bırakamam.”

“Ben yanlarında kalırım. Sen gidip gel.” Sırıtıp bana hızlıca sarıldı.

Feneri Echo’nun eline tutuşturup tekrar Ari’ye eğildim, yanağını öpmeye niyetliydim. Fakat yapmama kalmadan Ari bir avuç kumu suratıma fırlattı. “Defol başımdan!” diye ciyak ciyak bağırdı, sonra kollarıyla başını kapatıp ağıt yakar gibi uludu.

Tekrar denemedim. Bu vedayı hak ettiğimi düşündüm. Gerçi beynimin uzak bir köşesinde, yan etkilerinin onu bu davranışlara ittiğini biliyordum.

Karanlıkta kamyonete yürüdüm. Sanki olması gerekenden daha uzaktaydı, her adımda otopark uzaklaşıyordu. Sonunda ulaşıp Ari’nin evine doğru yola koyuldum.

Ari’nin evine giden yol. Önemli kısım buydu. Şahit yoktu, yalnız ben vardım. Daha önce yüzlerce kez arabamı sürdüğüm yoldu. Yağmurlu bir geceydi, evet fakat yol boştu. Başka araba yoktu. Hayvan yoktu, hiçbir şey yoktu.

Anlık bir zafiyet miydi? Ağacı görüp bodoslama mı dalmıştım? Ari ve Markos tepemde uçarlarken ve Echo dibime girmiş beni izlerken, zihnimin izbe bir köşesinde bunu planlamış olabilir miydim?

Sonun bir şekli buydu. Diğeriyse, evrendeki rastlantısallıktı: İşlevselliği ölçülemeyecek kadar küçük bir şey dikkatimi dağıtmış ve ardından kaçınılmaz olaylar silsilesi, beni ağaca doğru itmiş olabilirdi. Hiçbir insani niyet ya da mantık rol almaksızın olmuştu belki.

Ya da büyüler sebebiyle sona ulaşmış olabilirdim. Görünmez, derin ve hareket ettirilemeyecek bir şey belki de kamyonette yanımdaydı. Ve o şey kollarımı itmişti. Kollarımın üstüne

bir güç yüklenmiş ve direksiyonu sola kırmama, yoldan çıkmama, ağaca toslamama neden olmuştu. Doğrudan boşluğa yuvarlanmışım.

Ancak bunlar yalnız teoriden ibaretti. Gerçeği bir ben biliyordum.

Çarpışmanın kaçınılmaz ve kaçılmaz olduğu o saniyede, kamyonet çarpmadan hemen önce, ağacı ve gidiş yönümü fark etmeye ve annemi, Kara'yı, Ari'yi, Markos'u kusursuz ve sevgi dolu bir biçimde hatırlamaya, bundan sonra gidebileceğim ağırlıksız, tasasız, özgür olacağım bir yer olduğunu umut etmeye vaktim olmuştu.

Depresyonda olmanın tuhaf yanlarından biri, hafızaya olan etkisidir. Depresyondayken başıma gelen bir tane bile mutlu olay hatırlamıyordum. Eskiden mutlu olduğunu düşündüğüm olaylar sahte ve kof görünüyordu. İyi geçmişim destansı bir biçimde uzaklaşarak siliniyordu ve iyi şimdilerde ise, eh, o zaten kendini çürüten bir tezdi.

Ancak ağaca çarptığım anda tüm bunlar temizlendi. Beynimde konan hüznün filtresi kalktı ve saf mutluluk anılarımı anımsadım.

Çocukken Markos'la ebelemece oynayışımız.

Hastaneden ilk geldiğinde Kara'yı kucağıma alışımlı.

Ari'nin söylediğim bir şeye kahkahalarla gülmesi.

Doğum günü pastaları. Büyük zaferler. Salak espriler. Sürpriz yüksek notlar.

Arka bahçede uyku tulumunda uyumak. Hangi ev olduğu önemli değildi, çünkü engin ve soğuk, pırıl pırıl ışıklarıyla güzel ve uzak olan gökyüzü hepsinden ayrı görünüyordu.

Bir saniye içinde tümünü hatırladım ve tüm kalbimle hepsini sevdim.

Ondan sonra da öldüm.

56

ARI

Echo'nun eliyle uzattığı torbayı aldım.

Umduğum üzere bir unutmaya büyüsü değildi ve Cal'in yaptığı herhangi bir eylemi düzeltmeyecekti ama hiç yoktan iyiydi. Beni bu kasabadan kurtaracaktı.

"Eğer bu işe yararsa," dedim Echo'ya, torbayı parmakları arasında sıkarak, "benimle birlikte New York'a gelebilir, boktan dairemizde koltukta uyuyabilirsin. New York'ta bir sürü efsuncu vardır, değil mi?"

Echo yanağındaki tokat attığım noktaya dokundu. "Benim için neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü... öbür türlü, bu büyüyü hayrına almış olurum. Acıdığın birisi olmak istemiyorum."

Tek sebep bu değildi elbette... ona yardım etmezsem muhtemelen öleceğini göz önünde bulunduruyordum. Ayrıca bu büyü karşılığı ona olan borcum katlanmıştı çünkü Win'in parasını çalmıştım ve kendime rağmen, bu kızı seviyordum. Cal'in sırrını saklamıştı, bana şantaj yapsa da aynı zamanda yardım etmeye de çalışmıştı ki buna mecbur değildi. Artı, Win'e değer veriyordu, ben de eskiden Win'e değer veriyordum, demek ki zevkli bir tipti.

Bana uzun uzun baktı. Bir saniye için, dükkânda gezinen

Cal ya da kafesteki Diana ya da yerde baygın yatan Markos umurumuzda olmadı. Echo fikrimi değiştirebilirmişim gibi hassasça tebessüm etti. "İşe yarayacak. Güzel olacaksın."

Torbanın kilidini açtım ve aynı anda bir sürü şey oldu.

Kay, Echo'yu bir kova yığınının üstüne itti ve beni yere devirip torbayı elimden kaptı.

Ayakta durduğum noktanın tam arkasındaki raf yere düştü ve bir yığın PVC boruyu takır tukur dağıttı.

Borular yerde yuvarlanmayı kesince Kay'ı üstümden ittim. Echo inleyip doğruldu. "Ne oluyor ya?"

Kay çılgınlar gibi konuşuyordu, kelimeleri birbiri üstüne düşüyordu. Fısıldamıyordu ama ne dediğini algılayabilmek için öne eğilip bilinçli bir gayret göstermek zorunda kaldım. "Çözdüm. Bir büyü var kesin. Bir Echo büyü. Yani Echo'yu etkileyen büyü. Bir kanca!" Kay sabrı taşmış gibi kollarını iki yanında çırpı. "Hani Diana'yla sen, şenlik ateşi gecesi beni bırakıp gitmeye kalkmıştınız da, Diana suratını çarpmıştı ya, hatırlıyor musun?"

"Senin kancan artık dengelenip silindi," dedi Echo.

"Bunun için gerçekten çok teşekkür ederim," dedi Kay, sözleri zehir zemberekti. "Ama ben kendimden bahsetmiyorum. Bence Echo'yu etkileyen bir büyü yapılmış. Bir kanca büyü. Annesinin muhtemelen yıllar yıllar önce ona verdiği bir büyü. Bir düşünün, o yüzden Echo kimseye büyülerinin parasını ödetemiyor, o yüzden alıp başını gidemiyor. Aynı benim büyümden işte, onu annesinin yakınında tutuyor."

Echo kaşlarını çattı. "Annem öyle bir şey yapmaz."

"İyi de Echo... başındaki bu uğursuzluk," dedim. "Ya şans eseri değilse?"

Echo bir boru parçasına tekme atınca boru yuvarlanıp gitti. "Yapmaz. Efsuncular başka efsunculara büyü yapmaz."

"Sen annenin acılarını azaltmak için ona büyü veriyorsun," dedim.

"O farklı. O annemin iyiliği için." Sözleri ağzından çıkar çıkmaz Echo'nun gözleri yuvalarından fırladı.

"Annen de seni koruduğunu düşünüyordur," dedi Kay.

"Keşfedilip hapse atılmadan kurtarıyordur kendince," diye ekledim.

"Arkanı kolluyordur. Çünkü sana değer veriyor." Kay savunmaya geçmiş gibi konuştu.

"Bir dakika, bekleyin," dedim. "Tek yaptığım sana New York'taki evimizin koltuğunu teklif etmektir ve raf kafamıza düştü. O halde birisi sana yardım önerirse ya da bir çıkış yolu bulursa..." Durdum, Kay'ın elindeki torbaya baktım.

Ufacık bir şeydi. Yeniden dans etmemi ve aynen planladığım gibi New York'a gitmemi sağlayacaktı. Artık Kay'ın kanca büyüüne takılı değildim, dolayısıyla Cape Cod'da kalmama da gerek yoktu.

Eğer ben çıkarsam, Echo da çıkabilirdi.

Echo daha önce bir kere buradan ayrılmanın kıyasına gelmişti. Win'in öldüğü gece, ona parasını ödemesini beklediğini anlatmıştı.

Düşen borulara dayanıp Echo'nun koluna yapıştım. "Echo, Win'in sana borcu vardı, değil mi?"

Echo aniden nefesini tuttu. "Ah." Çenesi titredi, birden on yaş daha küçük göründü. "Win arabasıyla kaza yaptığında bana parayı getirmeye gidiyordu."

"Eğer parayı alsaydın, gidebilirdin," dedi Kay.

"Yani eğer bana bir kanca takılmışsa... Win..." Echo sanki kalbini göğüs kafesinin içinde tutmak istercesine kollarıyla göğsüne sarıldı.

"Tesadüftür belki," dedim.

"Kanca büyüleri böyle çalışır zaten," dedi Kay. "Tesadüfler, şans, olasılık. Annen büyüü yaptırdığım gün bana böyle dedi."

"Of, Tanrım." Echo içi titreyerek derin bir nefes aldı. "Onu öldürdüm."

Hiçbir zaman bilemeyecektik. Asla emin olamazdık. Kamyonette Win'in yanında kimse yoktu; hiçbir efsuncu adli tıp incelemesi yapıp bize gerçeği açıklayamazdı. Ama tıpkı Cal'in bizim evi yakması ve Kay'in kanca büyüsunün aramızdaki arkadaşlık ilişkisini açıklaması gibi bu da kulağa doğru geliyordu.

"Yaptığım her şey hep geri tepti," dedi Echo. Ellerine bakıyor ve tekdüze bir sesle konuşuyordu. "Şu ana dek yaptığım her büyü, işleri hep daha berbat etti."

O hissi biliyordum. Echo'ya tam, senin bir suçun yok, bizi buraya getiren bir sürü kötü tercih yaptım, demeye hazırlanıyordum ki, uzaklardan gelen siren sesleri duydum ve Kay koluma yapıştı.

"Bizi burada bulamayacaklar," dedi Kay.

Elinde yeni büyümlle birlikte soluğu marangozhanenin kapısında aldı. Bense hâlâ onu takip etsem mi, yoksa Diana ve Markos'un yanında mı kalsam diye karar vermeye çalışırken Kay aniden durup geri geri yürüdü ve yere düşen borulara takıldı.

Cal onun arkasından içeri girdi.

Gözlerindeki o boş bakış. Bir sürü şeyi unutmuştu ve şimdi, bütün o kötü hislerin ve düşüncelerin birden geri gelmesi kafayı sıyırmış olmasına neden olmuş olmalıydı.

Ya da belki hep biraz tuhaftı ve ilk kez, gerçek kimliği pençeleriyle yüzeyi yırtarak ortaya çıkıyor, aldığı büyülerin kafesinden kurtuluyordu.

Cal gümüş rengi çakmağı avucunun içinde tutarak elini kaldırdı. Metalik bir sesle, çakmağı çaktı.

57

KAY

Hemen Cal'e uzanıp çakmağı elinden kaptım.

Büyük bir cesaret gösterisi olduğunu söylenemezdi. Kancama karşı denge yaptırdığım saatten beri görünmez olmaya alışmış sayılırdım ve Cal'in beni fark etmeyeceğini tahmin etmiştim. Elbette o garip, vahşi gözlerini yüzüme odaklamadan önce iki üç kez kırıştırmak zorunda kaldı.

"Buna ihtiyacın yok Cal."

Cal kaşlarını çattı, o menfur gözleri odada fıldır fıldır dolaştı. Gökyüzünü arayan bir kuş gibiydi. "Bana büyü yapmalıydın," dedi dalgın dalgın, sanki bir rüyayı arıyordu.

"Üzgünüm. Yanlış yaptım. Yalnız kalmak hayatta başıma gelebilecek en kötü şey sanmıştım, yanlışmışım."

Bunları içtenlikle söylüyor olmam önemli değildi ne Cal ne de Diana ve Ari bunları dinlemek zorunda değillerdi. Cal beni omuzlarımdan sertçe itti ve marangozhanede oradan oraya koşmaya başladı. Sakarca tezgâhlara çarpıyor, koca koca makinelere hantalca takılıyor, dumanları tüten talaşları karıştırıyor, PVC boruları sağa sola fırlatıyordu. Bir şey arıyordu. Başka bir çakmak mı? Cal'in çakmağını, Ari'nin büyüleriyle birlikte avucumun içinde sıkıca tuttum. Belki kancayı bozan büyüüm sayesinde, çakmağın bende olduğunu da görmezdi.

Ancak aynı işlevi görecek yeni bir şey bulması çok sürmezdi. Koşsam mı diye düşündüm ama hepsini birden öylece bırakmazdım. Cal'ı, Echo'ya para vermeye mi ikna etsem dedim; böylece Echo'nun annesinin kanca büyüsunü tetikleyip tıpkı Win'e olduğu gibi Cal'in başına da çorap örebilirdik ama bunun için zaman yoktu. Ayrıca, büyülerin sağı solu belli olmazdı. Acil serviste takılırken kanca büyümün eyleme geçmesini beklediğimi ve arkadaşlarımdan birinin sedyeyle kapıdan içeri getirileceğini sandığımı hatırladım. Hiç gelmemişlerdi. Büyü karşı koymaya başlamadan önce, nereye kadar zorlamamız gerektiğini kimse bilemezdi.

Ari, odada fırtına gibi esen Cal'den uzaklaşıp duvara sindi ve Echo korumacı bir tavırla onun önünde dikildi. Güvenlik kamerasına göz ucuyla bakınca özel sağlık ekiplerinin fenerlerini yakmış, kapalı olan ön kapıyı incelediklerini gördüm. Cal, herhalde ben ve Echo'nun arkasından bir tur atmış ve biz içeri girdikten sonra üstümüze kapıyı kilitlemişti.

Bu düşünce, Cal'in gözlerinin içindeki karanlıktan ya da çakmak gazından daha fazla kanımı dondurdu. Öylesine ipini koparmış biri değildi; ne yaptığının bilincindeydi ve bizim buradan çıkmamızı ya da kurtarılmamızı istemiyordu. Onunla birlikte yanmamızı istiyordu.

Markos'un kıpırdamadan yatan bedeninin üstünden atlar-ken bir teneke çakmak gazını devirdi. Yağ hemen etrafa yayıldı, Markos'un altına ve Diana'nın kafesinin içine sızdı. Diana kotunun dizlerinin yağa batmasına engel olmadı.

Cal feryada benzeyen, neredeyse uluma gibi bir ses çıkardı; Diana'nın kilitli durduğu kafesin hemen dışında duran ve içinden plastik bir boru çıkan, diz boyu bir kutuyu açtı. Borunun ucu elle çalıştırılan bir tetiğe bağlıydı ve bir çiçeğin gövdesi gibi incecik bir boynu vardı. Cal tetiği çekti, bir çıt, iki çıt etti, derken çiçek gövdesi yandı. Mavi ve sarı. Göz kamaştırıcı parlaklıktaydı.

Düşünmedim. Bir anda Cal'in üstüne atladım, karnına sarılıp onu zaptetmeye çalıştım. Fakat Cal benden uzundu, benden güçlüydü ve ona zarar vermek istemiyordum. Onu duvara kadar itmeyi başardım. Cal elindeki kaynak makinesini düşürdü ve makinedeki ateş, çakmak gazına değmeden söndü fakat Cal duvara dayalı duran bir keresteyi aldı, tekmeler attı, kollarını salladı ve keresteyi savurup yan tarafıma indirdi. Diz çökecek yere düştüm. Göğsümden gelen bir çıt sesiyle kalakaldım.

Nefes alamıyordum.

Yere yapışıp soluk almaya çalıştım.

Keresteden yeni bir darbe bekliyordum ve iyi olurdu çünkü en azından bayılırdım ve kırık kaburgalarımı, acıyan yan tarafımı hissetmez, Cal'in bizimle birlikte dükkânı yakıp kül etmesini görmek zorunda kalmazdım.

Onun yerine, çakmak gazı her tarafıma bulaştı. Burnuma girdi. Gözlerimi yaktı.

Ari, Cal'e seslendi, polisler seslendi, dükkânın dışındaki birilerine bağırdı. Cal'e yapma diye yalvardı, her şeyi unutabiliriz, hep birlikte bir büyü alır ve eski halimize döneriz istersen, dedi.

Cal cevap vermedi. Hiçbir parçası Ari'yi duymuyordu.

Sersemlemiş bir halde dumanı içime çektim. Oda titreşmeye başladı.

Kafamı yana çevirince Cal'in çakmağı düşürdüğüm yerden aldığını gördüm. Çakmak yeniden görünür olmuştu.

Baş dönmesi. Kıyafetlerim, saçlarım çakmak gazına bulanmıştı. Ayağa kalkamıyordum.

Ari ya da Echo'yu göremedim. Markos tam yanımda uzanıyordu, kıpırdamıyordu. Diana onun diğer tarafında çığlıklar atıyordu.

Başımı oluşturan bir birikintinin yanına yasladım. Derin bir nefes aldım ve göğsüm çatırdadı. Kaburgalarım kırılmıştı ve nefes alamıyordum.

Kendimi, sanki benden geriye kâğıttan bir kabuktan başka bir şey kalmamış gibi boş ve hafif hissediyordum. Yanarak ölsem canım acımazdı. Beni hızla yalayan alevler ve sonra hiçlik, tıpkı bir gazete kâğıdı gibi.

Kancayı tersine çevirip gidişatı düzeltmek buraya kadar-mış. Büyüler buraya kadarmış.

Tam en mühim anda büyülere bel bağlanmıyordu. Büyüler hep bir yolunu bulup sizi oyuna getirir, zayıflıklarınızı size karşı kullanır, sorunlarınıza hep en nahoş çözümleri üretirler-di. Kör aletlerdi, ama tahtalar ve alevler de öyleydi. Yumruklar ve çekiçler de. Sözler ve öpüşler de.

Cal, çakmağın sarı alevini kendi vücudundan uzakta tuttu. Alev minicik bir güneş gibi yaklaştı ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

ARI

"O torbadaki ne?" diye sordu Cal.

Çakmağı Kay'in çakmak gazına bulanmış kafasından otuz santim yukarıda tutuyordu. Barbekü ve şenlik ateşi kokusu aldım. Yanık et kokusu.

Koşsam, ayağımın takılacağını ve düşmeme sebep olacağını, dükkânın dış kapısını bulana kadar içeride kaybolacağımı biliyordum. Burası benimle, Diana ve diğerleriyle birlikte yanar ve kül olurdu, biliyordum.

Cal, Kay elinden düşürdüğü için yerde duran dans büyüme baktı.

"Bir... büyü," dedim.

Kay tek kolunu kaldırıp büyüyü ona doğru itti.

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Cal.

"Unutmanı sağlar," dedim istifimi bozmadan. "Tıpkı benim Win'i unutmam gibi."

Cal torbayı yerden kaldırdı. Ölü, boş gözlerinin arkasında bir şey aniden çakıp söndü. Cal'in bir zamanlar olduğu insandan kalma, canlı ve acı çeken bir parça, dışarı çıkmak için etrafı tırmalıyor gibiydi.

Cal büyüye gözlerini kırıştıtarak baktı. Parlak ve sıcak oda, yüzünü ve içindeki umudu, ihtirası, öfkeyi ve korkuyu aydınlattı.

Hazırlan.

Gözlerimle Echo'yu aradım, bir köşede bir şeyin üstüne çömelmiş, kendi kendine mırıldanıyordu.

Diana'nın ağzı oynuyordu, örme tel kafesi sarstı.

Kay başını çevirip izlemek için yana dönmeyi başardı.

Cal iki gözü iki çeşmeydi. Korkunç ve boş bakışlarının yerini ıstırap içinde ve rahatlamış bakışlar almıştı. Torbayı açtı, içindekilerin hemen hepsini ağzına tıktı. Çiğnedi ve yuttu.

Anlık bir sessizlik, çakmak hâlâ elinde yanıyordu.

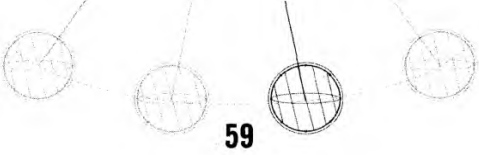
Boğazlanıyormuş gibi bir ses çıkardı ve ifadesi anında değişti. "Nasıl yani..." Dönüp bir makineye çarptı. "Ne yaptın... bu şey değil..."

Çakmak gazının üstünde sendeleyerek ona doğru koştum. Üstüne düştüğüm dizim sertçe burkuldu ve bir şey çatırdadı. Uyluğumdan sırtıma kadar bir ağrı saplandı fakat sürüne sürüne kalkıp tüm vücudumla Cal'in üstüne abanarak onu yere indirdim. Dizlerimi, hatta yerinden kopmuş, ağrıyla seğiren dizimi bile Cal'in sırtına sapladım.

Bir *harlama* sesi duyuldu ve Cal'in ayakta durduğu noktada yangın çıktı. Çakmağı elinde tutuyordu, alevi canlıydı. Markos hâlâ şuurunu yitirmiş vaziyetteydi. Kay yana bile dönemiyordu. Diana bir kafeste kilitliydi. Kıyafetlerimize, saçımıza ve ağzımıza giren yağlar nedeniyle cayır cayır yanacaktık.

Echo'nun annesinin kanca büyüünün, Echo'nun buradan ayrılma tehdidini ortadan kaldırmasının kolay bir yolu bizi öldürmek olabilirdi.

Echo... Echo neredeydi?

59

MARKOS

Nefes al.

Sıcaklık ve ateş. Bir tezgâh testere alev aldı, ardından bir yığın kontrplak. Alevler başımın yan kısmını, göğsümü ve bacaklarımı yalıyordu ama kıpırdıyamıyordum.

Nefes ver.

Diana bana uzanmaya çalıştı. Ağladığını duyabiliyordum. Gözlerimi açtım.

Beni alevlerden uzağa çekmek istiyordu. Tişörtüyle kafesin kenarındaki alevi dışarıda tutabiliyordu. İçerisi sanki yine 3 Temmuz gecesi ateşi yakılmış gibi pırıl pırıldı.

Nefes al.

Başım ağrıyordu. Cal başıma vurmuştu. Abim.

Nefes ver.

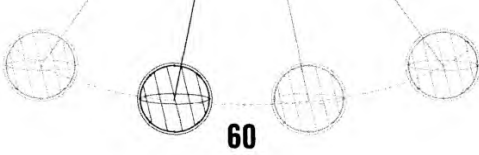
Sıcaktı. Çok sıcaktı.

Nefes al.

Ansızın oda soğuyup kapkara oldu. Alevler sanki oldukları yerde donakalmıştı. Oda bizden daha büyük bir yaratığın nabızıyla attı sanki. Köşede, tek bir ışık huzmesi bize Echo'nun bir kâğıt parçasının üstüne kolunu uzattığını gösterdi. Ceketinin kolunu sıyırmış, bandajlardan tekini yırtarak açmış ve derisini kesmiş, kanını kâğıda akıtiyordu.

Oda titrekeçe sallanıyor gibiydi ve Echo'nun başının tepesindeki dumanın içinde bir şey yanıp söndü. Echo çığlık attı, bir saniye sonra içerisi yine az önceki kadar sıcak ve parlaktı. Echo kanla ıslanmış kâğıdı buruşturup ağzına tıktı ve yuttu.

Nefes ver.

KAY

“Ne yaptın?” diye sordu Ari, Echo’ya. Dizlerini Cal’in sırtına bastırmıştı ve uzanmaması için kollarını arkaya çekiyordu.

Gözlerimi kırıştırmak özel çaba gerektiriyordu. Duman yakıyordu. Zihnimin yerde uzanmış, yanarak ölmek üzere olmayan bir köşesiyle, Echo’nun yeni büyüğü ne içindi acaba diye merak ettim.

Echo bir an için allak bullak göründü, sonra hızla harekete geçti. Örne tel kafese koşup kısacık bir hareketle kilidi yerinden söktü. Diana sendeleyerek dışarı çıktı, dumandan öksürüyordu.

“Tutuyor musun?” dedi Echo, Ari’ye. Ari başıyla onayladı, gerçi Cal’i çekerek ayağa kalktığında sadece tek bacağına ağırlığını verebiliyordu. Echo o sırada Markos’a döndü, Markos’un göğsünü kaplayan alevleri uzun siyah ceketıyla söndürdü ve kolaylıkla onu omzuna yükledi. Doğruca marangozhanenin kapısına yollandı. Ari arkasında topallıyor ve inleyen Cal’i sürüklüyordu, en son Diana çıktı. Benden ve bu cehennem odadan uzaklaşıyorlardı.

Unutulmuştum. Kancanın üstüne atılan büyü çok iyi işe yaramıştı.

Bir nefes alıp yukarı kalkmaya çalıştım.

Göğsümdeki acıyla avaz avaz bağırdım. Yeterince havayı içime çekemiyordum.

Diana beni duydu. Geri döndü. Bana elini uzattı. Onu ne-redeyse yere çekecektim fakat ayaktaydım, öksürüyor ve nefes almaya çalışıyordum. Diana'ya yaslandım, o da bana yaslandı ve birlikte yanan marangozhaneden kör total çıktık.

Dumanlar dükkânın diğer koridorlarını da doldurmaya başlamıştı. Ne tarafa gitmem gerektiğini kestiremiyordum. Echo'nun yıkıp devirme seslerini takip ettik. Kıvrımların köşelerin arasında yolunu bulmaya çalışmıyor, önüne çıkan rafları deviriyor, reyonları parçalıyor ve dümdüz kapının yolunu tutmuş gidiyordu. Hemen arkasında Ari, Cal'i sürüklüyor ve Diana ile ben, dağ gibi hurdanın üstünden yürümeye çalışıyorduk. Acil yardım ekibinin yanından geçtik fakat Echo durmadı. Adamlar bağırarak, iyi olup olmadığımızı sorarak, dumanın kaynağını bulmaya çalışarak bizi çıkışa kadar takip ettiler.

Kapının kilidi sağlık ekipleri tarafından kırılmıştı fakat Echo kapıyı çekerek açmak yerine bir tekme savurdu ve saçılan cam ve metalle birlikte hep beraber kendimizi sokağa attık.

61

ARI

Sokak ambulanslar, itfaiye arabaları ve polis araçlarıyla doluydu; ışıklardan ortalık gündüz gibi aydınlıktı. Polisler ve özel sağlık ekipleri başımıza üşüşmüş, bağıra çağıra bir şeyler soruyorlardı; itfaiyeciler hortumlarıyla dükkâna koşuyorlardı. Cal'in kolunu kesinlikle bırakmıyordum ama sonunda özel sağlık ekiplerinden birisi onu elimden kurtardı. Cal başını tutmuş ağlarken başka bir teknisyen onu ambulansa soktu. Cal'e baktığım için, benimle ilgilenen sağlık görevlisi sorusunu beş altı kere tekrarlamak zorunda kaldı.

"İyiyim," dedim ama kadın kaşlarını çatarak sanki ona yalan söylüyormuşum gibi yeni ve eski yaralarımı muayene etti. Özellikle dizime çok özen gösterdi. Ön çapraz bağlarımın yırtılmış olabileceğini belirtti. Beynimin yalnızca bir kısmıyla duydum onu.

İyiydim. Yaralarımın hiçbirisi o gece olmamıştı; içimdeki çürükler görünür değildi.

Işıkların ve keşmekeşin altında Cal'i gözden yitirdim ve bir yanım onu bir daha görmek zorunda kalmayacağımı umdu. Dr. Pitts olsa, travmamı bastırıldığımı söylerdi. Ya da hayatına devam etmek çok sağlıklı derdi. Her iki şekilde de, onu bir sonrakı görüşümde söyleyeceği çok şey olacaktı.

Cal'in benden alınıp götürüldüğü noktanın yakınlarında, yerde içi kırıklarla dolu bir sandviç torbası gözüme çarptı: Echo'nun bana yaptığı büyüünün kalıntıları, Cal'in unutacağını sağlayacağını söylediğim için yediği büyüünün kalıntıları. Benim büyüümün. Zarıflığe dönüşümün. Geleceğimin. Ne kadar dayanacağını bilmiyordum ya da kırıntıların içinde bana istediğimi vermeye yetecek güç kalmış mıydı, emin değildim ama orada öylece bırakamazdım.

Dişlerimi sıktım, çarptığım dizime ağırlığımı verdim ve torbayı bir tekmeyle lağım mazgalından aşağı yolladım.

Diana, Markos'un arkasından ambulansa bindi; sirenler çalarak ayrılan ilk araç onlarınkiydi. Echo, bir nöbetçi misali Kay ve Mina'nın yanında duruyordu; Kay kaldırıma oturmuş, kaburgalarını tutarak kesik kesik nefes alıyordu ve Mina elini tutarak kardeşinin başını omzuna yaslamıştı. "Size bir sağlık görevlisi yönlendireyim mi?" diye sordum.

Kay hayır anlamında başını salladı. "Yanıma gelirler." Kısa kısa nefesler alarak sordu, "Cal'in aldığı büyüünün içinde ne vardı?"

Echo cevap verdi. "Zarafet. Çok güzel bir dansçı olacak." Kocaman bir soluk vererek yere oturdu; ani enerji patlaması ve kuvveti tükenmişti. Kolundan kaldırıma oluk oluk kan akıyordu: yeni kesik ve eskiden kalma birçok kesik aynı anda kanıyordu. Echo'nun rengi inanılmaz solmuştu. Söylediği her kelimeyle sesi kısıldı. "Ve büyü onu mahvedecek. Zaten canına okunmuş."

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Sen beni merak etme," dedi, sonra gözlerini kapatıp yana doğru yığıldı.

"Echo?" Cevap vermedi. Dizlerimin, zavallı ezilmiş dizlerimin üstüne çömeldim ve Echo'nun omzunu tutup sarstım. Kay nabzını kontrol etmek için Echo'nun bileğine uzandı ve ben de sırf tutmak için diğer elini avucuma aldım. Yangın,

büyük bir gürültüyle dükkânın camlarını patlattı fakat Echo irkilmedi bile. "Echo!"

Gözlerini açmasa da, işitebileceğim yükseklikte birkaç söz mırıldanmayı başardı. "Olsun Ari. Benim ve annem için çok geçti. Kancadan dolayı değil."

"Kay'e yaptığın gibi yeniden dengeye oturtabilirdin..."

"Çok fazla büyü. Çok fazla yan etki. Artık büyüye paydos." Nefesini verdi. "Çıkış yolu yok."

"Echo, hayır..."

"Anneme söyleyin, üzgünüm ama çok geçti."

"Hayır, değil," dedim. "Echo, dinle beni, benimle yine de New York'a gelebilirsin. Anneni de yanına alırsın! Birlikte ef-suncu bulursunuz. Ya da ben New York'a gitmesem bile, seni kurtarmanın yolunu birlikte buluruz." Uzaklardan daha fazla siren sesi duyuldu, Echo hâlâ kımıldamıyordu. "Burada kal-masan iyi olur galiba, sorguya çekilmemelisin, ayağa kalkman lazım. Seni bulurlar, yaptığın işi öğrenirler, annenle seni hapse atarlar. Lütfen Echo, kaçmak zorundasın. Echo... hadi..."

Gökten beni yok etmek için bir yıldırım düşmedi. Kalbim durmadı. İşte o zaman ödüm patladı.

Echo'nun annesinin kanca büyüğü artık çalışmıyordu.

Uzaklardan, birinin bana seslendiğini hayal meyal duy-dum.

"Ari? Ari!" Jess bana doğru koşuyordu, Echo'nun'elini bıraktım.

Jess'i karşılamak için koşmaya çalıştım fakat dizim yüzün-den ayakta bile duramıyordum. Jess bana ulaşip sımsıkı sarıldı, neredeyse beni sırtüstü kaldırıma düşürecekti ama başımı göğsüne gömdüm.

"Geçti, geçti," dedi.

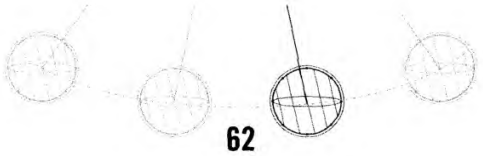
"Üzgünüm," dedim.

"Şşşş."

Kimse Echo'ya sarılmaya gelmedi. Kimse onu eve taşımaya gelmedi.

Echo hastaneye giderken komadaydı, birkaç saat sonra da öldü. Kan kaybından dediler. Ancak doktorlar büyü kavramını gerçekten idrak edemezlerdi. Oysaki benim gibi bir sürü büyü yaptırmış kişiler anlardı. Echo kendine öyle bir büyü yapmıştı ki, kapıları kırabiliyor, eliyle kilitleri açabiliyor ve metal dolapları parçalayabiliyordu. Böyle bir büyüünün yan etkileri yıkıcı olabilirdi.

Büyüsü sayesinde kısacık bir süreliğine insanüstü bir varlığa dönüşmüştü. Bunu dengelemek içinse, neyi feda etmesi gerektiğini biliyordu.

62

MARKOS

Kokudan uyandım. (*Birisi etleri mangalda fazla tutmuştu.*) Sonra acıyı hissettim. (*Şu anda acıdan, kora dönmüş bir bıçaktım.*) Tekrar şuurumun açılmasını sağlamaya çalıştım fakat irademi zorladıkça duvara tosluyordum. O yüzden sadece gözlerimi açtım.

"Merhaba," dedi Diana.

Zar zor, "İyisin," dedim. Sesim çatlıyordu.

Diana elimi tuttu ve öylesine müthiş bir acı çektim ki, görüşümün o tarafı bembeyaz oldu fakat yapabilesem bile hayatta ona söylemezdim.

"Cal?" dedim, ya da en azından ağzımı oynattım. Siren sesleri yüzünden Diana'yı duyamıyordum. Hareket halindeydik. Ambulanstaydık.

"Başka bir ambulansta," dedi. Cal nalburda yangın çıkarmıştı. Kundakçılıktan tutuklanırmıydı? Dokuz sene önce Ari'nin evini yaktığı için? Her iki şekilde de içim rahat etti. Sırf yakalandığı ve biz kaçtığımız için değil, aynı zamanda hayatta olduğu için. Ölüm çok faniydi. Ölülerini yerinden çağırıp akıl veremiyor ya da durumumuzla ilgili ne düşündüklerini soramıyordunuz.

Ambulans bir tümsekten geçti ve bayılır gibi oldum... ya da en azından dünya, Diana, sağlık görevlileri ve ağrılarım siliniyordu.

—Win?

Diana'dan özür dilemek istedim, beni bir daha görmek istemese de, ben gene üzgün olacaktım fakat ağzımı açamadığımdan elini sıktım.

—Win?

Artık gerçek dünyayı göremiyordum fakat zihnimde parlak ve serin bir oda aydınlandı ve arkama yaslanıp orada istirahat etmeye karar verdim çünkü diğer her yer çok gürültülüydü. Ancak kapıyı açık bıraktım, böylece ortalık yatışınca tekrar dönebilirdim.

—Hoşça kal, Win.

Ciddi beyin sarsıntısı. Yüzümde ve bacaklarımda ikinci derece yanıklar. Ellerimde üçüncü derece yanıklar. Sağ kaşımın bir kısmı bir daha hiç uzamayacaktı, neyse ki yanaklarımdaki ve burnumdaki büzüşmüş derilerin düzeleceğine söz verdiler. Artık abilerime çok benzemeyecektim. Takımı bozan bir parçaydım.

“Kafatasın çatlamadığı için şanslısın,” dedi doktorlar.

Ya. Amma da şanslıydım.

Diana hastanedeki yatağımın yanındaki koltukta uyuyordu. Tişörtünün yarısı yanmıştı, saçları tütsülenmiş, dolaşık bir topaktı. Ona serum ve yatıştırıcı vermişlerdi fakat bir kafese kilitlenip yanarak ölmekten kıl payı kurtulan birisine göre gayet iyi görünüyordu. Hepimizden iyiydi, orası kesin.

Beynim düşünceler üretmeyi kesmeyip uyku tutmayınca başımı o tarafa çevirip nefes alışını izledim, ensesinde kıvrır kıvrır kalmış kızıl saçlarıyla koltukta kımıldanışını izledim. *Şanslıydım.*

Brian, Dev ve annem odaya girene kadar ne kadar zaman geçti, fark etmedim. Brian üniformasını çıkarmıştı ama yüzünde polislere has o ifade vardı: sert ve uyanık. Dev pijamalıydı, Brian ve annemin yanında nevre dönmüş haldeydi.

Annem... anneme bakamıyordum. İki yanağından gözyaşı seli akıyordu ve acı dolu bir yüzü vardı. Diana'nın hepimizi görmesiyle odadan çaktırmadan çıkması bir oldu, kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Annem bandajları, yatağı, sağ elimdeki serumu görünce daha da çok ağlayarak, "Aman Tanrım, Markos," dedi. "Sana büyüden bahsetme demiştin. Yalvardım. Neden kulak asma-dın?"

"Ben mi?" Derin bir nefes alınca canım acıdı, görünüşe göre doktorlar birkaç kırık kaburgayı tespit edememişlerdi. Muhtemelen Echo beni oradan çıkarırken olmuştu. "Yangını Cal çıkarmış."

"Sırf sen ona söyledin diye..."

"Dokuz sene önceki yangını kastediyorum. İnsanları öldüren yangını."

"Yanlışlıkla." Annem yüzünü buruşturdu, sanki söylediğinden kendi bile rahatsızdı. "Daha çocuktuk. İyi bir çocuktuk. Eğleniyordu ve bir hata yaptı. Şaka derken kaka oldu. Birkaç havai fişek yaktı... neden Madrigalları seçti bilmiyorum ama çok feci oldu, feci bir kaza çıktı ancak bütün hayatına gölge düşürmek zorunda değildi. Onu bizden alıp götürürlerdi Markos. İslahevinde büyüdü. Bu da hayatını değiştirdi. Mahv olurdu. Onun yerine, ben abime yardım ettim... temiz bir sayfa açtı."

Kolları titreyerek yatağımın ucunu tuttu. "Tüm o paralar... babanın hayat sigortası ve dükkânın kesesinden çıkan paralar. Hepsi boşa gitti artık. Cal hatırlıyor. Buraya gelirken yolda sağlık ekiplerine anlatmış, hemşirelere anlatıyor, herkese anlatıyor. Onun için yaptığım her şey... hepiniz için yaptıklarım... bir hiç uğrunaymış."

"Bana bak anne," Kırık elimi kaldırıp yanıklarımı göstermeye çalıştım. "Beni bu hale o getirdi."

Annem bana bakmaktansa gözlerini kapadı. "Seni de kurtarırdım, biliyorsun. Hanginiz olsa aynısını yapardım."

Güçlkle yutkundum. "Ömrümün sonuna dek, benim haberim olmaksızın, bana büyü mü verirdin?"

"Ben ona hayatını *verdim*. Hepinize verdim." Annem ağlamaya devam ediyordu, sümükleri gözyaşlarına karışarak gömleğine aktı. "Böyle *mahvetmek* zorunda mıydın?"

Annem sendelemeye başlayınca Dev, Brian ve hatta ben de yattığım yerden ayakta durmasına yardım etmek için hareketlendik. Annem o kadar çok ağlıyordu ki, artık ağlamaktan konuşamıyordu ve böylece Dev'in koluna girip onu odadan çıkarmasına izin verdi. Ben de Brian ile baş başa kaldım.

Brian arkalarından baktı.

"Adaletin yerini bulmasına engel olduğu için mahkemeye çıkacak," dedi sanki kendi kendine. "Ben de istifa ettim."

Mideme bir yumruk oturdu. "Annem hapse mi girecek?"

"Bir şey yapmak istiyorlar. Madrigalların evinde çıkan yangın zaman aşımına uğramak üzere, ellerinde bir tek bu var."

"Ben hiç böyle düşünmemiştim..."

"Tabii ki düşünmedin." Tekrar döndüğünde yüzündeki sert polis ifadesi bir nebze hafiflemişti. "Neler olduğunu neden bana anlatmadın?"

"Bilmek istemezdin ki."

"Hiç de değil..."

"Tabii, şimdi bilmek istersin, bir şeyler oldu ya artık." Elimden geldiğince derin bir nefes aldım ve Brian lafımı kesmeden elimden geldiğince hızlı konuşmaya çalıştım. "Ama önceden, Win'den dolayı kızgın ya da üzgün olduğumu düşündüğün zaman çenemi kapatıp sakın olmamı isterdin."

Brian'ın gözü seğirdi. "Mutlu olmanı istiyordum. Herkes ailesi için bunu ister."

"Evet. Kesinlikle."

Brian camdan dışarı, henüz doğan güneşe baktı. "Sen hepimize karşı hep çok kızgındın. Sebebini hiç anlayamadım. Kötü bir hayat sürmedin, biliyorsun."

Brian'a, onun ve diğer abilerimin bana verdiği hayatın hiç bir zaman gerçekten bana ait olmadığını söylemek istedim. Fakat dinlemek için elinden geleni yapsa da, anlayacağını zannetmiyordum.

Brian nefesini verdi. "Birlikte düzeltebilirdik, eğer bilseydik. Ama artık olmaz." Gözlerim yavaşça kapandı ama bu onun tüyler ürpertici bir şekilde sakın olan sesini duymama engel olmadı. "Gerçekten ne yaptığından haberin yok Markos. Şimdiye dek hep birbirimizin arkasını kollardık, peki sence bu hareketinden sonra sana arka çıkan olur mu? Bana, Dev'e, aneme ve Cal'e bu kazığından sonra?"

Gözlerim kapalı durdum. Brian'ı görmemek daha kolaydı. Onu yalnızca bir ses olarak düşünmek. "Bence gitsen iyi olur."

"Ben senin abinim."

"Git başımdan Brian."

Ayak sesleri ve kapının kapandığını duyana kadar gözlerimi kapalı tuttum. Bu muydu yani diye düşündüm. Bitti mi, artık bir Waters değil miyim, koptuk mu? Abime git başımdan dedim ve gitti. Çok kolay olmuştu.

Oysaki hiç kolay değildi. Çünkü artık yalnızdım.

Gözlerimi açtığımda Brian'ın yerine, yatağımın ayakucunda Diana dikiliyordu ve gözlerini bana dikmişti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sevdiğim herkes ya öldü ya da benden nefret ediyor."

Diana bir saniye gülümsedi, ardından da ağlayacakmış gibi yüzü buruştu.

"Diana, sorun nedir?"

Gözleri yüzümün üstünde, yanıklarım, bandajlarımda gezindi. Muhtemelen irin ve kan doluydum, çürümüş gibi ko-

kuyordum. İğrençtim tabii ki. Yine de bu kadar ağlamasının sebebi bu olamazdı.

“Annenler nerede? Ne dediler?”

Diana başını olumsuz anlamda çevirdi. “Sen uyurken beni görmeye geldiler. Çok merak etmişler ama sorun değil. Anlayış gösterdiler.”

“Neye?” Bünyeme o kadar çok ilaç enjekte edilmişti ki, hiçbir fiziksel acı duymuyordum. Yine de ona bakıp bu kadar mutsuz olduğunu görmek içimi parçalıyordu. “Lütfen. Anlat bana.”

İçi titreyerek derin bir nefes aldı ve yatağın kenarından bana doğru yürüdü, yaralı derimin bir noktasına bile değmeden yavaşça ilişti, sonra yanuma kıvrılıp başını bandajlı suratımın yanına, yastığa koydu. “Korkuyorum çünkü...” Yutkundum, “çünkü sana tekrar güveneceğim ve bu fikirden çok korkuyorum.”

Nefesimi tuttum, Diana göğsümün yanmayan bir yerine kafasını koyabilsin diye kolumu kaldırdım. Muhtemelen kalbimin küt küt attığını duyabiliyordu fakat saatlerdir ilk kez çakmak gazı ve et ve sargı bezi ve hastane dışında bir koku aldım. Diana’nın saçlarının kokusunu duydum.

Çekip gitmesinin tek sebebi bendim. Şenlik ateşi gecesinden beri böyleydi bu, istesem kalbini kırabileceğim ya da en unutulmaz geceyi yaşatabileceğim andan itibaren böyleydi; bense ikisini de yapmamayı seçmiştim. Aramızda yaşananların kaderi benim ellerimdeydi. Yoluna girmesini sağlayabileceğim gibi yeniden mahvedebilirdim.

Aradaki fark ise, şimdi tehlikede olanın yalnızca Diana’nın kaderi olmamasıydı, benimki de tehlikedeydi.

“Ben de korkuyorum,” dedim.

Tüm bunları anlamış olmalıydı çünkü tereddütlerini attığı nefes alışından belliydi, göğsüme daha rahat kuruldu.

Bense mutluydum. Çok mutluydum.

Tam o anda, hayatımın geri kalanını o hastane yatağında,

bandajlara sarılı vaziyette geçirebilirdim. Yeter ki başını göğsüme sonsuza dek yaslasın.

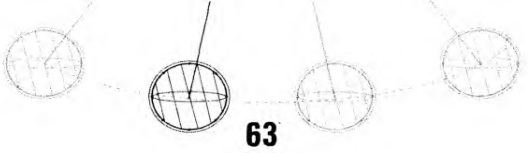
Ancak aynı zamanda göğsümün çöktüğünü hissettim çünkü Win'i özlemiştim.

Ona bunu anlatamamak içimi acıtıyordu. Burada olup görememesi. Artık onunla konuşamamak beni mahvediyordu.

Onu çok sevmiştim. Onsuz büyümek zorunda kalacağım asla aklımın ucundan geçmezdi.

İtiraf ettiğim için bana ödle diyebilir miydik? Bilmiyorum. Aslında, artık ele güne karşı şöyle görüneyim derdimin olması bana daha cesurca geldi.

Diana'nın kızıl saçlarına yumulup ağladım, Win'in olmayışının muazzamlığı kalbimi parçaladı ve Diana yanımdan ayrılmadı. Bütün gece benimle kaldı.

63

KAY

Sonrasında olanları size anlatabilirdim. O büyük, alışkın olduğum hastaneye gidişimiz ve bizi onarmaları. Cal'in nasıl adının çıktığını, annesinin hukukun işleyişine engel olmakla suçlanışını ve iflasını isteyişini anlatabilirdim. Kaburgalarımın yeniden kaynamasının haftalar sürdüğünü anlatabilirdim. Tüm bunlar oldu ve ben oradaydım ama kimse bana bakmadı.

Size büyümden biraz daha bahsedebilirdim. Tıpkı eskiden Mina'yla hastanede kaldığım zamanlarda olduğu gibi kimse beni dinlemiyordu. Bir doktordan ya da hemşireden bir ricam olurdu ve sanki kimse konuşmamış gibi davranırlardı; Mina sorumu tekrar etmek zorunda kalırdı. Evet, tualeti kullanabilirdim. Evet, yemek birazdan geliyordu. Evet, 'kanserojen' bu anlama gelirdi. İnsan kendini duvardaki bir noktacık, sinir bozucu bir leke, kaşlarınıza çatıp iç geçirdiğiniz ve kimse fark etmez diye umduğunuz bir şey gibi hissediyordu. Yan etkilerim nedeniyle tüm bunları yüz kat daha ağır hissediyordum.

Echo öldükten sonra annesinin nasıl da hızla çöküp gittiğini anlatabilirdim. Artık büyü yapamıyordu. Çok büyük acılar çekti ve bir gün yemek yemeyi kesti. Eylül ayında son turistler kasabayı terk etmeden öldü.

Diana ve Ari'nin, hayatlarını kurtardığıma çok minnettar

olduklarını, hayatımızın eski haline döndüğünü, hatta daha iyi olduğunu anlatabilirdim... ama bu yalan olurdu.

Yalnız değilim gerçi. Mina var. Mina beni seviyor, o yüzden büyüye rağmen beni görebiliyor. Bir sömestre okula gitmeden evde kaldı ve bana baktı. "Bir yıl geç, bir yıl erken, ne fark eder?" Kahkaha attı ve ilk kez ne demek istediğini anladım. Bazı şeyler planlardan, programlardan daha önemliydi. Bazı şeyler *hemen yapılmalıydı*.

Ari de çaba gösteriyordu. Arayıp soruyor, konuşuyorduk. Birbirimize karşı dürüsttük. İlişkimiz gerçektir. Bana verebildiği kadarını veriyor ve ben ondan fazlasını beklemiyor ya da talep etmiyordum.

Olsun. Tek istediğim, iki iyi arkadaşımın olmasıydı.

Yan etkilerime dair tek iyi sonuç, tek katlananın olumsuz duygular olmamasıydı. Arada bir olan iyi şeyleri, eskisine oranla daha net ve keskin bir şekilde hissedebiliyordum. Güzel şeyler olduğunda son damlasına kadar hissedebiliyordum. Güzel şeyler hep oluyordu zaten. Bana bile.

Yine de bazı geceler rüyamda, nalburda hapis kaldığımı görüyordum ancak kilit altında olan sadece Diana ve baygın Markos olmuyordu. Onun yerine sevdiğim herkes, Mina, Echo, Markos, Ari ve Diana orada oluyordu. Onları kurtaracak tek kişi bendim ve habire tuzaklara takılıyordum, bacaklarım kırılıyordu, ciğerlerim yanıyordu ve kırsırdöngü içinde debeleniyordum. Cal'den eser yoktu, sadece tuzakları vardı. Gittikçe çıldırıyordum ve sonunda örme teli çıplak ellerimle yırtıyorum. Sevdiğim insanlar bana dehşet içinde, nutukları tutulmuş, çaresiz bir halde bakakalıyorlardı. Sonra bir bakıyordum ki Cal *bendim*, kötü adamdım ve benim yüzümden orada tutsaklardı. Korku, odayı dolduran duman gibi boğazıma sarılıyordu ve üstelik bizi kurtaracak bir efsuncu yoktu... derken nefes nefese uyanıyordum.

İyi ki görünmezdim.

64 ARI

Waters Nalbur yanıp kül olduktan bir hafta sonra Echo'nun annesi, Diana, Markos, Kay, Mina ve Jess ile birlikte Echo'nun cenazesine gittim. Hiçbirimiz bir efsuncu cenazesinin nasıl olması gerektiğini bilmiyorduk. Echo'nun annesi bize anlatamazdı; dolayısıyla Kay'ın anne babası üniteryen kilisesinde sade bir törenin masraflarını karşıladı.

Orada, Echo'nun annesinin ağlamasından başka hiçbir sesin duyulmadığı yerde otururken, Win'in cenazesinde ne kadar kör ve allak bullak halde olduğumu düşündüm. Kendi acıma saplanmışım. Önumde, Win'in yasını tutan onlarca insan, ben onun hakkında birkaç kelime söylemeye çalışırken bana bakmıştı. Sonra annemlerin cenazesi aklıma geldi. Jess o günlerde bir yabancıydı, henüz Diana ile arkadaşlık kurmamıştım ve berbat bir hatırayı beynimden koparıp bileğimi ağırlı bırakan bir büyü almıştım. Tıpkı Win'in cenazesindeki gibi, kilise insanlarla dolup taşmıştı. Ben kendimi yalnız hissediyor olabildim fakat annem ve babam hayatlarında yalnız değildi.

Ancak Echo için gelenler sadece bizdik ve çoğumuz onunla son birkaç aydır tanışıyorduk, yani onu tanıdığımız söylenebilirse eğer. Ömrünün neredeyse tamamını saklanarak geçirmişti.

İçimden keşke Win de burada olsaydı diye düşündüm. Kendi adıma değil elbette, Echo için. Değer verdiği birisi, muhtemelen Echo'nun değer verdiği birisi taziyelerini sunsaydı iyi olurdu. Echo'nun hayatındaki yalnızlığı azaltacak birisi olurdu.

Diana elimi tuttu, diğer eliyle Markos'un bandajlı elini tutuyordu. Yanık saçlarını asimetrik kestirmiş, iyice kırmızıya boyatmıştı. Markos yaraları sayesinde iyice yakışıklı bir kötü çocuğa benzemişti. Hastaneden çıktıktan sonra Dianaların bodrum katına taşınmıştı. Diana bana abileriyle arasının çok limoni olduğunu, annesinin belki hapse gireceğini anlatmıştı. Jess, verdiği hasardan ötürü Cal'e dava açabileceğimi öğrendi ama Watersların hiç parası kalmamıştı; hepsi son dokuz yıldır Echo ve annesine gitmişti. Zaten dava açmak istemiyordum. O zamanlar kaza olduğuna inanıyordum ve hepsini aynı anda ve Cal nalburda birdenbire hatırlamanın şokuyla öyle hareket etmişti. Zaten o tarumar beyinle yaşayarak yeterince acı çekiyordu. Hastaneden çıkınca psikiyatri koğuşuna geçmişti ve muhtemelen uzun yıllar orada kalacaktı. Onu affetmemiştim, henüz değil ama bir gün affetmek istiyordum.

Söylentilere göre, Waterslar en kısa sürede taşınacaktı ancak Markos burada kalmak istiyordu. Markos'la hâlâ eskisi gibi konuşmuyorduk ve Echo'nun cenazesinde benimle sadece, Diana tuvalete gittiği sırada ağzının kenarıyla birkaç kelime konuşmuştu.

"Şimdi anlıyorum," dedi ve hemen bakışlarını kaçırdı, sanki orada benimle konuşup konuşmadığını takan başkası varmış gibi.

İlk başta, neden Win'i sildirme büyüsü yaptırdığımı anladığını kastediyor sandım ama genel zayıflığımı ve Win'e, onu hatırlayacak kadar değer vermeyişimi çoktan geçmiştik... İyice düşününce Diana'dan söz ettiğini anladım. Diana'nın neden en yakın arkadaşım olduğunu anladığını ifade etmeye çalışıyor herhalde dedim. Hatta sonra, belki bundan da derinlere iniyor-

dur diye düşünmeye başladım. Belki benimle Win'i anlıyordu, Win'in niçin benimle birlikte olmak istediğini, neden ayrılmaz bir ikili olduğumuzu. Kendim de bilmek isterdim ama soramayacağımı biliyordum. Asla öğrenemeyeceğim bir sırdı bu.

Diana'nın onu niçin sevdiğini anlayabiliyordum. Markos onun yanındayken, arkadaşılığımızdan hatırladığım tüm iyi yanlarını açığa çıkarıyordu: komikti, sadıktı ve arkadaşlarına hemen arka çıkardı. Tüm bunlar, artı Diana'yı dinlemesi, onu ciddiye alması, ona tam anlamıyla güvenmesi. Bence ikisini de hafife almışım.

Cenazeden sonra Markos istirahat etmek için Dianalara gitti ve Diana ile ben, eskiden olduğu gibi yine benim odamda oturduk. Tam Diana, Markos'un ona ettiği bir lafa gülüyordu ki, yumurtlayıverdim, "Galiba bir daha hiç dans etmeyeceğim."

Diana şüpheli şüpheli başını yana eğdi. "Echo'nun sana hazırladığı gibi başka bir büyü daha yaptırabilirsin."

"Bir de diz ameliyatı."

"Tabii. Ancak büyü ve diz ameliyatı dediğin nedir ki. Yıllardır çalışıyorsun. Ve Manhattan Balesi..."

"Win ölmeseydi bile, bence New York'a gitmeyecektim. Onunla olmak için burada kalacaktım."

Diana hayır anlamında başını salladı. "Sen kendini bildin bileli dans etmek istiyordun."

"Ama bu, başka hiçbir şey istemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Diana kollarını göğsünde kavuşturdu. "Echo dans etmeni istemişti."

"Echo buradan kaçmak istiyordu." Çok kalpsiz konuşmuşum sanki, o yüzden başımı yana çevirdim. "Annesini kurtarmak istiyordu. Bir de sanırım... insan istiyordu. Başka insanlar. Bize yardım etti. Bana, beni mutlu edeceğini söylediğim şeyi verdi. Bence..." Esasında Echo'nun Win'e âşık olduğunu düşünüyordum. Ancak Win'in sırlarını saklamıştı, o yüzden ben de

onunkini sakladım. "Bence Cal olayından dolayı vicdan azabı çekiyordu."

"Sen vicdan azabı duymamalısın. Başka büyü alırsan, insanlar anlayış gösterir."

"Evet, olabilir."

Ağrıyan bileğimi göğsüme bastırdım.

Daha fazla büyüye ihtiyacım yoktu. Zaten aldıklarımaya alışmak için çok emek veriyordum. Annem ve babamın dünya üzerindeki son anlarının boşluğu. Win'e âşık olarak kaybettiğim yıl. Onun yerine sahip olduğum farklı ağrılar.

"İyi olacak mısın?" diye sordu.

Başımı sallayıp kahkahâ atarak "herhalde yani" dememek için kendimi zor tuttum, bilakis tam olarak neler hissettiğimi ciddiyetle düşündüm. "Sanki her şey değişiyor ve tamamen benim kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum," dedim.

Diana başıyla onayladı. "Ve dans edemiyorsun."

"Dans edemiyorum," dedim, boğazımın düğümlediğini görmezden gelerek. "Fakat Jess'le yine de New York'a gideceğiz."

Diana şaka yaptığımı düşünerek bekledi. "Ama... neden?"

"Bale yapmayan insanlar sürekli New York'a taşıyor."

"Beni burada mı bırakacaksın?"

"Yalnız olmayacaksın."

"Markos'u başıma kakma. Sen Win'le birlikteyken hiç sana öyle yapmadım."

"Sırf Markos için değil ki," dedim ve o kahrolası düğüm boğazıma iyice oturdu. Burnumdan nefes almaya çalıştım. "Senin... annen ve baban var. Okuldaki çocukları, öğretmenleri hatırlıyorsun. Benim anılarım karman çorman."

"Beni hatırlıyorsun ama," diye kafa tuttu Diana. "Beni de mi unutmak istiyorsun?"

Burundan nefes almak işe yaramamıştı. Ağlıyordum, Diana da ağlıyordu. Çirkin, hıçkırıklarla yutkunarak ağlıyorduk.

İçimden düşündüm, *Sen ağlamayı hak etmiyorsun*, fakat böyle düşündükçe gözyaşlarım daha beter akmaya başladı. "Zaten hep gidecektim. Çoktan gitmiş olacaktım düşünürsen. Manhattan Balesi için olsun olmasın, ne fark eder?"

Diana ağzını açtı, kapadı, sonra gözlerini silip ellerini beline koydu. "Bir sebep düşünmem için bana biraz zaman ver."

Diana'ya sarıldım. Sağlam olmayan dizim nedeniyle biraz sakar bir sarılmaydı ama işe yaradı, ona yapıştım ve bırakmadım. Ben sarılmayı öyle çok seven bir tip değildim, o yüzden o ana değin kucaklaşmanın sırrını bilmezdim: Tek kişilik bir çaba değildi. Karşılıklı birbirinizi tutuyordunuz.

Belki de Diana'dan ayrılmak, sonunda ona karşı dürüst davrandığım için aptallıktı. Bir yanım Diana'ya yaslanıp bu günleri atlatmama yardım etmesini beklemek yeter diyordu. Fakat daha büyük bir yanım, büyü olmadan temiz bir sayfa açmaya her şeyden çok ihtiyacım olduğunu söylüyordu.

"Korkuyorum," dedim.

Diana beni bırakıp yarım adım geriye çekildi. "Cal'den mi?"

"Hayır. Yani gelecekte, Win'i kaybettiğim zaman olduğu gibi, birini kaybetmeyi kaldıramayacağımı düşünüp korkuyorum."

Diana başıyla onayladı fakat bir yorum yapmadı.

Başka söyleyecek ne kalmıştı?

Bir daha birisini unutmayı seçeceğimi zannetmiyordum. Şimdi olmazdı, bedellerini nasıl ödediğimi bildiğim için hayır. Bedeller ağırdı: yemeğiyle, kanıyla ve iradesiyle büyüü hazırlayan efsuncuya; acılarını tek başına taşımak zorunda kalan diğer herkese; ve yalnızca baleyi kaybetmekle kalmayan, geçmişteki benle ileride olacağım ben arasındaki bağı yitiren bana.

Waters Nalbur'a son kez girene kadar annem ve babamın ölümünün güvenli bir kutuda sonsuza dek depoya kaldırıldığını sanıyordum. Fakat geçmiş tam olarak geride kalmıyor ve günün her saniyesi bizi biz yapıyordu.

Cal'le ben, bir şeyleri unutmuştuk ve bambaşka insanlar olmuştuk. İşte büyük soru şuydu: Anne ve babamın ölümünün hatırasını beynimde saklasaydım, ben nasıl biri olurum? Eskiden kırık, sonsuza dek hasarlı mal olurum diye hayal ederdim. Belki de daha iyi bir insan olacaktım. Kastettiğim "iyi" ya da "mükemmel" değildi. Daha iyi. Daha bütün.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye fısıldadı Diana.

Ona gerçeği söyledim. "Bilmiyorum."

Fakat bilmemek, tuzağa düşmüş ya da kontrolden çıkmış gibi hissetmeme yol açmıyordu. Beni özgür kılıyordu.

Jess bize Doğu Yakası'nın aşağı kısımlarında bir daire buldu. Minicik ve resmen penceresiz, lavabolarından acayip kokular yükselen bir yerdi. Fakat dairemizin kapısının önündeki merdivenler, birinin paslı bir şezlong bıraktığı çatıya kadar çıkıyordu.

Bacaklarım titreyerek merdivenleri çıktım ve sandalyeye oturdum. East River tam önümdeydi; hemen karşı Brooklyn'di. Sol tarafımda Chrysler Binası'nın tepesi görünüyordu, sağımdaysa nehir devam ediyordu. Yine suyla çevriliydik.

Yarın yeni bir okulda lise sona başlayacaktım. Sıradan bir liseydi, bale yoktu, beni kimse tanıımıyordu ve ben de kimseyi tanıımıyordum. Dışarısı karanlık, sıcak, nemli ve egzozla karışık çöp kokuyordu. Son günlerde çok kitap okuyordum. Bu, bana uyum sağlamayı reddediyormuş gibi görünen vücudumu unutmama yardımcı oluyordu. Diana ve Kay'e de yazıyordum ama genellikle geceleri buraya çıkıp düşünüyorum. Yaptığım seçimleri değiştiremezdim ya da bir milyon farklı Ari ihtimalini birbirine eklemeye çalışamazdım. Bunların yerine terasta oturup Diana'nın sorusunu kendi kendime soruyordum.

Ne yapacağım?

Kim olacağım?

Markos gibi altın kalpli bir pislik mi olacağım, hadi bileme
din gümüş?

Kay gibi çaresiz ama gözü pek mi olacaktım?

Diana gibi açık yürekli ve içten mi?

Tek iyi bir şey yapmak için kendimi feda edecek miydim?

Bunu öğrenmek için ömrümün geri kalanı kadar vaktin
vardı. Başlama zamanı gelmişti.

TEŞEKKÜRLER

Yıllarca yazdıklarımı okumamaları için bilgisayarımın önüne fırlamamın özrü olarak umarım bu kitabı kabul edecek olan aileme, zeki, komik ve dürüst olmak gerekirse dünyanın en iyi insanları olan arkadaşlarıma, yazar temsilcim Tina Wexler'a, görüşleri her daim akıllıca, düşünceli ve genellikle her defasında doğru olan editörüm Donna Bray'e, Alessandra Balzer, Kate Jackson, Jordan Brown, Viana Siniscalchi, Bethany Reis, Jenna Stempel ve Maya Packard dahil Balzer + Bray/Harper Collins'teki herkese, Susan Van Metre, Howard Reeves ve Tamar Brazis'in de dahil olduğu Abrams Books'taki bütün iş arkadaşlarıma ve akıl hocalarıma, seneler içinde beraber çalışma şerefine nail olduğum, cömert, mükemmel ve ilham verici tüm yazarlara, danışmanlarım A. M. Jenkins, Rita Williams-Garcia, Franny Billingsley ve Tim Wynne-Jones dahil Vermont College of Fine Arts, the Keepers of the Dancing Stars ve inanılmaz VCFA fakültesindeki sınıf arkadaşlarıma, kundakçılık ve hukukun işleyişine engel olma ve zamanaşımı kanunu hakkındaki sorularımı gözünü kırpmadan cevaplayan Jen Jude'ya (burada eklemeliyim ki hikayedeki bütün hukuki yanlışlar tamamen benim hatamdır), ilk taslakları okuyup tavsiye ve cesaret veren Skila Brown, Amy Rose Capetta, Lindsay Eyre

Erin Hagar, Stefanie Lyons, Kristin Sandoval ve Amy Zinn'e, ve son olarak bu kitabı yazmamda verdiği destek ve sevginin yanı sıra daha tek bir kelimesini bile okumadan hikayeyle ilgili yaşıadığım sorunları çözen kocam Kyle Gilman'a teşekkür ederim. Kyle gibi birine sahip olduğun sürece efsuncuya kimin ihtiyacı var ki?

Kırık bir kalbi onarmak için
ne feda edersiniz?
Peki ya üzüntünüzden kurtulmak için?
Veya dış görünüşünüzü değiştirmek için?

Doğru büyü ile her şeyi
düzeltebilirsiniz...

Ari'nin erkek arkadaşı Win öldüğünde, Ari onunla ilgili tüm anılarını sildirir. Fakat büyülerin de bir bedeli vardır ve bu büyü'nün bedeli Ari, arkadaşları ve artık hatırlayamadığı erkek arkadaşı arasındaki gizli, bazen de tehlikeli bağlantıları ortaya çıkaracaktır.

"Lehrman'ın kaleminin nabızı karanlık duygularla atıyor.
Karakterlerinin sürekli çaresizliği aynı anda hem sinir bozucu
hem de merak uyandırıyor." —*Publishers Weekly*

"Akıllarda kalacak bir ilk roman. Okurlarına neyi dilediklerine
dikkat etmelerini hatırlatıyor çünkü bir bakmışsınız
gerçek olmuşlar." —*Booklist*

Çeviren: Bige Türan Zourbaklı

YABANCI

8 786059 585255

29 TL

www.yabanciyyayinlari.com

facebook.com/yabanciyyayinlari

twitter.com/yabanciyyayinlar

internet satışı: ilankita.com